

HIGASHINO KEIGO

MAI KHANH ZICA

NHÀ
ẢO
THUẬT
ĐÈN

VÀ

VỤ ÁN MẠNG
TẠI THỊ TRẤN KHÔNG TÊN

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

tiết mục mở màn

Trong tiếng sáo trúc du dương, một chùm sáng rơi xuống sân khấu tối đèn. Cả khán đài ò lên kinh ngạc khi trông thấy bóng dáng người đàn ông đứng dưới chùm sáng ấy. Giả như đang ở nước Nhật thì phản ứng của họ có lẽ đã khác. Nhưng đây không phải Nhật Bản. Đây là thành phố Las Vegas của Hoa Kỳ.

Người đàn ông khoác bộ đồ trắng muốt với dải băng *tasuki* màu đỏ buộc qua hai bên nách và vai. Mái tóc túm gọn sau gáy dài chấm lưng.

Người đàn ông bất chợt vung cánh tay sang ngang, trong một thoáng cô tay anh ta biến mất bên ngoài chùm sáng. Sau đó, người đàn ông thu cánh tay về, khán giả nín thở khi nhắc thấy thứ anh ta đang cầm trong tay.

Đó là một thanh gươm, một thanh kiếm Nhật, dễ chừng phải dài hơn một mét. Mỗi khi người đàn ông khua thanh gươm qua trái rồi lại qua phải, lưỡi gươm được mài sắc lại phản chiếu thứ ánh sáng kỳ dị.

Nhanh như chớp, mũi gươm chĩa thẳng xuống dưới. Ngay lập tức, ánh sáng bất ngờ tỏa khắp sân khấu. Cùng lúc đó, nét mặt của khán giả, đặc biệt là các khán giả nam bỗng bừng sáng. Đứng trên sân khấu là ba cô gái tóc vàng. Họ khoác những bộ váy lộng lẫy, để lộ nhiều phần da thịt.

Tiếp đó, người đàn ông lại đột ngột chĩa mũi gươm lên trên. Thế rồi, từ sau cánh gà xuất hiện ba người trong trang phục đen tuyền từ đầu đến chân. Ngay cả những người ngoại quốc cũng hiểu rõ mình nhìn một tạo hình này. Đó chính là các ninja. Họ đeo mặt nạ che kín cả đầu lẫn mặt.

Cả ba người đều đang ôm thứ gì đó rất to cuộn tròn dưới nách. Đó là những tấm thảm màu nâu nhạt được bện từ cỏ. Không biết trong số khán giả ngồi đây liệu mấy người biết thứ đó có tên gọi là *chiếu cỏ*.

Các ninja tiến gần đến chỗ ba mỹ nữ, chậm rãi trải những tấm chiếu cỏ ra và chuẩn bị dùng chúng để quấn quanh người ba cô. Mặc cho các cô gái hoảng hốt chống trả, đám ninja vẫn mạnh tay quấn chặt tấm chiếu vào người các cô. Trong lúc đó, người đàn ông vận bộ đồ trắng tay cầm thanh kiếm Nhật đi đi lại lại xung quanh. Tiếng sáo trúc càng lúc càng dữ dội.

Chỉ lát sau, thân hình mảnh dẻ của ba cô gái bị những tấm chiếu siết quanh người đã hoàn toàn mất dạng. Mặc dầu vậy, họ vẫn đứng đó, ngo nguậy, vùng vẫy. Đám ninja bèn lấy dây ra trói quanh người họ, bắt đầu từ phần chiếu phía trên. Cuối cùng, ba cô gái cũng trở nên bất động, đứng trên sân khấu lúc này là ba cây cột kết bằng chiếu cỏ.

Người đàn ông vận bộ đồ trắng liền dừng bước. Anh ta giờ cao thanh kiếm đang cầm trên tay phải, nhìn chăm chăm ba cây cột, đoạn chĩa ánh mắt sắc lẹm của mình về phía cây cột gần nhất.

Anh ta chậm rãi tiến đến, cầm thanh kiếm bằng cả hai tay, giờ lên quá đầu. Sau khi hít một hơi, anh ta liền vung kiếm xuống đây khí thế. Nhật chém tạo ra một thứ âm thanh đùng đục, cắt cây cột theo một đường vát chéo, khiến nó đổ vật xuống đất. Không một khán giả nào ho he. Không cả tiếng la hét. Cũng chẳng biết tự lúc nào tiếng sáo đã ngừng bật.

Người đàn ông tiến đến gần cây cột thứ hai, lần này anh ta vung kiếm ngay tấp lự. Cây cột này cũng bị chém một đường rất ngọt, lăn bịch xuống sàn. Song người đàn ông không buồn dõi theo cảnh tượng đó mà đã tiến ngay đến cây cột thứ ba.

Giữa không gian yên ắng như tờ, anh ta lia thanh kiếm theo một đường vát ngang. Tiếng kiếm chém xoẹt vào không khí cùng tiếng cây cột đứt lia hòa với nhau, vang khắp khán phòng.

Nửa trên của cây cột vừa bị cắt rời rung lên trước khi ngã sang một bên và cuối cùng rơi xuống đất. Nửa dưới vẫn bất động.

Người đàn ông liếc nhìn về phía khán giả, đoạn tiến đến chính giữa sân khấu, quay lưng lại. Tiếp đó, ba ninja đứng xếp thành hàng, mặt đối mặt với anh ta.

Người đàn ông giờ thanh kiếm Nhật lên cao. Giữa lúc khán giả đang chăm chú dõi nhìn, anh ta chọt vung mạnh thanh kiếm theo một đường chéo. Mặt nạ của các ninja nhẹ nhàng rơi xuống.

Khán phòng rộ lên xôn xao. Đằng sau những tấm mặt nạ đó không hiểu sao lại là khuôn mặt của ba cô gái khi nãy.

Tiếng xôn xao chuyển thành tiếng reo hò. Trong phút chốc tiếng reo hò ấy đã trở nên rầm rộ hơn, làm chấn động cả nhà hát kịch. Khi ba cô gái trong tạo hình ninja vén mớ tóc vàng dày, nở nụ cười rạng rỡ bước lên phía

trước, khán giả lần lượt đứng dậy. Họ vỗ tay, reo hò, huýt sáo và còn giậm chân nữa.

Người đàn ông mặc bộ đồ trắng chậm rãi quay mặt về phía khán giả. Thế rồi anh ta dang rộng hai cánh tay trước khi nở một nụ cười đầy táo bạo và cú đấm.

Tasuki là một dải băng dùng để cố định ống tay áo của các loại trang phục truyền thống cho đỡ vướng.

Vừa nhắc thấy bức ảnh được trình chiếu trên màn hình, Mayo đã xấu hổ đến nỗi đỏ bừng mặt. Bức ảnh chụp cô cùng một người bạn thời còn học trường cấp ba nữ sinh. Hai đứa đang đứng trước một cửa hàng tiện lợi trên đường đi học về.

“Hay là... chúng ta bỏ bức ảnh này đi nhỉ?” Mayo lẩm bẩm.

“Ồ, sao lại thế?” ngồi bên cạnh, Nakajou Kenta ngạc nhiên hỏi. “Anh thấy đẹp mà.”

“Đây là hình em mập nhất đấy. Đã thế còn hở hết cả chân ra thế kia. Anh không thấy bức này xấu mù à?”

Cả hai nữ sinh trong ảnh đều mặc váy ngắn cũn cỡn.

“Anh chẳng thấy mập gì cả. Nhưng đúng là váy hơi ngắn thật.”

“Bọn em gấp phần eo váy thành hai, ba lần rồi còn lên gấu nữa. Nhưng đến trường bị thầy cô giáo nhắc nhở nên bọn em đã sửa về như cũ... Cô có làm thế bao giờ không?”

Mayo hỏi người phụ nữ ngồi đối diện phía bên kia bàn. Lúc này cô ta đang đeo khẩu trang nhưng Mayo đã trông thấy mặt cô ta mấy lần. Mayo đoán cô ta khoảng trên dưới ba mươi tuổi, chắc hẳn là bằng vai phải lứa với cô. Cô ta đang mặc đồng phục của khách sạn.

“Có, bọn tôi cũng hay làm thế lắm,” ánh mắt người phụ nữ thoáng nét cười. “Thấy nhớ thời đó thật.”

“Công nhận đấy. Thời của anh Kenta không có những chuyện như thế sao?”

Kenta năm nay ba mươi bảy tuổi, hơn Mayo những bảy tuổi.

“Thế nào nhỉ? Anh cũng không nhớ lắm. Dù gì anh cũng học trường nam sinh mà.”

“Chẳng lẽ trên đường đi học, bọn anh không ngắm nữ sinh trường khác à?”

Nghe Mayo hỏi, Kenta cười thiếu não.

“Cũng chỉ ở mức độ ngắm thôi chứ bọn anh không nhìn chăm chăm người ta đâu. Thôi, mình cứ chọn ảnh này đi có sao đâu. Anh thấy đẹp mà.”

“Tôi cũng thấy vậy,” người phụ nữ là nhân viên khách sạn nói.

“Vậy à? Thế thì chúng ta cứ cho vào nhé.”

“Còn bình luận về bức ảnh thì sao ạ?”

“Bình luận ấy à?...” Mayo ngẫm nghĩ một lát, đoạn nói: “*Thời cấp ba, liều mạng vì độ dài của những chiếc váy.*”

“Ha ha ha,” ngồi bên cạnh, Kenta liếc nhìn vỗ tay. “Ngầu hết sảy.”

“Nghe hay đấy ạ,” nữ nhân viên khách sạn nheo mắt cười, đoạn bắt đầu gõ chữ trên bàn phím.

Mayo và Kenta đang có mặt ở trung tâm tiệc cưới của một khách sạn trong nội thành. Hai tháng nữa họ sẽ làm đám cưới. Hôm nay, họ có cuộc hẹn để bàn về những hình ảnh sẽ trình chiếu trong buổi hôn lễ. Cả hai đã mang những bức ảnh của mình đến và lúc này đang ngắm lọc. Thời buổi này ai cũng có thể dễ dàng tự tạo ra những video trình chiếu hình ảnh, song Mayo và Kenta thực lòng vẫn muốn đó phải là một đoạn video chất lượng cao. Họ lo sợ sẽ xảy ra những sự cố kiểu như đến đúng ngày hôm đấy thì video không chạy được hoặc không phát ra tiếng, vì thế họ quyết định giao phó việc này cho những nhà cung cấp dịch vụ chuyên nghiệp. Tiệc cưới của họ sẽ được tổ chức ngoài trời. Thời gian bắt đầu là sau khi mặt trời lặn, bởi vậy sẽ không có chuyện khó xem được hình ảnh trên màn hình, song chắc hẳn vẫn có nhiều vấn đề mà những kẻ nghiệp dư đành bó tay, chẳng hạn như chất lượng hình ảnh hay cách phối màu phức tạp.

Lúc sau, khi Mayo và Kenta vẫn đang ngắm chọn ảnh thì cửa một căn phòng chợt mở ra, một cặp đôi bước ra khỏi đó. Mayo tình cờ nhìn về phía người phụ nữ và không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù đã được che giấu song rõ ràng bụng dưới của cô ta đang nhô ra.

Một nữ nhân viên khách sạn tiễn cặp vợ chồng ra khỏi trung tâm tiệc cưới. Sau lưng họ toát ra vầng hào quang hạnh phúc.

“Sao thế?” Kenta hỏi.

“À... em chỉ đang nghĩ người phụ nữ lúc này bụng đã lùm lùm rồi.”

“Hả, thật thế à? Anh lại không để ý.”

Mayo nhìn sang người phụ nữ đối diện: “Gần đây có nhiều người như vậy không cô?”

Người phụ nữ khẽ gật đầu. “Vâng. Mỗi năm cũng có vài cặp.”

“Thời buổi bây giờ ít ai còn xấu hổ về chuyện ăn cơm trước keng cô nhỉ?”

“Thế nào nhỉ? Tôi nghĩ không hẳn là như vậy. Quả thực mọi người ít nhiều vẫn bận lòng về chuyện đó. Vì thế mà lúc cô dâu chọn váy cưới, chúng tôi cũng hay gợi ý những bộ váy có thể giúp dễ dàng ăn gian được hình thể.”

“Quả nhiên là như vậy.”

“Sao em lại quan tâm đến mấy chuyện như vậy?” Kenta nhíu mày ra chiều khó hiểu.

“Em nghĩ chuyện đó cũng không có gì là xấu,” Mayo nhìn chằm chằm vị hôn phu của mình. “Chuyện bác sĩ bảo cưới ấy. Cưới xong càng không phải sốt ruột chuyện có sinh con được hay không. Anh không nghĩ thế ư?”

“Nói thế nào nhỉ?” Kenta nghiêng đầu. “Anh chưa từng nghĩ như vậy.”

“Hừm.”

“Như thế cũng có sao đâu nào. Chuyện không sinh được con ấy. Nếu sự đã vậy thì hai vợ chồng cứ việc tận hưởng cuộc sống hôn nhân chỉ có hai người là được mà, đúng không cô?” Kenta tìm kiếm sự đồng tình từ nữ nhân viên khách sạn.

“Vâng, trên thế giới này có rất nhiều cặp vợ chồng khác nhau. Quan điểm sống cũng muôn hình vạn trạng,” người phụ nữ làm công việc lên kế hoạch tổ chức đám cưới trả lời một câu vô thưởng vô phạt.

“Cũng có thể... Xin lỗi, tôi lại nói huyên thuyên mất rồi. Chúng ta tiếp tục nào,” Mayo sửa lại tư thế, ngẩng thẳng lên.

Lúc ra khỏi trung tâm tiệc cưới sau khi chọn ảnh xong, Kenta liền hỏi: “Chuyện khi này là sao?”

“Chuyện nào cơ?”

“Chuyện ăn cơm trước keng ấy.”

“À... cũng không có gì đặc biệt. Em chỉ hơi thắc mắc vậy thôi.”

“Đạo này em hay nhắc đến chuyện con cái nhỉ? Kiểu như muốn sinh em bé ngay hay muốn sinh mấy đứa gì đó.”

“Em nhắc nhiều như vậy sao?”

“Có đấy. Chắc bản thân em không nhận ra đâu.”

“Nhưng em nói mấy chuyện đó thì có gì lạ nào? Chúng mình sắp cưới rồi, nói về mấy chuyện như thế mới là bình thường đấy chứ?”

“Cũng có thể, nhưng không hiểu sao anh có cảm giác em đang để tâm chuyện đó.”

“Bởi vậy em mới nói,” Mayo dừng chân, quay người về phía Kenta. “Em để tâm chuyện đó thì có gì sai? Đương nhiên em phải nghĩ đến chuyện chúng mình sẽ có con chứ? Bản thân em còn đang đi làm, không nghĩ đến chuyện đó mới là vô trách nhiệm đấy.”

Kenta chau mày, xòe cả hai lòng bàn tay về phía Mayo.

“Anh hiểu mà. Em đừng chuyện bé xé ra to như thế chứ.”

“Tại anh nói chuyện kỳ quặc đấy thôi.”

Đúng lúc đó, Mayo nghe thấy chuông báo tin nhắn phát ra từ trong túi. Cô nói: “Em xin phép một chút,” rồi lấy điện thoại ra.

Nhìn màn hình, Mayo nhận ra đó là tin nhắn từ một người bạn cũ ở dưới quê. Cô đoán ngay ra đó là tin nhắn về việc gì. Chỉ cần đọc đoạn mở đầu cũng đủ biết nội dung đúng như cô đang nghĩ.

Mayo buông tiếng thở dài, đoạn nghiêng đầu. “Làm thế nào bây giờ...”

“Sao đấy?”

“Bạn em rủ về dự buổi họp lớp cấp hai. Lần này các bạn tổ chức vào Chủ nhật, hình như còn mỗi em là chưa trả lời có tham dự hay không.”

“Xem ra em cũng không mặn mà cho lắm nhỉ? Em không muốn gặp lại các bạn học cũ sao?”

“Không phải em không muốn gặp, nhưng chắc gặp nhau sẽ mệt lắm. Kiểu gì các bạn ấy chẳng mời bố em đến dự buổi họp lớp.”

“Vậy à? Mời người thầy đáng kính một thời đến dự buổi họp lớp âu cũng là lẽ thường tình mà.”

“Vâng,” Mayo đáp. “Lần trước em cũng kể với anh rồi mà. Chuyện hồi cấp hai em sống như một cái bóng ấy.”

“Em có nhắc đến chuyện phải giữ ý giữ kẽ để không trở nên nổi bật. Nhưng đấy là chuyện xưa rồi mà.”

“Em nghĩ giờ vẫn thế thôi. Lần trước em có đi dự họp lớp cấp ba, vừa gặp các bạn em đã như quay trở lại thời ấy. Từ các mối quan hệ cho đến cung cách nói chuyện của họ đều hết như xưa. Bọn bạn cùng thời cấp hai toàn những đứa nhả mặt nhau ở cái vùng quê bé như mắt muối nên có khi còn hơn cả thế ấy chứ. Kiểu gì chúng nó cũng sẽ lại gọi em là *cái máy nghe trộm của thầy Kamio* cho mà xem.”

“Hóa ra các bạn từng gọi em như vậy à?” Kenta nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Bọn họ không nói thẳng mặt mà toàn xì xào sau lưng thôi. Hình như các bạn bảo nhau là *Nếu làm việc gì xấu trước mặt con bé đó thì nó sẽ mách lẻo với thầy Kamio đấy nên chúng mày phải cẩn thận*. Chúng coi em cứ như là gián điệp ấy.”

“Thế thì tệ thật. Nhưng chắc em cũng có bạn thân chứ?”

“Thì cũng có vài đứa. Cô bạn vừa nhắn tin cho em cũng là một trong số đấy. Cơ mà hiện giờ em không giao du với các bạn ấy nữa.”

“Nhưng nếu em không đến chắc bố buồn lắm.”

“Em nghĩ bố chẳng bận tâm đến em đâu. Năm nào hai bố con cũng gặp nhau vài lần mà. Em chỉ sợ nếu em không đến, bố lại bị hỏi nọ nọ thì phiền lắm. Mà thôi, kệ đi. Em sẽ thử suy nghĩ thêm xem sao.”

“Khoan đã. Nếu buổi họp lớp được tổ chức vào tuần sau, không chừng em có muốn cũng không đi được ấy chứ.”

Mayo cũng hiểu Kenta đang muốn nói đến đi đâu gì. “Ý anh là dịch Corona phải không?”

“Đúng rồi,” Kenta gật đầu.

“Thị trường đã phát biểu là dịch bệnh đang có dấu hiệu lây lan trên diện rộng. Vì thế, trong thời gian gần, rất có thể chúng ta sẽ phải thực hiện biện pháp gì đó.”

“*STAY IN TOKYO*. Liệu họ có yêu cầu người dân không được rời khỏi Tokyo trong một thời gian không nhỉ?”

“Dễ thế lắm. Dù sao thì họ cũng đã nhận được một bài học rồi mà.”

Hai người đang nhắc tới COVID-19, một căn bệnh truyền nhiễm bắt nguồn từ virus Corona chủng mới, được xác nhận vào năm 2019. Cũng

như nhiều quốc gia khác, Nhật Bản đang liên tục ở vào tình trạng khó có thể nói là đã hoàn toàn khống chế được dịch bệnh.

Một số loại thuốc điều trị đã được xác nhận là có hiệu quả, số ca mắc cũng đã giảm bớt, bởi vậy hiện tại dịch bệnh không quá ảnh hưởng đến cuộc sống thường nhật. Song số người nhiễm bệnh vẫn chưa phải là con số không và thi thoảng lại tăng lên đột biến. Nếu xác định rõ ngu ồn lây còn đở, chứ trường hợp không xác định được thì rất phức tạp. Rất nhiều biện pháp được đưa ra vì lo ngại dịch bùng phát. Các biện pháp này được chia thành nhiều mức độ, phạm vi hạn chế hoạt động cũng rất đa dạng, từ những biện pháp cơ bản như “tránh không gian kín, tránh tập trung đông người, tránh tiếp xúc gần, hạn chế ra ngoài khi không cần thiết” cho đến yêu cầu đóng cửa trường học, yêu cầu tạm ngừng kinh doanh đối với một số ngành nghề nhất định.

Một khi chính quyền kêu gọi người dân “hạn chế di chuyển từ Tokyo ra các tỉnh thành khác” thì nếu không có lý do gì đặc biệt, người dân cần tuân theo. Mặc dù đó không phải yêu cầu bắt buộc, song chắc chắn ai mà không thực hiện thì sẽ bị mọi người xung quanh nhìn bằng con mắt phán xét. Không khéo còn bị chỉ mặt gọi tên rồi trở thành đối tượng để cộng đồng mạng ném đá.

“Như thế hóa lại tốt,” Mayo nói trong tiếng thở dài. “Nếu không thể ra khỏi Tokyo thì em cũng không cần phải lẩn tránh làm gì nữa. Em có vắng mặt trong buổi họp lớp cũng chẳng ai nghĩ ngợi gì.”

“Trái lại, nếu dịch Corona bùng phát ở Tokyo, có khi mọi người ở quê lại trách rằng đang lúc rối ren như thế mà còn vác mặt về ấy chứ.” Kenta cười nhăn nhó. Gần đây khi chỉ có hai người với nhau, dù đang ở bên ngoài họ cũng thường không đeo khẩu trang. Tuy nhiên Mayo vẫn thủ sẵn vài cái trong túi.

“Thôi, cứ vậy đi.”

Trước khi cất điện thoại vào túi, Mayo kiểm tra giờ. Nhận ra lúc này đã hơn bốn giờ chiều, cô thốt lên “Thôi chết,” đoạn giờ màn hình về phía Kenta. “Đã muộn thế này rồi.”

“Ôi, chết dở. Chúng mình đi mau thôi.”

Hai người nhanh chân ra sảnh đợi thang máy. Họ định tiếp theo sẽ đi xem phim. Rạp chiếu phim vẫn mở cửa bình thường. Trước đây người ta

còn để cách một ghế, nhưng giờ thì có thể ngồi sát nhau được rồi.

Mayo đang sống một mình trong tòa chung cư cách ga tàu điện ngầm Morishita một phút đi bộ. Đó là căn hộ chỉ gồm một phòng ngủ rộng chừng tám [chiếu](#), bếp, phòng tắm và nhà vệ sinh, vậy mà giá thuê những hơn [100.000 yên](#) một tháng. Cô muốn sống ở một nơi rộng rãi hơn và xem chừng việc kết hôn với Kenta sẽ biến ước mơ đó thành hiện thực.

Tương đương khoảng 20 triệu đồng, thời điểm năm 2020.

1 chiếu tiêu chuẩn có kích thước 910mm×1820mm, khoảng hơn 1.65 m².

Lúc Mayo trở về nhà và ngồi lên giường, chiếc đồng hồ để ở đầu giường cô đang chỉ 10 giờ 40 phút tối. Sau khi xem phim cùng Kenta, hai người đã ăn tối trong một quán nhậu ở Nihonbashi trước khi tạm biệt nhau. Thường thì vào thứ Bảy họ hay ở cùng nhau tại nhà của một trong hai người, nhưng đáng tiếc hôm nay lại là Chủ nhật.

Mayo hiện đang làm việc tại phòng cải tạo chung cư của một công ty bất động sản ở Ichigaya. Vốn dĩ cô vào học khoa Thiết kế của trường đại học là vì có hứng thú với lĩnh vực trang trí nội thất, nhưng giữa chừng cô lại chuyển hướng quan tâm sang lĩnh vực phối hợp thiết kế cho tổng thể căn nhà và quyết định nhắm đến mục tiêu trở thành kiến trúc sư.

Nakajou Kenta là đồng nghiệp đàn anh của Mayo ở công ty. Anh phụ trách mảng nhà đất nên trước đây hai người không có mối liên hệ nào. Tuy nhiên, hai năm trước, nhờ cơ duyên làm cùng tầng nên hai người có nhiều cơ hội gặp mặt. Họ bắt đầu hẹn hò cách đây một năm rưỡi. Kenta là người chủ động mời Mayo đi ăn, song cô không lấy làm bất ngờ. Sau vài lần trò chuyện, bản thân cô cũng cảm nhận được Kenta có cảm tình với mình. Về phần mình, Mayo cũng không hẳn là không thích Kenta và chắc anh cũng nhận ra điều đó.

Nửa năm trước, Kenta ngỏ lời cầu hôn Mayo. Thời điểm đó, cơn khủng hoảng Corona vừa tạm lắng xuống, Mayo cũng có linh cảm là Kenta chuẩn bị cầu hôn mình rồi đây, thành thử cô không quá ngạc nhiên. Nhưng đứng

là cô cũng thấy nhẹ cả người. Ba mươi tuổi đầu rồi, cô không rảnh rỗi để yêu đương chơi bời.

Dĩ nhiên Mayo đã đồng ý. Xem ra Kenta cũng đoán trước là không đời nào cô lại từ chối, song anh vẫn yên tâm ra mặt.

Mayo đã gọi điện cho bố, ông Eiichi, để thông báo. Có đi đâu cô không nói mình chuẩn bị kết hôn mà chỉ bóng gió là muốn bố gặp một người. Nhưng xem ra chỉ cần nói thế là ông Eiichi đã hiểu ngay rồi. Ông còn nói: “Chúc mừng con, tốt quá rồi. Chắc các con cũng bận nên để bố lên Tokyo cho.” Mayo có thể cảm nhận được vẻ đượm buồn thấm đẫm trong giọng nói ấy. Kể từ khi mẹ cô qua đời vì căn bệnh xuất huyết dưới màng nhện cách đây sáu năm, ông Eiichi sống có một thân một mình.

Không lâu sau đó, Mayo đã có dịp giới thiệu Kenta với bố tại một nhà hàng truyền thống ở Ginza. Kenta tỏ ra căng thẳng là điều hiển nhiên, song không hiểu sao ngay cả điệu cười của ông Eiichi cũng rất gượng gạo. Dù vậy, Mayo vẫn thấy yên tâm vì xem ra ấn tượng của hai người về nhau cũng không tệ. Sau đấy ông Eiichi đã nhận xét về Kenta rằng: “Bố thấy nét mặt cậu ấy rất tươi tắn khi kể về công việc của mình, vì thế bố nghĩ con kết hôn với cậu ấy chắc sẽ ổn.” Khi Mayo hỏi đi đâu đó có nghĩa là gì, ông Eiichi đã trả lời như thế này: “Một khi đảm nhận công việc tu sửa nhà cửa thì con phải hiểu về gia đình đó, phải suy nghĩ xem họ sống như thế nào để được thoải mái. Có vẻ như cậu Kenta đã tìm thấy lẽ sống trong công việc ấy. Một người biết quan tâm đến gia đình của người khác chắc sẽ không bỏ bê gia đình của chính mình đâu.”

Mayo trộm nghĩ kiểu tư duy đó thật đúng với con người bố. Vốn là một giáo viên dạy ngữ văn, ông Eiichi có thói quen đánh giá bản tính của đối phương thông qua cách người đó nói năng hay lựa chọn đề tài.

Đã lâu rồi Mayo mới ngẫm nghĩ lại câu nói khi ấy của bố. Hai tháng nữa cô sẽ kết hôn, nhưng trong tâm trí cô, nỗi lo lắng còn nhiều hơn cả niềm mong đợi. Chính cô cũng không biết liệu có thể coi đó đơn giản chỉ là những bất an tiền hôn nhân hay không.

Mayo với tay lấy điện thoại, trong lúc đang lướt xem tin trên một vài trang mạng xã hội thì cô thấy có người gọi đến. Trên màn hình hiển thị tên Honma Momoko.

Mayo nhắc máy, nói: “Chào cậu, lâu rồi không nói chuyện nhỉ?”

“Lâu gì mà lâu. Sao cậu không trả lời tin nhắn của tớ?” Momoko hỏi, vẫn bằng cái giọng the thé chẳng thay đổi gì so với thời cấp hai.

“Xin lỗi, tại tớ đang hơi bận khoản.”

Là vụ họp lớp. Momoko chính là người nhắn tin mời Mayo.

“Sao thế? Công việc của cậu bận lắm à?”

“Ừ, đây cũng là một lý do.”

“Tức là còn có lý do khác ư? Đây, đừng bảo với tớ là cậu thấy khó xử vì phải tham dự cùng thầy Kamio đấy nhé.”

“Không hẳn là khó xử, tớ chỉ không muốn mọi người phải giữ ý với mình.”

“Bọn tớ chẳng giữ ý gì đâu,” Momoko phủ nhận ngay lập tức. “Bọn mình cũng đâu ba cả r ồi. Để ý mấy chuyện đó mà làm gì? Cậu đến đi mà. Không có Mayo tớ buồn lắm. Vả lại, về quê đúng là thích lắm đấy.”

“Nói mới nhớ, cậu về nhà bố mẹ đẻ r ồi à? Cảm giác thế nào?”

Momoko đã viết như vậy trong tin nhắn lần trước. Vốn dĩ gia đình Momoko sống ở Yokohama nhưng vì anh chồng đi công tác dài ngày ở Kansai nên cô ấy đành dẫn cậu con trai hai tuổi về ngoại từ tháng trước. Còn căn hộ chung cư ở Yokohama, nghe đâu họ đã cho một người quen thuê lại.

“Thoải mái lắm. Tớ có thể nhờ vả ông bà chăm nom thằng nhóc nên cũng có thời gian cho riêng mình. Mayo mà về đây thì lúc nào tớ cũng bố trí gặp được.”

“Đúng là tin tốt thật.”

“Chứ còn gì? Thế nên cậu về đây đi mà. Cậu đừng ý dự buổi họp lớp nhé.”

“Khoan đã. Tớ còn chuyện công việc nữa nên cậu cho tớ suy nghĩ thêm nhé. Nhất định tớ sẽ trả lời cậu trong vòng hai, ba ngày tới.”

“Tớ hiểu r ồi.”

“Cơ mà không biết tại mình có tổ chức họp lớp được không nhỉ? Thiên hạ lại đang nặng cả lên vì Corona mà.”

“À,” Momoko thấp giọng, không giống với cô ấy chút nào. “Bọn tớ có tính đến chuyện đó. Lớp mình đã xí chỗ ở một nhà hàng có không gian mở

rồi. Đến lúc đó, chúng ta có thể giãn cách ghé ng ồi ở nhà hàng ấy là ổn mà.”

“Ra vậy.” Có vẻ mọi người đều đã quen ứng phó với cơn khủng hoảng, Corona nay đã trở thành chuyện thường tình. “Nhưng như tớ, khéo còn chẳng thể ra khỏi Tokyo cũng nên.”

“Ý cậu là vụ hạn chế di chuyển ra khỏi ranh giới tỉnh đúng không?”

“Ừ, tớ không muốn bị ném đá vì về quê vào thời điểm nhạy cảm đâu.”

“Hừ,” Mayo nghe thấy tiếng cười khẩy của Momoko. “Thế thì, trước khi mấy ông tỉnh trưởng lại đưa ra những phát ngôn kỳ quặc, sao cậu không về quê đây luôn cho rồi? Sugishita Xuất Chúng cũng làm thế rồi đấy.”

“Xuất Chúng? Thằng Sugishita đó á?”

“Phải, Sugishita Kaito ấy. Cậu ta dẫn vợ con về quê từ tu ần trước. Cậu ta bảo tình hình Corona cũng đáng ngại, chưa kể còn sắp họp lớp nên cậu ta đã quyết định mau chóng khăn gói khỏi Tokyo. Cậu ta còn bảo ‘Công ty tớ đang triển khai hình thức làm việc từ xa nên không cần giám đốc ở lại Tokyo.’ Cái tính huênh hoang của thằng đó vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn hệt như xưa ấy.”

“Nói thế chứng tỏ cậu đã gặp cậu ta vài lần rồi nhỉ?”

“Tớ mới gặp cậu ta một lần trong buổi họp bàn về vụ họp lớp thôi. Trong khi chẳng ai thêm mời cậu ta. Chắc cậu ta muốn khoe khoang ấy mà.”

Nếu chuyện Momoko kể là thật thì đúng là Sugishita vẫn như xưa. Thành tích học tập xuất sắc, môn thể thao nào cũng cừ khôi, chưa kể bố mẹ còn giàu có, toàn bộ đồ dùng của cậu ta đều là hàng hiệu – đó chính là hình dung của lũ bạn cùng khóa về Sugishita Kaito. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, Sugishita thi vào trường cấp ba dân lập trực thuộc một trường đại học ở Tokyo. Cách đây vài năm, Mayo nghe phong thanh cậu ta đã thành lập một công ty IT và rất thành công.

“Ngoài ra còn một người nữa, người hùng của thị trấn chúng ta cũng đã trở về rồi đấy.”

Nghe Momoko nói, Mayo khẽ nghiêng đầu, điện thoại vẫn áp trên tai.

“Người hùng? Cậu đang nói tới ai thế?”

“Cậu không biết à? Là Kugimiya, tác giả của *Mê cung ảo* ấy.”

“Ồ!” Mayo há hốc mồm. “Thế hả?”

“Này Mayo, cậu mà quên mất người đàn ông thành đạt bậc nhất, không chỉ trong số các bạn cùng khóa mà còn của toàn trường chúng ta là không được đâu đấy.”

“Tớ không quên, nhưng Kugimiya thì siêu sao quá nên đầu tớ không nảy số ngay được.”

“Tớ hiểu, tớ cũng thế mà. Nhưng bọn tớ đang bàn tán rất xôm về chuyện Kugimiya sẽ tham dự buổi họp lớp đấy.”

“Kugimiya mà đến thì hẳn mọi người sẽ thế r ấ.”

“Mọi người vụ lợi thật đấy. H ồi cấp hai ai cũng coi thường cậu ấy, gọi cậu ấy là ‘con nghiện truyện tranh’, r ấ thì ‘Kugi ẻo lả’. Mà, chính tớ cũng chẳng chớ chê mèo lắm lông được.” Trong đầu Mayo hiện lên hình ảnh Momoko đang lè lưỡi. “À, phải r ấ. Tớ quên mất một chuyện quan trọng. Mọi người đang định giữa buổi họp lớp sẽ tổ chức lễ tưởng nhớ cho Tsukumi đấy.”

“Tsukumi... Ôi, thật thế à?” Mayo thấy lòng mình xao động, song cô cố không để lộ ra giọng nói.

“Vớ lại, bọn tớ đang bảo nhau là ai có thứ gì gọi nhớ đến Tsukumi thì nhất định phải mang đến buổi họp lớp. Mayo, cậu cũng thân với Tsukumi nhỉ? Cậu có gì không? Một bức ảnh chẳng hạn.”

“Hả, cậu đột ngột hỏi vậy thì sao tớ nghĩ ra được.”

“Thế cậu tìm giúp tớ được không?”

“Cũng được, nhưng các cậu đừng trông đợi quá nhé.”

“Đừng nói thế chứ, cậu nhớ phải tìm được thứ gì đấy nhé. Bọn tớ đang sốt xình xịch vì ít tư liệu quá đây này.”

“Tớ biết r ấ. Tớ sẽ thử tìm xem sao.”

“Nhờ cậu nhé. Vậy tớ sẽ chờ điện thoại của cậu.”

“Ừ, tớ sẽ gọi.”

“Xin lỗi cậu vì gọi điện muộn thế này.”

“Không sao đâu.”

Sau khi cúp máy, Mayo nhận ra lòng mình đang ngập tràn bao nhiêu kỷ niệm. Có lẽ là bởi đã lâu r ấ cô mới trò chuyện với Momoko, chưa kể còn

được nghe nhắc đến rất nhiều cái tên gây thương nhớ.

Tsukumi ư?...

Nhớ đến người bạn có thân hình vạm vỡ nom chẳng giống học sinh cấp hai, cùng khuôn mặt tuy đầy vẻ can trường nhưng vẫn còn búng ra sữa của một thiếu niên vẫn chưa tiến đến cánh cửa dẫn vào thế giới của người lớn, trong lòng Mayo dậy lên cảm giác hoài niệm thoáng chút ngọt ngào và cơn đau nhói như chạm vào vết thương cũ.

“Là con gái của thầy Kamio thì sao nào? Cậu vẫn là cậu thôi. Đừng bận tâm đến những lời nói tào lao ấy. Như thế chẳng phải ngốc lắm sao?”

Những câu nói mạnh mẽ của Tsukumi đã khích lệ Mayo. Chưa kể đó còn là những lời cậu ấy nói ra trong lúc đang nằm trên giường bệnh. Mặc dù cơ thể đã gầy xẹp đi, sắc mặt cũng không còn tươi tắn nữa nhưng sự cứng cỏi ẩn trong ánh mắt lấp lánh, tràn trề sức sống đó thì vẫn chẳng hề đổi khác so với lúc Tsukumi còn khỏe mạnh.

Đã mười sáu năm trôi qua kể từ ngày Tsukumi ra đi.

Mayo thầm nghĩ nếu như cậu ấy vẫn còn sống và đến dự buổi họp lớp, có lẽ cô đã đồng ý tham gia với tất cả niềm háo hức.

Sau khi tắm rửa và chăm sóc da dẻ một lượt trước giờ đi ngủ, Mayo liền chui vào giường. Trước khi tắt đèn, cô kiểm tra điện thoại và thấy tin nhắn “Chúc em ngủ ngon” của Kenta. Cô nhắn lại “Chúc anh ngủ ngon”, đoạn với tay tắt công tắc điện.

Haraguchi Kouhei cúi người xuống, bấu các đầu ngón tay vào cửa sắt cuốn. Cảm giác khi chạm vào kim loại thật lạnh, luồn không khí lọt qua khe hở bên dưới cũng lạnh. Ấu cũng là lẽ đương nhiên vì bây giờ mới là đầu Tháng Ba.

Haraguchi chùng cả hai chân xuống tấn, lấy hơi nhấc bổng cửa cuốn lên. Cánh cửa phát ra những tiếng cạch cạch chói tai và cuộn lên đầy mạnh mẽ, nhưng kiểu gì giữa chừng nó cũng sẽ kẹt lại ở một điểm. Có lẽ là do trục giữa bị vênh. Dù sao thì nó cũng được dùng suốt hơn ba mươi năm rồi.

Haraguchi gõ liên tiếp vào phía dưới, cố đẩy cánh cửa lên. Trước đây, cậu từng muốn mau chóng chuyển sang dùng cửa cuốn điện, nhưng rồi cậu đã ném cái suy nghĩ ấy vào dĩ vãng xa xôi.

Có ba cửa cuốn tất cả, nhưng tạm thời Haraguchi chỉ mở cánh cửa ở giữa, cậu bước ra ngoài, nhìn ngó xung quanh. Trên con đường hai làn xe, thẳng hoặc mới có đôi ba chiếc ô tô con chạy ngang qua. Đứng thêm một lúc, sau cùng Haraguchi cũng trông thấy một chiếc xe tải nhỏ xuất hiện, nhưng rõ ràng lưu lượng giao thông đã giảm hơn so với tuần trước.

Trên vỉa hè hầu như cũng không có bóng người. Haraguchi chỉ thấy ở phía xa kia mấy đứa trẻ con đang đi bộ. Xem ra chúng đang trên đường tới trường. Cùng thời điểm này năm ngoái, các trường học ở Nhật Bản đều được nghỉ. Năm nay không biết chúng có được nghỉ xuân sớm hay không. Haraguchi nhớ lại mấy người bạn có con nhỏ của cậu đã bức xúc về chuyện các chính trị gia chẳng biết mô tê gì về hoàn cảnh thực tế của những gia đình mà cả bố mẹ cùng đi làm.

Haraguchi nhìn đồng hồ đeo tay. Đã hơn 8 giờ sáng. Đối với một khu phố mua sắm chỉ cách nhà ga có vài phút đi bộ thì quả là thiếu nhộn nhịp. Đã thế hôm nay còn là thứ Hai. Xem ra những ngày như thế này sẽ còn tiếp diễn một thời gian nữa.

Haraguchi nghe thấy tiếng động ở ngay bên cạnh. Nhìn sang, cậu thấy ông chủ cửa hiệu gốm sứ nhà bên đang mở cửa kính, bước ra ngoài, trên tay xách túi rác.

“Cháu chào chú.” Haraguchi cất tiếng.

“À, Kou đây hả. Chào cháu,” chủ cửa hiệu gốm sứ cúi mái đầu cắt tóc ngắn. Ông ta lớn hơn Haraguchi cả chục tuổi có lẽ, phụ giúp cửa hàng từ hồi cậu còn học cấp một.

“Tình hình hôm nay thế nào hả chú? Có khách nào đặt hẹn đến tham quan trải nghiệm đồ gốm sứ không ạ?” Haraguchi hỏi.

Chủ cửa hiệu gốm sứ tỏ vẻ không vui, đoạn lắc đầu.

“Làm gì có khách nào đặt hẹn. Thậm chí hai hôm thứ Bảy, Chủ nhật vừa rồi cũng chỉ có ba khách cả thấy. Chú nghĩ tuần này chắc còn ế ẩm hơn ấy chứ.”

“Vậy à? Nhưng cháu thấy mới chỉ có ỗ dịch ở Tokyo chứ chưa lây nhiễm trong tỉnh mình đâu ạ.”

“Không, không. Chú nghĩ ít nữa thế nào ở đây cũng có vài ca nhiễm. Chỉ lệch vài giờ với Tokyo thôi. Trước giờ vẫn thế mà. Rồi chính quyền lại kêu gọi người dân hạn chế các hoạt động du lịch, giải trí như mọi bận thôi. Lại bắt đầu chuỗi ngày cấm túc trong nhà. Đến lúc đấy, thiên hạ cũng chẳng đoái hoài đến gốm sứ gốm sứ nữa đâu.”

“Nếu thế thì cửa hàng cháu cũng gay go rồi đây.”

“Bên cháu chắc không sao đâu. Nói là hạn chế ra ngoài, nhưng có ai hạn chế uống rượu đâu. Trái lại, có khi đơn đặt hàng cá nhân còn tăng ấy chứ?”

“Không được thế đâu chú. Vì những người uống rượu ở nhà sẽ mua cả thùng trên mạng, loại rẻ tiền ấy ạ. Cửa hàng cháu chủ yếu cung cấp rượu quê nên đúng là chỉ bán được cho mấy quán ăn hoặc quán nhậu trong vùng thôi.”

“À, mấy cửa hàng ăn uống có khi cũng lại điêu đứng đấy nhỉ? Rồi còn các nhà trọ chắc cũng khó khăn đây. Hôm qua chú có nghe chuyện ở lữ quán Marumiya, thấy bảo chưa gì đã có mấy khách hủy đặt phòng rồi.”

“Ôi, quả nhiên là như vậy ạ.”

“Lần này không biết sẽ kéo dài bao lâu, nhưng chắc là hai tuần tới, mà không, khéo có khi cả tháng tới đều thành công cốc mất. Gay go thật đấy,” chủ cửa hiệu góm sứ nói, đoạn xách túi rác, quay lưng bước đi.

Haraguchi buông một tiếng thở dài. *Hotel Marumiya* là lữ quán lớn nhất vùng này. Nhìn vào lượng khách hủy đặt phòng cũng có thể đoán được đại khái tình hình giảm sút doanh thu. Không phải doanh thu của quán, mà là doanh thu của cả khu vực này.

Haraguchi đi vòng ra bãi đậu xe bên cạnh cửa hàng. Chiếc xe tải cũ kỹ của cậu đang đậu ở đó. Dòng chữ *Hiệu buôn Haraguchi* viết ở hông xe đã bạc màu nhiều, song lúc này cậu chẳng có tâm trí đâu mà viết lại chữ mới.

Sau khi đánh xe ra trước cửa tiệm, Haraguchi bắt đầu chất rượu lên xe để chuyển đến các cửa hàng. Địa điểm mà cậu chuẩn bị đến, ngoài các nhà trọ ra còn có các quán nhậu và quán ăn nữa. Mọi khi phải có đến hơn mười chỗ tất cả, nhưng hôm nay chỉ có vồn vẹn ba chỗ. Đã thế, số lượng đặt mua của mỗi nơi đều ít, đến nỗi thùng xe cũng buồn thiu.

Lúc đi quanh các cửa hàng để giao rượu, Haraguchi còn sốc hơn nữa. Ở đâu người ta cũng báo với cậu rằng từ ngày mai họ không có dự định đặt hàng nữa.

“Đành chịu chứ biết làm sao. Chẳng hy vọng sẽ có khách đến. Nếu chỉ bán cho dân bản địa thì nhập rượu vào chỉ tổ thừa mứa ra đấy thôi,” ông chủ một quán nhậu, người không bao lâu nữa sẽ bước sang tuổi [hoa giáp chi niên](#), áy náy nói. “Mà nói thẳng ra thì đây còn là chuyện tiếp tục mở cửa được đến bao giờ ấy. Tôi còn đang nói với bà nhà tôi là năm nay chắc sắp không trụ nổi nữa rồi, chỉ còn nước đóng cửa thôi.”

Nghĩa là 60 tuổi.

Haraguchi không biết làm gì ngoài im lặng, gật đầu. Thời gian này, đi đâu cậu cũng chỉ nghe thấy cùng một chủ đề. Tuyệt nhiên không còn nghe được những chuyện như kinh tế khá khấm.

Mọi thứ đã thay đổi vào mùa đông năm 2020. Không riêng gì vùng này. Cả nước Nhật, mà không, cả thế giới đã thay đổi hoàn toàn. Dĩ nhiên là do ảnh hưởng của chủng virus Corona mới.

Nghe đâu ở các khu phố mua sắm sầm uất tại những vùng đô thị, một số lượng đáng kể cửa hàng ăn uống đã sập tiệm. Từ các cửa hiệu nổi tiếng được mệnh danh là lâu đời cho đến các câu lạc bộ cao cấp đã hoạt động

liên tục suốt mười mấy năm trời ở Ginza đầu lần lượt đóng cửa. Thế nhưng, chuyện tương tự cũng xảy ra ở những địa phương mà số ca mắc không lấy gì làm nhiều. Đặc biệt ở những vùng sống dựa vào khách du lịch thì thiệt hại càng lớn.

Vốn dĩ dân số ở đây đã chẳng nhiều nhận gì. Với đa phần các cửa hàng ăn uống đang kinh doanh ở vùng này, quá nửa doanh thu trông chờ vào khách vắng lai từ các vùng khác tới. Song thảm họa Corona đã khiến việc đi lại giữa các tỉnh thành bị đứt đoạn, doanh thu của tất cả các cửa hàng đều giảm sút trầm trọng. Ngay cả sau khi chính phủ tuyên bố dỡ bỏ tình trạng khẩn cấp, tình hình vẫn chẳng thay đổi là bao.

Người ta đã cho ra đời rất nhiều loại thuốc điều trị bệnh viêm phổi cấp do virus Corona chủng mới gây nên và cũng đang tiến hành phát triển các loại vaccine hữu hiệu. Song, phải chăng dân chúng đầu có chung một ấn tượng, rằng liệu có phải nhịp sống sôi động ngày nào sẽ không bao giờ quay trở lại nữa? Chí ít là ở thị trấn này, Haraguchi cảm thấy như vậy.

Cũng có lúc cuộc sống thường nhật đã tiếp diễn như trước đây trong một khoảng thời gian ngắn. Chẳng hạn như tháng trước, một lượng khách du lịch đáng kể đã ghé thăm thị trấn này. Vào cuối tuần, các khách sạn, nhà trọ đầu kín phòng. Gần như ngày nào Haraguchi cũng đi quanh các cửa hàng ăn uống để bổ sung rượu. Cửa hàng nào cũng náo nhiệt, từ nhân viên cho đến chủ quán, và nhất là khách hàng, ai nấy đầu vui vẻ.

Có đi đầu, mọi người cũng đầu chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc những ngày tháng như vậy sẽ không kéo dài lâu. Họ cũng đã quen ứng phó với mọi sự thay đổi. Giả dụ, chỉ cần Thị trưởng Tokyo tuyên bố “Xác nhận bùng phát dịch ở Tokyo,” thì ngay ngày hôm sau, xe tuyên truyền lưu động của tòa thị chính sẽ chạy lòng vòng khắp thị trấn. Vừa đi họ sẽ vừa phát loa phóng thanh để kêu gọi: “Người dân vui lòng hạn chế đi lại tới Tokyo và các vùng lân cận khi không cần thiết.”

Đến lúc đó, tất cả sẽ chuẩn bị sẵn sàng: “Chà, lại bắt đầu rồi đây.” Không chỉ số lượng người từ thị trấn này di chuyển đến Tokyo và các vùng lân cận giảm mà cả chi đầu người lại cũng vậy, tức là số lượng người từ Tokyo và các vùng lân cận đến thị trấn này cũng sẽ giảm. Đương nhiên, doanh thu của các cửa hàng cũng sa sút. Tình trạng tương tự đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần trong suốt mấy tháng qua.

Cách đây một tuần, chính quyền đã lại phát đi thông báo tương tự ở Tokyo. Họ diễn đạt theo kiểu “Có dấu hiệu bùng phát dịch”, nếu đem ví với dự báo thời tiết thì nó ở mức “Kêu gọi chú ý”. Song ở thời điểm hiện tại, ai cũng hiểu nhiều khả năng nó sẽ được nâng lên mức “Cảnh báo” ngay thôi.

Trong số những sinh viên lên Tokyo học đại học, nhiều người đã trở về quê trước khi bước vào kỳ nghỉ xuân. Bởi nếu cứ bám trụ mãi ở Tokyo, chưa biết chừng họ có muốn cũng chẳng về được nữa.

Không riêng gì sinh viên. Đây đó còn có cả những người mặc dù làm việc ở Tokyo nhưng lại dắt díu cả gia đình về quê. Một năm nay, các công ty đã đẩy mạnh chuyển hướng sang hình thức làm việc từ xa. Không cần đến công ty nữa, hẳn nhiên người ta sẽ cho rằng tốt hơn hết là trở về sống ở quê hương, nơi ít có nguy cơ lây nhiễm bệnh và các quy định cũng tương đối dễ thở hơn.

Giao rượu xong, Haraguchi cho xe chạy về hướng khu dân cư trước khi quay trở lại cửa tiệm. Đi chệch ra khỏi trục đường chính một chút, đường sá chỗ nào cũng chật hẹp.

Trong lúc dừng chờ đèn đỏ, Haraguchi chú ý đến một tấm biển quảng cáo bị vớt ở lề đường. Trên đó có vẽ tranh minh họa và bên cạnh dòng chữ “Ngôi nhà mê cung ảo – Dự kiến mở cửa tháng 5 năm 2021” có một lỗ thủng to tướng. Haraguchi hình dung cảnh ai đó đá văng khiến nó bị thủng như vậy. Càng hy vọng bao nhiêu thì nỗi thất vọng khi bị phản bội càng ê chề bấy nhiêu.

Haraguchi dừng xe trước cửa một ngôi nhà. Đối với cậu đây là một nơi rất đổi quen thuộc. Cậu đã lui tới đây từ khi còn nhỏ nên chưa từng để ý, song khi nhìn ngắm lại một lần nữa cậu mới cảm thấy ngôi nhà đã xuống cấp khá nhiều rồi.

Trước khi xuống khỏi xe tải, Haraguchi rút điện thoại di động ra, chọn tên *Kamio* từ danh bạ và bấm máy gọi thử. Cậu nghe chuông điện thoại đổ hai, ba tiếng song không thấy ai bắt máy.

Haraguchi tắt điện thoại, nghiêng đầu khó hiểu. Vừa cất điện thoại vào túi cậu vừa mở cửa xe, bước ra ngoài.

Trước cổng có treo tấm biển đề tên *Kamio*. Haraguchi nhấn nút điện thoại nội bộ gắn bên dưới.

Song không thấy ai trả lời. Cậu bấm thêm lần nữa. Nhưng kết quả vẫn vậy.

Lạ thật, Haraguchi nghĩ. Chẳng lẽ thầy ra ngoài rồi?

Tuy có chút ngập ngừng song Haraguchi vẫn mở cổng, bước vào trong. Gần đến cửa nhà, mặc dù đoán có thể cửa đang khóa nhưng cậu vẫn thử xoay núm cửa.

Thế rồi...

Cánh cửa mở ra dễ dàng. Nó không khóa. Xem ra không phải chủ nhân của ngôi nhà đang đi vắng.

“Em chào thầy,” Haraguchi lớn giọng chào. Song chỉ có tiếng cậu vọng lại nghe trống rỗng trên hành lang mờ tối, không một lời hồi đáp.

“Thầy Kamio, thầy có nhà không ạ?”

Sau khi xác nhận đúng là không có ai trả lời, Haraguchi lúng túng không biết phải làm sao. Liệu có phải đã xảy ra chuyện gì không nhỉ? Cậu nghĩ không chừng thầy Kamio đang bị bất tỉnh, song cậu không quyết định được là có nên vào hẳn nhà hay không. Cánh cửa trước mắt cậu đang đóng im ỉm. Cậu biết có một căn phòng rộng rãi đằng sau cánh cửa ấy.

À phải rồi, Haraguchi chợt nhớ ra. Ngôi nhà này có vườn sau.

Cậu quay ra ngoài từ cửa chính, bước trên con hẻm men theo tường nhà. Cậu nhớ ngày xưa mình đã từng dự tiệc nướng ở vườn sau này. Bữa tiệc tập trung mấy đứa bạn đồng niên cùng sống gần đó. Hồi ấy, cậu và các bạn đã tốt nghiệp cấp hai được hơn 5 năm. Thấy cậu mang rượu ở cửa hàng đến để góp vui, mọi người liền rục rịch gom tiền trả “vì thấy áy náy.” Lúc cậu định từ chối, chính thầy Kamio đã nói: “Không sao, em cứ nhận lấy đi. Nhà em là cửa hàng bán rượu mà. Cho dù có là bạn bè thân thiết đến mấy em cũng không được biếu không người ta cái cần câu cơm của mình đâu.”

Nghe thầy nói, Haraguchi chợt nghĩ có lẽ đúng vậy thật, vì thế cậu đành nhận tiền của mọi người. Dù đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ ngày Haraguchi rời ghế nhà trường, con người mang tên Kamio Eiichi đó vẫn là vị ân sư soi đường chỉ lối cho cậu.

Ra khỏi con hẻm là tới vườn sau. Cả cây hồng nhỏ nằm ở góc vườn lẫn những chậu cây cảnh được xếp thành hàng cạnh đó đều vẫn nguyên vẹn như xưa.

Song, rõ ràng có một cái gì đó rất lạ. Có một hàng rào ngăn cách với nhà sau, trước hàng rào ấy, những thùng carton bẹp đang xếp chằng chịt lên nhau. Nom như chúng đang giấu giếm thứ gì bên dưới. Đây không thể là tác phẩm của một giáo viên nghiêm túc và ngăn nắp như thầy Kamio Eiichi được.

Haraguchi rón rén lại gần. Trong lòng cậu lẫn lộn hai dòng suy nghĩ, một bên cho rằng phải chăng cậu nên coi như chưa thấy gì và quay trở về, bên kia lại nghĩ cậu buộc phải nhìn thấy thứ đang được che giấu. Ý nghĩ thứ hai đó giống cảm giác về một sứ mệnh hơn là lòng hiếu kỳ.

Haraguchi đặt tay lên chiếc thùng carton ở trên cùng. Cậu vừa mới lôi chiếc thùng ấy lên thì tất cả các thùng phía dưới lần lượt trượt xuống như thể một chằng chịt hàng vừa đổ sụp, để lộ ra thứ đang nằm ẩn giấu bên dưới.

Chiều thứ Hai.

Đúng lúc Mayo vừa ra khỏi công ty để đến xem một showroom liên quan đến nhà bếp thì điện thoại đổ chuông. Trên màn hình hiển thị số điện thoại lạ. Tuy vậy, mã vùng lại rất quen thuộc. Đó chính là mã vùng quê cô.

Mayo vừa nhắc máy thì nghe thấy giọng một người đàn ông hỏi: “Đây có phải số điện thoại của cô Kamio Mayo không ạ?”

“Vâng...”

Đầu dây bên kia liền xưng tên. Anh ta là cảnh sát thuộc sở cảnh sát địa phương nơi cô sinh ra.

“Ông Kamio Eiichi là bố của cô phải không?”

“Đúng vậy, có chuyện gì với bố tôi?...”

“Chuyện này thực sự rất khó nói. Sáng hôm nay, bố cô được phát hiện tại nhà riêng trong tình trạng bất tỉnh. Chúng tôi xác nhận ông ấy đã tử vong.”

Đầu óc Mayo bỗng trở nên trống rỗng, cô không còn nghe được giọng nói của đối phương nữa.

Từ ga Tokyo, Mayo đi tàu [shinkansen](#) khoảng một tiếng rồi từ đó nối chuyển sang tàu tốc hành tư nhân, ngẩng đầu nhìn trên tàu thêm gần một tiếng nữa, cuối cùng cũng tới được nhà ga gần nhà nhất. Ra khỏi nhà ga, Mayo nhìn quanh. Bãi đậu xe rộng mênh mông bát ngát, lại còn có vô khối không gian cho xe bus và taxi chờ đón khách, tất cả là vì du lịch được coi là một trong những ngành công nghiệp chính của vùng này. Các nhà ăn hay quầy bán hàng lưu niệm cũng nằm san sát. Song, chỉ ngắm nhìn từ bên ngoài thôi

cũng đủ hình dung ra rằng vào thời điểm này khó mà nói được là họ đang làm ăn phát đạt.

Tuy là đất du lịch nhưng vùng này không có nhiều địa điểm tham quan cho lắm. Một ngôi đền có bề dày lịch sử mà tên của nó được đặt làm địa danh là điểm hút khách nhất vùng này, ngoài ra thì đây chỉ là vùng đất có suối nước nóng rất đổi bình thường. Mặc dù vậy, sắp tới là mùa hoa mơ và hoa anh đào nở rộ, thường thì thị trấn sẽ tấp nập khách du lịch lớn tuổi, song năm nay thì quả thực không biết thế nào. Chắc chắn dân bản địa đang thấp thỏm lắm.

Mayo nghe nói năm ngoái quê cô cũng điêu đứng như bao vùng du lịch khác trên khắp nước Nhật, mà không, phải nói là trên khắp thế giới. Do ảnh hưởng của virus Corona chủng mới, toàn bộ ngành du lịch đã bị ngưng trệ từ mùa xuân cho đến đầu mùa hè. Từ mùa thu năm ngoái, cuối cùng nơi đây dần dần cũng được đón khách du lịch trở lại, mặc dù vậy lượng khách du lịch vẫn chẳng bằng được một phần ba lượng khách của mùa cao điểm các năm trước.

Mayo trông thấy một chiếc taxi đang đỗ, bên trong xe, người tài xế tóc bạc trắng đang ngủ gật. Thấy cô gõ vào cửa kính, bác tài bèn mở cửa ghế sau với vẻ mặt mơ mơ màng màng.

“Cháu xin lỗi, chú mở cả cốp cho cháu với.”

Mayo đang kéo theo một chiếc vali to. Vì không biết đến khi nào mới có thể quay trở lại Tokyo nên quần áo đồ đạc, cứ nghĩ ra cái gì là cô nhét cái đó vào.

Sau khi lên xe, Mayo nói cho bác tài địa điểm mình muốn đến. Nghe đến sở cảnh sát, bác ta tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Cô từ đâu tới?” xe vừa chạy được một đoạn bác tài đã hỏi, xem chừng không thể nén nổi sự tò mò.

“Tokyo ạ,” Mayo cố tình trả lời cộc lốc.

“À, ra là cô về quê hả?”

“Vâng.”

“Ra vậy. Hình như dịch Corona lại bắt đầu bùng phát rồi nhỉ?”

Bác tài tỏ vẻ đã hiểu, song chắc hẳn bác ta vẫn đang thắc mắc không biết Mayo đến sở cảnh sát để làm gì. Cô trộm nghĩ nếu bị hỏi đến thì thật phiền hà, song bác ta không tọc mạch gì thêm nữa.

Mayo lấy máy tính bảng ra khỏi chiếc túi đeo chéo, mở ứng dụng văn bản. Dòng đầu tiên ghi ngày tháng hôm nay và thời gian cô nhận được điện thoại từ cảnh sát.

Lúc nghe cảnh sát báo tin tìm thấy thi thể ông Eiichi, đầu óc Mayo hỗn loạn đến mức gần như mọi dòng suy nghĩ đều đứt đoạn, nhưng rồi ý muốn hỏi xem chuyện gì đã xảy ra giúp cô tỉnh táo trở lại, dù khổ sở. Cô vội vàng lấy sổ và bút ra khỏi túi, ghi chép lại nội dung câu chuyện. Vì quá bàng hoàng nên cô không hiểu rõ lắm những gì đầu dây bên kia nói, giữa chừng cô cứ phải hỏi đi hỏi lại mấy lần song viên cảnh sát vẫn kiên nhẫn giải thích.

Nội dung được ghi trong ứng dụng văn bản là Mayo chép lại từ những gì cô đã viết trong sổ tay. Lúc ngồi trên tàu, thử đọc lại những ghi chép đó cô mới thấy chữ mình ngoáy quá, thế này có khi chính cô cũng không đọc nổi, vì thế cô đã gõ lại sang ứng dụng văn bản.

Trên ứng dụng văn bản có những gạch đầu dòng như sau:

- Khoảng 10 giờ sáng ngày 8 tháng 3, nhận tin báo phát hiện thi thể
- Địa điểm: Nhà riêng của Kamio Eiichi
- Người báo tin: Khách đến nhà ông Kamio (Nam giới, học trò của ông Kamio, không rõ tên tuổi)
- Thời gian xác nhận tử vong: 10 giờ 25 phút
- Danh tính thi thể: Kamio Eiichi
- Thời gian tử vong: Chưa xác định
- Nguyên nhân tử vong: Chưa xác định (nhiều khả năng là án mạng)
- Người thân thích: Phòng đoán qua lịch sử cuộc gọi trên điện thoại cố định

Tóm lại là như vậy. Sáng nay, một người đàn ông ghé thăm nhà bố cô đã phát hiện thi thể của ông và báo cảnh sát. Cảnh sát tức tốc lao tới, xác nhận ông Eiichi đã tử vong, song chưa xác định được thời gian và nguyên nhân tử vong. Tuy nhiên, qua xem xét về bên ngoài cũng như tình trạng thi thể, họ thấy rõ khả năng đây là một vụ án mạng và đang tiến hành điều tra. Vì nạn nhân sống một mình nên cảnh sát quyết định liên lạc với người thân của ông. Trong nhà có điện thoại bàn, và trên đó có đăng ký số điện thoại của Mayo...

Nghe nói người đến thăm nhà là học trò của ông Eiichi. Hiện ông đã thôi nghề giáo, bởi vậy phải gọi là học trò cũ mới đúng. Chuyện không rõ tên tuổi chắc chỉ đơn giản là vì viên cảnh sát gọi điện cho Mayo chưa nắm được thông tin, chứ nếu đến sở cảnh sát hỏi thì thế nào cũng ra ngay thôi.

Mayo nghĩ không biết chừng đó lại là một người bạn học cùng khóa với cô. Eiichi là một thầy giáo được nhiều học trò ái mộ song cũng không đến mức học trò nằng đến chơi nhà. Cô đoán ai đó đã ghé qua vì chuyện liên quan đến buổi họp lớp dự kiến được tổ chức vào Chủ nhật.

Mayo cất máy tính bảng vào túi, đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ lúc này đã chập choạng tối. Xung quanh được bao bọc bởi những dãy núi thoải thoải, nhà dân nằm san sát hai bên con đường thẳng tắp, hẹp đến nỗi không có cả dải phân cách ở giữa. Sở dĩ Mayo thấy nhiều bãi đậu xe như vậy là bởi dân vùng này không thể sống thiếu ô tô. Chuyện một hộ gia đình sở hữu đến mấy chiếc xe hơi cũng không phải là hiếm.

Mayo biết rất rõ nơi này, vậy mà cô lại cảm thấy lạc lõng như thể vừa đặt chân đến một đất nước xa lạ. Có lẽ vì đang ở vào tình cảnh bất thường nên cô mới không thể tận hưởng cảm giác thương nhớ b ấ i h ấ i, dẫu rằng đây là nơi chôn nhau cắt rốn của cô. Ngay cả trong tưởng tượng Mayo cũng không dám nghĩ mình sẽ trở về theo cái cách như thế này.

Viên cảnh sát gọi điện cho Mayo nói rằng họ đã xác định được danh tính thi thể, song nếu được họ vẫn muốn cô xác nhận lại, bởi vậy Mayo đã trả lời là sẽ về quê ngay. Nói vậy nhưng cô còn phải chuẩn bị và cũng cần thông báo tình hình cho nơi làm việc nữa. Cô đã xin phép trước với viên cảnh sát là có thể đến tối mới về được.

Sau đó, Mayo tức tốc quay trở về công ty, thông báo tình hình cho cấp trên. Ngay cả ông sếp thường ngày vẫn vô duyên vô cớ cười khinh khỉnh lúc ấy cũng phải nhăn mặt.

Trước mắt, hôm nay Mayo sẽ về sớm và xin nghỉ phép từ ngày mai cho đến hết thứ Sáu, tùy thuộc tình hình mà có thể cô sẽ không quay lại công ty trong một thời gian. Cô liên lạc với khách hàng cũng như các bộ phận liên quan, cố gắng lùi lịch hết sức có thể, còn những kế hoạch không thể trì hoãn cô đành tìm người thay thế. Những công việc có thể làm từ xa mà không cần đến công ty, cô đều đem hết về nhà. Trong vali của cô có nhét cả máy tính xách tay và các tài liệu liên quan đến công việc.

Trước khi lên tàu shinkansen, Mayo gọi điện thông báo cho Kenta bảy giờ đã rời công ty. Anh á khẩu khi nghe cô nói bố mình đã mất và rất có thể đã bị người ta sát hại.

“Em cũng không biết cụ thể thế nào. Giờ em sẽ đến sở cảnh sát để hỏi chuyện. Khi nào bình tâm trở lại, em sẽ liên lạc với anh sau.”

“Anh hiểu rồi,” vị hôn phu của Mayo nói bằng giọng như thể phải cố hết sức mới rặn ra được. “Nếu anh có thể giúp được gì thì em cứ nói nhé. Nếu em muốn, anh cũng sẽ xin nghỉ.”

“Cảm ơn anh. Đến lúc đó em sẽ bàn với anh,” Mayo nói rồi cúp máy.

Vừa nhớ lại cuộc trò chuyện với Kenta, Mayo vừa tự hỏi liệu cô sẽ muốn mượn bờ vai anh vào lúc nào nhỉ? Hai người vẫn chưa kết hôn. Mà đâu chỉ có thế, nếu như gia đình cô vướng vào một vụ án mạng thì giờ cũng không còn là thời điểm thích hợp để nhắc đến chuyện cưới xin.

Vì mãi chuẩn bị nên Mayo không còn đầu óc để thông thả suy nghĩ về tình thế hiện tại. Song khi ngẩng nhìn cảnh vật quê hương như thế này, cảm giác chân thực về một biến cố ngoài sức tưởng tượng vừa ập đến mới từ từ bủa vây lấy tâm trí cô.

Vì đường ít ngã tư nên bác tài cũng không phải dừng chờ đèn đỏ. Chẳng mấy chốc Mayo đã tới trước sở cảnh sát.

Cô kéo vali đi về phía cổng chính. Sở cảnh sát là một tòa nhà ba tầng cũ kỹ, nom chẳng có vẻ uy nghiêm cho lắm, nếu như không có mấy chiếc xe cảnh sát xếp thành hàng trong bãi đậu rộng thênh thang, để chừng Mayo đã tưởng nhầm đây là một trung tâm cộng đồng gì đó rồi. Ngẩng ra, đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến sở cảnh sát này.

Trông thấy viên cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục đứng ở cửa, Mayo bèn trình bày việc của mình. Cô những tưởng anh ta không hiểu mình đang nói đến chuyện gì, song không ngờ viên cảnh sát lại gật đầu.

“Tôi có nghe nói rồi. Mời cô đi lối này.”

Thật lạ là anh ta còn đích thân dẫn Mayo đi. Cảnh sát ở Tokyo chắc không làm chuyện này. Đúng là vùng quê có khác. Viên cảnh sát trẻ tuổi đi tới quầy tiếp nhận thông tin, sau khi trao đổi gì đó, anh ta liền quay trở lại chỗ Mayo.

“Họ nhắn cô chờ ở đây. Người phụ trách sẽ ra ngay bây giờ.”

“Tôi hiểu rồi.”

Mayo vừa ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ cũ kỹ ở phòng chờ thì một người đàn ông trung niên sỏi bước tới. Anh ta không cao lắm nhưng thân hình to ngang, gợi cảm giác đầy quyền uy.

“Xem nào, cô là...”

“Con gái của ông Eiichi,” Mayo đứng dậy.

Lòng ngực người đàn ông phập phồng như thể đang đi đều chỉnh lại nhịp thở, đoạn anh ta gật đầu.

“Tôi xin gửi lời chia buồn sâu sắc tới cô. Tôi rất hiểu tâm trạng của cô lúc này.”

“Xin lỗi... Thi thể bố tôi đang ở đâu vậy?”

“Vâng, để tôi dẫn cô đi. Mời cô đi lối này.”

Thấy người đàn ông cất bước, Mayo liền theo sau.

Vừa đi anh ta vừa tự giới thiệu về mình. Anh ta tên là Kakitani, tổ trưởng Tổ hình sự. Xem ra đây không phải viên thanh tra đã gọi điện cho Mayo.

Phòng chứa thi thể nằm ở tầng hầm. Có một chiếc giường đặt chính giữa căn phòng lạnh lẽo nom hết như cái kho chứa đồ, ông Eiichi đang nằm trên đó. Mặt phủ khăn trắng. Bên cạnh là chiếc kính gọng tròn. Nó chính là món đồ thương hiệu của ông từ thời còn đứng trên bục giảng.

“Xin lỗi... Có phải mặt bố tôi bị gì không?”

Mayo trộm nghĩ nếu như trên mặt bố cô có những vết thương tàn khốc thì cô sẽ phải chuẩn bị tâm lý trước khi gỡ bỏ tấm khăn trắng ra.

“Mặt ấy à? À không, không có gì đặc biệt đâu. Chính tôi đã phủ khăn cho ông ấy, nhưng không có lý do sâu xa gì cả. Tôi chỉ nghĩ làm vậy sẽ tốt hơn thôi. Kính của bố cô đã bị rơi xuống đất.”

“Vậy à?...”

Mayo chậm rãi lại gần, rón rén vén tấm khăn che mặt.

Đúng như Kakitani nói, cô không thấy có gì bất thường trên khuôn mặt bị che khuất bên dưới tấm khăn trắng. Có đi đâu, nhìn khuôn mặt của một người đã đến tuổi xế chiều nhắm mắt như thể đang ngủ say, trong khoảnh khắc Mayo ngỡ như đó là người khác. Cô tự hỏi mặt bố mình trông như thế này sao, rồi ngay lập tức nhận ra đó là vì khuôn mặt ấy đang vô cảm. Thường ngày ông Eiichi vốn là người có vẻ mặt rất phong phú. So với hồi

ấy, khuôn mặt ông Eiichi mà Mayo đang nhìn thấy lúc này lại bình thản như mặt nạ kịch Noh, chẳng hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì.

“Sao rồi?” Kakitani hỏi với từ đằng sau.

“Đúng là bố tôi, không có nhàn lẫn gì cả,” ngay giây phút thốt ra câu trả lời ấy, trong lòng Mayo bỗng trào dâng một cảm xúc nghẹn ngào.

Khi thừa nhận thi thể đang nằm đó là bố mình, cái hiện thực nghiệt ngã rằng mình đã mất đi gia đình quý giá bỗng dưng ập đến với cô. Ngay lúc Mayo nhận ra mặt mình sắp đỏ ửng lên, nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi. Cô định lấy khăn mùi soa từ trong túi ra nhưng không kịp. Những giọt nước mắt rơi lã chã xuống sàn.

Mayo khẽ chạm vào má bố. Cái cảm giác lạnh lẽo và cứng đờ ấy càng khắc sâu thêm nỗi tuyệt vọng trong lòng cô.

Mayo nhắm mắt, nhớ lại xem lần cuối cùng mình gặp bố là khi nào. Hai bố con đã nói chuyện gì. Thế nhưng, dù cố gắng lội ngược dòng ký ức đến đâu cũng chỉ có thể tìm thấy những kỷ niệm đã xưa cũ lắm rồi.

Sau nhiều lần hít thở thật sâu, cuối cùng Mayo lấy khăn mùi soa ra khỏi túi, chấm lên khóe mắt. Cô ngoái lại nhìn Kakitani, hỏi đi đâu cô đang muốn biết nhất: “Chuyện gì đã xảy ra với bố tôi vậy?”

“Tôi sẽ giải thích cho cô. Về phần mình chúng tôi cũng có nhiều đi đâu muốn hỏi. Giờ cô có thể dành chút thời gian cho chúng tôi không?”

“Không thành vấn đề Đó là lý do tôi đến đây mà.”

“Vậy chúng ta ra chỗ khác nhé.” Kakitani mở cửa phòng.

Anh ta dẫn Mayo tới một phòng họp nhỏ. “Xin cô chờ một lát,” nói rồi Kakitani ra khỏi phòng. Mấy phút sau, anh ta mở cửa bước vào, theo sau còn có mấy người đàn ông khác nữa. Trong số đó có cả người mặc đồng phục, trông có vẻ quyền cao chức trọng. Ai nấy đều tỏ vẻ nghiêm nghị.

Kakitani ngồi xuống đối diện Mayo, cầm tập hồ sơ cỡ A4 trên tay.

“Vậy tôi xin phép được trình bày cụ thể đầu đuôi câu chuyện. Nhưng trước đó, cô có thể cho chúng tôi biết cô đã làm gì từ sáng hôm kia cho đến sáng nay không?”

“Sao cơ...” Mayo bối rối. Cô không thể hiểu ngay được ý nghĩa của câu hỏi đó. “Anh hỏi ai cơ? Tôi à?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng anh hỏi thế để làm gì?”

“Tôi xin lỗi.” Kakitai chống hai tay xuống bàn, cúi đầu. “Tôi sẽ giải thích với cô sau, nhưng về phía cảnh sát, chúng tôi nhận định đây là một vụ án cực kỳ nghiêm trọng. Dự đoán sẽ phải đi điều tra trên diện rộng. Chúng tôi cần xác nhận với tất cả những người có liên quan để xem họ có khả năng dính líu đến vụ án hay không. Không có ngoại lệ nào cả. Chính vì thế, mặc dù hiểu cô vẫn chưa thể bình ổn được tâm trạng trước sự ra đi của ông Eiichi nhưng chúng tôi vẫn mạn phép đặt câu hỏi khiếm nhã này. Mong cô hiểu cho.”

Mayo đưa mắt nhìn những người khác. Tất cả đều đang cúi đầu trầm ngâm.

Một lần nữa, cô cảm nhận được rằng đây không phải chuyện nhỏ. Bản thân họ cũng đang rất căng thẳng.

“Tôi hiểu rồi.” Mayo trả lời Kakitani. “Hôm kia tôi ở nhà cả ngày, dọn dẹp rửa giặt giũ. Sáng hôm qua, tôi và chồng chưa cưới chạy loanh quanh chỗ này chỗ kia để chuẩn bị, rửa thì hộp bàn cho đám cưới. Có cả địa chỉ liên lạc và người phụ trách nên các anh cứ việc xác nhận với họ. Sau đó chúng tôi đi xem phim. Xem phim xong chúng tôi đi ăn. Chồng chưa cưới của tôi tên là Nakajou Kenta. Khoảng 10 giờ 30 phút tôi về đến nhà, sáng nay tôi vẫn đi làm như mọi ngày. Tôi xin hết.”

“Cảm ơn cô. Cô nói ngày hôm kia cô ở nhà cả ngày, vậy cô ở một mình à?”

“Vâng, một mình tôi.”

“Cô không ra ngoài chút nào sao? Đi ăn chẳng hạn?”

“Tôi không ra khỏi nhà. Nhưng buổi tối tôi có gọi một quán ăn gần nhà mang đồ tới.”

“Tên quán ăn là gì, lúc đó khoảng mấy giờ?”

“Đó là một quán ăn chuyên phục vụ các món Tây có tên là *Namputei*. Tôi nhớ không nhầm thì lúc đó vào khoảng 7 giờ tối.”

“Cô có hay ăn ở đó không?”

“Trước đây tôi hay tới đó ăn. Từ khi có dịch Corona, quán đó bắt đầu có dịch vụ giao đồ ăn tận nhà cho khu vực lân cận nên thi thoảng tôi có đặt.”

“Thế nghĩa là cô cũng quen mặt nhân viên giao hàng phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Xem nào, cô đọc lại tên quán cho tôi với.”

“*Namputei*.” Mayo còn chỉ cả cách viết chữ Hán cho viên cảnh sát.

“Được rồi.” Kakitani nhìn xuống tập hồ sơ đang cầm trong tay. “Vây bây giờ tôi sẽ giải thích khái quát về vụ án. Cô có biết người đàn ông tên là Haraguchi, học trò của ông Kamio Eiichi không?”

Mayo không mất nhiều thời gian để chuyển cái tên đó thành chữ Hán trong đầu mình. Nếu không nhầm thì đó là con trai một cửa tiệm bán rượu. Ký ức về cái dáng vẻ khôi hài của cậu bạn thời cấp hai ùa về trong tâm trí.

“Trong số các bạn học của tôi có một người tên là Haraguchi Kousuke... À, Kouhei thì phải.”

“Là Kouhei. Anh Haraguchi ấy chính là người đã ghé qua nhà ông Kamio Eiichi vào sáng nay. Theo lời khai của anh Haraguchi thì hôm qua anh ấy có gọi điện cho ông Eiichi vào cả ban ngày và buổi tối vì chuyện liên quan đến buổi họp lớp sắp được tổ chức nhưng không thấy ông Eiichi bắt máy, sáng sớm nay gọi lại vẫn không có ai nghe, anh ấy thấy hơi lo lắng nên đã tìm đến nhà.”

Kakitani kể tiếp như sau.

Haraguchi bấm chuông điện thoại nội bộ nhưng không thấy ai trả lời. Mặc dù nghĩ bụng không biết có phải ông Eiichi đi vắng không, nhưng khi cậu định mở cửa thì nhận ra cửa không khóa. Cậu đã gọi với vào trong nhưng không thấy ai đáp. Vì nấn ná không muốn vào hẳn nhà khi chưa được phép nên Haraguchi đã đi vòng ra vườn sau để kiểm tra tình hình trong nhà. Thế rồi cậu trông thấy ở góc vườn có mấy chiếc thùng carton được gấp lại đang xếp chồng lên nhau như để giấu giếm thứ gì đó. Cậu ngã ngửa khi bỏ những thùng carton đó ra. Bởi thứ được giấu bên dưới là một con người. Đã thế còn có vẻ giống một xác chết, Haraguchi liền báo cảnh sát ngay tại chỗ, không còn đầu óc đâu để xác nhận xem đó có phải là ông Kamio Eiichi hay không.

“Những chuyện xảy ra sau đó chắc cô đã nghe nói rồi nhưng tôi cũng sẽ giải thích một cách ngắn gọn. Cảnh sát tức tốc lao tới và xác nhận người đàn ông đang nằm đó đã tử vong, đồng thời dựa trên lời khai của anh Haraguchi cũng như bằng lái xe tìm thấy trên thi thể, chúng tôi phán đoán người đó có thể là ông Kamio Eiichi. Khi vào trong nhà tìm kiếm thông tin

liên lạc của người thân, chúng tôi đã thấy điện thoại bàn có đăng ký số điện thoại với tên của cô Mayo và theo lời khai của anh Haraguchi thì cô chính là con gái của ông Eiichi.”

Kakitani ngẩng đầu lên khỏi tập hồ sơ, hỏi: “Đến đây cô có câu hỏi gì không?”

“Bố tôi...” nói đến đây giọng Mayo bỗng dừng khản đặc. Cô hắng giọng, nói lại. “Bố tôi đã bị sát hại sao?”

Kakitani liếc nhìn những người có vẻ là cấp trên của anh ta, sau đó mới đưa mắt trở lại Mayo.

“Chúng tôi cho rằng nhiều khả năng là như vậy.”

“Bố tôi... đã bị sát hại như thế nào vậy? Khi nãy... lúc nhìn thi thể của ông, tôi không rõ lắm.”

“Chuyện đó,” Kakitani nói, đoạn lại liếc nhìn các cấp trên của mình rồi mới lắc đầu. “Chúng tôi chưa thể nói được gì. Sau đây chúng tôi sẽ chuyển thi thể của ông Eiichi cho bên khám nghiệm pháp y. Cho đến lúc đó, chúng tôi không thể phát ngôn tùy tiện được.”

“Bố tôi không bị đâm chém bằng dao hay thứ vũ khí gì đó đúng không?”

“Xin lỗi, tôi chưa thể trả lời được.”

“Hay là ông ấy bị đánh?”

Kakitani im lặng. Mayo không biết anh ta đang phủ nhận, hay đang từ chối trả lời.

“Còn hung thủ thì sao? Vừa nãy các anh còn hỏi cả chứng cứ ngoại phạm của tôi, chứng tỏ các anh vẫn chưa bắt được hung thủ đúng không?”

“Vâng,” Kakitani đáp. “Chúng tôi chỉ vừa mới bắt đầu đi điều tra.”

“Còn manh mối? Các anh đã có manh mối gì về hung thủ chưa?”

“Này cô!” Đúng lúc Kakitani đang định nói gì đó thì có tiếng người chen ngang. Người đàn ông mặc đồng phục, nom có vẻ là người quyên lực nhất trong số này nhìn Mayo. “Những chuyện đó cô cứ để chúng tôi lo. Bằng mọi giá chúng tôi sẽ bắt được hung thủ.”

“Nhưng các anh...”

Mayo định nói tiếp là “... cho tôi biết một chút cũng được chứ sao?” song cô cố nén lại. Tiết lộ thông tin chi tiết cho gia đình nạn nhân cũng

chẳng ích gì cho việc đi điều tra. Có lẽ cảnh sát đang nghĩ như vậy, và xem ra đó cũng là sự thật.

“Chúng tôi hỏi cô được chứ?” Kakitani ngỏ ý.

“Xin mời,” Mayo đáp.

“Câu hỏi của tôi nghe có phần cũ rích, nhưng cô có nghĩ ra chuyện gì không? Đại loại như bố cô có bất hòa với ai đó, hay có dính líu đến rắc rối gì đó không?”

“Tôi chẳng nghĩ ra chuyện gì cả,” Mayo phủ nhận ngay lập tức.

“Cô có thể nghĩ kỹ hơn được không?”

Mayo chậm rãi lắc đầu.

“Sau khi ra khỏi nhà, trên đường tới đây tôi đã nghĩ mãi. Có năm mơ tôi cũng không dám nghĩ bố mình lại bị sát hại, nhưng tôi cũng cho rằng kể cả bố tôi không phạm phải sai lầm gì đi nữa thì vẫn có thể bị người ta thù ghét, kiêu như làm ơn mắc oán hay bị ghen ăn tức ở gì đó, vì thế tôi đã suy nghĩ đủ mọi nhẽ. Nhưng quả thực tôi không thể nghĩ ra chuyện gì. Theo tôi chuyện này chỉ có thể là kiểu giết người bừa bãi, giết người vô cớ gì đó thôi.”

Mayo nén cảm xúc, khi đã nói xong cô quay sang nhìn Kakitani. Viên cảnh sát chớp chớp mắt, khẽ gật gù.

“Tôi đã rõ. Vậy tôi xin đổi câu hỏi. Trong nhà ông Kamio Eiichi, tức nhà bố mẹ cô, có thứ gì đắt tiền hoặc quý hiếm không? Hay có thể nói là thứ gì đó có nguy cơ bị mất trộm cũng được.”

Mayo tròn xoe mắt. “Đây có thể là tội ác của một tên trộm ư?”

“Chúng tôi cũng đang nghĩ tới khả năng đó. Cô thấy thế nào?”

Xem ra đã có dấu vết của kẻ nào đó đột nhập vào nhà. Vừa nãy Kakitani nói rằng anh ta đã tìm kiếm trong nhà và biết được thông tin liên lạc của Mayo từ điện thoại bàn. Nếu cửa nhà đang khóa, chắc hẳn họ đã không tự tiện đi vào. Hình dung cảnh tượng căn nhà bị kẻ nào đó lục tung lên càng khiến tâm trạng Mayo thêm phần u ám.

“Tôi không nghĩ ra thứ gì cả. Ít nhất tôi chưa từng nhìn thấy những thứ như vậy trong nhà.”

“Vậy à? Nhưng liệu cô có thể kiểm tra giúp chúng tôi xem nhà cô có bị mất trộm thứ gì không?”

“Không vấn đề gì, nhưng đi ngay bây giờ à?”

“Hôm nay muộn rồi, để sáng mai có được không?”

“Được. Tôi cứ tới thẳng nhà là được đúng không?”

“À không, chúng tôi sẽ đến đón cô. Cô đã quyết định chỗ trọ đêm nay chưa?”

“Rồi, tôi sẽ trọ ở *Hotel Marumiya*.”

Viên cảnh sát gọi cho Mayo lúc ban ngày đã ngỡ ý muốn cô hợp tác giữ nguyên hiện trường trong một thời gian, bởi vậy cô đã gấp rút đặt phòng trọ. Quê cô tuy còn thiếu thốn nhưng đâu sao cũng là đất du lịch nên cô không gặp khó khăn gì với việc này.

“*Hotel Marumiya* phải không ạ? Tôi hiểu rồi.” Kakitani ghi chép lại, đoạn ngừng mặt lên nói: “Nhân tiện cho tôi hỏi, cô có biết gì về kế hoạch của ông Kamio Eiichi cuối tuần trước không? Chẳng hạn, cô có nghe được những thông tin đại loại như ông ấy dự định đi đâu, gặp ai không?”

“Tôi không nghe được thông tin gì đặc biệt. Vì dạo gần đây bố con tôi không hay liên lạc với nhau cho lắm.”

“Vậy à?...” Kakitani lại liếc mắt thăm dò cấp trên của mình. Phải chăng câu hỏi vừa rồi của anh ta hàm chứa một ý nghĩa quan trọng gì đó?

Sau đó Kakitani hỏi Mayo lần cuối cùng cô gặp bố là khi nào, hai người đã nói chuyện gì với nhau. Đó cũng là những điều Mayo nghĩ đến khi đứng trước thi thể ông Eiichi khi nãy, song lúc này cô cũng không nhớ được gì rõ ràng, đành trả lời rằng lần trước cô về quê là lần cuối cùng hai bố con gặp nhau nhưng cô không nhớ đã nói chuyện gì với bố.

Cuối cùng, cảnh sát yêu cầu Mayo làm rất nhiều thủ tục. Đại loại như chấp thuận để họ đi điều tra điện thoại di động của ông Eiichi hay lấy giấy đăng ký cư trú và sổ hộ tịch. Mặc dầu cảm thấy không thoải mái khi phải phơi bày đời tư của bố song Mayo vẫn gạt đi cảm xúc cá nhân, tự nhủ để phục vụ công tác điều tra thì chẳng còn cách nào khác.

Mayo rời sở cảnh sát lúc hơn 7 giờ tối. Kakitani tiễn cô ra tận cửa. Anh ta còn ngỡ ý gọi taxi giúp nên cô quyết định đón nhận sự nhiệt tình ấy.

Sau khi gọi điện lên tổng đài taxi, Kakitani vừa cất điện thoại vào túi trong vừa cúi đầu áy náy.

“Cô mệt lắm phải không? Thật xin lỗi cô, tự nhiên lại bị cả đám người vây quanh. Tại vùng này hiếm khi xảy ra án mạng nên những người đứng đầu sở chúng tôi cũng đang cảm thấy gánh nặng đặt trên vai.”

Xem ra người đàn ông quyên uy ban này là sở trưởng sở cảnh sát. “Không sao đâu,” Mayo đáp gọn lỏn.

“Tôi hiểu cảm giác của cô, chắc hẳn bây giờ cô đang đau buồn lắm. Một người đàn ông được mọi người tôn kính đến như thế mà lại bị sát hại, tôi chỉ có thể nói đây đúng là một bi kịch phi lý. Chính tôi cũng cảm thấy căm thù tên hung thủ đó từ tận xương tủy.”

“Đến như thế ư?” Mayo quay sang nhìn Kakitani. “Anh biết bố tôi sao?”

“Vâng,” anh ta đáp. “Tôi cũng là dân vùng này. Hết học cấp hai, tôi được thầy Kamio dạy môn ngữ văn.”

“À... hóa ra là vậy.”

“Nhất định tôi sẽ bắt được hung thủ. Tôi xin hứa.”

“Cảm ơn anh. Trăm sự nhờ các anh,” vừa nói lời cảm ơn, Mayo vừa gặm nhấm cảm giác được cứu rỗi dù ít ỏi.

Cuối cùng taxi cũng tới. Vào giây phút rời khỏi sở cảnh sát, Mayo chợt nhớ ra lần trò chuyện cuối cùng giữa hai bố con. Đó là lúc cô gọi điện thông báo cho ông Eiichi về lịch trình hôm diễn ra đám cưới. Ngay trước khi cúp máy, bố cô đã nói: “Cuối cùng Mayo cũng sắp thành cô dâu rồi. Con phải hạnh phúc đấy nhé.”

Nghe tiếng chuông báo thức, Mayo mở mắt. Cô với tay lấy chiếc điện thoại để cạnh giường, tắt chuông báo thức. Bây giờ đang là 7 giờ sáng. Những tia nắng gay gắt lọt qua khe rèm.

Cuối cùng trời cũng sáng rồi.

Đêm qua Mayo đã thức giấc mấy lần. Nhìn ra cửa sổ thấy trời vẫn tối đen như mực, cô định ngủ tiếp nhưng không tài nào ngủ sâu giấc được. Lúc này cũng thế, cô mở mắt không phải vì tiếng chuông báo thức. Đầu óc cô đã tỉnh táo từ lâu rồi, chỉ là cô không có sức ngủ dậy nên cứ cuộn tròn trong chăn.

Mayo lấy hết quyết tâm lật tung chăn ra, ngủ dậy. Đã lâu lắm rồi cô mới nằm ngủ trên chiếu tatami, nhưng đó không phải lý do khiến cô ngủ không ngon giấc.

Khuôn mặt ông Eiichi, khuôn mặt của người bố đã lìa trần mà cô nhìn thấy trong phòng chứa thi thể đã in sâu vào tâm trí cô.

Đông thời, trong đầu cô lần lượt sống lại hình ảnh ông Eiichi khi còn mạnh khỏe cũng như những khoảnh khắc cả gia đình vui vẻ bên nhau, mỗi lần như thế nỗi đau đớn lại ập đến, bủa vây lấy cô. Thậm chí, Mayo còn rơi vào trạng thái căm ghét bản thân, cô nghĩ mình đúng là đứa con gái vô tâm khi tin tưởng mù quáng rằng bố sẽ mãi khỏe mạnh như thế.

Mayo đi vệ sinh rồi ra bồn rửa mặt. Mặt mũi cô thật nặng nề, chắc là do thiếu ngủ. Khuôn mặt Mayo trong gương tuy chưa đến mức có quầng thâm dưới mắt nhưng rõ ràng đang rất thiếu sinh khí. Cô dùng hai tay vỗ bôm bốp vào má, cốt để lên dây cót cho cả da dẻ lẫn tinh thần mình.

Chỗ cô trọ lần này có phục vụ bữa sáng. Mặc dù chẳng thiết ăn uống gì, song Mayo vẫn quyết định tới nhà ăn. Có lẽ hôm nay sẽ là một ngày rất dài. Nếu không bỏ bụng thứ gì chắc cơ thể cô không chống đỡ nổi mất.

Đúng lúc Mayo cầm điện thoại lên thì thấy có tin nhắn. Là của Kenta.

“Chào em. Em ngủ được chút nào không? Chắc anh cũng nên đến đó với em thì hơn nhỉ?”

Tối qua Mayo đã gọi điện cho Kenta để kể về nội dung cuộc trao đổi ở sở cảnh sát. Khi biết nhiều khả năng đây là một vụ án mạng, anh một lần nữa tỏ ra rất ngạc nhiên. Chắc hẳn Kenta cũng lo lắng không biết chuyện đám cưới sẽ thế nào song anh không nói ra. Có lẽ anh nghĩ giờ không phải lúc để làm vậy.

Mayo suy nghĩ một lát, đoạn nhấn lại: “Em ngủ không say giấc nhưng vẫn khỏe lắm. Trước mắt hôm nay em sẽ về nhà. Em đi một mình được nên anh đừng lo.” Một mặt cô muốn có Kenta bên cạnh, nhưng mặt khác cô lại có cảm giác mình không được phép ỷ lại vào anh. Kenta cũng có những việc riêng cần làm. Dù sao hai người vẫn chưa phải là vợ chồng.

Lúc đến nhà ăn, ngoài Mayo ra không có vị khách nào khác. Ngắm ra thì từ tối qua đến giờ cô chưa nhìn thấy bóng người nào ở lữ quán này. Một phần vì đang là ngày thường, nhưng cũng có thể là do ảnh hưởng của dịch Corona.

“Chào cô,” một người phụ nữ trung niên mặc tạp dề đơn giản chào Mayo. Tối hôm qua lúc nhận phòng cô đã biết người phụ nữ này chính là bà chủ.

Xem chừng Mayo có thể ngồi bất cứ chỗ nào, bởi vậy cô quyết định ngồi xuống chiếc bàn dành cho bốn người ở gần cửa sổ.

Bà chủ bưng thức ăn tới. Một bữa sáng truyền thống với món cá nướng là chủ đạo. Nhìn món củ cải xay nhuyễn đi kèm, Mayo bỗng hơi thèm ăn. “Cháu mời cô,” Mayo chấp hai tay vào nhau lẩm bẫm, đoạn cần đôi đũa dùng một lần lên.

Vừa húp một ngụm canh miso thơm lừng, Mayo đã cảm thấy tất cả các tế bào trong cơ thể như bừng tỉnh. Món cá nướng cũng rất ngon miệng, cô trộm nghĩ nếu như đây chỉ đơn giản là chuyến du lịch một mình thì hạnh phúc biết mấy.

Mayo để mắt đến tấm poster dán trên tường khi đã dùng được khoảng một nửa bữa sáng. Đó là bức tranh minh họa vẽ một cậu thanh niên trẻ tuổi với vẻ mặt quả cảm đang trèo lên một vách đá cheo leo, dựng đứng. Mayo cũng biết rõ nhân vật ấy. Đó là nhân vật chính trong một tác phẩm truyện tranh nổi tiếng.

Trên tấm poster có dòng chữ “Quyết tâm xây dựng *Ngôi nhà mê cung ảo*! Dự kiến mở cửa tháng 5 năm sau.”

Mayo chợt nhớ đúng là có chuyện đấy thật. Hình như cô đã đọc được qua tin tức trên mạng.

Trong lúc Mayo đang suy nghĩ mơ màng thì có tiếng người bắt chuyện: “Cô đến đây công tác à?” Bà chủ quầy đang lại gần, cầm ấm trà rót thêm vào chén của Mayo.

“À vâng, đại loại vậy,” Mayo trả lời lấp lửng. Cô có cảm giác nếu nói nhà mình ở đây thì sẽ bị hỏi này hỏi nọ.

“Vậy à, vất vả ghê. Đang lúc thế này...”

Điều bộ bà chủ như muốn nói chọn lúc nào không chọn lại chọn đúng lúc đang có dấu hiệu bùng phát dịch như thế này.

Bà chủ chỉ tay vào tấm poster: “Cô có biết cái này không?”

“Cháu có. *Mê cung những bộ não ảo* đúng không ạ?”

Hay thường được gọi là *Mê cung ảo*. Giới trẻ bây giờ cứ thấy cái tên nào hơi dài một chút là lại muốn rút ngắn lại.

“Chắc tôi nên gỡ tấm poster này xuống thôi. Kế hoạch đó đã bị phá sản rồi mà. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ thấy tiếc,” bà chủ nói.

“Dự kiến mở cửa vào tháng 5 năm sau cô nhỉ?”

Bà chủ quầy nở một nụ cười thiếu nǎo, thiếu sức sống.

“Tôi dán tấm poster đó từ năm ngoái vào dịp đầu năm mới, nên thực chất là tháng 5 năm nay đấy. Lúc đó có năm mơ tôi cũng không dám nghĩ dịch Corona lại khiến mọi chuyện thành ra thế này.”

“Cháu nhớ không nhầm thì đó là kế hoạch tái hiện lại căn nhà trong *Mê cung những bộ não ảo* phải không ạ?”

“Phải, phải,” bà chủ gật đầu. “Thực ra tác giả của bộ phim hoạt hình này vốn xuất thân từ vùng này đấy.”

“À, vậy ạ?”

Dĩ nhiên Mayo biết đi ều đó, song cô vờ như mới nghe lần đầu.

“Trong bộ phim đó, thị trấn mà nhân vật chính sinh sống được lấy hình mẫu từ vùng đất này. Vì thế người ta đã đề xuất ý tưởng tái hiện nguyên xi căn nhà của nhân vật đó. Ở đây có viết này: *Ngôi nhà mê cung ảo*.”

“Đó là ngôi nhà nơi *Số Không Azuma* chìm vào giấc ngủ phải không ạ?”

Mayo nói ra tên nhân vật chính.

“Đúng rồi,” bà chủ nheo mắt cười thỏa mãn. “Cô cũng thích *Mê cung những bộ não ảo* à?”

“Trước đây thi thoảng cháu có đọc.”

Nghe câu trả lời của Mayo, bà chủ tròn xoe mắt tỏ ý hơi ngạc nhiên.

“Đọc, ý cô là đọc truyện tranh á? Con gái mà đọc truyện tranh thì hơi hiếm nhỉ?”

“Bởi vậy cháu mới nói là chỉ thi thoảng lắm mới đọc.”

“Vậy à? H ồi ra truyện tranh, tôi chẳng hay biết gì. Nhưng mấy thằng nhà tôi thì mãi mê xem bộ phim hoạt hình đó, tôi bèn hỏi sao các con xem say sưa thế, chúng trả lời là vì nó rất hay, lại còn mô phỏng thị trấn mình nữa. Thế là thi thoảng tôi cũng xem. Thấy những địa điểm quen thuộc được tái hiện nguyên vẹn trên phim, tôi vui lắm. Nói thế nhưng mỗi tập chỉ có một đoạn ngắn là quay cảnh thị trấn này thôi.”

“Tại vì bối cảnh chính của nó là ở trong mê cung mà.”

“Cái mê cung đấy đúng là hoành tráng thật. Tôi cực kỳ thán phục tác giả vì có thể nghĩ ra một thứ như thế. Không biết rốt cuộc đầu óc của những người viết truyện tranh cấu tạo như thế nào nhỉ,” bà chủ vừa than thở vừa đưa mắt nhìn lên tấm poster một lần nữa, đoạn bất ngờ buông tiếng thở dài. “Nếu không có dịch Corona thì chắc giờ này ở đây phải náo nhiệt lắm.”

“Kế hoạch xây *Ngôi nhà mê cung ảo* bị dừng từ khi nào vậy cô?”

“Họ ra quyết định chính thức vào khoảng tháng 6 năm ngoái. Nhưng trước đó cũng có tin đồn là nó sẽ bị đình chỉ rồi. Ai mà biết một năm nữa dịch Corona sẽ chuyển biến ra sao, vả lại cho dù có không chế được ít nhiều thì cũng chẳng ai dự đoán được lượng khách đến đây như thế nào. Ví thử các fan hâm mộ phim hoạt hình kéo tới nghìn nghịt thì lúc đó người ta lại quay ra sợ lây bệnh. Mọi cánh cửa đều đóng cô ạ.”

Câu chuyện bà chủ nói chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Thế vận hội Tokyo bị hoãn, Disneyland đóng cửa trong một thời gian dài. Có thể nói những hoạt động kiểu như mở cửa một phòng kỷ niệm phim hoạt hình vào năm sau chỉ là một câu chuyện hão huyền, phi thực.

“Đáng tiếc thật, chắc là có nhiều người mong chờ nó lắm,” Mayo nói. Đó không phải một câu nói xã giao mà thực tâm cô nghĩ vậy.

Bà chủ gạt đầu, sau đó liếc nhìn mặt.

“Nếu chỉ tiếc thôi còn đỡ, đằng này có rất nhiều người phải chịu tổn thất nặng nề cơ.”

“Vậy cơ ạ?”

“Vậy đấy. Vốn dĩ kế hoạch đó không phải do một công ty ở đâu ở đâu khởi xướng mà nó được đề ra nhằm vực dậy thị trấn. Tôi dám chắc dân vùng này đã rót tương đối tiền của vào đấy. Nghe đâu trong số ấy còn có những người bán cả đất đai tổ tiên để lại cốt để xoay tiền. Công trình đã đi được khoảng bảy mươi phần trăm rồi, nhưng số tiền họ bỏ ra cho đến lúc ấy nào có được hoàn lại đâu.”

“Ra nông nổi đó cơ ạ...”

Chuyện xảy ra ở nơi chôn nhau cắt rốn của mình vậy mà Mayo lại mù tịt. Chắc hẳn ông Eiichi cũng biết những chuyện này, song có lẽ ông cho rằng có kế cho cô con gái đang làm việc tận Tokyo cũng chẳng để làm gì.

Bà chủ lữ quán nhìn lên đờng hồ treo tường rồi cuống cuống xoa tay. “Xin lỗi quý khách, bắt cô phải ngừng tiếp chuyện tạm phào với tôi rồi.”

“Không đâu ạ.”

“Mời cô thông thả dùng bữa. Nếu muốn thêm trà, cô cứ gọi tôi bất cứ lúc nào nhé,” bà chủ nói, đoạn cất bước uyển chuyển rời đi.

Mayo lại ngắm nhìn tấm poster, cô chăm chú nhìn dòng chữ *Tác phẩm của Kugimiya Katsuki*. Hình ảnh dáng người nhỏ thó, gầy tong teo, lúc nào cũng cảm mặt xuống đất mà đi vẫn còn lưu lại trong một góc ký ức của Mayo. Cô học chung lớp với Kugimiya từ năm lớp 8. Một thiếu niên không lấy gì làm nổi trội như thế lại có thể cho ra đời một tác phẩm gây sốt, tạo tiếng vang khắp nước Nhật, bởi vậy tương lai của con người đúng là không thể biết trước.

Nghĩ đến đây, Mayo chợt nhớ ra. Tsukumi Naoya, cậu bạn đã qua đời vì bệnh tật và Kugimiya Katsuki vốn thân với nhau, lúc nào cũng như hình với bóng. Mayo còn nhớ cho đến trước khi ngã bệnh, Tsukumi vốn là một thủ lĩnh, vì thế Kugimiya thường bị nói xấu sau lưng là “kẻ bám đít Tsukumi”.

Theo lời Monoko thì trong buổi họp lớp tới đây, mọi người cùng sẽ tổ chức lễ tưởng nhớ cho Tsukumi Naoya. Có lẽ vì thế mà Kugimiya dù chắc chắn rất bận rộn nhưng vẫn tham dự.

Ăn sáng xong, Mayo trở về phòng. Trong lúc cô đang trang điểm thì có tiếng chuông điện thoại. Là Kakitani. Anh ta hỏi xem khoảng một tiếng nữa tới đón có được không. Mayo trả lời được.

Sau đó, cô lấy điện thoại trong phòng gọi cho lễ tân, làm thủ tục gia hạn thời gian trọ. Xem ra hôm nay cô chưa thể quay về Tokyo được.

Mayo vừa chuẩn bị xong xuôi đầu đũa thì Kakitani lại gọi. Anh ta đã đến trước cửa lữ quán.

Mayo vội vàng đi ra, thấy một chiếc sedan đỗ trên đường, hai người đàn ông đứng bên cạnh. Một người là Kakitani, người còn lại là một thanh niên trẻ. Cả hai đều mặc com-lê. Mayo không khỏi ngạc nhiên bởi cô chắc hẳn họ sẽ đi xe cảnh sát tới, song ngẫm ra thì làm vậy sẽ gây chú ý quá mất.

Mayo ngó cạnh Kakitani ở ghế sau. Thanh niên trẻ kia có vẻ là nhân viên phụ trách lái xe.

“Cô đã bình tâm lại chút nào chưa?” Xe vừa xuất phát được một lúc thì Kakitani hỏi.

“Vâng thì, cũng tạm tạm.”

“Chúng tôi rất hiểu tâm trạng đau khổ của cô, nhưng để sớm bắt được hung thủ chúng tôi cũng mong cô sẽ hợp tác trong quá trình đi điều tra.”

“Tôi hiểu. Tôi mới là người phải nhờ cậy các anh mới đúng.”

“Thật không dám. Vậy tôi xin phép vào chủ đề chính luôn, không biết sau đây cô đã nhớ ra chuyện gì liên quan đến vụ án lần này chưa? Chuyện nhỏ nhất thôi cũng được.”

“Chuyện đó, đêm qua tôi cũng đã thử suy nghĩ rất nhiều nhưng...”

“Cô không đoán ra được gì à?”

“Xin lỗi anh.”

“Cô không cần phải xin lỗi. Những trường hợp như vậy chiếm phần nhiều mà.”

“Vâng,” Mayo vừa gật đầu vừa suy nghĩ về ý nghĩa thực sự trong câu nói của Kakitani. Những trường hợp như vậy nghĩa là sao nhỉ? Nghĩa là có nhiều trường hợp nạn nhân bị sát hại một cách vô lý mà không cần lý do gì đặc biệt? Hay thực chất là có tồn tại động cơ giết người nhưng nhiều khi người thân trong nhà không nhận ra? Không hiểu sao Mayo có cảm giác phải chăng Kakitani nói ra câu đó với ý nghĩa thứ hai. Chắc hẳn anh ta cho

rằng một đứa con gái rời nhà lên Tokyo sinh sống sao có thể nằm lòng hết mọi thứ về người bố ở quê nhà.

Tiếc là Mayo không thể phủ nhận điều đó. Cô lên Tokyo học đại học rồi cứ thế đi làm và bắt đầu cuộc sống thủ đô mà chẳng buồn về quê lấy một lần. Có về thì cùng lắm cũng chỉ một, hai lần và hầu như lần nào cũng ngủ lại độc một đêm. Đạo gầy đây bố cô có thú vui gì? Ngay cả một câu hỏi như thế Mayo cũng không thể trả lời cho trọn vẹn.

Nhưng, có lẽ mọi chuyện đã như vậy từ trước khi Mayo rời khỏi nhà rồi. Cô không nhớ gì về việc mình đã từng quan tâm đến những chuyện của bố. Mà không, phải nói là cô không có ý định quan tâm mới đúng.

Mayo tuyệt đối không ghét bỏ gì bố. Cô rất yêu quý bố và còn kính trọng ông nữa. Có đi đâu, đúng là hai bố con đã cố gắng để không can thiệp quá sâu vào đời tư của nhau.

Nhà Kamio có truyền thống làm nghề giáo ở trong vùng từ đời này qua đời khác. Nghe nói ông cố của Mayo dạy môn Khoa học xã hội, còn ông nội cô dạy tiếng Anh. Theo lời kể của bố cô thì ông chưa từng nghĩ đến nghề nào khác ngoài nghề giáo, lúc chọn trường đại học, ông cũng chỉ phân vân xem nên chọn văn học Anh Mỹ hay văn học Nhật Bản, hoặc là lấn sân sang con đường văn học Trung Quốc. Ông quan niệm văn học cổ điển dù của quốc gia nào đi chăng nữa cũng đều là kho tàng chân lý của con người, chắc chắn sẽ trở thành kim chỉ nam để người ta dạy dỗ con trẻ về đạo làm người. Rốt cuộc Eiichi đã chọn văn học Nhật, nhưng lý do chỉ đơn giản “vì cả người dạy và người học đều là người Nhật”.

Lúc Mayo đến tuổi nhận biết thì ông Eiichi đã trở thành một nhân vật nức tiếng trong vùng. Một phần cũng vì nhiều nhà có quan hệ giao du với gia đình Mayo từ thời ông cố hay ông nội cô, nhưng trên hết ông Eiichi nổi tiếng nhờ tấm lòng dạy dỗ đầy nhiệt huyết đối với đám học trò. Mayo cũng từng mấy lần nghe người ta bình phẩm rằng, ngay cả với những đứa trẻ có vấn đề và không, chính vì chúng có vấn đề mà ông luôn sẵn lòng trao đổi với gia đình chúng. Thậm chí có lần ông còn đứng về phía học sinh, chống đối cả nhà trường.

Từ hồi tiểu học, Mayo đã được gọi là “con gái thầy Kamio”. Khi đó cô không cảm thấy khó chịu. Bởi mỗi lần họ gọi Mayo như vậy thì thế nào cũng kèm theo những lời ca tụng dành cho bố cô. Làm gì có ai khó chịu khi bố mình được khen ngợi cơ chứ.

Thế nhưng khi Mayo lên cấp hai, vào học trường của bố thì mọi chuyện lại khác. Vì ít học sinh nên chỉ có hai lớp. Trong giờ học, việc thấy bố đứng trên bục giảng khiến Mayo không thoải mái, lúc nào cô cũng cúi gầm mặt xuống. Cô cũng ngộ ra thầy giáo Kamio Eiichi không chỉ là một giáo viên hiền lành và biết đi đầu. Lẽ đương nhiên, thầy cũng rất nghiêm khắc với những học sinh thiếu nghiêm túc. Ngay cả chuyện thầy mang trong mình tính bảo thủ, không bỏ qua một lỗi vi phạm nhỏ nhất nào cũng là một đi đầu mà trước đó Mayo không hề hay biết.

Một hôm trên đường đi học về, Mayo bắt gặp các bạn cùng lớp đang chơi ở cửa hàng điện tử. Một đứa trong số đó phát hiện ra Mayo, liền thì thầm gì đấy với lũ bạn. Lúc đó Mayo đã có dự cảm chẳng lành, y như rằng mấy hôm sau nó đã trở thành hiện thực. Đám bạn đó bị gọi lên phòng giáo viên nhắc nhở. Nghe đâu là do một người dân bảo với nhà trường, song bọn chúng không tin. Chúng đoán già đoán non và lan truyền tin đồn rằng chính Mayo đã mách lẻo với thầy Eiichi. Từ hôm đó trở đi, một số bạn cùng lớp Mayo bắt đầu có thái độ xa lánh cô.

Dĩ nhiên không phải lúc nào Mayo cũng toàn gặp chuyện xui xẻo. Trong đám học trò của ông Eiichi cũng có không ít người ngưỡng mộ thầy giáo. Họ cư xử với Mayo một cách thoải mái, giống như khi cư xử với những bạn cùng lớp khác.

Song nếu bảo những năm tháng cấp hai của Mayo không hề ngộp thở thì sẽ là nói dối. Nghĩ đến địa vị của bố, dĩ nhiên Mayo không được phép phá vỡ các quy tắc trường học, cô cũng phải tuyệt đối tránh làm những việc khiến cho các giáo viên khác nhắc nhở. Cô cần đạt thành tích trên một mức nhất định, chưa kể dù có bất mãn gì với trường học cũng không được ho he nói ra. Và trên hết là cô phải chú ý để không trở nên nổi bật.

Một học sinh ưu tú, kiệm lời và giản dị. Đó chính là vai diễn mà Mayo phải diễn suốt thời cấp hai.

Dĩ nhiên cô cũng giữ khoảng cách với bố. Ngay cả khi ở nhà.

Có lẽ ông Eiichi cũng đã cảm nhận được và hiểu cho những cảm xúc đó của con gái. Mayo nhận thấy ngay cả lúc ở nhà, ông Eiichi cũng không cố ý quay trở về quan hệ *cha và con gái*. Ông tuyệt đối không nói nửa lời thuyết giáo và cố gắng cư xử với cô con gái học cấp hai như một *người lớn*.

Mối quan hệ đó vẫn tiếp diễn ngay cả sau khi Mayo lên cấp ba. Có lẽ ông Eiichi cảm thấy ngại ngùng khi đột nhiên phải thể hiện bộ mặt của một người cha. Về phần mình, Mayo cũng cảm thấy không thoải mái trước việc đến tuổi này rồi còn nhõng nhẽo với bố.

Mối quan hệ giữa hai cha con suốt ba năm Mayo học cấp ba là như vậy. Để rồi hai bố con cứ tiếp tục mối quan hệ đó cho đến tận ngày hôm nay mà vẫn chưa thể xích lại gần nhau dù chỉ một bước.

Chính vì thế, Mayo mù tịt về bố. Dù ông Eiichi bị sát hại, cô cũng chẳng có thông tin gì để cung cấp cho cảnh sát.

Xe dừng tại một địa điểm đã quá đỗi quen thuộc với Mayo. Trên đường có vài ba xe cảnh sát và xe wagon đang đỗ, hai viên cảnh sát mặc đồng phục đứng trước cửa nhà Kamio.

Bước ra khỏi xe, Mayo nhìn chăm chăm ngôi nhà của mình và hít thở thật sâu. Ngôi nhà kiểu truyền thống có hàng rào bao quanh vốn dĩ là do ông nội Mayo xây nên. Cứ cách vài năm gia đình cô lại tu sửa tường ngoài rồi mái nhà, bởi vậy ngôi nhà cũng có chút kiểu cách phương Tây hòa cùng nét Nhật. Đã lâu rồi Mayo mới lại ngắm nhìn ngôi nhà như thế này, nhưng với tư cách là một kiến trúc sư, cô thấy đây là một ngôi nhà có phong vị lạ lùng.

Cửa những chiếc xe cảnh sát và xe wagon đang đỗ mở ra. Vài người đàn ông mặc com-lê nối nhau bước xuống. Hầu hết mọi người đều đeo khẩu trang. Đáng lý ra đây sẽ là một cảnh tượng kỳ quặc, song từ thời bùng phát đại dịch Corona thì chuyện này đã trở nên hết sức quen thuộc.

Một người đàn ông bước đến chỗ Mayo. Ông ta không đeo khẩu trang, đôi mắt híp tịt như mắt cáo. Đôi mắt đó nhìn chăm chăm Mayo soi mói, đồng thời hỏi Kakitani: “Đây là con gái của nạn nhân?”

“Vâng. Đây là cô Kamio Mayo,” Kakitani đáp, đoạn nhìn sang Mayo. “Các anh đây đến từ Trụ sở cảnh sát tỉnh để hỗ trợ chúng tôi.”

“À... vâng.”

Được giới thiệu theo cách này, Mayo cũng chẳng biết nên chào hỏi sao cho phải.

“Cô đã sống ở ngôi nhà này đến khi nào?” người đàn ông có đôi mắt híp chưa buồn xưng tên đã vội hỏi Mayo bằng giọng mất cảm tình. Mayo âm thầm đặt cho ông ta biệt danh *Cáo Già*.

“Cho đến khoảng mười hai năm trước.”

Đó là năm Mayo tốt nghiệp cấp ba, song cô nghĩ không cần thiết để lộ tuổi tác của mình ở đây.

“Sau đó cô về quê với tần suất như thế nào? Chỉ về dịp Obon và dịp Tết hay gì?”

“Đại để là như vậy.”

Cáo Già nhìn mặt một cách lộ liễu.

“Nói thế chắc cô cũng chẳng biết gì nhiều chuyện nhà cửa đâu nhỉ? Như chuyện tài sản chẳng hạn.”

Đó là một câu hỏi thô lỗ, song Mayo cố kiềm chế để không thể hiện sự khó chịu ra mặt.

“Tôi hoàn toàn không hay biết gì cả. Hôm qua tôi cũng đã nói rồi,” Mayo liếc nhìn Kakitani.

Cáo Già vừa ậm ờ vừa lấy đầu ngón tay gãi gãi chỗ ấn đường, đoạn buông tiếng thở dài.

“Mà thôi, trước mắt cứ để cô kiểm tra đã nhỉ? Không chừng cô sẽ phát hiện ra thứ gì đó,” Cáo Già nói rồi nhìn xuống tay Mayo, sau đó ngoái lại nhìn mấy người đàn ông có vẻ là cấp dưới của ông ta. “Này, ai đó cho cô này mượn găng tay đi.”

“À, tôi có mang đây ạ,” Kakitani lấy đôi găng tay trắng ra khỏi túi áo vest.

Mayo nhận lấy, đeo vào cả hai tay. Chỉ một hành động đó thôi đã đủ khiến lòng cô dấy lên cảm giác chân thực về việc mình chuẩn bị bước chân vào hiện trường gây án.

“Vậy để tôi dẫn đường,” Kakitani bước qua cánh cổng trước tiên.

Vào nhà mình mà lại được “dẫn đường” ư? Mayo nối gót Kakitani, trong lòng vẫn thấy gờn gợn. Cáo Già và đồng bọn cũng theo sau.

Kakitani mở cửa, nói với Mayo: “Xin mời.”

Vừa bước vào thềm để giày dép, Mayo đã ngửi thấy mùi long não thoang thoảng. Mùi của thuốc chống côn trùng nhằm bảo vệ sách. Mọi khi thứ mùi này vẫn luôn đem lại cảm giác hoài niệm cho Mayo nhưng riêng hôm nay nỗi đau buồn đã chiến thắng.

Kakitani băng qua hành lang đen bóng để mở cửa. Đó vốn là phòng khách nhưng dạo gần đây ông Eiichi đã trưng dụng làm thư phòng. Đứng ở cửa liếc vào, Mayo không khỏi sửng sò. Bởi sàn nhà vương vãi đủ thứ hần bà lẳng đến nỗi không còn chỗ mà đứng. Tài liệu, túi giấy, kính, đồng

hồ, dụng cụ ghi chép, thuốc, đĩa CD, DVD, băng cassette, băng video... Hoàn toàn không có một chút trật tự nào.

“Thật kinh khủng,” Mayo bất giác lẩm bẩm.

“Tôi nghĩ chắc không cần phải hỏi...” Kakitani đứng bên cạnh nói. “Nhưng tình trạng này không giống bình thường phải không? Ý tôi là, thường ngày căn phòng này không bừa bộn như thế đâu nhỉ?”

“Đương nhiên rồi. Không đời nào có chuyện như vậy. Trái lại, bố tôi là người ưa sạch sẽ, luôn đề tâm đến việc giữ cho mọi thứ gọn gàng, ngăn nắp. Ông còn quy định rõ thứ gì cất ở đâu, hiếm khi có chuyện ông lấy thứ gì đó ra mà không cất lại về chỗ cũ.”

“Hẳn là thế rồi. Hình ảnh thầy Kamio trong trí nhớ của tôi cũng giống như vậy.”

Mayo thận trọng bước vào. Phòng khách rộng chừng hai mươi chiếu, bàn, ghế sofa, rồi bàn đọc sách được bố trí với khoảng cách vừa phải. Song đi đâu làm nên đặc trưng của căn phòng này chính là giá sách được gắn vào tường. Nghe kể lúc ông nội Mayo xây ngôi nhà này đã cho đóng giá sách ấy, nó cao đến tận trần nhà. Tầng trên cùng chủ yếu là sách Anh-Mỹ do ông nội sưu tầm được. Từ tầng dưới trở xuống phần lớn là các bộ sưu tập sách của ông Eiichi, trong đó văn học Nhật chiếm chủ đạo. Ở trong góc, những tài liệu liên quan đến trường học được ông Eiichi sắp xếp theo từng niên khóa, chẵn chụ như chính con người ông.

Kệ sách từ tầng giữa cho đến tầng dưới đều có cửa, nhưng phần lớn trong số đó đang mở. Nhìn vào trong, Mayo thấy có vài ngăn trống không.

Cáo Già đút hai tay vào túi, tiến đến gần giá sách.

“Liệu chúng ta có nên nghĩ rằng hầu hết những thứ đang vương vãi dưới sàn vốn dĩ đều được cất ở trong này không nhỉ? Cô nghĩ sao?” Cáo Già ngoái lại nhìn Mayo.

“Tôi nghĩ vậy. Mặc dù tôi cũng không rõ lắm.”

Ở các ngăn có cửa, ông Eiichi chủ yếu cất những vật dụng không phải sách. Trong số đó có một lượng lớn đĩa nhạc và đĩa phim. Ngoài văn học, ông Eiichi còn có sở thích nghe nhạc và xem phim nữa.

“Cô xem có bị mất thứ gì không? Đại loại như thứ gì đó đặc biệt quý giá hoặc thứ gì mà nạn nhân cực kỳ trân trọng chẳng hạn,” Cáo Già hỏi.

Mayo hết nhìn giá sách lại nhìn đống đờ vương vãi dưới sàn, lắc đầu.

“Thú thực là tôi không biết. Bởi tôi cũng không nắm rõ ngăn nào chứa cái gì. Với lại hôm qua tôi cũng nói rồi, tôi chưa từng nghe trong nhà có thứ gì đặc biệt giá trị cả.”

“Nói thì nói thế nhưng làm gì có chuyện không có nổi thứ gì quý giá. Hễ còn sống ở đây, chẳng lẽ cô chưa từng thấy bố mình cất thứ gì như vậy à? Kiểu như một chỗ cất giữ thay cho két sắt ấy.”

“Thay cho két sắt ư? Nếu vậy thì...”

Mayo lại gần bàn đọc sách. Ngăn kéo ở đó cũng bị lôi ra, đồ vật bên trong đều bị hất đổ xuống sàn. Trong đống đó, Mayo tìm thấy hai cuốn sổ ngân hàng.

“À, quả nhiên... Những thứ đồ quan trọng bố tôi đều cất trong ngăn kéo này.”

“Đừng có sờ vào đấy,” đúng lúc Mayo toan lật cuốn sổ lên thì nghe thấy giọng nói chói tai của Cáo Già, cô liền giật mình rút tay lại.

“Xin thứ lỗi.” Cáo Già lạnh lùng nói. “Cảm phiền cô không tùy tiện đụng tay vào những đồ đạc ở hiện trường. Máy cuốn sổ ngân hàng đó, chúng tôi cũng đang kiểm tra rồi. Ngoài ra nhà cô còn thứ gì đáng giá nữa không? Như đá quý chẳng hạn.”

“Đá quý...”

“Nghe nói mẹ cô mất rồi nhỉ? Liệu nhà cô có những thứ như đồ trang sức hay nhẫn những gì không?”

“Có, nhưng tôi đang giữ chúng.”

“Cô ư?”

“Lúc mẹ qua đời, bố đã đưa cho tôi. Bố tôi bảo ông có giữ cũng chẳng để làm gì, vả lại những thứ đó mẹ cũng định để lại cho tôi. Với cả...” Mayo nói tiếp. “Tuy chúng là những đồ vật đang đây kỷ niệm nhưng cũng không có giá trị ghê gớm gì đâu. Chỉ ít thì tôi cho rằng chẳng ai thèm muốn chúng đến mức phải đột nhập vào nhà để ăn trộm cả.”

“Ra vậy,” Cáo Già gật đầu tỏ ý đã hiểu, song nhìn ông ta có vẻ như ngay từ đầu đã không mong chờ một câu trả lời ra tằm ra món.

“Nếu buộc phải tìm ra thứ quý giá...” Mayo nhìn lên giá sách. “Thì chắc là sách rồi.”

“Sách?”

“Cả ông nội và bố tôi đều là những người nghiên cứu về văn học, vì vậy họ sưu tầm rất nhiều sách từ Đông sang Tây, từ cổ chí kim. Không chừng trong số đó có cả những cuốn sách quý.”

“À,” Cáo Già nhìn ngắm giá sách với vẻ mặt không mấy hứng thú. “Nhưng theo tôi quan sát thì không có dấu hiệu gì cho thấy đồng sách này đã bị lục tung lên cả. Có vẻ như hung thủ cũng không quan tâm đến sách vở cho lắm.”

“Hình như vậy...”

“Có chuyện gì thế, anh là ai?”

Mayo vừa rời mắt khỏi giá sách thì nghe thấy tiếng người nói ngoài cửa.

“Hiện cảnh sát đang đi điều tra. Vui lòng không tùy tiện vào đây.”

“Các người mới là những kẻ tùy tiện. Rốt cuộc ai cho phép các người vào đây?” Có tiếng người đáp trả.

Mayo như chết lặng đi. Bởi cô biết chủ nhân của giọng nói ấy. Nhưng, chẳng có lẽ...

Cáo Già chau mày, nhìn ra phía hành lang. “Sao đây?”

“À, chuyện là, có một người đàn ông tự nhận là chủ nhân của ngôi nhà này...” Viên cảnh sát cấp dưới đáp lại.

“Chủ nhân?”

“Vướng chân quá. Đã bảo tránh ra cho tôi qua rồi mà. Tại sao lại tập trung đông người như thế này? Tất cả các người đều có kháng thể virus Corona rồi hả?” Người đó vừa mắng té tát vừa rẽ đám cảnh sát để xuất hiện trước mặt Mayo.

Người đàn ông đó chẳng thay đổi gì, vẫn dáng người cao gầy, mái tóc xoắn tự nhiên dài ngang vai, râu ria lởm chởm. Ông ta mặc một chiếc áo khoác quân đội, nom có vẻ đã khá cũ.

“Anh là?” Cáo Già hỏi.

“Tôi nghĩ trước khi hỏi tên người khác thì chủ động xưng tên mình mới phải phép, nhưng thôi. Từ nãy tới giờ tôi đã nhắc đi nhắc lại với đám người ngu ngốc kia rồi, tôi là chủ nhân của ngôi nhà này. Nếu anh nghĩ tôi nói dối thì cứ việc đi hỏi cơ quan công quyền hay hỏi đâu thì hỏi,” từ xưa người đàn ông này đã có cái kiểu nói nhanh mà vẫn trôi chảy. Mayo không biết đó là khả năng thiên phú hay là thành quả có được nhờ luyện tập.

“A,” người thốt lên chính là Kakitani bấy giờ đang đứng bên cạnh Mayo. “Không lẽ anh là...”

Cáo Già quay sang nhìn Kakitani về ngờ vực.

“Sáng nay tôi đã cho cấp dưới đi đầu tra sổ hộ tịch của ngôi nhà này. Và đúng là ngoài tên của nạn nhân ra còn có tên của một người khác nữa,” Kakitani mở cuốn sổ tay vừa lấy khỏi túi áo trong. “Xem nào, anh có phải Kamio Takeshi, em trai của Kamio Eiichi không?”

Người đàn ông mặc áo khoác quân đội, Kamio Takeshi, chú ruột của Mayo cong môi lên nhìn về phía Kakitani với vẻ không bằng lòng.

“Nếu đã đi đầu tra đến mức đấy rồi, sao cậu không nói với lũ đàn độn ngoài cửa? Nhờ cậu mà tôi phải tốn nước bọt với bọn họ đấy.”

“Không, nhưng mà, chúng tôi không ngờ anh lại về đúng hôm nay...”

“Về nhà mình lúc nào là quyền của tôi cơ mà. Với lại các người không có quyền tự tiện vào nhà chúng tôi. Mời các người ra ngay cho,” Takeshi chỉ tay ra cửa.

Cáo Già vừa lừ mắt nhìn kẻ xâm nhập bất thành lĩnh, vừa dùng tay trái rút điện thoại ra khỏi túi áo vest. Đoạn ông ta mau lẹ dùng tay phải thao tác trước khi áp lên tai.

“Tôi đây. Tôi muốn cậu tìm hiểu một việc. Có sổ hộ tịch của nhà Kamio ở đây không?... Phải rồi. Tôi nghe nói ngoài nạn nhân ra còn một người khác nữa, chuyện đó có thật không?... Tên anh ta là gì?... Hừm, viết như thế nào?... Thế à, tôi biết rồi,” sau khi tắt máy, Cáo Già bèn cất điện thoại vào túi trong.

“Có vẻ như anh đã xác nhận được rồi nhỉ?” Takeshi nói.

“Anh có giấy tờ tùy thân không? Giấy phép lái xe chẳng hạn.”

“Anh vẫn nghi ngờ sao?”

“Tôi hỏi cho chắc thôi.”

“Xin lỗi,” Mayo lên tiếng. “Không nhầm lẫn gì đâu. Người này là...”

Mayo định nói tiếp “... chú của tôi.” Song Takeshi lại giơ tay phải về phía cô như để ngăn lại. Sau đó, Takeshi lấy ví ra khỏi túi của chiếc quần túi hộp, đoạn rút giấy phép lái xe ra.

“Anh cứ việc nhìn cho kỹ.” Takeshi nói rồi chìa ra trước mặt Cáo Già.

Chuyện xảy ra đúng lúc Cáo Già vươn tay ra để nhận lấy giấy phép lái xe. Nhanh như chớp, Takeshi thò tay vào bên trong áo khoác của đối phương, rút ra thứ gì đó từ ngực áo ông ta. Đó là một cuốn sổ tay cảnh sát màu đen.

“Ô hay, cái anh này, anh làm trò gì thế?” Đôi mắt híp tịt của Cáo Già hơi mở to.

“Đằng này đã xuất trình giấy tờ tùy thân của mình rồi, đằng ấy mà không xuất trình thì còn gì là công bằng nữa,” Takeshi mở cuốn sổ. “Hừm, thanh tra cảnh sát Kogure à. Tiếc thật đấy, Mayo. Giá kể đây mà là [chánh thanh tra Maigret](#) thì chúng ta đã được nhờ rồi,” Takeshi giơ giấy tờ tùy thân của Cáo Già về phía Mayo.

Nhân vật thanh tra cảnh sát người Pháp trong loạt tác phẩm của nhà văn Georges Simenon.

Bên dưới ảnh chân dung của Cáo Già là dòng chữ *Kogure Daisuke*.

“Trả đây,” Kogure gào lên.

“Không cần anh nói tôi cũng trả. Nhưng mà anh đã xác nhận được thân phận của tôi chưa?”

Kogure liếc nhìn giấy phép lái xe đang cầm trên tay, sau đó chìa trước mặt Takeshi với bộ mặt ngao ngán.

Takeshi liếc nhìn một nụ cười đầy ẩn ý, đoạn lại gần Kogure, trả cuốn sổ vào túi trong bên ngực trái ông ta, sau đó nhận lại giấy phép lái xe của mình.

“Giờ tôi hỏi lại lần nữa, các người vào nhà người khác để làm gì vậy?” Takeshi vừa cất lại chiếc ví đã nhét giấy phép lái xe vào túi quần, vừa nói.

Kogure đang định nói gì đó song lại thôi, ông ta quay sang phía Mayo: “Cô tự giải thích cho chú mình đi.”

Sau khi đi đầu chỉnh lại nhịp thở, Mayo bèn nói với Takeshi: “Bố cháu mất rồi.”

Song, Takeshi không biểu lộ cảm xúc gì. Người ngoài nhìn vào không thể biết được người đàn ông này vì quá sửng sốt nên chưa hiểu ra hay chỉ đơn giản là không dao động.

“Có người tìm thấy xác bố cháu ở vườn sau và cảnh sát nói nhiều khả năng bố cháu bị sát hại...”

Nếu mặt Takeshi vẫn không hề thay đổi, ông chú ấy bắt đầu sỏi bước lại gần khung cửa kính hướng ra vườn sau, chăm chú nhìn ra bên ngoài.

“Anh ấy bị sát hại như thế nào? Bị đâm bằng dao hay gì?” Takeshi hỏi, lưng vẫn quay về phía mọi người.

“Xin lỗi nhưng chúng tôi không thể trả lời được,” Kogure trả lời. “Trái lại, chúng tôi mới là người đặt câu hỏi. Những đi đầu tôi muốn hỏi anh chất nghi liệu như núi. Ví dụ như hành tung của anh từ thứ Bảy tuần trước cho đến hôm qua...”

“Anh không phải lo, tôi sẽ trả lời các câu hỏi của anh nên hãy đợi một chút. Tôi không biết trong con mắt của anh trông tôi như thế nào, nhưng lúc này tôi đang gặm nhấm nỗi đau mất đi người anh ruột đây.”

Nghe Takeshi nói vậy, xem ra ngay cả Kogure cũng không nói lại được gì. Ông ta nhăn mặt, gãi đầu ra chiều lúng túng. Cả Kakitani nom cũng có vẻ khó xử.

Một lúc sau, Takeshi xoay người lại, quay trở về chỗ Mayo đang đứng. Người đàn ông ấy dừng bước trước mặt Kogure, nói: “Nào, giờ thì anh cứ việc hỏi bất cứ đi đầu gì. Anh vừa nói là muốn biết hành tung của tôi từ hôm thứ Bảy đến hôm qua nhỉ? Hôm thứ Bảy tôi ở quán suốt từ sáng, không bước chân ra ngoài. Hôm sau thì...”

“Stop,” Kogure ngăn lại. “*Quán* là sao?”

“Là quán bar do tôi quản lý. Địa điểm ở Ebisu, tên quán là *Trap Hand*,” vừa nói Takeshi vừa thò tay vào ngực áo vest của Kogure một lần nữa, lần này chú ấy lấy ra chiếc điện thoại nằm ở túi phải, ngược bên với khi nãy. “Anh cứ thử tìm kiếm là sẽ biết ngay quán của tôi là như thế nào. Nhưng chớ tin vào những lời nhận xét. Toàn những lời tào lao của mấy kẻ nghèo rớt mồng tơi, mù tịt về hương vị của các loại rượu ấy mà.”

“Đừng có tùy tiện động vào túi của người khác.” Kogure giật lại chiếc điện thoại từ tay Takeshi.

“Tôi chỉ giúp anh đỡ mất công lấy ra thôi. Sao nào, anh không tìm à? Để tôi đọc lại tên quán nhé. *Trap Hand*.”

“Tôi sẽ xem kỹ sau,” Kogure cất điện thoại vào túi trong. “Anh nói là không bước chân ra ngoài, anh có chứng minh được không?”

“Chuyện đó nói thế nào nhỉ? Quán tôi mở cửa vào ban đêm, cho đến lúc đấy tôi chẳng gặp gỡ ai cả. Không phải lúc nào sau khi mở cửa cũng có

khách, nên khó mà chứng minh được.”

“Nhân viên thì sao?”

“Tôi theo chủ nghĩa không thuê mướn người. Giá kể có một tên quái đản nào đó chịu làm không công cho tôi thì lại là chuyện khác.”

“Hừm,” Kogure khịt mũi tỏ ý coi thường. Có lẽ ông ta đã nhận ra đó chỉ là một quán bar nhỏ bé ở vùng ngoại ô bản thủ.

“Bình thường anh vẫn ngủ lại quán bar đó à?”

“Đúng vậy. Bên trong quán có một căn phòng để ở.”

“Chủ nhật thì sao?”

“Tôi thức dậy lúc quá trưa rồi xem phim trong phòng đến tận tối. Sau đấy thì cũng giống hôm thứ Bảy.”

Lông mày Kogure chuyển động, tỏ ý ngạc nhiên. “Chủ nhật cũng làm việc sao?”

“Về cơ bản quán bar của tôi không có ngày nghỉ. Vì nếu tôi mở cửa, biết đâu lại có những vị khách hiếu kỳ đến cúng tiền cho quán thì sao.”

“Hôm qua cũng vậy ư?”

“Không, hôm qua quán tôi nghỉ.”

“Này,” Kogure dẫu môi. “Anh vừa mới nói là không có ngày nghỉ kia mà?”

“Tôi đã nói rõ là về cơ bản rồi còn gì. Tôi có chút việc vặt nên đã đóng cửa tạm thời. Còn việc vặt đó là gì thì tôi xin phép giữ bí mật. Vì nó liên quan đến đời sống riêng tư của tôi.”

Kogure liền khoanh tay, trừng mắt nhìn Takeshi.

“Nếu tổng hợp những gì anh vừa nói, thì kết luận lại là như thế này: Anh không có chứng cứ ngoại phạm.”

“Đành vậy chứ biết làm sao. Vì đó là sự thật mà,” Takeshi nói thản nhiên như không.

“Tôi muốn hỏi thêm một chuyện quan trọng. Lý do hôm nay anh về đây là gì? Chúng tôi vẫn chưa thông báo về vụ việc. Anh về đây để làm gì?”

“Lại một câu hỏi kỳ quặc nữa. Tôi đã nói nhiều lần rồi, đây là nhà tôi. Về nhà mình thì đâu cần lý do gì đặc biệt. Hay là nếu không có lý do thì anh không về nhà luôn?”

“Vậy để tôi hỏi, lần trước anh về đây là khi nào?”

“Khi nào nhỉ? Tôi không nhớ.”

“Tần suất anh về như thế nào? Tháng về một lần? Hay độ nửa năm về một lần? Anh chớ nên nói dối thì hơn. Bởi chúng tôi sẽ đi điều tra ngọn ngành.”

“Không cần anh nhắc, tôi cũng chẳng định nói dối làm gì. Khoảng hai năm rồi tôi mới về. Chẳng hiểu sao tự dưng tôi muốn về thôi.”

“Chẳng hiểu sao? Anh bảo chúng tôi phải hiểu đi đâu đó ư?”

“Anh có hiểu hay không cũng chẳng mắc mớ tới tôi. Chẳng hiểu sao lại thế đấy. Nếu như anh muốn đòi bằng được một lý do thì cứ coi như là tôi có đi làm báo đi.”

“Đi làm báo?”

“Tôi có linh cảm ở nhà đã xảy ra chuyện chẳng lành. Và khi tôi về đến nơi thì thấy xe cảnh sát đỗ trước cửa. Tôi nghĩ trực giác của mình đã đúng.”

Đôi mắt híp của Kogure hiện lên vẻ nghi ngờ. Rõ ràng ông ta không tin lời Takeshi nói.

“Mà thôi. Tạm thời hôm nay cứ cho là như thế đi. Tuy nhiên, nếu anh đổi ý và muốn dính chính lại thì cứ nói bất cứ lúc nào. Chúng tôi sẵn lòng lắng nghe.”

Takeshi hừ mũi. “Cái ngày đó vĩnh viễn không bao giờ tới đâu.”

“Nói sao nhỉ? Tôi cho rằng sẽ có ngày anh thay đổi sắc mặt và phải cuống cuồng phân bua với chúng tôi đấy.”

“Thế hay là cá đi? Nếu ngày đó không đến thì anh mất tôi 100.000 yên. Tôi muốn cược một triệu yên cơ, nhưng số tiền đó chắc hơi nặng gánh với một công chức địa phương.”

“Tôi cũng muốn chấp nhận cá cược nhưng đáng tiếc là cảnh sát chúng tôi bị cấm không được chơi mấy trò đen đỏ. Anh may mắn đấy. Nào, giờ đến câu hỏi tiếp theo. Như anh đã thấy, căn phòng này đã bị lục tung. Chúng tôi đang nhờ con gái của nạn nhân kiểm tra xem có thứ gì bị mất trộm không. Một khi anh là chủ nhân ngôi nhà này, chúng tôi cũng cần lắng nghe ý kiến của anh nữa.”

Takeshi nhìn một lượt căn phòng, đoạn dang hai tay.

“Tiếc là tôi không biết. Đây là phòng của anh tôi nên tôi đã quyết định không đặt chân vào. Và lại vừa nãy tôi cũng nói rồi đấy, lần cuối cùng tôi về ngôi nhà này là hơn hai năm trước. Cho dù có bị mất thứ gì thì tôi cũng không xác định được là nó đã bị lấy trộm trong vụ việc lần này hay là anh tôi tự vứt bỏ.”

“Nếu vậy thì không cứ phải là phòng này. Trong nhà có đồ vật gì quý giá không? Những thứ có thể gọi là báu vật ấy.”

“Báu vật? Kiểu như chum vại hay tranh treo tường do tổ tiên để lại ấy hả?”

“Nhà anh có những thứ như vậy không?”

“Tôi không rõ, nhưng chắc là không. Cả bố và anh trai tôi đều không có mấy sở thích đó. Điểm chung giữa hai người là đều thích sách,” Takeshi chỉ tay lên giá sách.

Kogure liếc nhìn giá sách rồi lại lia ánh mắt trở về chỗ Takeshi. “Còn anh thì sao?”

“Trông tôi giống người có sở thích sưu tầm đồ cổ à?”

“Tôi đang hỏi anh có cất giữ thứ gì đắt giá trong nhà không? Nơi đăng ký thường trú của anh là ở đây, vậy chắc anh cũng có phòng riêng của mình chứ?”

“Phòng hướng Nam trên tầng hai. Không lẽ các anh đã tự tiện khám xét phòng của tôi?”

“À không, chuyện đó...” Kakitani bối rối bước lên phía trước một bước. “Hôm qua, để chắc chắn chúng tôi đã kiểm tra tất cả các phòng. Tuy nhiên, chúng tôi chỉ xác nhận xem cửa có khóa không và tình trạng bên trong như thế nào, chứ chúng tôi không đụng chạm vào đồ đạc một cách không cần thiết. Sau khi nhìn qua chúng tôi thấy tất cả các phòng ở tầng hai đều không có gì bất thường.”

“Tóm lại các người đã tự ý vào phòng của tôi.”

“Thi thể chủ nhà tử vong một cách khác thường được tìm thấy ở vườn sau, còn căn phòng này rõ ràng đã bị kẻ đột nhập phá phách. Rất có thể hung thủ đang lẫn trốn trong nhà, vì thế chúng tôi làm vậy để đi đầu tra bước đầu cũng không có vấn đề gì cả,” Kogure thẳng thừng nói bằng giọng sắc lạnh. “Tuy rằng nhìn qua không thấy có gì bất thường, nhưng nếu không

để chính chủ xem giúp thì chưa thể kết luận được. Bây giờ anh kiểm tra giúp chúng tôi được không?”

“Không thành vấn đề. Nhưng chừng nào tôi chưa thấy có gì bất thường thì các anh không được phép vào. Chỉ được nhìn từ hành lang thôi.”

“À, được thôi,” Kogure nhìn về phía Mayo. “Trên tầng hai còn có những phòng nào nữa?”

“Có phòng của tôi. Tôi đã ở đó cho đến khi tốt nghiệp cấp ba, đến bây giờ mỗi khi về quê tôi vẫn ngủ phòng đấy. Ngoài ra còn có phòng của bố tôi, vốn là phòng ngủ của bố mẹ tôi.”

“Ra vậy, cô có thể kiểm tra những phòng đó giúp chúng tôi không?”

“Tôi hiểu rồi.”

“Vậy phiền cô dẫn chúng tôi đi luôn cho.”

“À... vâng. Vâng, mời các anh.”

Rõ ràng so với khi nãy, cách ăn nói của Kogure đối với Mayo đã lịch sự hơn. Đối lập hẳn với kiểu nói năng bỗ bã giữa ông ta và Takeshi. Trước sự xuất hiện đột ngột của một nhân vật có vẻ khó chơi, hẳn Kogure cho rằng việc lôi kéo con gái nạn nhân về phe mình mới là thượng sách.

Thấy Mayo đi lên tầng hai, Kogure bèn nổi gót. Kakitani theo sau và cuối cùng là Takeshi.

Đầu tiên họ xem phòng của ông Eiichi. Nghe nói hồi mới xây ngôi nhà này, đó vốn là phòng của ông bà nội Mayo. Khi Mayo đến tuổi nhận biết thì ông nội qua đời, còn bà nội chuyển sang dùng phòng khách dưới tầng một. Căn phòng này được ông Eiichi và bà Kazumi, mẹ Mayo dùng làm phòng ngủ. Vì là phòng kiểu truyền thống nên họ phải trải nệm ra nằm, nhưng giờ thì có một chiếc giường đặt cạnh cửa sổ. Ngoài ra chỉ có thêm một chiếc tủ, làm nên một căn phòng ảm đạm. Xem ra vì đã có thư phòng rộng rãi ở tầng một nên đối với ông Eiichi căn phòng này chỉ là chỗ ngả lưng.

Đúng như Kakitani nói, căn phòng không có gì bất thường nên Mayo cũng báo lại với Kogure như vậy.

Tiếp theo là phòng của Mayo. Đó là một căn phòng kiểu Tây rộng sáu chiếu, dưới sàn có trải thảm. Một chiếc giường đơn, bàn học, một giá sách nhỏ chẳng đáng gì nếu đem so với giá sách ở tầng một là tất cả những gì có trong căn phòng này. Nhìn thấy bảng ghim trên đó có dán mấy bức ảnh

của các nam thần tượng, Mayo xấu hổ đến nỗi muốn độn thổ. Sao cô không bỏ chúng đi mà lại để đó đến tận hôm nay cơ chứ?

Trong tủ vẫn treo những bộ quần áo thân thuộc. Một lần nữa Mayo lại tự nhủ mình phải sớm vứt chúng đi thôi.

Cô cũng kiểm tra ngăn kéo bàn và nói với nhóm Kogure: “Tôi không thấy có gì lạ hết.”

“Nào, chuẩn bị đến lượt anh tiếp theo đây,” Kogure nói với Takeshi.

Takeshi lẳng lặng đi trên hành lang. Phòng của chú ấy nằm cuối hành lang. Song, trong ký ức của Mayo không hề tồn tại cảnh chung sống cùng một mái nhà với người chú này. Bởi Takeshi đã khăn gói ra khỏi nhà từ trước khi anh trai kết hôn.

Suốt một thời gian Mayo cứ ngỡ căn phòng này chỉ đơn giản là phòng chứa đồ. Sự thật là cho đến mãi mấy năm trước, đó vẫn là nơi cất giữ những vật dụng không cần thiết. Nó chỉ được dọn dẹp sau khi bà Kazumi, mẹ Mayo qua đời.

Đến trước phòng mình, Takeshi chậm rãi mở cửa. Bên trong hơi âm u. Lý do là vì đang buông rèm chắn sáng. Takeshi đưa tay dò dẫm, bật công tắc trên tường, đoạn bước vào phòng. Kogure đứng ở cửa, ngھn cổ lên để thăm dò bên trong. Đứng đằng sau, Mayo cũng nhòm vào.

Bên trong còn ảm đạm hơn cả phòng của ông Eiichi. Ngoài một chiếc bàn tròn và một chiếc ghế ra, chỉ còn độc một cái tủ nhỏ. Mặc dù vậy, lúc trông thấy bức tranh treo trên tường, Mayo không khỏi rùng mình. Bức tranh vẽ khuôn mặt một người phụ nữ đang nhắm mắt trái. Mắt bên phải với móng mắt đen tuyền đang mở ra, nhìn thẳng về phía trước. Cảm tưởng người phụ nữ đó đang nhìn chòng chọc mình, Mayo bèn lảng mắt đi chỗ khác.

Takeshi lại gần cửa sổ, kéo rèm, sau đó tháo chốt cửa sổ.

“Này, anh đang làm cái gì thế? Đừng có tùy tiện sờ vào đó,” Kogure hét lên.

“Đây là phòng của tôi. Tôi muốn lưu thông không khí thì có gì sai?” Takeshi nói rồi mở toang cửa sổ ra.

“Tùy thuộc tình hình, rất có thể chúng tôi sẽ phải đi điều tra kỹ lưỡng căn phòng này. Ngộ nhỡ những chỗ đó dính dấu vân tay gây hiệu nh ầm thì...”

Ngay cả Mayo cũng biết lý do Kogure bỏ lửng câu nói. Đó là bởi Takeshi đang đeo đôi găng tay màu trắng.

“Từ lúc nào anh ta đã...” Người đứng đằng sau lẩm bẩm chính là Kakitani.

Đúng lúc đó, Mayo nghe thấy âm thanh của một loại thiết bị nào đó phát ra từ áo khoác của Takeshi. Có vẻ như là tiếng điện thoại, song chú ấy chẳng buồn để tâm mà cứ mặc kệ cho nó kêu.

“Anh đã hài lòng chưa, thanh tra Kogure? Xem ra căn phòng này không có gì bất thường cả.”

“Trong tủ thì sao?” Kogure nói. “Anh không cần mở ra kiểm tra à?”

“Không cần. Tôi chẳng bị mất trộm thứ gì hết.”

“Sao anh chưa nhìn mà đã khẳng định được như vậy?”

“Lý do thì anh cứ hỏi cậu ta là biết,” Takeshi chỉ tay về phía Kakitani.

Kogure liền ngoái lại đằng sau với vẻ ngờ vực.

“À... vâng. Đúng vậy. Tôi nghĩ đồ đạc bên trong tủ vẫn nguyên vẹn,” Kakitani luống cuống đáp. “Bởi vì tủ có khóa ạ.”

“Khóa?”

“Là cái này,” Takeshi giơ móc khóa lên. Một chiếc chìa khóa nhỏ đang treo lủng lẳng. “Không có thứ này thì không thể mở được. Ổ khóa không có dấu hiệu gì là đã bị phá nên bên trong chắc chắn vẫn bình yên vô sự,” Takeshi nói đoạn cúi người xuống, kéo mạnh tay nắm tủ, song nó không hề nhúc nhích.

Kogure bèn cong môi, xoa cằm với vẻ hậm hực, xem ra đúng là ông ta không thể nói gì được nữa.

“Nào, có vẻ như anh đã hài lòng rồi, chúng ta ra khỏi chỗ này thôi. Tôi cũng thông gió xong rồi.”

Takeshi đóng cửa sô, chốt lại khóa, đồng thời thả tấm rèm màu lông chuột xuống.

“Chúng tôi muốn bảo toàn hiện trường hết mức có thể, bởi vậy trong khoảng thời gian này, người không phận sự vui lòng miễn vào.”

Sau khi nhắc nhở như vậy, Kogure để Mayo đi, bây giờ đã là quá trưa.

Cũng giống như lúc đến, Kakitani quyết định đưa Mayo về lữ quán, thấy vậy Takeshi liền hỏi: “Cháu đang trọ ở đâu?” Nghe Mayo nói ra tên *Hotel Marumiya*, chú ấy suy nghĩ một lát rồi gật gù.

“Chỗ đó không hay ho cho lắm, nhưng thôi cũng đành. Được, vậy thì chú sẽ trọ ở đây luôn. Cho chú đi cùng xe đi.”

“Dạ..., cháu thì không vấn đề gì nhưng mà...” Mayo nhìn sang Kakitani.

“Không sao. Thế thì tôi sẽ lên ghế trước,” Kakitani nói rồi mở cửa ghế phụ.

Thấy Mayo mở cửa sau để lên xe, Takeshi cũng lên theo.

“May quá. Tổ trưởng Kakitani đúng là người hiểu chuyện,” Takeshi vừa thắt dây an toàn vừa nói.

“Không dám ạ.”

“Cho tôi xin danh thiếp của cậu với. Có gì tôi còn gọi.”

“À, vâng.”

Takeshi nhận lấy danh thiếp của Kakitani, nhìn chăm chú.

“Tôi hỏi cho chắc, không biết tiền thuê trọ của chúng tôi các anh có trích từ kinh phí đi điều tra không nhỉ?”

Ngớ người trước câu hỏi ấy, Mayo bất giác quay sang nhìn ông chú. Song Takeshi không có vẻ gì là đang nhắc đến một chuyện hết sức vớ vẩn.

“Hả? À không, chuyện đó thì...” Kakitani lấp lửng.

“Sao? Để hợp tác đi điều tra, chúng tôi đã phải để lại ngôi nhà cho cảnh sát. Các cậu bố thường cho chúng tôi cũng là lẽ đương nhiên mà?”

“Tôi sẽ thử trao đổi với phòng Hành chính tổng hợp xem sao...”

“Trăm sự nhờ cậu, tổ trưởng Kakitani. Tùy thuộc vào câu trả lời đó mà đờ ăn của chúng tôi tối nay cũng sẽ khác đấy.” Takeshi nói thản nhiên như không. Xem ra nếu cảnh sát chịu chi thì con người này sẽ định ăn sơn hào hải vị đây.

Nhưng mà... Mayo nghiêng đầu khó hiểu. Takeshi đã gọi tên Kakitani trước cả khi nhận danh thiếp của anh ta. Đã thế, xem chừng ông chú này còn biết cả chức vụ của anh ta là tổ trưởng nữa. Chú ấy biết được từ lúc nào nhỉ? Mayo không nhớ ra có thời điểm nào Kakitani đã tự giới thiệu về mình.

Chẳng mấy chốc xe đã dừng lại trước cửa *Hotel Marumiya*. Mayo và Takeshi xuống xe sau khi nghe Kakitani chào: “Sắp tới mong gia đình tiếp tục hợp tác.”

Bước vào từ cửa chính, Mayo trông thấy bóng dáng bà chủ lễ quán đang đứng ở quầy. Bà đón đả chào: “Cô đã về đây à.” Có lẽ trong mơ bà ta cũng không tưởng tượng nổi Mayo vừa mới có mặt trong buổi khám nghiệm hiện trường của một vụ án mạng.

Sau khi nhận chìa khóa phòng, Mayo ước chừng: “Từ tối nay chú cháu cũng muốn trọ ở đây. Cô còn phòng nào trống không ạ?”

Khuôn mặt tươi cười của bà chủ thoáng chút bối rối, sau khi kiểm tra thông tin trên chiếc máy tính để cạnh đó, bà ta liềng ngẩng đầu lên.

“Vâng, chúng tôi có thể thu xếp được.”

“Nếu được thì cho tôi phòng tốt nhất ấy,” Takeshi nói. “Ở đây có những phòng kiểu như Royal Special Suite hay Presidential Suite không?”

Nụ cười tắt hẳn trên môi bà chủ lễ quán.

“Chúng tôi có phòng Suite nhưng sử dụng cho từ hai khách trở lên ạ. Nếu anh đi một mình thì chúng tôi chỉ có một loại phòng thôi...”

Takeshi liềng chép miệng rõ to.

“Dịch Corona đang bùng phát ở Tokyo, đằng nào ở đây cũng làm gì có khách? Tôi còn đang định vung tay quá trán một chút mà xem ra chỗ này không thiết kiểm tiềng thì phải. Thôi đành, vậy cũng được.”

“Xin lỗi quý khách. Vậy mời quý khách điềng thông tin vào đây ạ,” bà chủ đưa phiếu trọ cho Takeshi.

Thủ tục đặt phòng đã xong nhưng xem ra vẫn còn thời gian từ giờ cho đến lúc nhận phòng. Takeshi kêu đói bụng nên hai chú cháu quyết định ăn trưa ở nhà hàng truyền thống nằm trong khuôn viên của lữ quán. Cũng giống như buổi sáng, Mayo chẳng thiết ăn cho lắm nhưng lúc xem thực đơn, cô đã chọn mì *tororo soba* vì nghĩ mình có thể ăn được món đó. Takeshi gọi suất cơm gà nướng và bia tươi.

“Chú vẫn còn tâm trạng để ăn mấy món đầy bụng như thế à?” Mayo ngạc nhiên nói. “Lại còn uống kèm thêm bia nữa cơ? Trong khi anh trai mình vừa mới bị người ta sát hại.”

“Cháu bất mãn hả?”

“Không phải bất mãn mà cháu thấy kỳ cục. Lẽ thường tình chú phải thấy bàng hoàng, thấy sốc, phải nghĩ giờ không phải lúc để ăn uống chứ?” Mayo vừa nói vừa nhìn vào khuôn mặt lạnh tanh của Takeshi và chợt nhận ra. “Hay chú đã biết chuyện này lâu rồi? Chuyện bố cháu bị giết ấy.”

Song Takeshi vẫn im lặng, khoanh tay vào và nhắm mắt lại. Xem ra con người này không có ý định trả lời.

“Chú,” Mayo nói rồi đập tay lên bàn. “Chú có nghe cháu nói không đấy?”

“Ồn ào quá. Chú đang thiếu ngủ đây này,” mắt Takeshi vẫn nhắm nghiền.

“Chú trả lời đi. Tại sao đột nhiên chú lại về nhà? Từ trước đến giờ chú có làm thế bao giờ đâu?”

“Cháu không nghe cuộc trò chuyện giữa chú và cảnh sát khi nãy à? Chú đã bảo là có đi ầm báo rồi còn gì.”

“Cháu không tin. Chú nói thật đi.”

“Cháu muốn biết để làm gì? Chuyện đó không can dự đến cháu.”

“Cháu thấy tò mò. Năn nỉ chú đấy, nói cho cháu biết đi mà.” Mặc cho Mayo chắp hai tay vào nhau, Takeshi vẫn không có phản ứng gì.

Một lúc sau thức ăn được bưng tới. Cuối cùng Takeshi cũng chịu mở mắt ra, với tay lấy cốc bia. Sau đó ông chú ấy bỏ một miếng gà nướng vào mồm, khẽ gật gù.

“Mùi vị cũng tạm tạm. Nhưng có tương xứng với giá tiền hay không lại là chuyện khác.”

Mayo đưa mắt nhìn thực đơn dựng ở mép bàn, giá của suất cơm gà nướng cũng không phải là đắt đỏ.

Đúng lúc đó, cô sực nhớ ra. Ông chú này có một đặc điểm nổi trội.

“Hay để cháu trả tiền bữa trưa nhé?”

Takeshi dừng đũa, chìa ánh mắt nghi ngờ về phía Mayo.

“Ý cháu là bù lại chú phải nói cho cháu biết lý do mình tới đây hả? Cháu tưởng với chút tiền ít ỏi đó mà mua chuộc được chú ư?”

“Đã vậy thì cháu sẽ trả cả tiền phòng và tiền bữa tối nay cho chú. Chú thấy sao?”

“Trả hết một tuần.”

“Gì cơ?”

“Chú định sẽ nán lại đây cho đến khi thấy có hy vọng phá được án. Theo chú đoán, ít nhất cũng phải mất khoảng một tuần đấy.”

“Gì vậy? Chú định trấn lột cháu gái của chú đến mức đấy sao?”

“Nếu cháu không thích thì hủy kèo đi. Chú thì sao mà chẳng được.”

“... Cháu sẽ mời chú cả bữa trưa mai nữa.”

“Mặc cả khiếp quá. Chịu trả bốn ngày thì chú ngã giá cho.”

“Hai ngày. Nhiều hơn thì cháu không chi được đâu.”

“Thêm bữa trưa của ngày thứ ba nữa thì chốt kèo.”

Mayo buông tiếng thở dài. Đây là khoản chi ngoài dự tính của cô, song cô không thể rút lại lời nói được nữa. “Thôi được rồi.”

Takeshi bèn lấy điện thoại từ trong áo khoác ra.

“Cháu có nhận ra sau khi chú vào phòng được một lúc thì thứ này đã kêu không?”

“Cháu có. Nhưng chú đã mặc kệ nó.”

“Vì chú thừa biết mình vừa nhận được thứ gì.” Takeshi thao tác trên điện thoại rồi chìa màn hình cho Mayo xem.

Đó là một đoạn video. Mayo căng mắt ra nhìn rồi thốt lên kinh ngạc.

Người xuất hiện trong video là Takeshi. Và địa điểm chính là căn phòng của chú ấy nơi Mayo đã trông thấy vừa mới đây thôi. Video dừng lại ở đoạn Takeshi đi xuyên qua phòng, kéo rèm và mở cửa sổ.

“Sao lại có video này ạ?”

“Cháu có nhớ trên tường phòng chú có treo bức tranh vẽ khuôn mặt một cô gái không?”

“Có, cô gái nhắm một bên mắt đúng không ạ?”

“Chú đã lắp camera có kèm chức năng phát hiện chuyển động trên bức tranh đó. Cơ chế hoạt động của nó là hề thấy thứ gì chuyển động thì sẽ quay lại và tự động gửi về máy này.” Takeshi vung vẫy chiếc điện thoại.

“Chú lắp thứ đó từ khi nào vậy?”

“Đương nhiên là sau khi chú dọn dẹp lại phòng mình hồi mẹ cháu mất rồi. Bố cháu bảo chú có thể sử dụng căn phòng đó lúc nào tùy thích nhưng chú không có ý định ở đấy. Mặc dù vậy chú cũng cảm thấy khó chịu nếu ai đó tự tiện vào phòng trong lúc chú vắng nhà, vì thế chú đã lắp camera để giám sát. Trong hai năm qua, thi thoảng cái thiết bị này cũng hoạt động nhưng lần nào cũng chỉ là bố cháu vào để lưu thông không khí cho căn phòng thôi. Thế mà chiều hôm qua chú lại nhận được video này.” Takeshi lại thao tác điện thoại và chìa màn hình cho Mayo xem.

Địa điểm quả nhiên vẫn là phòng của Takeshi. Thế nhưng, nhân vật chuyển động trong video lại là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, mặc bộ quần áo tối màu. Anh ta vừa nhìn quanh phòng vừa tiến đến gần cái tủ nọ, chạm tay vào cánh tủ. “Tổ trưởng, ở đây có một chiếc tủ bé,” người đàn ông nói đến đó thì đoạn video dừng lại.

“Chuyện là như vậy đấy.” Takeshi đặt điện thoại xuống. “Trang phục của người đàn ông trong video là của tổ khám nghiệm hiện trường. Tóm lại đi đầu này có nghĩa là ở nhà đã xảy ra chuyện gì đó. Vì thế chú đành tức tốc về đây xem tình hình. Lúc về đến gần nhà chú đã thấy người ta chằng băng dây *Không phận sự miễn vào*, cảnh sát thì đang đứng canh chừng. Thế là chú bèn thử đi nghe ngóng hàng xóm láng giềng và biết được có vẻ thi thể của bố cháu đã được cảnh sát đưa đi.”

“Nghe ngóng? Bằng cách nào ạ?”

“Cũng chẳng khó gì. Chú chỉ hỏi ‘Nhà kia đã xảy ra chuyện gì thế, nếu anh chị biết đi đầu gì thì nói cho tôi với,’ thế thôi.”

“Hàng xóm không nhận ra chú à?”

“Chú sống ở ngôi nhà đó từ cách đây hơn ba mươi năm rồi. Chú cũng chẳng giao du với ai, làm gì có chuyện họ nhớ mặt chú cơ chứ. Và lại để chắc ăn thì chú còn đeo khẩu trang nữa. Hay ở chỗ mọi người đều tưởng

chú là cảnh sát đi điều tra, kể lẽ cho chú đủ thứ chuyện mà họ tưởng tượng ra. Đương nhiên chú cũng phải tác động thêm nữa.”

Nghe Takeshi kể chuyện tình bơ, Mayo chỉ còn biết tâm phục khẩu phục. Nếu là chú ấy thì ba cái mảnh khó đó hẳn dễ như trở bàn tay.

“Chà, coi như chú đã bật mí ngón nghề xong rồi. Bữa hôm nay cộng với tiền trợ của ba ngày và tiền ăn trưa của ngày thứ tư chú nhờ cháu lo liệu đấy nhé.” Takeshi cầm đũa, ăn tiếp.

Đành chịu. Lời hứa thì vẫn là lời hứa. Mayo thở dài rồi cũng cầm đũa lên. Vừa gấp miếng mì lên miệng, cô vừa nghĩ về những chuyện tiếp theo.

“A, phải rồi,” Mayo lại dừng đũa, ngẩng mặt lên. “Tang sự tính sao hả chú?”

Takeshi đang định đưa cốc bia lên miệng, bèn dừng tay lại. “Tang sự ấy à?...”

“Mình cũng phải tổ chức chứ. Còn phải thông báo cho họ hàng các thứ nữa. Chắc mọi người sốc lắm. Cháu nên giải thích thế nào đây? Nếu tổ chức thì cháu phải bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ thôi. Nhưng cháu vẫn chưa được nhận lại thi thể của bố, theo chú cháu nên làm thế nào? Cảnh sát nói phải khám nghiệm tử thi, không biết bao giờ họ mới trả thi thể về cho gia đình nữa.”

“Nhanh là tối nay. Còn muộn nhất thì nội trong ngày mai họ sẽ trả thôi,” Takeshi nói như đinh đóng cột.

“Sao chú biết?”

“Vì họ đã khám nghiệm xong rồi. Thử đặt mình vào hoàn cảnh một lớp pháp y của trường đại học dân lập tỉnh, nếu không mau chóng để người nhà nhận lại thi thể thì họ cũng chết dở chứ còn gì.”

“Xong rồi? Làm cách nào chú biết chuyện đó?”

“Vì họ đã gửi báo cáo vào điện thoại của người chịu trách nhiệm điều tra.”

“Người chịu trách nhiệm điều tra? Điện thoại?”

Trong đầu Mayo hiện lên khuôn mặt cáo già của Kogure. Sau khi nghiền ngẫm lại đoạn trao đổi giữa Takeshi và người đàn ông đó, cô liếc “a” lên một tiếng.

“Chẳng lẽ là lúc đó? Chú đã rút sỏ tay cảnh sát ra khỏi túi trong của thanh tra Kogure nhỉ? Có phải thực ra lúc đó chú đã lấy trộm điện thoại từ túi còn lại không?”

“Chính xác là lúc trả sỏ tay cảnh sát vào túi anh ta. Vả lại đừng nói những lời khó nghe thế chứ. Chú không ăn trộm, chú chỉ mượn thôi. Đó là bởi chú không nghĩ tay thanh tra đó sẽ tiết lộ thông tin đi đầu tra cho gia đình nạn nhân. Đúng như chú dự đoán, ngay cả cách thức sát hại lẫn trang phục của bố cháu khi bị giết anh ta đều giữ bí mật. Với một kẻ thô lỗ như vậy, chúng ta không cần để ý đến chuyện bảo mật thông tin cá nhân mà làm gì.”

Mayo nhớ lại lúc Takeshi đứng nhìn ra vườn sau và đặt những câu hỏi cho Kogure. Vậy là lúc đó trên tay chú ấy đang cầm chiếc điện thoại của Kogure ư?

Lúc sau khi Takeshi nhắc đến quán bar *Trap Hand* mà mình đang quản lý, Mayo nghĩ tưởng chú đã thò tay vào túi của Kogure để lấy điện thoại ra, bảo ông ta tìm kiếm. Thực ra chú ấy đã cầm điện thoại của Kogure từ trước đó rất lâu rồi.

“Điện thoại của tay thanh tra đó không khóa ạ?”

“Ồ, có chứ. Nó đã yêu cầu chú nhập mật khẩu.”

“Thế chú mở khóa như thế nào?”

“Chẳng thế nào cả. Chú chỉ nhập mật khẩu vào thôi.”

“Nhưng mà...”

“Tay thanh tra đó đã gọi điện thoại để xác minh danh tính của chú đúng không? Vào lúc ấy, chú đã ghi nhớ sẵn mật khẩu.”

Mayo vẫn còn nhớ chuyện xảy ra khi ấy.

“Nhưng chú có nhìn thấy...”

Mayo chưa kịp nói hết câu “... màn hình đâu,” thì Takeshi đã giơ ngón trỏ lên. Ngón tay ấy đang vẽ lên không trung.

“Không cần nhìn màn hình, chỉ cần nhìn ngón tay thao tác và chuyển động của mắt thì ngay cả một tên ngốc cũng đoán ra được mật khẩu là gì.” Takeshi nói tỉnh queo, đoạn vươn tay gấp miếng gà nướng.

Thì ra là vậy, Mayo vỡ lẽ. Nếu nghe từ miệng người khác, dễ chừng cô đã nghi ngờ không đời nào có chuyện như thế. Song đối với ông chú này

thì mấy chuyện đó chẳng nhằm nhò gì, chú ấy còn giả dạng cảnh sát để nghe thông tin từ hàng xóm kia mà.

Mayo không khỏi kinh ngạc. Chuyện Takeshi biết được tên và chức vụ của Kakitani phải chăng cũng là xem được từ điện thoại của Kogure? Nghe Mayo hỏi câu đó, Takeshi đã trả lời rằng: “Ừm, đại để là như vậy. Đầu mối liên lạc ở sở cảnh sát địa phương chính là Kakitani phụ trách tổ hình sự. Kogure là thanh tra, nếu hai người ngang cấp thì đã phải giữ ý với nhau. Nói thế nhưng nếu bị gí cho một tay lính quèn thì hẳn chẳng tức lộn ruột lên ấy à. Chính vì thế, chú đoán cấp bậc của Kakitani là trợ lý thanh tra, còn chức vụ chắc là tổ trưởng.”

Mayo nhìn ông chú đang nói chuyện thản nhiên như không. Lập luận của Takeshi có tính logic nhất định.

“Không hổ danh chú của cháu,” Mayo nói. “Không hổ danh một Samurai.”

Takeshi bỗng đặt cốc bia xuống bàn một cách đầy thô bạo, tạo ra một tiếng ục ịch rõ to, rồi lờ mắt nhìn Mayo.

“Đừng có nhắc đến cái tên ấy.”

“Tại sao ạ?”

“Chẳng sao trắng gì cả. Dù có bị cạy miệng cháu cũng không được nói ra.”

Mayo bèn nhún vai.

Samurai Zen là nghệ danh của Takeshi từ thời còn là ảo thuật gia.

Lần đầu tiên Mayo biết chuyện bố mình có một người em trai kém 12 tuổi là vào năm cô học lớp 6. Chuyện xảy ra khi gia đình cô đang ở nhà tang lễ chuẩn bị cho đêm canh linh cửu của bà Tomiko, bà nội Mayo.

“Chú ấy bảo không kịp về đêm nay nên sẽ đến dự lễ đưa tang vào ngày mai, vì thế bố nghĩ nên nói chuyện trước với con.”

Ông Eiichi cho Mayo biết tên của em trai mình là Takeshi.

“Thế mà con chẳng biết mô tê gì cả. Sao trước giờ bố mẹ không nói cho con?”

Ông Eiichi nghiêng đầu tỏ vẻ bối rối.

“Lý do lớn nhất chắc là vì bố chưa tìm được dịp nào thích hợp. Và lại ngay cả bố cũng hơn chục năm rồi chưa gặp chú ấy. Dù sao lần cuối cùng bố gặp chú con là trước cả khi con ra đời mà. Ngay như mẹ con cũng mới gặp chú ấy một lần trước khi cưới bố. Thậm chí bố còn có cảm giác biết đâu hai anh em sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Vì thế bố đã nghĩ nếu không thể nói khéo léo, chi bằng đừng nói về chú với con thì hơn.”

“Sao bố với chú lại không gặp nhau? Hai người không thân nhau ă?”

“Không có chuyện đó đâu,” ông Eiichi cười thiếu não. “Lý do đơn giản thôi. Đây là vì chú con đang làm việc bên Mỹ. Chưa kể chú ấy còn nay đây mai đó, không cố định một chỗ nên rất khó để bọn bố khớp lịch được với nhau.”

“Ra là vậy.”

“Nhưng khi bố gửi mail thông báo bà nội qua đời, chú con đã trả lời là sẽ về dự lễ tang bà. Bố hơi bất ngờ vì cứ chắc mẫm chú con sẽ xin kiểu không về được cơ.”

Ông Eiichi nói rằng lúc này Takeshi đang trên đường trở về từ Florida, nói trong sáng mai sẽ hạ cánh ở Narita. Lễ đưa tang sẽ bắt đầu từ buổi trưa.

Mayo không hỏi xem Takeshi làm công việc gì ở Mỹ. Chỉ riêng chuyện biết mình có một người chú đã đủ khiến cô bất ngờ rồi, thành thử cô không nghĩ được đến mức đấy.

Sáng hôm sau, Mayo được gặp người chú ấy trong phòng đợi của nhà tang lễ. Chú Takeshi rất cao, dáng đẹp như người mẫu. Mặt mũi cũng khôi ngô, tuấn tú, trông chẳng giống ông Eiichi chút nào.

Sau khi nghe bố giới thiệu, Mayo cúi đầu chào: “Cháu chào chú.”

“Chú biết rất rõ về cháu đấy.” Takeshi mỉm cười với Mayo. “Chú nghe nói cháu vẽ rất đẹp và cực kỳ yêu mèo đúng không nào? Rất vui được gặp cháu, chú tên là Takeshi.” Takeshi nói rồi chìa tay ra.

Mayo lúng túng bắt tay chú. Vẽ đẹp và yêu mèo, chú ấy nói trùng phóc. Chắc là nghe bố kể đây mà, Mayo thầm nghĩ.

Takeshi cũng chào hỏi bà Kazumi. Mayo nghe chú nói với mẹ là “đã 14 năm không gặp”. Chú xin lỗi vì không thể đến dự đám cưới của bố mẹ.

Bà Tomiko, bà nội Mayo sinh thời không giao du với nhiều người, thành thử đám tang của bà cũng nhỏ, chủ yếu là người thân trong gia đình. Lễ đưa tang diễn ra lặng lẽ, đoàn người xếp hàng dâng hoa và nói lời tiễn biệt cuối cùng trước khi đóng nắp quan tài cũng không quá dài.

Người xếp hàng cuối cùng là Takeshi. Nhìn chú, Mayo thấy là lạ. Đó là vì tay chú không cầm hoa.

Takeshi tiến đến gần linh cữu, hai tay nhẹ nhàng ôm trọn lấy má mẹ. Tiếp theo, chú chậm rãi nâng tay lên, dịch chuyển đến trước ngực bà Tomiko rồi chấp tay khấn. Chú tiếp tục đưa tay lên rồi lại hạ tay xuống.

Cảnh tượng mà Mayo được chứng kiến sau đấy, có lẽ suốt đời này cô cũng không thể nào quên.

Từ đôi tay đang chấp lại của chú Takeshi, những cánh hoa đỏ, trắng, tím bắt đầu chao liệng xuống. Số cánh hoa mỗi lúc một nhiều lên, loáng một cái đã phủ kín ngực bà nội cô. Những người đứng xung quanh đều thốt lên kinh ngạc.

Khi những cánh hoa đã ngừng rơi, Takeshi vẫn chấp tay, mặc niệm. Sau đó, chú mở mắt ra, buông tay xuống, cúi một lạy trước thi thể người mẹ, rồi rời khỏi linh cữu trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

Thấy Takeshi đi về phía mình, Mayo ngược mắt nhìn chú. Khuôn mặt ấy không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, cứ như thể muốn nói rằng tôi chẳng làm

chuyện gì đặc biệt cả.

Sau khi nhận lại hài cốt bà nội tại nhà hỏa táng, gia đình Mayo tổ chức một bữa cơm chỉ gồm họ hàng thân thích. Mayo tò mò không chịu nổi về người chú lần đầu tiên gặp mặt. Cô muốn hỏi xem chuyện khi này là thế nào, sao chú lại làm được như vậy. Song, không hiểu sao Takeshi lại toát ra cái vẻ khó khăn, chú cũng chỉ nói đôi ba câu với bố mẹ cô, thành thử Mayo không còn cách nào khác ngoài đứng nhìn chú từ xa.

Thay vào đó, mấy bà cô họ ngồi cạnh Mayo bắt đầu xì xào về chú. Nghe họ nói chuyện, lần đầu tiên Mayo được biết Takeshi là một ảo thuật gia ở Mỹ.

Không biết ảo thuật ảo thiếc có nuôi nổi miệng ăn của chú ấy không? Ai mà biết, nhưng nghe bảo chú ấy nổi tiếng ra trò đấy. Thật à? Không biết thu nhập của chú ấy được khoảng bao nhiêu nhỉ? Chuyện đó tôi cũng chịu, không hình dung nổi. Cơ mà trò ảo thuật khi này đúng là đỉnh thật đấy...

Ra vậy, hóa ra đó là trò ảo thuật. Nghe lỏm câu chuyện của họ, Mayo mới vỡ lẽ.

Ngay sau đó, ông Eiichi nói đôi lời với mọi người và khép lại buổi ăn uống. Rốt cuộc Mayo vẫn chưa nói chuyện được với chú. Tối hôm ấy, lúc chỉ có ba người trong nhà ngồi ăn với nhau, Mayo bèn hỏi lại một lần nữa về chú Takeshi.

“À, con nghe các cô, các bác nói thế hả? Đúng rồi, chú Takeshi đang làm ảo thuật gia ở Mỹ,” ông Eiichi không có vẻ gì là muốn giấu giếm.

“Sao chú ấy lại muốn làm ảo thuật gia hả bố?”

“Chuyện đó thì bố không rõ. Cũng nhiều người hỏi bố câu đấy lắm,” ông Eiichi chau mày tỏ vẻ lúng túng, thế rồi hai vợ chồng quay sang nhìn nhau.

Chắc hai người cũng từng nhắc đến chuyện này. Mẹ Mayo im lặng, mỉm cười, xem ra bà cũng đã được chồng kể cho nghe đại khái sự tình.

Ông Eiichi nhìn về phía Mayo.

“Có đi đâu, từ nhỏ chú con đã khác người, chú ấy rất hứng thú với siêu năng lực.”

“Siêu năng lực?”

“Con đã nghe đến cái tên Uri Geller bao giờ chưa nhỉ?”

Đây là lần đầu tiên Mayo nghe đến cái tên ấy, vì vậy cô lắc đầu đáp: “Chưa ạ.”

“Uri Geller tự nhận mình là người có siêu năng lực, ông đã trở thành chủ đề bàn tán suốt những năm 1970. Ông ấy cũng từng đến Nhật, khiến cho trào lưu siêu năng lực bùng nổ khắp Nhật Bản. Màn biểu diễn bẻ cong thìa bằng siêu năng lực rất được ưa chuộng, hồi đó bố cũng hay cùng các bạn bắt chước theo lắm.”

“Bẻ cong thìa ấy ạ? Có thật là ông ấy làm được như vậy không bố?”

Ông Eiichi mỉm cười, lắc đầu.

“Tiếc là không lâu sau đó, người ta đã chỉ ra rằng đó chẳng qua là một trò bịp bợm và trào lưu siêu năng lực cũng biến mất. Chú con sinh ra trước đó độ mấy năm.”

Sau đó, câu chuyện ông Eiichi kể cho Mayo nghe là thế này:

Hồi Takeshi học tiểu học, không hiểu vì lý do gì mà cậu bé lại quan tâm và bắt đầu tìm hiểu về trào lưu siêu năng lực vốn đã trôi vào dĩ vãng này. Không biết cậu bé kiếm đâu được mấy cái video cũ của Uri Geller và xem đi xem lại trên cái đài video gia đình mới bắt đầu thịnh hành thời bấy giờ. Khi bố mẹ hỏi lý do thì cậu bé chỉ đáp gọn lỏn là “vì nó hay”.

Thành tích học tập của Takeshi ở trường không tệ, trái lại còn xuất sắc, bởi vậy bố mẹ cậu quyết định lơ chuyện đó đi. Họ cho rằng sớm muộn gì cậu cũng chán mà thôi.

Một hôm, trước khi cả nhà ăn tối đã xảy ra một chuyện như thế này. Thực đơn hôm đó là món cơm cà ri, Takeshi vừa giơ chiếc thìa về phía mẹ mình, bà Tomiko, vừa nói:

“Mẹ, thìa kiểu thế này khó ăn lắm.”

Eiichi nhìn chiếc thìa ấy. Đó là một chiếc thìa hết sức bình thường, trông không có vẻ gì là có vấn đề. Bà Tomiko nghiêng đầu, hỏi Takeshi tại sao chiếc thìa ấy lại khó dùng.

“Thì nó bị như thế này, xúc làm sao được ạ,” Takeshi nói, đoạn hơi xoay cổ tay.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện không thể tin nổi đã xảy ra. Chiếc thìa Takeshi đang cầm trên tay chợt cong oặt lại.

Từ tận đáy lòng, Eiichi không khỏi kinh ngạc. Bởi người ta đã công nhận rằng chuyện bẻ cong thìa chỉ là trò bịp, thực chất là nhân lúc khán giả không để ý, âm thầm ấn chiếc thìa xuống sàn để bẻ cong nó. Song Takeshi không hề làm như vậy. Cậu bé đã bẻ cong chiếc thìa giữa không trung cho mọi người xem.

Bố mẹ cũng cùng chứng kiến. Vì quá sốc nên tất cả chỉ biết ngó người ra, không một ai thốt lên được câu nào ngay lúc ấy. Nhưng sau đấy mọi người mới nhặng hết cả lên. Họ tới tấp hỏi Takeshi xem rốt cuộc cậu ấy đã làm gì và bằng cách nào. Song Takeshi không nói gì. Cậu chỉ khẽ nhếch môi cười, đoạn đi lấy một chiếc thìa mới và thản nhiên ngửi ăn cà ri. Cả Eiichi và bố mẹ đều tin chắc rằng phải có mảnh khóe gì đó, họ thay nhau kiểm tra chiếc thìa. Song đó hẳn nhiên vẫn là chiếc thìa thường ngày nhà Kamio vẫn dùng, không phải thứ đồ mà chỉ cần dùng đầu ngón tay tác động một lực nhỏ vào đã cong được.

Rốt cuộc Takeshi đã giữ bí mật đó đến cùng. “Vì thế mà cho đến tận bây giờ bố vẫn không biết chú con đã dùng mảnh khóe gì,” ông Eiichi vừa cười vừa kể với con gái. “Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng chú con làm chuyện đó trước mặt cả nhà. Bố không rõ những ngày sau đó chú con đã nghĩ gì trong đầu. Hai anh em cách nhau nhiều tuổi nên hầu như chẳng bao giờ mở lòng tâm sự với nhau.”

“Nhưng đó là một trò ảo thuật chứ không phải siêu năng lực bố nhỉ,” Mayo nói. “Thế nghĩa là chú con đã khát khao trở thành một ảo thuật gia từ ngày đó hả bố?”

“Bố đoán vậy. Phải mấy năm sau bố mới biết đi đầu đó.”

Lên lớp 12 chưa được bao lâu, Takeshi đã nảy ý muốn sang Mỹ học nghề ảo thuật sau khi tốt nghiệp.

Takeshi nói với bố cậu, ông Yasuhide rằng đó là ước mơ từ thuở nhỏ của cậu. Thậm chí cậu còn quả quyết rằng mình sinh ra để làm ảo thuật gia và rằng nếu bố mẹ cấm cản cậu đi theo con đường đó thì cậu sống cũng chẳng còn ý nghĩa nữa.

Điều đáng ngạc nhiên là Takeshi sớm đã quyết định nơi tu nghiệp bên Mỹ, cậu đã đăng ký vào trường đào tạo ảo thuật gia ở Boston xong xuôi đầu vào đấy rồi.

Takeshi khẩn khoản xin ông Yasuhide cho mình vay một triệu yên. Cậu cúi đầu tuyên bố trong vòng năm năm cậu nhất định sẽ trả lại bố số tiền ấy, nếu như không trả được cậu sẽ từ bỏ ước mơ và khăn gói trở về nước.

Yasuhide đồng ý, xem ra ông đã cảm nhận được sự nghiêm túc của cậu con trai. Không những thế, ông còn chuẩn bị cho Takeshi số tiền gấp đôi là hai triệu yên thay vì một triệu.

“Tuy nhiên,” Yasuhide cảnh báo, “chừng nào chưa thành công thì tuyệt đối đừng có vác mặt về Nhật.”

“Con biết rồi thưa bố,” Takeshi trả lời. “Chưa biết chừng dù có thành công con cũng không về đâu.”

“Thế cũng tốt,” Yasuhide gật đầu mãn nguyện trước quyết tâm của cậu con trai thứ.

Mùa xuân năm sau, Takeshi sang Mỹ ngay khi vừa tốt nghiệp cấp ba. Chứng kiến em trai tự mình lo liệu hết mọi việc, Eiichi tin chắc rằng nếu là Takeshi thì kiêu gì cũng sẽ ổn cả thôi.

Sau đó một thời gian Eiichi kết hôn với Kazumi. Takeshi không về dự lễ cưới. Chú chỉ gửi điện chúc mừng từ Boston. Eiichi đã giới thiệu Kazumi với Takeshi từ trước khi chú qua Mỹ.

Cưới nhau được một năm thì Kazumi biết mình mang thai và sau đó hạ sinh một bé gái. Cô bé được đặt tên là Mayo lớn lên khỏe mạnh. Song nhà Kamio không phải lúc nào cũng chỉ sống những ngày tháng hạnh phúc.

Ông Yasuhide ngã bệnh. Kết quả xét nghiệm cho thấy ông mắc bệnh ung thư phổi. Chưa kể, bệnh tình còn tiến triển khá nặng. Tiên lượng chỉ còn sống được thêm nửa năm.

Khi đã nằm trên giường bệnh, đi đâu ông Yasuhide yêu cầu bà Tomiko và vợ chồng Eiichi chính là không được phép báo tin cho Takeshi.

“Thằng bé vẫn đang tu nghiệp để thực hiện ước mơ của nó. Bố đã dặn nó chừng nào chưa thành công thì chớ có vác mặt về. Đừng có làm nó bận lòng vì những chuyện không đâu.”

Mọi người trong nhà đều hiểu ông Yasuhide vốn là người đôn hậu nhưng cũng lại có phần cố chấp nên đành tôn trọng ý nguyện của ông. Có lẽ người khổ sở nhất chính là bà Tomiko, song bà đã không nói gì cả.

Chẳng bao lâu sau, ông Yasuhide nhắm mắt xuôi tay. Eiichi gọi điện sang Mỹ thông báo cho Takeshi khi đã qua bốn chín ngày. Eiichi cũng giải bày

với em trai chuyện mọi người giấu đến tận hôm nay là vì nghe theo yêu cầu của ông Yasuhide.

“Em hiểu rồi.” Takeshi nhẹ nhàng nói. “Trong thời gian này, em chưa có ý định về thăm mộ bố. Nhờ anh lo liệu giúp em nhé.”

“Anh biết rồi,” Eiichi đáp.

Khoảng ba năm sau đó, Eiichi nghe được một chuyện hết sức thú vị từ người quen của mình, rằng có một ảo thuật gia người Nhật rất có tiếng ở Mỹ. Người quen đó đưa cho Eiichi một chiếc đĩa DVD, bảo rằng không biết đó có phải em trai ông hay không.

Lúc Eiichi bật lên xem thử, ông không khỏi ngỡ ngàng. Người trình diễn với nghệ danh *Samurai Zen* đang đứng trên sân khấu tráng lệ đó đích thị là Takeshi.

Takeshi ăn vận giống một thầy tu trên núi. Khi một cô gái xinh đẹp đứng vào chính giữa sân khấu, Takeshi liền ôm một đồng rơm từ chiếc hộp đặt bên cạnh, đoạn bắt đầu quẩn rơm quanh người cô gái. Sự khéo léo ấy thật đáng kinh ngạc, loáng cái chỗ rơm đó đã che kín toàn bộ cơ thể của mỹ nữ. Trông như một bù nhìn rơm to bằng người thật đứng chính giữa sân khấu.

Sau đó, Takeshi cầm lên một thanh kiếm Nhật. Vừa rút thanh kiếm ra khỏi bao, Takeshi vừa khua khoáng như để làm nổi bật ánh sáng lấp lánh của lưỡi gươm, vừa chậm rãi tiến gần đến chỗ bù nhìn rơm. Thế rồi anh dừng chân lại, hai tay cầm thanh kiếm Nhật giơ lên cao, tích tắc sau, đã chém ngay xuống đầu bù nhìn.

Bù nhìn rơm bị chặt phăng thành hai nửa theo chiều dọc. Song vì lưỡi chém quá ngọt nên nó vẫn đứng yên tại chỗ. Kế tiếp, Takeshi lại chém ngang thân bù nhìn làm đôi. Mặc cho những sợi rơm bay lả tả, nửa trên của bù nhìn vẫn không đổ. Từ hướng ngược lại, Takeshi vung thanh kiếm Nhật hết lần này đến lần khác với tốc độ nhanh như chớp, hết chém chệch từ trên xuống rồi lại chém chéo từ dưới lên. Cơ man những sợi rơm bị chặt phăng bay liệng trên không trung.

Cuối cùng Takeshi cũng dừng lại. Những sợi rơm chao liệng trước khi rơi xuống sàn, chất thành đống. Takeshi tiến gần đến đồng rơm ấy, quỳ xuống và làm điệu bộ như đang đọc thần chú.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, đồng rơm bỗng cháy ngùn ngụt, tạo thành một cột lửa. Cột lửa ấy còn cao quá đầu Takeshi. Ngọn lửa sáng chói đến

mức không còn trông thấy gì nữa.

Song ngọn lửa ấy đã tắt ngay. Để rồi đứng đó là cô gái xinh đẹp đã xuất hiện lúc đầu.

Sau một giây yên lặng, tiếng vỗ tay và reo hò của khán giả trở nên vang dội. Takeshi chấp hai tay trước ngực và cúi đầu.

“Bố bất ngờ lắm. Cho đến khi ấy, thi thoảng bố và chú con có trao đổi qua thư từ hoặc điện thoại, có đi đâu chú ấy chưa bao giờ kể cho bố nghe về tình hình công việc của mình. Bố đoán chắc hẳn chú ấy phải vất vả lắm nhưng biết chú con thành công rực rỡ như vậy, bố rất lấy làm mừng. Bố đã cho bà nội con xem ngay lúc đó.”

“Chú ấy siêu thế. Con cũng muốn xem cái đó,” Mayo nói.

“Tiếc quá, đó là đĩa DVD bố mượn người ta, nên không có ở đây. Bố cũng nghĩ sao ngày ấy mình không chép lại một bản, nhưng hối hận thì cũng đã muộn rồi.”

“Chú con rất nổi tiếng ở Mỹ phải không bố? Con muốn xem chú diễn quá.”

“Khi nào lớn con qua đó xem là được mà. Nhưng còn phải xem chú con có còn nổi tiếng đến tận lúc đấy hay không.”

“Bố mẹ không đi xem chú diễn à?”

“Bố đã nói với con rồi còn gì, khó khớp được lịch lắm. Và lại chắc chú con không muốn bố xem đâu.”

“Tại sao ạ?”

Nghe Mayo hỏi, ông Eiichi liền âm ừ.

“Bố không giải thích được, nhưng bố có cảm giác đó là thế giới riêng của chú con, bố không được phép xâm phạm. Chính vì thế mà từ trước đến giờ bố vẫn cố gắng để không can dự vào.”

Mayo không hiểu những đi đầu bố nói cho lắm. Dù tuổi tác có cách xa nhau thì hai người vẫn là anh em cơ mà.

“Gần đây hai anh em không liên lạc với nhau mấy. Chắc chú con cũng chẳng hay biết gì chuyện ở nhà đâu.”

“Nhưng bố đã kể về con cho chú nghe còn gì?”

“Kể về con ư? Sao con lại nói thế?”

“Thì chú ấy biết mà. Chuyện con vẽ đẹp, rồi thì chuyện con yêu mèo nữa.”

Ông Eiichi liền nghiêng đầu khó hiểu.

“Lạ nhỉ? Bố có nói mấy chuyện ấy với chú con bao giờ đâu.”

“Sao cơ, thật hả bố?”

Nếu vậy thì sao chú lại biết nhỉ? Mayo cảm thấy kỳ lạ, song cô không có cách nào để xác nhận chuyện đó.

Trong khoảng một thời gian sau đấy, bố con cô không còn nhắc đến chú Takeshi nữa. Đối với cô bé Mayo bấy giờ đã lên cấp hai thì chuyện phải chiến đấu với cảm giác gò bó khi là con gái của thầy giáo mới là vấn đề quan trọng. Về phần Eiichi, xem ra ông cũng không đặc biệt muốn biết em trai mình đang sống ra sao trên đất Mỹ.

Takeshi bất ngờ trở về nước cách đây tám năm. Mayo không biết lý do là gì. Bởi chú ấy không nói.

Chắc vì cũng dành dụm được một khoản tiền nhất định nên Takeshi bắt đầu mở quán bar ở Ebisu. Xem chừng chú ấy không có ý định mở một bữa tiệc khai trương hoành tráng, song ông Eiichi vẫn ngỡ ý đến chúc mừng, bởi vậy Mayo cũng cùng bố mẹ tới đó.

Đó là một quán bar nhỏ, ngoài quầy bar ra thì chỉ có một chiếc bàn dành cho hai người ngồi. Takeshi không tỏ vẻ phiến hà khi gia đình anh trai đến, song cũng không tỏ ra hoan nghênh cho lắm.

Đã mười năm rồi Mayo mới gặp lại chú. Câu đầu tiên Takeshi hỏi khi trông thấy Mayo là: “Cháu vẫn còn vẽ tranh chứ?”

Nghe Mayo trả lời: “Cháu muốn trở thành kiến trúc sư nên vẽ rất nhiều tranh về nhà cửa.”

Takeshi liền đáp: “Vậy thì tốt rồi,” đoạn nhoen miệng cười.

Sau đó, cứ vài năm Mayo mới gặp chú một lần. Đặc biệt ngay sau khi bà Kazumi qua đời, ông Eiichi và chú Takeshi đã nói chuyện với nhau mấy lần về việc nên tính sao với ngôi nhà. Bởi ngôi nhà đó quá rộng với người sống một thân một mình như ông Eiichi. Nhưng bỏ đi thì không nữa.

Lý do căn phòng của Takeshi được khôi phục lại dù chú không hề dùng đến có liên quan tới những chuyện như thế.

“Hình như thời gian gây án nằm trong khoảng từ 8 giờ đến 12 giờ đêm ngày 6 tháng 3, tức hôm thứ Bảy,” sau khi ăn xong xiên gà nướng cuối cùng, Takeshi đặt que xuống đĩa, nói.

“Thế ạ? Cũng hợp lý...”

“Cháu biết chuyện gì à?”

“Hôm qua lúc ở sở cảnh sát, họ đã hỏi về hành tung của cháu từ hôm thứ Bảy. Đặc biệt họ hỏi đi hỏi lại về hôm thứ Bảy. Phải đến khi cháu khai rằng hôm đó cháu nhà cả ngày, còn buổi tối thì gọi đồ ở một nhà hàng bán món ăn Tây gần nhà, họ mới chịu vừa lòng.”

Nghe câu chuyện của Mayo, Takeshi gật gù liền mấy cái.

“Ra vậy. Chắc họ yên trí vì đã loại được cô con gái độc nhất của nạn nhân ra khỏi danh sách kẻ tình nghi. Nhưng thay vào đó em trai ruột của nạn nhân lại không có chứng cứ ngoại phạm.” Takeshi chĩa ngón cái vào ngực mình.

“Cảnh sát thậm chí còn nghi ngờ cả người nhà chú nhỉ?”

“Cảnh sát đi điều tra là cái giống chuyên nghi ngờ tất cả mọi người mà. Nhưng nếu không phải người như vậy thì không đảm đương nổi công việc ấy. Không biết cái tay Kogure đó có nghĩ chú là một nhân vật cần chú ý không đây.”

“Chuyện đó thì cháu cũng không nói được gì...”

Ít nhất thì ông ta cũng không có thiện cảm với Takeshi, Mayo thầm nghĩ.

“Cách thức sát hại là siết cổ,” Takeshi nói thêm.

“Hả, thật ạ?” Mayo nhăn mặt. “Chuyện đó chú cũng đọc được trong điện thoại của thanh tra Kogure à?”

“Phải.”

“Bố cháu bị siết cổ bằng dây sao?”

“Có vẻ như họ chưa tìm thấy hung khí. Nhưng đây không phải là loại dây sợi mảnh. Bởi nó không để lại vết tích gì trên cổ bố cháu. Tuy nhiên, vì không có dấu tay nên cũng không phải là bóp cổ.” Takeshi cầm cốc bia lên, uống đến khi chỉ còn lại độ hai centimet tính từ đáy cốc. “Bên giám định nhận định rằng đó có thể là một loại vải mềm có độ rộng nhất định, kiểu như khăn mặt gì đó.”

“Khăn mặt...” Mayo lấy tay phải sờ lên cổ mình.

“Vốn dĩ đó không phải là thứ phù hợp để siết cổ. Muốn bóp nghẹt khí quản ở vùng cổ thì nên dùng một sợi dây mảnh và dai. Chứ khăn mặt thì rất khó để có thể chèn ép hoàn toàn khí quản. Nhưng vẫn có thể chặn đứng mạch máu ở hai bên cổ. Khi tĩnh mạch và động mạch bị siết chặt thì máu sẽ không lưu thông được lên não và cũng không tiếp nhận được oxy nữa, kết quả là tử vong. Dòng máu không biết chảy đi đâu sẽ phá vỡ những mạch máu nhỏ tin hìn ở nhãn cầu và tràn ra ngoài. Có vẻ như thi thể của bố cháu ở trong trạng thái đó. Khi mở mi mắt ra thì li ên chảy máu mắt.”

Mayo đặt đũa xuống. Món mì *tororo soba* vẫn còn sót lại một ít, song nghe Takeshi giải thích xong, cô hoàn toàn không còn tâm trí để ăn nữa.

“Nếu như nhãn cầu của bố cháu không có gì bất thường, không chừng bố cháu đã bị coi là chết vì suy tim...”

“Thôi,” Mayo nói. “Cháu không muốn nghe những chuyện đó nữa đâu.”

Takeshi tỏ ra bất ngờ, nói “Vậy à,” rồi với tay lấy chén trà, húp sùm sụp.

“Thế thì đổi chủ đề nhé. Cháu có biết lịch trình của bố cháu hôm thứ Bảy không?”

Mayo lắc đầu.

“Cháu biết làm sao được. Hai bố con sống cách xa nhau mà.”

“Vậy à? Mà, cũng phải.”

“Cảnh sát cũng hỏi cháu câu đó. Lịch trình của bố cháu cuối tuần vừa rồi quan trọng đến thế hả chú?”

“Chú vẫn chưa biết. Có đi đâu chú dám chắc hôm thứ Bảy bố cháu đã đi đâu đó. Hoặc đến một nơi tương đối trang trọng, hoặc đã gặp một người nào đấy rất quan trọng.”

“Sao chú biết?”

Takeshi nắm lấy cổ áo của chiếc áo khoác quân đội.

“Là nhờ trang phục. Lúc người ta tìm thấy thi thể bố cháu, ông ấy mặc com-lê. Mặc dù đã tháo cà vạt nhưng vẫn còn khoác nguyên áo vest. Chú đã xem ảnh rồi nên không sai được đâu.”

“Ảnh ư...”

“Trong điện thoại của Kogure có lưu những bức ảnh chụp thi thể bố cháu từ rất nhiều góc khác nhau.”

“Những bức ảnh đó, cháu xin chú, đừng có cho cháu xem đấy,” Mayo nhăn mặt, ngoảnh sang một bên, giơ hai tay ra đằng trước.

“Tiếc là chú không có mấy bức ảnh đó ở đây. Chú cũng nghĩ đến chuyện lén lút gửi ảnh sang điện thoại của mình, nhưng nghĩ thế nào cũng thấy nếu để lại dấu vết thì chết dở nên chú đành kiềm chế.”

“Ra vậy. May quá...”

“Thế, cháu nghĩ sao? Một người đã về hưu được mấy năm nay, lại còn mặc com-lê vào ngày thứ Bảy, nếu suy luận người đấy đã đến một nơi nào đó rất đặc biệt thì cũng hợp lý còn gì?”

“Cũng có thể. Vì lẽ đó mà cảnh sát cũng hỏi cháu về hành tung của bố cháu vào cuối tuần.”

“Chú hỏi lại một lần nữa, cháu có đoán ra được bố cháu ăn mặc như thế vào một ngày thứ Bảy là để đi đâu không?”

“Hừm,” Mayo khoanh tay lại, nghiêng đầu nói. “Hồi còn đi làm, không riêng gì những lúc đến trường mà đi đâu bố cháu cũng mặc com-lê. Ngẫm ra thì kể từ sau khi bố cháu về hưu, hình như cháu chưa thấy bố mặc com-lê bao giờ. Nói vậy nhưng hai bố con cũng họa hoàn lắm mới gặp nhau.”

“Những lúc đi gặp đồng nghiệp cũ thì sao?”

“Cháu nghĩ bố không mặc com-lê đâu ạ. Vì họ thường uống ở một quán nhậu trước nhà ga mà. Trời này vẫn còn lạnh nên cháu đoán bố sẽ mặc áo len với áo khoác lông vũ gì đó.”

“Thế còn những buổi gặp mặt liên quan đến sở thích hay học vấn thì sao? Nếu toàn những nhà nghiên cứu văn học tụ họp với nhau thì ăn mặc xuề xòa chẳng phải khó coi lắm sao?”

Mayo thử nói ra miệng cụm từ “nhà nghiên cứu văn học”. Cô không định hình được. Mặc dù biết là đang nói đến bố mình, song cô chưa từng nghĩ

xem cái chức danh ấy là như thế nào.

“Cháu xin lỗi. Thú thực là cháu không rõ kể từ sau khi về hưu, bố cháu đã sống như thế nào. Cháu xin lỗi vì không giúp ích gì được.”

Takeshi bèn thở hắt ra đằng mũi như thể muốn nói “thôi đành vậy”.

“Thế còn quan hệ với phụ nữ thì sao?”

“Phụ nữ?” Mayo bất giác tròn xoe mắt. “Ý chú là gì?”

“Theo đúng nghĩa đen thôi. Mẹ cháu mất cũng được năm, sáu năm rồi còn gì. Có cô con gái độc nhất thì cũng ra khỏi nhà, một đi không trở về, bố cháu muốn tìm nhân duyên mới cũng đâu lấy gì làm lạ.”

“Bố cháu á? Chẳng có nhẽ. Không đời nào có chuyện đó đâu chú.”

“Sao cháu có thể khẳng định như vậy được? 62 tuổi vẫn yêu đương, xung quanh chú người như thế đầy ra ấy.”

“Thì có thể xung quanh chú có người như thế.”

“Sẽ thật kỳ quặc nếu cháu mặc định anh trai chú không làm vậy. Mà thôi. Về điểm này chắc cảnh sát sẽ đi điều tra. Nếu như có một người phụ nữ như vậy và bố cháu đã gặp người đó trước khi bị sát hại thì thế nào cũng để lại dấu vết gì đó.”

“Dấu vết?”

“Nói về đồ mang theo người thì có thể là hóa đơn khách sạn tình yêu hay hộp thuốc bên trong có đựng thuốc chữa bệnh rối loạn cương dương. Nói về quần áo thì có thể là đồ lót. Rồi thì tinh dịch, hoặc tùy trường hợp người ta còn có thể phát hiện ra dịch tiết của người phụ nữ. Nếu sau khi làm tình mà không đi tắm thì ở bộ phận sinh dục...”

“*Stop,*” Mayo nói đoạn giơ tay phải lên. “Chú dừng ở đây đi.”

“Kích động mạnh quá hả?”

“Cháu không muốn tưởng tượng đến những khía cạnh đó của bố cháu. Ví thử có một người phụ nữ như vậy thật thì cháu cũng muốn nghĩ là hai người chỉ ở mức độ ăn uống với nhau thôi.”

Takeshi lắc đầu: “Họ không ăn uống cùng nhau.”

“Tại sao ạ?”

“Một người đàn ông 62 tuổi sẽ không cất công đóng com-lê rồi cùng người tình vào quán ramen đâu.”

“Quán ramen?”

Takeshi lấy điện thoại ra, thao tác rất mau lẹ.

“Người ta đã tìm thấy trong dạ dày của bố cháu những sợi mì đang trong quá trình tiêu hóa, thịt xá xiu và hành chưa tiêu hóa. Có vẻ như bố cháu đã dùng bữa cách đó khoảng hai tiếng.”

Chỉ nghe chuyện thôi đã đủ khiến Mayo có cảm giác chua miệng, rất khó chịu.

“Tóm lại,” Takeshi tiếp tục. “Bố cháu đã ăn ramen hai tiếng trước khi bị sát hại. Xét về mặt thời gian thì xem ra đây là bữa tối. Từ những đi đầu trên chúng ta có thể suy luận như sau: Hôm thứ Bảy, bố cháu đóng com-lê ra khỏi nhà. Có thể là đi gặp ai đó, cũng có thể địa điểm bố cháu muốn đến là một nơi mà nếu không ăn mặc lịch sự thì khó lòng bước chân vào. Dù là gì đi nữa thì sau khi xong việc, bố cháu đã ăn ramen và lên đường về nhà. Mặt khác, một kẻ nào đó đã lên kế hoạch len vào nhà cháu trong lúc bố cháu đi vắng. Hắn định lén lút đột nhập vào nhà từ vườn sau, nhưng trước khi kịp làm vậy thì đã bị bố cháu bắt được. Và nếu như kẻ đó mau chóng chuồn đi thì bi kịch lần này đã không xảy ra. Nhưng hắn đã không bỏ trốn mà lại chọn cách cướp đi tính mạng bố cháu. Có dấu vết của một cuộc ẩu đả ra trò và theo nhận định của tổ giám định thì phải chăng khi bố cháu ngã xuống sau cuộc loạn đả, hung thủ đã dùng vật gì đó giống như khăn mặt siết cổ bố cháu từ phía sau. Thi thể bố cháu đã bài tiết ra phân và nước tiểu, dấu vết đó được tìm thấy cả ở vườn sau. Khi này chú cũng nói rồi, bố cháu không phải bị chết ngạt do bị siết cổ mà là do động mạch và tĩnh mạch ở vùng cổ bị chèn ép... Sao thế? Sao cháu lại quay mặt đi?” Takeshi ngừng lại, hỏi. Xem ra cuối cùng người chú này cũng nhận ra vẻ mặt bất thường của cô cháu gái.

“Thì bởi,” Mayo đi đầu chỉnh lại nhịp thở, đoạn đưa mắt lờm Takeshi. “Chú quá thiếu tế nhị chứ sao nữa. Chú có cần giải thích chi tiết đến mức đấy không? Chú cũng phải đặt mình vào địa vị của cháu đi chứ. Cháu không muốn hình dung cảnh tượng lúc bố mình bị giết đâu,” vừa nói Mayo vừa tự nhận ra mắt mình đã đỏ ngầu.

“Vậy à.” Takeshi lẩm bẫm, đoạn khẽ gật đầu. “Lỗi tại chú. Chú cứ tưởng Mayo cũng có cùng suy nghĩ với chú, nhưng đúng là chú không nên áp đặt suy nghĩ như vậy. Chú hiểu rồi. Chú sẽ không đả động đến chuyện này nữa. Cháu cứ quên nó đi.”

“Cùng suy nghĩ?”

“Chú muốn nếu được thì sẽ tự mình tìm ra chân tướng sự thật chứ không phó thác toàn bộ chuyện bắt giữ hung thủ cho cảnh sát. Cứ cho là cảnh sát tóm được hung thủ thì cũng chưa chắc họ sẽ tiết lộ toàn bộ thông tin cho chúng ta. Mà không, có lẽ họ sẽ không cho chúng ta biết hầu hết mọi chuyện. Cảnh sát ấy mà, họ coi gia đình nạn nhân chỉ đơn giản là nhân chứng hay là một trong những tư liệu tham khảo mà thôi.”

Mayo nhìn xoáy vào khuôn mặt đạo mạo của Takeshi.

“Chúng ta có thể tự mình đi điều tra sao ạ? Chú có phải là đi điều tra viên chuyên nghiệp đâu?”

“Đương nhiên là vậy, nhưng cũng chẳng có lý do gì để quy kết là chúng ta không làm được cả. Có những đi điều tra cảnh sát không làm được nhưng chú lại có thể đấy.” Nói đoạn Takeshi đứng dậy. “Vậy hôm nay đến đây thôi nhé.”

“Chú đi đâu đấy?”

“Đã quá giờ nhận phòng rồi nên chú ra quầy lễ tân để nhận chìa khóa về phòng.”

“Khoan đã.” Mayo cũng đứng lên. “Nếu chú đã nói vậy thì cháu cũng xin giúp.”

“Giúp? Chuyện gì?”

“Thì chuyện xác định chân tướng ấy. Cháu cũng muốn tự mình tìm hiểu xem bố cháu đã bị kẻ nào sát hại và vì lý do gì.”

Takeshi lạnh lùng quay mặt đi. “Cháu nên từ bỏ thì hơn.”

“Tại sao? Cháu cũng muốn biết sự thật mà.”

Takeshi phe phẩy tay như đuổi ruồi.

“Đừng ăn nói như trẻ con nữa. Sự thật ấy chưa chắc đã khiến cháu vừa ý đâu. Có thể một mối quan hệ yêu hận rồi rắm và thối nát sẽ lộ ra, cũng có thể một khía cạnh khó coi của bố cháu mà chúng ta chưa biết đến sẽ bị phơi bày. Chú mới chỉ kể hơi chi tiết một chút về tình trạng của bố cháu lúc bị giết mà cháu đã sợ xanh mắt mèo như thế là đủ biết thế nào rồi. Về phần mình, chú cũng không hoan nghênh một kẻ làm vương chân vương tay đâu. Hãy ngoan ngoãn chờ xem chú vạch trần chân tướng sự thật đi.”

“Cháu ổn rồi. Cháu sẽ không than thở nữa.”

“Cháu không làm nổi đâu.”

“Không phải thế mà.”

Nghe vậy Takeshi lại một lần nữa lôi điện thoại ra, chìa màn hình về phía Mayo và hỏi: “Như thế này cũng không hề gì sao?”

Thoạt tiên, Mayo cứ ngỡ thứ cô đang thấy trên màn hình là một cục đất sét màu tro. Song cô ngay lập tức nhận ra đó là khuôn mặt người. Hai mắt cô mở to, miệng méo xệch. Miệng người đó rỉ ra thứ dịch nhầy, mắt thì đỏ ngầu như đang chảy máu. Mặc dù khuôn mặt ấy khác một trời một vực so với khuôn mặt Mayo đã nhìn thấy phòng chứa thi thể, song đó không phải ai khác ngoài bố cô. Ngay sau khi được phát hiện, ông đã ở trong bộ dạng này.

Một thứ dịch vị chua lòm trào lên. Mayo ng ãi thụp xuống, lấy tay bịt miệng. Song cô vẫn không thể ngăn mình nôn mửa. Chỗ thức ăn cô vừa mới bỏ vào bụng đã làm bắn hết sà nhà.

Một nữ nhân viên từ đâu lao tới. “Cô có sao không?”

Mayo ra sức gật đầu. Cô không còn sức để thốt ra câu “Tôi ổn” nữa.

“Chú bảo không gửi ảnh vào điện thoại của mình cơ mà?” Mayo vừa dùng khăn mặt có sẵn trong phòng để che miệng, vừa hỏi.

“Giấu kín ngón nghề âu cũng là chuyện thường tình đối với những người làm trò mua vui cho thiên hạ,” Takeshi đáp lại trong lúc thao tác điện thoại.

“Thế, tâm trạng cháu sao rồi?”

“Cháu ổn rồi. Xin lỗi chú.”

Takeshi đã hoàn tất thủ tục nhận phòng, lúc này Mayo đang ở trong căn phòng ấy. Cách bài trí cũng tương tự phòng của cô.

“Chú nhắc lại lần nữa, cháu hãy thề sẽ dốc toàn tâm toàn sức để làm sáng tỏ chân tướng, lúc nào cũng ưu tiên chuyện đó, tuyệt đối không nao núng, không né tránh.” Takeshi chĩa ánh mắt sắc lạnh và đậy mạnh mẽ về phía Mayo. Cứ như cô chỉ xao nhãng chút thôi là sẽ bị ông chú này thao túng tinh thần không chừng.

“Cháu xin thề” Mayo nói đoạn giơ tay phải lên. “Cháu sẽ không né tránh nữa.”

“Được rồi.” Takeshi gật mạnh đầu. “Cháu vừa nói hôm qua đã đi gặp đám cảnh sát nhỉ? Hãy kể cho chú nghe toàn bộ nội dung cuộc trao đổi giữa cháu và bọn họ. Cháu đã bị hỏi những gì? Đám người ấy đã hỏi về chuyện gì? Giờ cháu hãy huy động toàn bộ tế bào não và kể cho chú nghe những gì cháu nhớ được, không che giấu bất kể đi đâu gì.”

“Không che giấu ấy ạ... Cháu phải bắt đầu từ đâu?”

“Cảnh sát bắt đầu tiếp cận cháu từ khi nào?”

“Từ chiều hôm qua ạ. Lúc cháu đang làm việc thì họ gọi điện...”

“Vậy thì kể từ đoạn đó đi.” Takeshi khoanh tay lại, ngả lưng vào chiếc ghế tựa bệt.

Mayo bắt đầu giải thích những chuyện xảy ra từ ngày hôm qua trong khi vẫn đang bị lấn át bởi sức mạnh huyền bí của Takeshi. Câu chuyện tiếp tục cho đến đoạn Takeshi xuất hiện vào ngày hôm nay.

Nghe xong, Takeshi vẫn khoanh tay. Đoạn chú chậm rãi mở đôi mắt này giờ đang nhắm hờ như để tập trung suy nghĩ.

“Chú đã nắm được tình hình rồi. Giờ chúng ta chuyển sang phần nhận xét, đánh giá theo cách riêng của mình nhé. Trước khi làm vậy, chú muốn cung cấp cho cháu một số thông tin cần thiết. Ban nãy cháu nói là không sao nữa rồi đúng không. Vậy thì, một bức ảnh cỡ này chắc cũng không vấn đề gì đâu nhỉ.” Takeshi thao tác trên chiếc điện thoại đang để bên cạnh, đoạn chìa cho Mayo xem một bức ảnh mới.

Mayo liếc nhìn thẳng lưng lên. Bởi đó lại là một bức ảnh chụp thi thể bố cô. Tuy nhiên, lần này là ảnh chụp toàn thân. Mayo tự động viên mình không được quay mặt đi. Nếu làm vậy, chắc hẳn từ nay về sau ông chú này sẽ không bao giờ cho cô tham gia cùng nữa. Cô ra sức trấn an bản thân và nhìn chăm chú vào màn hình.

Đúng như Takeshi nói khi nãy, ông Eiichi mặc com-lê. Đó là bộ com-lê màu nâu đậm mà Mayo trông rất quen. Bên cạnh thi thể, những thùng carton đã gấp gọn đang xếp chồng lên nhau. Có lẽ hung thủ dùng chúng để giấu xác.

“Cháu có nhận ra điếu gì không?” Takeshi hỏi.

“Xem nào.” Mayo lại đưa mắt nhìn xuống bức ảnh. “Đúng là cháu cảm giác đã có một cuộc ẩu đả. Quần áo của bố cháu khá nhàu nát, lại còn bẩn nữa chứ.”

“Ngoài ra còn gì nữa không?”

“Ngoài ra...” Mayo nhìn thi thể bố từ đầu đến chân. Kỳ lạ thay, cảm giác sợ hãi trong cô đã biến mất. Một lúc sau, Mayo phát hiện ra một điếu. “À...”

“Sao?”

“Bố cháu không đi giày. Ông chỉ đi tất.”

“Chính xác.” Takeshi búng ngón tay. “Chưa hết, cháu nhìn kỹ mà xem, mặt bên dưới của đôi tất rất bẩn đúng không? Tóm lại, điếu đó có nghĩa là bố cháu đã giằng co với hung thủ trong lúc chưa đi giày, chứ không phải là theo đà cởi ra.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Mỗi khi ra vườn sau, bố cháu thường làm thế nào?”

“Bố cháu đi sandal. Hình như bố cháu để đôi sandal ở trước cửa kính.”

“Tức là bố cháu không kịp xỏ sandal à? Nói vậy nhưng để đánh nhau với kẻ gian thì mang sandal có vẻ bất tiện nhỉ?”

“Kẻ gian?...”

“Tóm lại chú đang nghĩ thế này.” Takeshi giơ ngón trỏ lên. “Như chú vừa nói khi nãy, hôm thứ Bảy, bố cháu đã đóng com-lê đi đâu đấy. Sau đó, anh ấy ăn ramen rồi về nhà. Bố cháu vào nhà từ cửa chính, cởi giày rồi vào phòng đọc sách. Nhưng trước khi bật đèn phòng, anh ấy phát hiện kẻ gian ở vườn sau. Anh ấy bèn mở cửa kính và chắt vẩn kẻ đó. Hắn ta vì sợ bị báo cảnh sát nên đã tấn công bố cháu. Hai người giằng co nhau và bố cháu bị giết.”

Câu chuyện đơn giản nhưng lại có sức thuyết phục mạnh mẽ. Mayo cảm tưởng như đang được thấy cảnh tượng đó trước mắt.

“Tại bố cháu không học võ mà.”

“Vấn đề không phải ở chỗ đó.” Takeshi lắc đầu. “Vấn đề là ở chỗ bố cháu liều mạng đến mức nào. Có lẽ trong lúc ẩu đả, bố cháu không muốn khiến đối phương thiệt mạng. Song kẻ đó lại không nghĩ như vậy. Phải chăng hắn cho rằng một khi đã bị bắt quả tang thì chỉ còn cách giết chết bố cháu mà thôi.”

“Mục đích của hung thủ là gì mới được ạ?”

“Vấn đề là ở chỗ đó. Đột nhập vào nhà trong lúc chủ nhân đi vắng, lẽ thường tình chúng ta chỉ có thể nghĩ đến mục đích là để lấy trộm thứ gì đó.”

“Hắn đã lấy trộm thứ gì nhỉ? Cháu hoàn toàn không biết. Cơ mà, đồ đạc bị vứt bừa bộn như thế, có khi ngay cả bố cháu cũng không biết ấy chứ.”

“Đúng là cách hung thủ vứt đồ đạc bừa bãi như thế thật không bình thường. Thậm chí có thể nói là không cần thiết. Nếu chỉ đơn thuần là tìm kiếm thứ gì đó thì không đến mức như vậy. Đúng như cháu nói, có thể cho rằng hắn làm vậy để không ai biết thứ gì đã bị đánh cắp. Tuy nhiên, câu trả lời xác đáng nhất có lẽ là hắn đã cố gắng dàn dựng để người ta tưởng đó là hành vi của một tên trộm.”

Mayo nghiêng đầu. “Thế là thế nào ạ?”

“Ngay từ đầu mục đích của hung thủ đã là cướp đoạt tính mạng của bố cháu. Có đi đâu, nếu chỉ đơn thuần là giết người thì cảnh sát sẽ dò ra được động cơ là do thù hận hoặc liên quan đến lợi ích. Vì thế hẳn quyết định nguy tạo hiện trường như thể tội ác đó bắt nguồn từ một vụ trộm cắp đơn thuần. Trên thực tế hẳn không lục tìm những thứ đồ giá trị, thành ra cách hẳn vứt lung tung đồ đạc cũng không được tự nhiên.”

“Nói vậy thì hung thủ lên vào nhà lúc bố cháu đi vắng là để giết bố cháu sao?”

“Chính thế. Có thể hẳn đã trù tính việc lên vào nhà, mai phục sẵn và tấn công khi bố cháu về. Vì thế, chuyện hẳn sát hại bố cháu ở vườn sau nằm ngoài dự tính của hẳn. Mặc dù vậy hẳn vẫn cho rằng ít nhất cũng phải dàn dựng để trông như một vụ trộm cắp, thế nên hẳn đã bới tung căn phòng.”

“Vậy à?...”

“Tuy nhiên, nếu đúng vậy thì có chuyện này chú không lý giải được. Đó chính là cách thức sát hại.”

“Cách thức sát hại? Là thất cố chú nhỉ? Sao chú lại không lý giải được chuyện đó?”

“Nếu như ngay từ đầu hẳn đã chủ định giết bố cháu thì hẳn chỉ việc dùng dao là được. Dùng thứ đó chắc ăn hơn.”

Takeshi đã chỉ ra một điểm chính xác. Đúng là như vậy thật, Mayo cũng đồng tình.

“Hay là hung thủ cho rằng đến nơi r ỗ kiếm hung khí cũng chưa muộn? Hẳn tưởng chỉ cần vào bếp là có thể kiếm được dao bản rộng hoặc dao đa năng gì đó. Làm vậy hẳn cũng không phải lo lắng sẽ bị lộ danh tính từ nơi mua hung khí.”

“Đến nơi r ỗ kiếm ấy hả?” Takeshi bỗng toét miệng cười. “Đang định đi giết người mà lại làm việc không có kế hoạch gì thế hả? Ngộ nhỡ không kiếm được con dao nào vừa ý thì tính sao? Nói gì thì nói, bố cháu sống có một thân một mình. Khả năng ấy có thể xảy ra lắm chứ. Chú mà là hung thủ thì ít ra cũng tự chuẩn bị hung khí, phòng tình huống bất trắc. Nếu mua ở mấy đại lý lớn thì chắc không lo bị cảnh sát l ần ra danh tính dễ dàng như thế đâu.”

“Hay là hẳn có lý do gì đó, không đủ thời gian kiếm một con dao?...”

“Kể cả như thế thì cũng làm gì có chuyện phải chuẩn bị khăn mặt để làm hung khí thay thế.”

“À, vừa nãy chú đã nói thế rồi nhỉ?”

“Theo kiến giải của tổ giám định, bố cháu được cho là đã bị thắt cổ từ phía sau bằng một thứ gì đó giống như khăn mặt. Thực ra đây chính là bí ẩn lớn nhất. Nếu như hẳn nghĩ đến kế hoạch B là siết cổ vì không kiếm được dao thì đã đành một nhẽ. Nhưng nếu vậy hẳn phải chuẩn bị thứ gì đó mảnh hơn, dai hơn, kiểu như dây thừng hoặc dây điện chứ. Tại sao lại là khăn mặt? Nó cũng chẳng phải thứ mà thi thoảng người ta vẫn đem theo người, có giống khăn mùi soa hay khăn tay đâu.”

Takeshi làm bộ mặt đăm chiêu, ánh mắt nhìn xa xăm, nhưng rồi lát sau chú buông một tiếng thở dài rất to và nhìn về phía Mayo.

“Ở thời điểm hiện tại, những gì chúng ta có thể đánh giá được từ hiện trường cũng như tình trạng thi thể bố cháu chỉ có vậy. Để suy luận thêm, chú cháu mình cần nhiều thông tin khác nữa. Cháu có gì không?”

“Tự dưng chú hỏi cháu như vậy thì...” Mayo không khỏi bối rối. Cô chẳng nghĩ được gì.

“Cháu bảo người phát hiện thi thể bố cháu là bạn học cùng khóa với cháu đúng không?”

“Vâng, cậu ấy tên là Haraguchi. Vì chúng cháu sắp có buổi họp lớp nên cháu đoán hôm thứ Hai cậu ấy muốn gặp bố cháu để bàn về chuyện đó.”

“Cậu Haraguchi đó làm nghề gì?”

“Cháu nhớ không nhầm thì cậu ấy mở cửa hàng rượu.”

“Quả nhiên là tự kinh doanh. Thế nên cậu ta mới đến thăm bố cháu vào sáng thứ Hai. Được rồi,” Takeshi nói đoạn búng ngón tay. “Chúng ta hãy đi hỏi chuyện cậu Haraguchi ấy. Cháu thu xếp ngay bây giờ đi. Chắc cậu ta cũng đang nóng lòng muốn liên lạc với cháu đấy.”

“Ồ, thật thế ạ?”

“Theo lẽ thường tình thì cậu ta không nghĩ vậy mới lạ. Cháu thử liên lạc với cậu ta luôn đi.”

“Cháu hiểu rồi,” Mayo nói đoạn cầm điện thoại lên. Cô không biết thông tin liên lạc của Haraguchi nên định hỏi thử Momoko. Ngẫm ra thì cô cũng phải gọi cho cô ấy.

Song, Mayo chưa kịp làm vậy thì điện thoại báo tin nhắn đến. Là của Kenta.

“Xin lỗi vì anh nhắn nhiều. Tình hình sau đó sao rồi em? Anh đang lo không biết em có gặp khó khăn gì không.”

Dòng tin nhắn ngăn ngử dường như chứa đựng nỗi bất an và cảm giác bất lực vì không thể giúp gì của Kenta. Bố vợ tương lai bị sát hại mà, âu cũng là đi đâu đương nhiên. Có đi đâu, một người không chuyên như anh ấy sao có thể làm được gì. Hẳn anh là người hiểu rõ nhất đi đâu đó.

Mayo suy nghĩ một lát rồi trả lời như sau.

“Nhà em bị phá phách tanh bành cả lên. Chẳng hiểu sao em thấy chuyện này cứ như không phải là sự thực. Nhưng có chú đến nên em cũng thấy vững vàng hơn một chút. Cảm ơn anh đã lo cho em.”

Gửi xong tin nhắn, Mayo ngẩng đầu lên thì bỗng bắt gặp ánh mắt Takeshi.

“Chú có nghe bố cháu nói rồi. Hình như các cháu đã định ngày cưới. Vào những lúc như thế này, nói ra câu này chú cũng thấy sao sao đó...” tuy tỏ ra ngập ngừng song Takeshi vẫn tiếp lời: “Nhưng thôi chú cứ nói nhé. Chúc mừng cháu.”

“Cháu cảm ơn chú,” Mayo nở một nụ cười gượng gạo, đáp lại. Song cô chẳng biết làm sao để hai má bớt cứng đờ. “Chú biết tin nhắn cháu vừa nhận được là của ch ồng chưa cưới ạ?”

“Chú không biết mới lạ. Trong tình cảnh này, nếu là tin nhắn từ người khác thì cháu đâu trả lời ngay như vậy. Ngay từ đầu cháu đã chẳng buồn đọc cũng nên.”

“Có khi thế thật ạ.”

Không gì qua mắt được ông chú này rồi, Mayo thầm nghĩ.

Đoạn cô lại bấm điện thoại, gọi cho Honma Momoko.

Đầu dây bên kia bắt máy ngay lập tức.

“Ừ, tớ Momoko đây...” Mayo nghe thấy một giọng nói bu ồm bã.

“Tớ, Mayo đây. Xin lỗi vì gọi cậu muộn thế này.”

“Ừm, chuyện đó... Khổ thân cậu quá.”

Nghe giọng nói ngập ngừng của Momoko, Mayo đoán ngay ra tình hình.

“À... cậu biết chuyện rồi ư?”

“Ừ. Hôm qua tớ nghe Haraguchi nói r ồi. Tớ sốc quá. Tớ cũng lo cho cậu nhưng lại nghĩ gọi điện thì không ổn, mà nhắn tin thì tớ cũng chẳng biết phải viết như thế nào...”

“VẬY Ậ?”

Mayo trộm nghĩ nếu ở vào địa vị ngược lại, hẳn cô cũng sẽ như vậy. Chắc hẳn cô sẽ tự kiềm chế bản thân, cho rằng gọi điện an ủi hay xác nhận tình hình là việc làm thiếu tế nhị.

Mayo bỗng nghe thấy những âm thanh là lạ ở đầu dây bên kia. Hình như Momoko đang nức nở.

“Momoko,” Mayo hỏi. “Cậu sao thế?”

“Ừm, à, ừm... tớ xin lỗi. Rõ ràng Mayo còn sốc hơn tớ vậy mà tớ lại khóc lóc thế này, trong khi tớ chẳng làm được gì...” Momoko nói giữa những tiếng thốn thức.

Đúng vào lúc đó, một thứ gì đó vụt dấy lên trong lồng ngực Mayo. Nó mãnh liệt đến mức cô không sao ngăn lại được. Thứ đó trào dâng lên và trong nháy mắt đã phá vỡ bức tường bao quanh trái tim cô.

Mayo nhận ra mình đã bật khóc. Cố nén cũng vô ích. Cô gào khóc đến nỗi cổ họng đau rát. Trong lúc đó, ở một góc tâm trí, lại có một Mayo khác đang suy nghĩ hết sức điềm tĩnh, rằng thì ra khóc như mưa là như thế này đây.

Khu phố mua sắm nằm cách *Hotel Marumiya* khoảng mười phút đi bộ vốn được cho là địa điểm sầm uất bậc nhất thị trấn này, nhưng đáng tiếc là nó còn xa mới đạt tới cái gọi là phần hoa. Việc Mayo không cảm nhận được sức sống ở những cửa hàng bán đồ lưu niệm hay những quán ăn nằm san sát nhau quả thật là do ảnh hưởng của đại dịch Corona. Rất nhiều quán xá đang đóng cửa im ỉm nhưng xem ra không phải ngẫu nhiên mà họ nghỉ bán đúng hôm nay.

Hiệu buôn Haraguchi nằm ở quãng giữa của khu phố mua sắm.

Mayo đã hỏi được Momoko địa chỉ liên lạc của Haraguchi Kouhei. Nhận điện thoại từ Mayo, mặc dù Haraguchi cũng có vẻ ngạc nhiên song cậu không hề tỏ ra khó chịu trước đề nghị muốn được nghe đầu cua tai nheo của cô. Cậu đã đáp lại rằng, nếu Mayo chịu đến cửa tiệm mình thì bất kể lúc nào cậu cũng tiếp chuyện được. Chớp lấy cơ hội, Mayo liền cùng Takeshi rời khỏi lễ quán.

Lúc Mayo và Takeshi bước vào cửa tiệm, chàng thanh niên bấy giờ đang gẩn thứ gì đó giống như tờ hóa đơn lên kệ hàng liền ngoái đầu lại. “Chào,” cậu ta cất tiếng, song nụ cười ấy mới gượng gạo làm sao.

Đó chính là Haraguchi Kouhei. Khuôn mặt với đuôi lông mày và khoe mắt chúc xuống dưới, đầu đó đem đến cho người ta cảm giác an tâm ấy vẫn y nguyên như thời cấp hai. Song dáng người cao gầy ngày nào nay đã chuyển thành thân hình rắn chắc của một người đàn ông trưởng thành.

“Đã lâu không gặp,” Mayo nói.

Haraguchi khẽ liếm môi như thể đang lúng túng không biết phải nói gì, thế rồi cậu mở lời.

“Kamio... Tội nghiệp cậu quá.”

“Ừm,” Mayo gật đầu. “Gia đình tớ cũng gây phiền phức cho cậu rồi.”

“Tớ thì không vấn đề gì...” ánh mắt Haraguchi hướng ra phía sau gáy Mayo.

“À, để tớ giới thiệu. Trên điện thoại tớ cũng nói qua rồi, đây là chú tớ. Chú là em trai ruột của bố tớ.”

“Chào cháu,” Takeshi cất tiếng chào từ đằng sau.

“Cháu chào chú ạ,” Haraguchi cũng đáp lại.

Haraguchi dẫn Mayo và Takeshi vào một góc bên trong cửa tiệm. Ở đó có đặt một chiếc bàn tròn và mấy cái ghế gấp quây xung quanh. Theo lời Haraguchi thì chúng được bố trí ở đó để khách du lịch ng ồi nếm thử các loại rượu quê, dịch vụ này đã có từ thời ông cậu. Nhưng dạo này chỉ dùng chủ yếu cho khách quen ở quanh đây ng ồi thong thả uống rượu.

“Được đấy,” Takeshi nói đoạn ng ồi xuống chiếc ghế gấp. “Nếu vậy, đằng nào cũng mất công đến đây rồi, cho chú xin một chén đi. Chú chỉ gọi chai 180ml thôi có được không nhỉ?”

“Vâng, chuyện đó thì không thành vấn đề..” Haraguchi lộ vẻ bối rối, đáp. Xem ra cậu ta không khỏi ngạc nhiên vì giữa lúc như thế này mà Takeshi còn muốn uống rượu.

“Chọn loại nào bây giờ nhỉ? Cửa tiệm này là đại lý cấp một của *Hâm rượu Vạn Niên* phải không?”

“Đúng rồi ạ, chú biết hay thế.”

“Chú nghe anh trai kể. Ông anh chú cũng thích uống rượu, nghiện nhất là loại *Kagami Homare*.” Nói đoạn Takeshi chỉ tay vào một bình rượu đang xếp trên kệ. Trên nhãn có đề chữ Hán *Kính Dự*.

“Vậy ạ? Thực ra giám đốc *Hâm rượu Vạn Niên* là họ hàng với nhà cháu, ông ấy cho cháu bày bán tất cả các sản phẩm của *Hâm rượu Vạn Niên* ở đây. Trong số đó có cả những loại rượu mà chỉ nhà cháu mới bán.”

“Chú cũng nghe nói vậy. Ông anh chú tự hào về cháu lắm. Anh ấy bảo nhà cháu có quan hệ đặc biệt với *Hâm rượu Vạn Niên* nên lúc cần có khi còn mua được rượu quý có nhãn hiệu riêng cơ.”

“Thầy Kamio đã nói như vậy ạ...” Haraguchi chớp mắt ra chiều ngạc nhiên, thế rồi cậu ta bỗng trở nên trầm lắng. Có lẽ cậu ta nhớ ra người thầy đáng kính nay đã không còn, đã thế chính mình còn là người phát hiện thi thể.

Trong lòng Mayo còn kinh ngạc hơn thế. Đành rằng *Hâm rượu Vạn Niên* đúng là xưởng ủ rượu duy nhất ở vùng này, nhưng chẳng có lý gì Takeshi lại được nghe kể về Haraguchi từ miệng ông Eiichi. Ngay cả

chuyện gia đình cậu ta có truyền thống kinh doanh rượu cũng phải đến tận khi này chú ấy mới biết. Ngẫm ra thì ngay trước khi ra khỏi lữ quán, Takeshi đã dán mắt vào điện thoại. Không chừng lúc đó ông chú này đã tìm hiểu về *Hiệu buôn Haraguchi* trên Internet cũng nên.

“Nếu vậy thì cháu lấy loại *Kagami Homare* cho chú nhé,” Haraguchi hỏi Takeshi.

“Tùy cháu. Nếu cháu muốn gợi ý loại khác thì chú cũng vui lòng thôi.”

“Cháu hiểu rồi. Xem nào, cậu uống gì hả Kamio?” Haraguchi quay sang hỏi Mayo bấy giờ vẫn đang đứng ngây ra đó.

“Tớ xin kiêu.”

“Ồ hay, sao cháu lại không uống? Đây là quán rượu đấy nhé,” Takeshi cầu nhàu.

“Cháu biết, nhưng cháu đến đây không phải để uống rượu.” Mayo ngồi xuống bên cạnh chú.

“Nếu vậy thì cháu gọi nước ngọt cũng được. Hình như cháu đang hiểu nhầm thì phải, đối với Haraguchi mà nói thì đây là nơi làm việc mà cậu ấy trân trọng. Tuy chỉ có độc chiếc bàn đơn giản với mấy cái ghế gấp nhưng vẫn có thể nói đây là một không gian tiếp khách tuyệt vời. Chú đây không bao giờ để cho những người chỉ ngồi nói chuyện suông mà không gọi đồ gì sử dụng quán bar của mình đâu.”

“À không, có sao đâu chú. Chú đừng bận tâm ạ.” Haraguchi vội vàng xoa tay. “Có nhiều người đến quán cháu chỉ đơn giản là để nói chuyện phiếm chứ không mua gì cả. Thôi, hai chú cháu ngồi đợi một lát nhé,” nói đoạn Haraguchi liềnh đi khỏi.

Sau khi nhìn theo bóng lưng cậu ta, Mayo bèn ghé sát vào mặt Takeshi, thì thầm: “Chú bịa chuyện giỏi quá nhỉ?”

“Chuyện gì?”

“Chú đừng có giả đò. Cháu chưa bao giờ thấy bố cháu uống rượu quê ở nhà cả. Đã thế chú còn bảo bố cháu mua được rượu quý có nhãn hiệu riêng á? Chú cứ nói nhăng nói cuội như thế, ngộ nhờ bị lộ thì sao?”

“Đấy chỉ là một kỹ năng xoàng để cuộc trò chuyện trở nên sâu sắc hơn thôi. Vả lại bố cháu cũng mất rồi. Không lo bị lộ đâu. Nếu cậu ta chỉ ra điểm nào mâu thuẫn thì cứ bảo mình hiểu nhầm là xong,” Takeshi nói với vẻ mặt tỉnh bơ.

“Chú nói nghe vô trách nhiệm thế...”

Haraguchi quay trở lại, hai tay bưng một chiếc khay. Trên đó có đặt một chai rượu bằng thủy tinh dung tích 720ml và một chiếc cốc.

Đoạn cậu ta đặt cốc trước mặt Takeshi và rót rượu từ chai vào. “Cháu mời chú.”

Takeshi kéo chiếc cốc về phía mình, về mặt đây nghiêm túc. Đoạn chú ấy đưa cốc rượu lên gần mũi, ra chiều đang tận hưởng hương thơm của nó rồi từ tốn nhấp một ngụm, chậm rãi nuốt qua cổ họng như để xác nhận mùi vị. “Chà, ngon đấy.”

“May quá,” Haraguchi lẩm bẩm như thể đã nhẹ cả người.

“Rượu này ngọt nhẹ và có hương vị sắc nét. Dư vị của nó rất dễ chịu, sáng khoái. Nó khiến người ta muốn uống ừng ực thay vì nhâm nhi từng chút một.”

“Về cơ bản đây vẫn là loại *Kagami Homare*, nhưng nghe đâu họ có đi đầu chỉnh chút xíu tỉ lệ cồn dùng để ủ rượu. Đây là sản phẩm chính hiệu số lượng giới hạn, dự kiến tới đây sẽ để cho cửa hàng cháu bán đấy chú.”

“Ra vậy. Đúng là khác biệt thật.”

“Nhìn chung loại rượu này nhắm đến giới trẻ. Tên sản phẩm cũng chưa được quyết định chính thức. Phía *Hâm rượu Vạn Niên* đã giao cho cháu lo liệu toàn bộ khâu chiến lược bán hàng.” Haraguchi cho Takeshi xem nhãn chai. Trên mẫu giấy trắng chỉ có một dòng chữ in cụt lủn *Kagami Homare – Rượu Honjozo đặc biệt chính hiệu*.

Honjozo là dòng rượu được bổ sung thêm một lượng nhỏ cồn khi lên men.

“Cháu cho chú uống loại đặc biệt như thế có được không?”

“Tất nhiên là được rồi chú. Loại rượu này chính là để dành cho những người biết thưởng thức hương vị của nó mà.”

“Chú không dám.”

Ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện, Mayo không khỏi sốt ruột. Đây đâu phải là lúc để họ vô tư tán chuyện về rượu.

“Haraguchi này,” Mayo xen vào. “Tớ muốn hỏi đầu đuôi chuyện cậu tìm thấy thi thể bố tớ.”

“À... được mà. Cậu có gì cứ hỏi đi.”

“Nghe nói trước hôm đó cậu đã cố liên lạc với bố tớ nhỉ?”

“Đúng vậy. Tớ có chút chuyện muốn trao đổi với thầy về buổi họp lớp.”

“Chuyện gì thế?”

“Cũng không có gì to tát đâu. Thực ra trước đó thầy có gọi cho tớ. Thầy bảo chẳng mấy khi được thấy những gương mặt thân quen tề tựu nên thầy muốn mang rượu đến góp vui, thầy hỏi tớ xem loại nào ổn. Thế là tớ cũng suy nghĩ rất nhiều, hôm Chủ nhật tớ định gọi cho thầy nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không thấy thầy nghe máy. Không hiểu sao tớ thấy lo lo, sáng thứ Hai trên đường đi giao rượu tớ tiện thể ghé qua xem thầy thế nào.”

“Ra là vậy à.”

Nghe Haraguchi kể, Mayo thầm nghĩ chuyện này thật đúng với tính cách của bố cô. Lâu lâu mới có dịp gặp lại đám học trò cũ, hẳn ông không đành lòng nếu chỉ đơn thuần là người được mời, mà cũng muốn thể hiện *sự nhiệt tình* theo cách riêng của mình. Ông Eiichi vẫn có cái tính thích phô trương như vậy.

“Lúc đến trước cửa nhà cậu tớ lại gọi thử cho thầy nhưng thầy vẫn không bắt máy. Bấm chuông cũng không thấy trả lời. Vì thế tớ đành lấy hết can đảm thử mở cửa nhà cậu, hóa ra cửa không khóa. Tớ gọi vọng vào trong nhà, sau đó tự dưng tớ lo không biết liệu có phải thầy bị ngắt trong phòng không, thế nên tớ mới đi vòng ra vườn sau. Thế rồi...”

“Tớ hiểu, đến đây là đủ rồi,” thấy Haraguchi tỏ ra khó khăn khi kể đến đoạn tìm thấy xác, Mayo bèn giơ tay ngăn lại. “Cảm ơn cậu.”

“Sau khi trả lời các câu hỏi của cảnh sát, tớ không biết nên báo với ai nữa nên đã gọi cho Honma. Vì tớ nhớ là cậu ấy chơi rất thân với cậu.”

“Tớ biết. Tớ có nghe Momoko kể rồi.”

“Xin lỗi cậu,” Haraguchi nói. “Nếu như hôm Chủ nhật tớ không gọi điện mà đến thẳng nhà thầy sớm hơn thì có lẽ đã không ra cơ sự này.”

“Cậu không phải nghĩ thế đâu. Vả lại, hình như bố tớ bị giết vào tối hôm thứ Bảy cơ.”

“Hôm thứ Bảy...” Haraguchi nói, nét mặt bỗng trở nên cứng đờ. “Quả đúng là thầy... bị giết à?”

“Theo lời cảnh sát thì... là vậy.”

“Ôi,” Haraguchi hốt hốt như người hết hơi.

Takeshi này giờ không tham gia vào cuộc trò chuyện giữa Mayo và Haraguchi, đột nhiên giờ cốc lên ngang tầm mắt. “Rượu này đúng là ngon thật.”

Mayo chỉ chực chép miệng. Ông chú này lại định tiếp tục nói về rượu chè.

Song dường như không nhận ra nét mặt của cô cháu gái, Takeshi nhìn Haraguchi như thể vừa sực nhớ ra điều gì.

“Nói mới nhớ, chú từng nghe ông anh chú nhắc đến loại rượu này.”

“Sao ạ?” Haraguchi thốt lên đầy bối rối. “Thật thế hả chú?”

“Hình như anh ấy nói là có cậu học trò cũ nhờ tư vấn về một loại rượu mới. Không biết có phải là cháu không nhỉ?”

“Thầy đã nói thế ạ...”

“Nếu chú nhớ không nhầm thì cậu học trò đó đã nhờ anh ấy tư vấn một chuyện khá là rắc rối đấy. Xem nào, là chuyện gì ấy nhỉ?” Takeshi bỏ cốc xuống, đặt ngón tay lên ấn đường ra chiều đang cố nhớ chuyện gì đó.

Mayo không khỏi bối rối. Chắc ông chú này lại bịa chuyện nữa rồi. Đạo gần đây, Takeshi không gặp ông Eiichi, chắc hẳn cũng không nói chuyện qua điện thoại. Song Mayo không tài nào nắm bắt được ý định thực sự của Takeshi khi nói ra chuyện này.

“Thầy đã nói gì về loại rượu này ạ?” Haraguchi chạm tay vào chai rượu.

“Anh ấy nói về cháu thì đúng hơn là nói về rượu. Anh ấy bảo có vẻ như cháu đang khó khăn lắm. À phải rồi, chú nhớ ra rồi. Ông anh chú nói rằng có cậu học trò đang chật vật với loại rượu mới, anh ấy muốn làm gì đó để giúp đỡ nó. Nghe chuyện xong, chú cũng thấy đúng là vấn đề khoai thật. Cháu xem, nói gì thì nói ông anh chú cũng chỉ là một ông giáo quen. Đâu phải đưa học trò nào cũng mang ơn anh ấy chứ.”

“À... Vậy là chú đã được nghe thầy kể chi tiết rồi ạ?”

“Chú chỉ nghe sơ sơ thôi. Nhưng mà, cũng đúng thật, kinh doanh một sản phẩm mới vất vả lắm chứ. Đầu tiên phải cần rất nhiều tiền.”

“Vâng. Tất nhiên là tốn kém nhưng mà...”

“Không cần cháu nói ra hết, chú cũng biết. Tốn tiền đã đành một nê nhưng còn có một thứ quan trọng hơn cả tiền. Buôn bán là đầu đầu lắm.” Takeshi bỗng quay sang phía Mayo. “Trong kinh doanh, khi định bán ra

một sản phẩm mới, có một thứ còn quan trọng hơn cả tiền. Theo cháu đó là thứ gì?”

“Hả, cháu á?”

“Cháu thử nghĩ xem. Đó là thứ gì?”

“Chà,” Mayo nghiêng đầu. “Cháu không biết.”

“Thử nghĩ một chút xem nào.”

“Tự dừng chú hỏi thế thì...”

Mayo thậm chí không hiểu tại sao Takeshi lại nói tới chuyện này, cô chỉ thấy chìm trong bế tắc.

“Haraguchi, cháu nghĩ giúp con bé đi.”

“Là quảng bá đó,” Haraguchi nói với Mayo.

“Quảng bá...”

Takeshi búng tay đánh tách một cái.

“Phải, chính là quảng bá. Khi có ý định bán thứ gì đó thì đây là đi đầu quan trọng nhất. Nếu là sản phẩm mới thì lại càng quan trọng hơn nữa. Nhưng mà thế nào ấy nhỉ, Haraguchi? Đối thủ thì đáng gờm. Họ đâu có gặt đầu dễ dàng như thế?”

“Cháu cũng nghĩ vậy, nên mới nhờ đến thầy Kamio.”

“Chắc vậy rồi. Nhưng mà ông anh chú cũng bần khoản lắm. Anh ấy bảo không biết nên làm thế nào. Dù gì thì đối phương cũng thuộc kiểu người như thế mà. Nói thế nào nhỉ, nói thẳng ra là khó chơi, khó tiếp cận...”

“Một kẻ càn cao chú ạ,” Haraguchi khẽ thì thào.

“Đúng, chuẩn rồi. *Càn cao*. Từ đấy mới diễn tả đích xác được. Trên đời có lắm phụ nữ kiêu ngạo nhưng cô ta lại còn thuộc kiểu càn cao cơ. Thế nên ông anh chú cũng kêu là khó nói chuyện lắm.”

“Quả nhiên là như vậy ạ. Vậy nghĩa là thầy vẫn chưa nói chuyện với bên đó hả chú.”

“Lúc chú nghe chuyện thì hình như là chưa đâu. Nhưng mà sau đấy không biết chừng tình hình đã thay đổi. Có phải hôm Chủ nhật cháu gọi cho anh ấy là để xác nhận chuyện đó không?”

Nghe Takeshi hỏi, Haraguchi liếc nhìn mặt tỏ vẻ khó xử. “Cháu xin lỗi. Thực ra đúng là như vậy ạ.”

“Chú cũng đoán thế mà.”

“Nhưng chuyện thầy Kamio hỏi cháu về loại rượu mang đến buổi họp lớp góp vui cũng là sự thật ạ.”

“Ừ, thì, cứ tin là như vậy đi.”

“Đợi đã,” Mayo chen vào cuộc trò chuyện của hai người. “Rốt cuộc hai người đang nói chuyện gì vậy? Cháu không hiểu mô tê gì hết.”

“Thì về chuyện quảng bá loại rượu này chứ còn gì nữa,” Takeshi hất cằm về phía chai rượu trên bàn.

“Cháu đang bảo là không hiểu chuyện đó mà. Tóm lại là như nào ạ?”

“Biết làm thế nào được. Bố cháu dặn chú đừng có bép xép mà.” Takeshi buông một tiếng thở dài quá lố. “Haraguchi, cháu giải thích cho cháu gái chú được không?”

Haraguchi bèn gật đầu với vẻ mặt cam chịu, đoạn mở lời.

“Trong lúc nghĩ tên cho loại rượu này, tớ nảy ra ý định không biết có thể xin cậu ấy cho dùng *Mê cung đảo* hay không.”

Mayo tròn mắt trước cái tên xuất hiện đầy bất ngờ.

“Cậu muốn dùng *Mê cung những bộ não đảo* á? Như thế nào cơ?”

“Tớ đang tính đặt thẳng tên sản phẩm là *Số Không Azuma*. Bác giám đốc bên hầm rượu bảo chỉ cần lấy họ *Số Không* thôi là được rồi, nhưng mà tớ thấy như thế thì không nổi bật. Phải đặt cả tên đầy đủ của nhân vật chính thì mới khiến mọi người thấy đặc biệt. *Rượu Honjoso đặc biệt chính hiệu – Số Không Azuma*, tất nhiên là sẽ in cả tranh minh họa màu nhân vật Azuma trong trang phục chiến đấu. Thế nào, cậu thấy ấn tượng không?”

Mayo vừa nhìn chai rượu vừa hình dung trong đầu. Một sản phẩm rượu Nhật kết hợp với nhân vật chính của một bộ phim hoạt hình khoa học viễn tưởng nổi tiếng, có lẽ là một ý tưởng không tồi.

“Tớ thấy rất tuyệt, nhưng chắc phải được sự cho phép của tác giả chứ?”

“Vấn đề là ở chỗ đó. Đương nhiên tớ phải xin phép tác giả. Chưa kể nếu được tớ cũng muốn nhờ Kugimiya vẽ cho một bức hình minh họa mới.”

“Cậu ấy không đồng ý hả?”

“Chuyện đó thì...” Haraguchi ậm ờ, đoạn nhìn sang Takeshi.

“Nãy giờ cháu nghe cái gì vậy,” Takeshi nhíu mày. “Khi nãy chú đã bảo đối thủ đáng gờm rồi mà. Không dễ gì thương lượng được. Nói gì thì nói

đôi phương cũng là một nữ nghệ sĩ cao ngạo mà.”

“Nữ nghệ sĩ? Chú đang nói tới ai vậy?”

“Thì tác giả chứ ai nữa.”

“Tác giả là Kugimiya mà. Chú nói nữ nghệ sĩ nào?”

Takeshi hít một hơi, sau đó vừa tặc lưỡi chẹp chẹp vừa đung đưa ngón tay trở sang trái rồi sang phải.

“Bây giờ chú không nói về Kugimiya. Cháu không hiểu à? Con bé này ngờ nghệch thật. Nghe chú nhắc đến một người phụ nữ là bạn đồng niên với bọn cháu, lại còn cao ngạo thì cháu phải nảy số ngay chứ.”

“Hả, ai mới được?”

“Là Kokonoe ấy,” Haraguchi nói xen vào. “Hồi cấp hai bọn mình gọi cậu ấy là Kokorika.”

“Kokorika? A, Kokonoe Ririka?”

“Ừ.” Haraguchi đáp.

Mayo nhớ ra búi tóc đuôi ngựa và đôi mắt như mắt mèo của Kokonoe. Lời nói, hành động đầu màu mè rất hợp với cái tên, đã thế còn hiệu thẳng, lẽ đương nhiên cô ta lúc nào cũng là thủ lĩnh của đám con gái.

“Cuối cùng cháu cũng nhận ra rồi hả? Nói chuyện với cháu đúng là phiền phức thật,” Takeshi lắc đầu như thể đang muốn than trời vậy.

“Cậu ấy hiện đang làm ở Houtsu,” Haraguchi nhắc đến tên một đại lý quảng cáo nổi tiếng có trụ sở chính ở Tokyo. “Chưa kể, nghe nói cậu ấy còn được giao cho đảm nhận những công việc liên quan đến *Mê cung ảo*. Tớ đoán chắc cậu ấy đã tạo ấn tượng với mọi người trong công ty về việc mình từng là bạn học cùng thời cấp hai với Kugimiya. Rồi cậu ấy còn tỏ vẻ như mình là quản lý của Kugimiya và bảo với tớ là mọi chuyện liên quan đến *Mê cung ảo* đều phải thông qua cậu ấy. Cậu biết chuyện Kugimiya hiện đã về quê rồi không?”

“Tớ có nghe Momoko kể. Hình như cậu ấy cũng định tham dự buổi họp lớp nhỉ?”

“Đúng vậy, nhưng thực ra Kokonoe cũng về cùng. Chỉ vì thế mà tớ không thể nói chuyện riêng với Kugimiya được. Kugimiya hoàn toàn phục tùng Kokonoe, đi đâu cậu ta cũng nhất định để Kokonoe theo cùng. Tớ

đoán chắc Kugimiya đã chết mê chết mệt Kokonoe rồi, nên mới mong thây sẽ làm gì đó giúp tớ.”

“Chuyện đã thành ra như vậy sao.”

“Giờ cháu hiểu chưa nào, Mayo? Chính vì những lý do đó mà Haraguchi đã nhờ bố cháu đứng ra làm cầu nối. Phải vậy không Haraguchi?”

“Đúng vậy ạ. Nếu chỉ có mình Kugimiya thì tự cháu đi nhờ vả chắc cũng sẽ nên cơm nên cháo thôi, nhưng vấn đề là ở người quản lý của cậu ta.”

“Cháu vừa gọi Kokonoe là quản lý, nhưng phân tích như vậy không đúng. Theo lời anh trai chú thì con bé đó cũng là một nghệ sĩ. Nó tự phụ về việc cùng tác giả sáng tạo ra tác phẩm. Vì thế, nói đúng ra thì con bé là một nghệ sĩ tự xưng.”

“À, cũng có thể như vậy thật. Thảo nào lúc nãy chú lại gọi Kokonoe là một nữ nghệ sĩ. Cháu cứ thấy là lạ.”

“Chú xin lỗi vì chưa giải thích hết ngọn ngành.”

“Không sao ạ,” nói rồi Haraguchi hết nhìn Takeshi lại nhìn sang Mayo.

“Cháu muốn nhờ hai người một việc. Trước mắt, hai chú cháu đừng nói chuyện này với ai nhé.”

“Sao lại thế?” Mayo hỏi. “Vì là chiến lược bán hàng tuyệt mật à?”

Haraguchi cười thiếu não.

“Tiếc là lý do không được oách như thế đâu. Tớ không muốn bị nghĩ là kẻ hót tay trên.”

“Hót tay trên?”

“Chắc cậu biết dự án *Ngôi nhà mê cung ảo* đúng không?”

“Nếu là chuyện nó đã bị tạm dừng thì tớ biết.”

Haraguchi ngẩng thẳng lưng lên, nói: “Đúng là chuyện đó. Ngay sau khi ý tưởng đó được đưa ra, cả thị trấn sôi động hẳn lên. Bởi đó là một dự án tuyệt vời để vực dậy thị trấn này. Cảm giác như cả thị trấn đều mang một bầu không khí của *Mê cung ảo* vậy, ai cũng ấp ủ cho mình những kế hoạch nhằm chớp lấy thời cơ này để kiếm lời. Thế nhưng, Corona đã khiến cho dự án đó tiêu tan, mọi thứ đều đổ sông đổ bể. Tuy nhiên vẫn có rất nhiều người không đành lòng từ bỏ. Vì thế, những người cùng chung chí hướng đã tập trung lại, bắt đầu bàn tính xem liệu chỉ với sức lực của bọn họ thì có làm được trò trống gì không. Thành viên nhóm chủ yếu là bọn tớ, những

người học cùng khóa với Kugimiya, đặc biệt người hăng máu nhất là Kashiwagi. Cậu ta hiện là phó giám đốc công ty xây dựng Kashiwagi.”

“Ôi, thật à?”

Mayo không ngạc nhiên bởi đây không phải chuyện nằm ngoài dự đoán của cô. Kashiwagi Koudai học cùng lớp với cô có bố là giám đốc công ty xây dựng Kashiwagi, một doanh nghiệp có tầm ảnh hưởng lớn ở vùng này.

“Nói gì thì nói, công ty xây dựng Kashiwagi chính là bên nhận thầu công trình *Ngôi nhà mê cung đảo* nên bản thân cậu ta cũng tiếc lắm. Mà cậu xem, từ xưa Kashiwagi đã thích điều võ giương oai còn gì? Cậu ta bảo sẽ ra tay giúp đỡ vì quê hương đấy.”

“Nhưng theo những gì cậu nói khi nãy thì với những chuyện dính dáng đến *Mê cung đảo*, các cậu sẽ phải hỏi xin ý kiến của Kokorika còn gì?”

“Đúng là như vậy. Chính vì thế mà ngay cả Kashiwagi cũng nói rằng chuyện đó tuy phiền hà nhưng cũng đành đúng quy trình mà làm thôi. Nhưng về phần mình, tớ không còn thời gian để bình chân như vại như thế nữa. Nếu không sớm quyết định phương châm bán hàng cho sản phẩm mới, tớ chẳng còn mặt mũi nào đối diện với *Hâm rượu Vạn Niên*. Ngặt nổi nếu Kashiwagi biết tớ thông qua thầy Kamio để ‘đi đêm’ với Kugimiya và Kokonoe, thế nào cậu ta cũng tức giận mắng tớ sao lại tự ý hành động như thế.”

“Cũng có thể. Nhưng chẳng phải khi cậu bán loại rượu đó thì sẽ bị lộ hay sao?”

“Sau khi tớ xin được bản quyền tên tác phẩm thì Kashiwagi có nói gì cũng không thành vấn đề. Dù thế nào tớ cũng có thể biện minh được. Nếu để bên thứ ba xen vào gây ảnh hưởng xấu tới hợp đồng giữa tớ và Kugimiya thì gay to.”

“Ra vậy.”

Xem ra trong đầu Haraguchi đang lẫn lộn rất nhiều suy tính, những chuyện mà Mayo không thể hay biết.

“Được chứ sao không, bọn chú sẽ giữ kín chuyện này.” Takeshi quay sang phía Haraguchi. “Giữ bí mật cả với cảnh sát đúng không?”

“Cháu nghĩ là không cần thiết phải nói ra đâu ạ...”

“Chú hiểu rồi. Vậy thì bọn chú sẽ im lặng.”

“Cháu xin lỗi, được vậy thì tốt quá ạ.” Haraguchi cúi đầu.

Takeshi uống cạn chỗ rượu còn lại, đoạn đặt cốc xuống. “Cảm ơn cháu về cốc rượu. Ngon thật đấy.”

“Chú có dùng thêm cốc nữa không ạ?”

“Thôi, chú xin kiếu,” Takeshi thò tay vào túi trong của áo khoác. “Hết bao nhiêu nhỉ?”

“Không phải tiền nong gì đâu chú. Cháu mời chú ạ.”

“Thế thì áy náy quá...”

“Không đâu, thật sự không sao mà chú.”

“Vậy à?... Nếu cháu đã nhiệt tình thế thì chú cũng không khách sáo nữa.” Takeshi bỏ tay ra khỏi túi áo khoác với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Về phần mình, Mayo không thể không nhìn ông chú với con mắt ngờ vực. Có thật là chú ấy định trả tiền không đây.

“À, còn nữa Mayo, chắc cậu cũng nghe Honma nói rồi, bọn tớ đang không biết tính sao với vụ họp lớp đây,” Haraguchi nói. “Thầy ra nông nỗi đó, cũng có vài ý kiến cho rằng nên hoãn buổi họp lớp lại thì hơn.”

Mayo bèn nghiêng đầu.

“Chuyện đó tùy các cậu. Tớ cũng không ý kiến ý cò gì được. Nhưng chẳng mấy khi có dịp, tớ nghĩ nếu các cậu họp mặt chắc bố tớ ở thế giới bên kia sẽ vui lòng hơn đấy. Nhưng tớ thì xin cáo. Tớ không muốn làm mọi người lo lắng. Vả lại, chắc cũng sẽ có một số bạn đến dự đám tang bố tớ.”

“À, chắc hẳn tớ sẽ đến. Khi nào vậy?”

“Tớ vẫn chưa quyết định.”

“Khi nào chốt được nhớ báo cho tớ nhé. Để tớ thông báo cho các bạn cũng được.”

“Cám ơn cậu, Momoko cũng nói vậy. Thế thôi chú nhỉ, mình về đi.”

Takeshi gật đầu, đoạn chỉ tay vào chai rượu trên bàn. “Lần tới nhất định phải cho chú trả tiền đấy nhé.”

“Cháu sẽ đợi chú,” Haraguchi mỉm cười nói.

Sau khi ra khỏi cửa tiệm, đi bộ được một đoạn, Mayo liền gặng hỏi Takeshi: “Chuyện khi nãy là thế nào hả chú?”

“Chuyện khi nãy là chuyện gì?”

“Cháu dám cá chú không biết chuyện Haraguchi bàn với bố cháu về vụ đặt tên cho loại rượu mới đúng không?”

“Hừm,” Takeshi hừ mũi. “Làm sao chú biết được. Chẳng qua chú phát hiện cậu ta đang che giấu đi đâu gì đó nên mới muốn vạch trần thôi.”

“Sao chú biết Haraguchi đang có chuyện giấu giếm?”

“Chẳng có lý do gì to tát. Nghe cậu ta nói chuyện, chú thấy không thông thôi.”

“Không thông chỗ nào ạ?”

“Cậu ta đã nói thế này: ‘Thầy Kamio hỏi tớ về loại rượu đem đến góp vui ở buổi họp, vì thế hôm Chủ nhật tớ đã gọi điện cho thầy mấy lần để trao đổi về chuyện đó nhưng thầy không nghe máy.’”

“Đúng là cậu ấy đã nói thế. Nhưng cháu chẳng thấy có gì lạ cả.”

“Theo lời cậu ta nói thì người có việc muốn nhờ là bố cháu chứ không phải cậu ta. Sau khi được bố cháu nhờ tư vấn về rượu, nếu như cậu ta đã chuẩn bị được câu trả lời gì đó thì chỉ việc để lại lời nhắn vào hộp thư thoại, bảo bố cháu gọi lại là được. Gọi năm lần bảy lượt như thế chẳng để làm gì cả.”

“Nghe chú nói cháu mới thấy đúng là như thế thật...”

“Không chỉ có thế, hôm thứ Hai cậu ta còn cất công đến tận nhà cháu. Vì thế chú đã nghi, phải chăng chính Haraguchi chứ không phải bố cháu mới là người đang có chuyện gì đó mà bằng mọi giá phải mau chóng gặp được người kia. Đã thế thằng bé còn giấu nhem chuyện ấy. Khi đàn ông có chuyện giấu giếm thì thường dính dáng đến hai lý do chính. Một là phụ nữ, hai là tiền bạc. Nhưng chú không nghĩ cậu ta lại đi nhờ vị ân sư thời cấp hai làm quân sư cho chuyện yêu đương nam nữ. Và dù có là tiền bạc thì chắc cũng không liên quan đến bài bạc hay chuyện phi pháp. Vậy thì, đương nhiên là chuyện công việc. Hiện tại công việc cậu ta xem trọng nhất có thể là gì?”

Mayo không khỏi sửng sốt, “Là loại rượu đó ạ.”

“Thế nhưng, liệu cậu ta có xin tư vấn từ một ông giáo đã về hưu cũng chẳng phải nhà đầu tư hay gì cả về chuyện tiền nong liên quan đến sản phẩm mới không? Nếu có nhờ vả gì đấy thì sẽ là nhờ bố cháu đứng ra làm cầu nối. Tóm lại, chú đoán người mà Haraguchi thực sự có việc muốn nhờ không phải bố cháu mà là người nào đó bố cháu biết rất rõ, tức là học trò cũ. Vì cháu nói buổi họp lớp sắp diễn ra nên nhiều khả năng nhân vật đó học cùng khóa với bọn cháu. Nhưng bản thân Haraguchi không thân thiết với người đó nên mới cần nhờ bố cháu đứng ra làm trung gian.”

Mayo vừa đi vừa liếc mắt nhìn Takeshi.

“Chỉ trong một thời gian ngắn mà chú suy luận được đến thế ư?”

“Không đến mức gọi là suy luận. Những kiểu hành động của con người ấy mà, không có nhiều khác biệt lắm đâu.”

“Nhưng lúc đó chú chưa biết đối tượng mà Haraguchi đang muốn thương lượng là Kugimiya đúng không?”

“Đương nhiên rồi. Chú biết sao được. Chú đoán trong đám bạn đồng niên của bọn cháu có một đứa giàu có và phải chăng Haraguchi đang muốn thông qua bố cháu để đề xuất người đó chuyện đầu tư gì đó. Thế nên chú đã thử mớm lời rằng kinh doanh một sản phẩm mới chắc phải tốn nhiều tiền lắm. Thế rồi, mặc dù Haraguchi cũng đồng tình nhưng lại nói kiểu ‘tất nhiên là tốn kém nhưng...’ Nghe vậy, chú nhận ra vấn đề không phải chuyện tiền nong, vì thế chú đã ngay lập tức đi điều chỉnh lại cách nói chuyện.”

“Lúc đấy tự dưng chú quay sang hỏi cháu nhỉ? Hóa ra là như vậy ạ.”

Mayo xem xét lại đoạn trò chuyện khi ấy. Ngẫm ra thì mặc dù Takeshi nói thao thao bất tuyệt nhưng thực chất lại không hề đưa động một điếu gì cụ thể. Tất cả đều do bản thân Haraguchi bị Takeshi dẫn dụ mà tự bộc bạch.

“Hình như chú tưởng Kugimiya là phụ nữ đúng không?”

“Haraguchi đã miêu tả nhân vật chủ chốt đó bằng từ ‘cảnh cao’. Người ta không mấy khi dùng từ đó để nói về đàn ông. Vì thế chú nhận ra người đó là phụ nữ nên đã trót yên tâm. Chuyện đối phương, người mà bố cháu đứng ra làm cầu nối, có quản lý nằm ngoài dự tính của chú.”

“Nhưng chú vẫn chớng chế khéo thế còn gì. Haraguchi chẳng may may nghi ngờ gì.”

“Cỡ đó thì nhằm nhò gì. Quan trọng hơn là sau khi nghe câu chuyện của cậu ta, chú nghĩ đến hai người mà chúng ta sẽ phải gặp.”

“Kokorika, tức Kokonoe Ririka và Kugimiya phải không ạ?”

“Chính xác. Nghe nói cả hai đứa đó đều về đây rồi. Có thể chúng đã gặp bố cháu.”

“Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ kiểm soát gì đó để có thể hỏi chuyện hai người đấy. Không chừng họ sẽ đến dự đám tang bố cháu.”

“Cứ vậy đi. Nhân tiện, có chuyện này chú muốn hỏi cháu.”

“Chuyện gì ạ?”

“*Mê cung ảo* là cái gì vậy? Hình như cháu đã nhắc đến mê cung gì đó đúng không nhỉ?”

“Hả?” Mayo bỗng dừng chân. “Chú không biết *Mê cung ảo* mà vẫn tung hứng được như thế à?”

“Đến lúc nào rồi còn ngạc nhiên gì nữa?”

“Không đâu, cháu phải ngạc nhiên chứ, đấy là lẽ thường tình mà.”

“Chuyện đó thì sao cũng được. Nó là thứ quái quỷ gì thế, mê cung ảo ấy? Giải thích cho chú nghe xem nào.”

Mayo thở dài thườn thọt, nói “để về đến lữ quán rồi cháu kể cho,” đoạn bước tiếp.

Mê cung những thị trấn ảo là tác phẩm dài kỳ đầu tay và ở thời điểm hiện tại nó cũng được coi là tác phẩm tiêu biểu nhất của Kugimiya Kasuki. Mặc dù giữa chừng cũng có vài lần ngừng xuất bản, nhưng chỉ riêng việc nó được xuất bản định kỳ liên tục gần mười năm cũng đủ cho thấy độ nổi tiếng của nó.

Đó vừa là truyện khoa học viễn tưởng, vừa là truyện phiêu lưu mạo hiểm, lại vừa là truyện trinh thám. Cũng có nhiều yếu tố liên quan đến con người. Từ điển bách khoa toàn thư trên Internet đã giới thiệu về đoạn mở đầu như sau:

Số Không Azuma vốn là một nhà thám hiểm, đã từng một mình chinh phục những ngọn núi cao nhất thế giới, trong đó phải kể đến đỉnh Everest. Thế nhưng trong lúc một mình băng qua Nam Cực, cậu đã bị rơi xuống khe nứt giữa các tảng băng và mặc dù được cứu sống một cách thần kỳ song cậu đã mất hết tư chi, buộc phải chấm dứt cuộc đời của một nhà thám hiểm. Sau khi giải nghệ, cậu trở về quê hương, tuy ngày ngày được cô em gái Reina chăm sóc, nhưng giờ đây khi đã mất lẽ sống, cảm giác tuyệt vọng vẫn luôn xâm chiếm lòng cậu. Phát hiện ra chuyện Reina dù được người đàn ông mình thâm thương trộm nhớ ngỏ lời cầu hôn nhưng vì lo lắng cho anh trai mà không dám bước chân vào cuộc hôn nhân, Số Không Azuma đã nghĩ rằng kể như mình có sống cũng vô nghĩa, trong đầu cậu lúc nào cũng nghĩ đến cái chết.

Giữa lúc đó, một tai họa ập đến thế giới này. Trên khắp các vùng miền, sự cố mất điện không rõ nguyên nhân thường xuyên xảy ra, hệ thống điện không còn hoạt động được nữa.

Ngày nọ, có một quan chức chính phủ tự xưng là Mamba tìm đến nhà Azuma. Và ông ta đã nói với cậu rằng: “Loài người đang chờ ngày diệt vong. Chỉ có cậu mới giải cứu được thế giới này.”

Câu chuyện lợi ngược trở về hai tháng trước. Một nhà vật lý lý thuyết nổi tiếng thế giới bị mất tích. Người ta tìm thấy vị học giả đó đang nằm ngủ trong một phòng nghiên cứu tuyệt mật. Không những thế, bộ não của ông ta còn được kết nối với một mạng lưới khổng lồ thông qua máy tính.

Thực ra, một vài nhà khoa học thiên tài khác trên thế giới cũng đang chìm vào giấc ngủ trong trạng thái kết nối tới mạng lưới này. Họ tự gọi mình là Stray Sheep (những chú cừu đi lạc). Trong mạng lưới đó, có một không gian ảo được gọi là “mê cung” và hình ảnh đại diện của những học giả này đang sinh sống ở đó.

Chẳng bao lâu sau, một kế hoạch đáng kinh ngạc của những chú cừu đi lạc này đã được làm sáng tỏ. Để ngăn chặn việc môi trường trái đất bị hủy hoại, họ đã gửi một vài yêu cầu cho giới lãnh đạo các nước phát triển chủ chốt. Những yêu cầu đó bao gồm: bãi bỏ hoàn toàn các nhà máy điện hạt nhân, giảm thiểu khí CO₂, triệt để làm sạch nguồn nước. Kế hoạch thực hiện những yêu cầu này đều được chia thành những bước nhỏ và nếu không được đáp ứng trong thời hạn thì họ sẽ tạm dừng tuân thủ việc cung cấp điện trên khắp thế giới. Thực ra, mê cung này đã chiếm đoạt quyền kiểm soát hệ thống điện của thế giới.

Những yêu cầu này quá khắt khe, không dễ gì thực hiện được. Các nguyên thủ quốc gia cũng phải nghe theo những yêu cầu này. Để chặn đứng kế hoạch ấy, họ không còn cách nào khác ngoài cử ai đó đi vào mê cung và thuyết phục những chú cừu đi lạc. Cho đến hiện tại đã có một vài nhà thương thuyết truy cập vào mạng lưới nhưng các hoạt động của họ lần nào cũng thất bại. Bởi mê cung ấy rộng lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ, đồng thời cũng là một thế giới vô cùng phức tạp. Mặc dù nó rất giống với thế giới thực nhưng cũng có những điểm hoàn toàn khác biệt. Rắc rối hơn cả là ở chỗ họ không tài nào gặp được người cần gặp. Trong mê cung có rất nhiều cư dân sinh sống, nhưng hầu hết đều chỉ là những người ảo do máy tính tạo ra mà thôi. Trước tiên các nhà thương thuyết cần phải tìm ra và tiếp cận được những chú cừu đi lạc.

Khó khăn lắm các nhà thương thuyết mới nắm được nơi ở của những chú cừu đi lạc nhưng họ lại vấp phải một vấn đề cực kỳ nan giải. Để đến được đó, họ buộc phải vượt qua một dãy núi hùng vĩ có tên là Great Cosmos. Đó là một dãy những ngọn núi cao đến vài nghìn mét, nếu không dùng đến một loại máy bay nào đó thì không thể băng qua được. Nhưng

nếu tự ý bay sang khi chưa được sự cho phép thì sẽ bị camera giám sát phát hiện ra và bắn rơi.

Ủy ban đôi phó với mê cung ảo đã đi đến kết luận rằng không còn cách nào khác ngoài nhờ cậy một người có khả năng một mình vượt qua những ngọn núi tâm cỡ Everest làm người thương thuyết. Và thế là sau khi tiến hành điều tra về những nhà leo núi trên khắp thế giới, họ quyết định chọn Số Không Azuma, người đang sống ở Nhật Bản. Mặc dù đã mất cả tứ chi nhưng nếu trong não của Azuma vẫn còn chức năng điều khiển tay chân thì khi ở trong không gian ảo, cậu vẫn có thể hoạt động được như một người lành lặn.

Sứ mệnh được trao cho Azuma là đi đến mê cung, thương lượng với những chú cừu đi lạc, thuyết phục họ dừng kế hoạch, hoặc tìm ra chương trình trung tâm đang nắm quyền điều khiển hệ thống điện và phá hủy nó.

Dĩ nhiên sứ mệnh này sẽ kéo theo nhiều nguy hiểm. Mặc dù chỉ là không gian ảo nhưng nếu bị sát thương nghiêm trọng thì sẽ ảnh hưởng đến cả tính mạng. Khi gặp va chạm sẽ có cảm giác đau đớn, còn nếu bị chảy quá nhiều máu thì sẽ rơi vào trạng thái thiếu máu não. Trên thực tế đó chỉ là ảo giác của não bộ, nhưng ảo giác ấy sẽ ảnh hưởng đến chức năng thể chất ngoài đời thực, trong trường hợp xấu nhất sẽ dẫn đến tử vong.

“Đây là một nhiệm vụ khắc nghiệt nhưng chỉ mình cậu mới có thể làm được.” Mamba nói.

Azuma không khỏi trăn trở. Có thật là cậu sẽ hoàn thành được nhiệm vụ khó khăn đến vậy không? Nhưng so với những ngày tháng chỉ biết vật vã đau khổ vì không thể cử động cơ thể thì như thế còn đáng sống hơn nhiều. Hơn hết thấy, tuy chỉ là không gian ảo nhưng cứ nghĩ đến chuyện lại được thử thách với việc leo núi mạo hiểm cả tính mạng là máu trong người cậu lại sôi sục. Cuối cùng, Azuma quyết định nhận lấy nhiệm vụ.

Azuma cần cho não mình truy cập vào mạng lưới mà không phải cử động cơ thể ở mức tối đa. Để làm được điều đó, một thiết bị truy cập khổng lồ đã được lắp đặt ở nhà cậu.

Dưới sự trông chừng của những thành viên trong Ủy ban đôi phó với Mê cung và Reina, cơ man những điện cực đã được gắn vào não Azuma và cuối cùng việc truy cập cũng được thực hiện.

Sau khi đột nhập vào mê cung ảo, giữa một thị trấn xa lạ, Azuma đã gặp gỡ rất nhiều nhân vật không xác định danh tính. Mặc dù phần lớn trong số họ đều là những nhân vật ảo do máy tính tạo ra nhưng mỗi người đều có cái tôi và sống độc lập đến nỗi Azuma không thể tin rằng họ là ảo. Cậu gặp vô khối kẻ thù nhưng cũng không ít người đã trở thành đồng minh, giúp đỡ cậu. Tuy vậy, ngay cả với những người tưởng chừng có thể tin tưởng thì cậu cũng không được phép lơ là. Đúng lúc quan trọng thì lại bị những kẻ không ngờ tới phản bội, hay trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc thì lại được một nhân vật nằm ngoài sức tưởng tượng cứu giúp.

Cứ sau một khoảng thời gian nhất định, Azuma lại trở về thế giới thực, báo cáo tình hình cho Ủy ban đối phó với Mê cung. Ở không gian ảo đó, dòng chảy thời gian chỉ bằng một phần một trăm so với thực tế, một ngày ở Mê cung tương đương với khoảng mười bốn phút rưỡi ở thế giới thực. Mỗi lần như vậy, Azuma sẽ mở mắt ra, sau khi báo cáo xong, cậu lại tiếp tục thử thách với thế giới ảo.

Không lâu sau đó, Azuma đến được Great Cosmos và cuối cùng cũng đến lúc đối mặt với thử thách vượt qua dãy núi ấy. Đó cũng là lúc những khó khăn hoạn nạn thực sự bắt đầu.

Takeshi ngừng đầu lên khỏi điện thoại, lấy ngón tay xoa xoa hai mí mắt.

“Chú đọc xong rồi à?” Mayo hỏi.

“Mới chỉ đoạn mở đầu thôi,” Takeshi đặt điện thoại trước mặt Mayo. “Truyện này có vẻ khá dài đấy nhỉ? Kiểu gì cậu Azuma đó cũng không vượt qua được dãy núi Great Cosmos một cách suôn sẻ đâu đúng không?”

“Đương nhiên là thế rồi. Từ đoạn đó mới bắt đầu vào cốt truyện chính mà,” Mayo chuyển điện thoại trở về màn hình chính. “Dù gì thì truyện này cũng có tận ba mươi lăm tập tất cả.”

“Cháu đọc hết rồi hả?”

“Chẳng có nhé. Cháu mới đọc được năm, sáu tập đầu thôi. Đã thế cháu còn đọc nhảy cóc nên cũng chẳng nhớ rõ lắm.”

“Thế truyện lấy bối cảnh ở thị trấn này à?”

“Vâng. Mặc dù quá nửa câu chuyện kể về chuyến phiêu lưu mạo hiểm của Azuma ở Mê cung nhưng cậu ta cũng định kỳ trở về thế giới thực nên tác giả đã phác họa song song cảnh tượng hỗn loạn của thế giới ngoài đời. Khi đó, xuất hiện rất nhiều cảnh giống với thị trấn này. Cả ngôi nhà Nhật

mà Azuma với Reina đang sinh sống nữa. Tấm poster này chính là dự án tái hiện ngôi nhà đó đấy chú.” Mayo chỉ tay vào tấm poster dán trên tường.

Hai người đang ở nhà ăn của *Hotel Marumiya*. Mặc dù còn lâu mới đến giờ ăn nhưng họ có lịch gặp gỡ đột xuất với nhân viên của công ty mai táng ở đây. Lý do là vì Kakitani đã gọi điện thông báo quá trình khám nghiệm tử thi vừa hoàn tất, gia đình có thể đến nhận lại thi thể được rồi.

Hồi bà Kazumi mất, Mayo đã phụ giúp chuẩn bị cho đêm canh linh cữu và lễ đưa tang của mẹ nên cô quen với người ở công ty mai táng. Cô đã gọi ngay cho anh ta để trao đổi tình hình. Cô cũng thẳng thắn thổ lộ chuyện cảnh sát đang nghi ngờ đây là một vụ án mạng.

Người đàn ông phụ trách có vẻ ngạc nhiên, song anh ta vẫn nói với Mayo bằng giọng đi êm tĩnh. “Vậy để chúng tôi xác nhận với cảnh sát rồi sẽ đến chỗ cô nhé.” Do tính chất công việc, hẳn anh ta cũng đã quen với những thi thể có uẩn khúc.

Mayo quyết định giải thích cho Takeshi nghe về *Mê cung những bộ não ảo* trong lúc chờ người phụ trách của công ty mai táng tới. Nói vậy nhưng việc giải thích cũng không dễ dàng gì, bởi vậy cô đã tìm trên mạng và cho Takeshi đọc bài viết trong từ điển bách khoa toàn thư.

“Tức là tái hiện *Ngôi nhà mê cung ảo* nhỉ? Ấp ủ kế hoạch mượn truyện tranh để khôi phục kinh tế – một cú lợi ngược dòng cho vùng du lịch đã suy tàn, người ta gọi đó là chết đuối với cả cọng rơm đây mà,” Takeshi bất giác nhún vai.

“Chú đừng coi thường thế. *Mê cung ảo* nổi tiếng một cách khác thường đấy ạ. Mặc dù nó bán chạy khủng khiếp như thế là nhờ phim hoạt hình.”

Mặc dù phiên bản truyện tranh đã ngừng xuất bản định kỳ nhưng khi phiên bản phim hoạt hình được trình chiếu thì nguyên tác truyện tranh bắt đầu nổi trở lại.

Mayo nhìn đồng hồ trên điện thoại. Người phụ trách của công ty mai táng sắp sửa tới rồi.

“Mà chú này, chú tính sao với bà con họ hàng ạ?”

“Bà con họ hàng? Tính cái gì?”

“Chú định khi nào mới báo cho họ biết bố cháu đã mất ạ?”

“Nếu là họ hàng đẳng nhà Kamio thì chú báo rồi.”

“Ơ, chú báo từ lúc nào vậy?”

“Lúc nãy, khi cháu đang nói chuyện điện thoại với bên công ty mai táng ấy. Chú đã báo cho ông chú ở Saitama rồi.”

Nói mới nhớ đúng là Takeshi đã ngồi cạnh Mayo và gọi điện cho ai đấy, nhưng cô chắc chắn cuộc gọi không kéo dài lâu.

“Rồi sao hả chú?”

“Sao cái gì?”

“Chú có nói bố cháu bị giết không?”

“Nói là nói thế nào? Chú bảo bố cháu bị suy tim.”

“Suy tim?” Mayo bất giác cao giọng.

“Tim ngừng đập thì gọi là suy tim. Chú có nói dối đâu.”

“Nói thế cũng được ạ?”

“Theo cháu thì có vấn đề gì nào? Nghe đến suy tim, chẳng ai lại đi hỏi đầu cua tai nheo làm gì. Vì biết hỏi như thế nào? Để chú tiết lộ cho cháu một chuyện hay ho nhé,” Takeshi đưa mắt nhìn xung quanh đoạn ghé sát vào tai Mayo. “Khi một người nổi tiếng chết, nếu báo chí đưa tin anh ta bị suy tim thì một là anh ta tự sát, hai là vướng vào một vụ án nào đó. Nếu như không phải một trong hai cái đó thì là chết khi đang giao hợp. Không sai được đâu. Suy tim là một từ có ma thuật đấy.”

Mayo không rõ Takeshi có căn cứ gì mà nói thế, nhưng trông chú ấy tràn đầy tự tin.

“Còn về đêm canh linh cữu với lễ đưa tang thì chú nói sao?”

“Chú từ chối lịch sự, bảo là tang lễ chỉ tổ chức trong gia đình, xin thứ lỗi. Vậy là xong.”

“Ơ, thế họ hàng bên đảng bố cháu không có ai đến sao ạ?”

“Cháu muốn họ đến chắc?”

“Không phải muốn, cháu nghĩ họ đến mới phải đạo thôi.”

“Đám bà con họ hàng thường ngày chẳng mấy khi qua lại với nhà mình có đến cũng chỉ tổ phiên hà. Có khi bọn họ cũng thấy phiên ấy chứ. Cứ để như thế là được rồi.”

“Vậy thì bên họ Shibagaki, cháu nên làm thế nào nhỉ?”

Shibagaki là họ cũ của bà Kazumi, người mẹ quá cố của Mayo. Với đấng ngoại, đến bây giờ Mayo vẫn qua lại sơ sơ.

“Cháu thích làm thế nào thì làm nhưng nếu thấy phiền thì cứ giải thích giống chú là được chứ sao.”

“Bảo bố cháu bị suy tim ấy ạ? Và bảo họ không cần đến dự lễ thông dạ hay lễ đưa tang gì hết?”

“Đúng vậy.”

“Liệu có bị lộ không chú. Vì là án mạng nên kiểu gì họ chẳng đưa lên thời sự?”

“Cháu không phải lo chuyện đó. Nhìn cách xử sự của Kogure ngày hôm nay, chắc chắn cảnh sát không muốn công khai nguyên nhân cái chết đâu. Kể cả có lên thời sự thì cũng phải sau khi xác định được nghi phạm kia.” Lần này Takeshi cũng nói chắc như đinh đóng cột, song Mayo không biết có thể tin được đến đâu.

“Nhưng bác Mikiko thế nào cũng đòi đến dự đêm canh linh cữu với lễ đưa tang bố cháu.”

Mikiko là chị gái bà Kazumi, vốn tính chu đáo từ xưa.

“Nếu thế cháu hãy nói là ở đây người ta đang lan truyền tin đồn dịch Corona sắp sửa bùng phát trở lại nên mọi người đều xa lánh khách vãng lai từ vùng khác tới.”

“À, Corona. Ra vậy, hóa ra còn có cách đó.”

“Cháu cứ dọa bà ấy là thời điểm này dân vùng khác mà tới đây không khéo sẽ bị ghét cay ghét đắng đấy.” Takeshi gi ngón tay vào thái dương. “Cháu phải động não hơn đi.”

Mayo giận sôi người nhưng không nói lại được gì.

“Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ thử gọi điện.”

“Tốt đấy. Chú không muốn bị những người ngoài cuộc lảng vảng xung quanh đâu.”

“Người ngoài cuộc?”

“Tất cả những ai rõ ràng không dính dáng đến vụ án đều là người ngoài cuộc.”

Nghe Takeshi nói toẹt một cách gọn lỏn như vậy, Mayo không khỏi sửng sốt. Sau khi xác nhận không có nhân viên nào của lễ quán đang đứng gần,

cô liền hỏi: “Chú nghĩ có thể hung thủ sát hại bố cháu sẽ đến dự đêm canh linh cửu hoặc lễ đưa tang bố cháu ư?”

“Không nghĩ như thế mới lạ,” Takeshi trả lời ngay lập tức. “Nếu như đây không đơn thuần là một trong số những người quen của bố cháu. Chú không rõ kẻ đó có quan hệ như thế nào với bố cháu, nhưng trừ phi đó là mối quan hệ bí mật, nhiều khả năng kẻ đó sẽ đến dự đêm canh linh cửu hoặc lễ đưa tang.”

Mayo nuốt nước bọt ực một cái.

“Liệu hung thủ có tới lễ canh linh cửu hay lễ đưa tang của người mà chính hắn đã ra tay sát hại không nhỉ?”

“Cháu cứ thử hình dung tâm lý của hung thủ xem. Ngay trong lúc này, chú cá là hắn đang run rẩy sợ hãi một lúc nào đó mọi chuyện sẽ bị lộ tẩy. Lễ thường tình hắn sẽ nghĩ nếu mình không đến dự đám tang thì rất có thể sẽ bị nghi ngờ. Và lại, chắc hắn cũng muốn tìm hiểu xem cảnh sát đã đi đâu tra đến mức nào rồi.”

“Cũng có thể. Nhưng làm thế nào để tìm ra hung thủ hả chú?”

“Vấn đề là ở chỗ đó. Tự nhiên đi tìm thì đâu có được đúng không nào. Nhưng thông qua lễ canh linh cửu và lễ đưa tang của bố cháu, chúng ta có thể nắm được các mối quan hệ của ông ấy. Cuốn sổ tang chính là danh sách kẻ tình nghi đáng giá.”

Mayo gầy như bị lấn át bởi ánh mắt sắc lạnh của Takeshi. Cứ như thế ông chú này có đến mấy bộ mặt vậy.

Lát sau, người phụ trách của công ty mai táng xuất hiện. Đó là một người đàn ông nhỏ thó có tên là Nogi. Mayo vẫn còn nhớ khuôn mặt khiến cô liên tưởng đến hạt đậu răng ngựa ấy. Anh ta chính là người phụ trách tang lễ của bà Kazumi. Khi Mayo nói ra chuyện ấy, Nogi liền gật mạnh đầu.

“Đúng vậy. Lần này tôi cũng xin phép được làm người phụ trách. Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện của bố cô. Xin gửi lời chia buồn sâu sắc nhất đến gia đình.”

Theo lời Nogi thì anh ta đã đến sở cảnh sát và xác nhận xong xuôi mọi việc. Nghe đâu phía cảnh sát nói rằng nếu được thì muốn gia đình đưa thi thể đi trước tám giờ sáng mai.

“Phía chúng tôi sẽ trực tiếp chuyển thi thể đến nhà tang lễ, nhưng còn việc giám sát thì gia đình tính sao ạ? Nếu ông nhà mất ở bệnh viện hoặc viện dưỡng lão thì gia đình có thể đến giám sát. Có đi ầu, nếu chuyển từ sở cảnh sát thì sẽ có rất nhiều hạn chế.”

“Chúng tôi không cần giám sát,” Takeshi nói xen vào. “Gặp mặt thi thể vừa được giải phẫu xong cũng chẳng để làm gì. Kiểu gì người anh ấy chẳng chẳng chặt toàn vết chỉ khâu. Tốt hơn hết là chúng tôi gặp anh ấy lần cuối sau khi bên cậu đã nhập quan đầu vào đấy.”

Mayo phát ngán với kiểu nói chuyện hệt như mọi khi của Takeshi, chẳng có chút tế nhị nào, cô quay sang nhìn Nogi. Thế rồi, người đàn ông nhỏ thó đó li ần cúi đầu.

“Tôi cũng nghĩ nên làm vậy thì hơn. Chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm lo liệu cho hình hài của bố cô được chu tất.”

Xem ra thi thể của những người đã trải qua giải phẫu không dễ coi cho lắm. Nhưng tại sao Takeshi lại biết cả những chuyện như thế nhỉ?

“Vây trăm sự nhờ các anh,” Mayo cúi đầu trước Nogi.

“Tôi hiểu rồi. Vây tôi xin phép chuyển sang nội dung bàn bạc chính luôn, không biết gia đình có nguyện vọng đặc biệt gì không ạ? Chẳng hạn, gần đây có nhiều gia đình do ít họ hàng nên họ lược bớt lễ canh linh cữu và chỉ tổ chức tang lễ trong một ngày. Đương nhiên, đổi lại chi phí cũng rẻ hơn.”

“À, chỉ một ngày là xong hả anh?”

“Không được.” Takeshi chen ngang. “Nên tổ chức lễ canh linh cữu và lễ đưa tang riêng. Làm vậy sẽ thêm nhiều người đến được. Nhưng hãy dặn họ vui lòng không dự cả hai buổi. Chỉ được chọn một trong hai, hoặc là lễ canh linh cữu, hoặc là lễ đưa tang. Bằng cách đó chúng ta sẽ giảm bớt được lượng người đến viếng trong một ngày, cũng là cách để đối phó với dịch Corona.”

Mayo cũng đoán ra được mục đích của Takeshi. Chú ấy muốn càng có nhiều cái tên được viết vào danh sách kẻ tình nghi càng tốt.

“Tôi hiểu rồi,” Nogi đáp. “Chúng tôi cũng rất xem trọng các biện pháp đối phó với dịch Corona. Đặc biệt, lần này người quá cố lại từng là giáo viên, chúng tôi đ ờ rằng lượng người đến viếng sẽ không dừng ở con số

mười hay hai mươi người. Vì vậy, chúng tôi muốn đề xuất dịch vụ tang lễ trực tuyến.”

Gần đây Mayo thường xuyên nghe đến khái niệm này. “Đó là dịch vụ như thế nào vậy anh?”

“Phương án được khuyến khích là...” Nogi mào đầu như vậy và giải thích như sau.

“Các khâu trang trí hương án, nghe sư trụ trì đọc kinh sẽ vẫn diễn ra như bình thường. Tuy nhiên, chỉ người nhà mới được có mặt ở đó, còn khách đến viếng thì ngồi chờ ở phòng riêng. Đó là một căn phòng rộng rãi, thoáng khí, ghế ngồi được giãn cách phù hợp. Khung cảnh của lễ canh linh cữu và lễ đưa tang sẽ được máy quay ghi lại thành video và phát cho mọi người xem.

“Ngay cả những người không đến được do ở xa hay tuổi cao sức yếu cũng có thể theo dõi lễ tang qua mạng Internet. Còn những người trực tiếp đến viếng sẽ xem qua màn hình đã được chuẩn bị sẵn ở phòng riêng. Những người mang theo điện thoại còn có thể xem được ngoài trời nữa. Bằng cách đó, chúng ta có thể tránh được việc căn phòng trở nên quá đông đúc. Ngoài ra, khi tiếp đón, chúng tôi sẽ phát số cho những người tham dự. Chúng tôi có đặt một bảng hiển thị điện tử ở bên cạnh hội trường, trên đó sẽ hiển thị mã số của người đến lượt vào thắp nhang, khách đến viếng sẽ nhìn vào bảng để lần lượt vào hội trường. Sau khi thắp nhang xong, họ sẽ đi ra theo lối cửa riêng. Việc này cũng là để tránh cho khách khứa tập trung quá đông.”

Nghe Nogi trình bày xong, Mayo không khỏi ngạc nhiên, không ngờ lại có cách tổ chức đám tang như vậy. Đại dịch Corona đã làm thay đổi rất nhiều mặt trong đời sống thường ngày, thậm chí còn ảnh hưởng đến những nghi thức hiếu hỉ nữa.

“Hồi đại dịch Corona bước vào đỉnh điểm, chúng tôi còn áp dụng cả hình thức thắp nhang di động nữa. Khách đến viếng ngồi nguyên trên ô tô mà vẫn có thể thắp nhang được, nhưng hiện tại tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải làm đến mức ấy.”

“Nghe được đấy chứ,” Takeshi nói. “Hay chúng ta sử dụng dịch vụ mà cậu đây vừa gợi ý nhỉ?”

“Cháu cũng thấy ổn ạ,” Mayo đồng tình.

“Vậy chúng tôi xin phép được lo liệu chuyện này ạ,” Nogi viết gì đó vào hồ sơ.

“Tôi có một nguyện vọng nữa,” Takeshi nói.

“Là gì vậy ạ?”

“Không biết liệu các cậu có thể bố trí bục thấp nhang ngay bên cạnh quan tài, người đến viếng sẽ nhìn mặt thi thể rồi mới thấp nhang, sau đó ra khỏi hội trường. Nắp quan tài thì cứ để mở như thế.”

“Dạ, bên cạnh thi thể ấy ạ...” Nogi tỏ ra hơi bối rối.

“Trước đây, sau khi kết thúc một loạt nghi lễ, những người thân thiết sẽ vây quanh quan tài nhưng nếu làm vậy thì sẽ thành tập trung đông người còn gì? Đàng nào cũng mất công để khách khứa vào thấp nhang một cách có hệ thống như thế rồi, chi bằng việc gặp mặt lần cuối cũng làm theo trình tự đó, vừa an toàn lại hợp lý.”

Nogi liền gật đầu.

“Anh nói rất phải. Tôi hiểu rồi ạ. Xem nào, cả lễ canh linh cữu và lễ đưa tang đều làm như vậy ạ?”

“Đúng thế. Ngoài ra, tôi muốn các cậu quay lại cảnh khách khứa vào nhìn mặt thi thể và thấp nhang. Nhưng không cần phát đoạn video đó lên mạng. Chúng tôi chỉ muốn giữ lại để gia đình xem thôi.”

“Tôi đã rõ rồi ạ,” Nogi đưa bút viết.

Mayo nhìn sang Takeshi. Chắc hẳn phải có mưu tính gì đó đằng sau lời đề nghị ấy, song cô không may mắn đoán ra được.

Sau đó, họ quyết định những nội dung chi tiết của lễ canh linh cữu và lễ đưa tang. Nói vậy nhưng cũng chỉ đơn thuần là Nogi đề xuất rồi Mayo đồng ý. Takeshi gần như không xen ngang nữa. Nom như thể chú ấy không còn hứng quan tâm gì.

Mayo chọn một bức ảnh lưu trong điện thoại để dùng làm di ảnh. Bức ảnh chụp nhân dịp đám cưới một người họ hàng từ ba năm trước. Đó không phải bức ảnh đẹp nhất, song Mayo cũng không tìm ra bức nào phù hợp hơn.

Rốt cuộc buổi họp bàn ngốn mất một giờ đồng hồ. Đây là chưa kể nếu Nogi không biết nhà Kamio theo đạo gì, đến thờ họ rồi một phần ở đâu thì có khi còn phải kéo dài nữa.

Vì đã quá 7 giờ nên họ quyết định dùng bữa tối luôn. Bà chủ lữ quán tự tay bung thức ăn tối.

“Vất vả cho cô quá,” bà chủ cất tiếng tỏ ý tội nghiệp Mayo.

Nghe vậy cô bèn đáp: “Cháu ổn ạ.”

Cô đã giải thích với bà chủ về chuyện họ sẽ ngồi ở góc nhà ăn để họp bàn chuyện tổ chức tang lễ.

“Nếu cô cần gì thì cứ nói với tôi nhé. Tôi sẽ giúp.”

“Cảm ơn cô.”

“Đúng là chúng ta đang sống trong cái thế giới mà phải chú ý đến đủ thứ, như Corona này nọ,” bà chủ lữ quán lẩm bẫm câu đó, đoạn lui đi. Mayo không giải thích lý do vì sao bố mình qua đời, song có vẻ bà ta đang nghĩ là do bệnh tật.

“Khi nãy chú nói thế với mục đích gì vậy?”

“Nói thế là nói gì?”

“Thì chuyện để khách khứa nhìn mặt bố cháu trước khi thấp nhang ấy. Chắc chú phải có ý đồ gì đấy chứ?”

“Ừ thì thế,” Takeshi nói đoạn rót bia vào cốc. “Một kẻ vừa mới giết người, hôm sau phải đứng trước thi thể người ấy, rất khó có thể ra vẻ bình tĩnh tuyệt đối. Chắc chắn gương mặt hắn sẽ biểu lộ sự thay đổi gì đó.”

“Chú định nhìn thấu sự thay đổi đó ư?”

“Phải. Chú sẽ để mắt để không bỏ lỡ một sự thay đổi dù nhỏ nhất. Tuy có máy quay ghi lại rồi, nhưng đúng là cảm giác khi nhìn trực tiếp vẫn quan trọng hơn.”

“Cháu hiểu rồi.”

Tuy có nhiều điểm quá quắt nhưng dù sao ông chú này vẫn là người chu đáo và đáng tin cậy.

Vừa ăn xong thì điện thoại Mayo đổ chuông. Đó là Kakitani, anh ta gọi hỏi xem Mayo đã bàn chuyện với công ty mai táng xong chưa. Cô trả lời rằng cuộc gặp gỡ đã kết thúc cách đây ba mươi phút, lễ canh linh cửu sẽ được tổ chức vào ngày mai, còn lễ đưa tang thì tổ chức vào ngày kia.

“Vậy à? Thực ra chúng tôi có chuyện này muốn nhờ cô. Bây giờ tôi đến đó được không?”

“À... không thành vấn đề.”

“Cảm ơn cô. Vậy tôi sẽ đến ngay bây giờ. Hẹn gặp cô lát nữa nhé,” nói đoạn Kakitani nhanh nhẩu tắt máy, xem chừng muốn tranh thủ lúc Mayo còn chưa đổi ý.

Nghe Mayo nói lại, Takeshi cười nhếch mép.

“Có lẽ cảnh sát cũng đang nghĩ giống chúng ta.”

“Nghĩ giống?”

“Thôi, đợi cậu ta đến khắc biết. Vừa hay, chú cũng đang có chuyện muốn yêu cầu bọn họ đây.”

“Chuyện gì ạ?”

“Nhiều chuyện,” Takeshi uống cạn chỗ bia còn lại, đoạn nở nụ cười đầy táo bạo.

Vài phút sau, Kakitani đã tới. Nhanh hơn Mayo tưởng. Xem ra anh ta đang rất vội.

Mayo chuyển sang ngồi cạnh Takeshi, đối mặt với Kakitani ngồi phía bên kia bàn.

“Cảm ơn cô về chuyện sáng nay. Từ đáy lòng chúng tôi rất cảm kích trước sự hợp tác của cô,” Kakitani vừa cúi đầu vừa ngồi xuống ghế.

“Nghe nói cậu có chuyện muốn nhờ chúng tôi?” Takeshi hỏi ngay như thể muốn gạt đi màn chào hỏi.

“Vâng, là thế này, tôi nghe nói gia đình đã thu xếp chuyện tang lễ đâu vào đấy. Vì thế chúng tôi muốn nhờ gia đình chút việc...”

“Là việc gì?”

“Trước khi thừa chuyện tôi muốn hỏi không biết gia đình dự tính tang lễ sẽ có quy mô thế nào ạ? Kiểu như chỉ có người nhà với nhau, hay chỉ mời họ hàng thân thích gì đó?”

“Không, họ hàng sẽ không tới. Ngoài hai chú cháu tôi ra thì khách đến viếng chủ yếu sẽ là người quen của anh trai tôi. Tôi nghĩ đa phần là những người có liên quan đến ngôi trường mà trước đây anh tôi từng công tác. Ngày mai tôi cũng sẽ báo cho cả Tổ dân phố nhưng tôi cũng chưa biết hàng xóm láng giềng có đến đông hay không.”

“Vậy anh ước chừng khoảng bao nhiêu người ạ?”

“Chà. Bạn của cháu gái tôi sẽ báo giúp cho những người liên quan đến trường học, nhưng hiện tại chúng tôi cũng chưa biết ai đến, ai không.”

“Nhưng chắc không phải cỡ năm, sáu người đâu phải không ạ?”

“Thế nào nhỉ? Chẳng phải chuyện đó còn tùy thuộc vào lòng yêu mến của mọi người dành cho ông anh tôi lúc sinh thời hay sao?”

Kakitani nhìn về phía Mayo. “Còn cô nghĩ sao?”

“Tôi đoán bạn bè đồng trang lứa với tôi sẽ đến kha khá. Nói vậy nhưng chắc cũng không đến được hai mươi người đâu. Còn về học sinh các khóa khác hay đồng nghiệp của bố thì tôi hoàn toàn không đoán trước được.”

“Ra vậy, ra vậy,” Kakitani nhắc đi nhắc lại với vẻ mặt hài lòng.

“Thế việc cậu muốn nhờ là gì? Tôi đợi này giờ rồi đấy.”

“À, tôi vô phép rồi. Thực ra tôi muốn bàn với gia đình xem liệu có thể cho chúng tôi bố trí đi đâu tra viên trong lễ canh linh cữu và lễ đưa tang được không.” Kakitani hết nhìn Takeshi lại nhìn sang Mayo, đoạn xoa hai tay vào nhau như một thương nhân. “Dĩ nhiên chúng tôi sẽ không mặc trang phục cảnh sát. Chúng tôi đang tính đến việc trà trộn vào đoàn khách đến viếng hoặc nhân viên của công ty mai táng.”

“Hả,” Takeshi thốt lên. “Ý cậu là đi đâu tra năm vùng ấy hả?”

“Cũng không đến mức như vậy,” Kakitani chìa hai lòng bàn tay về phía Mayo. “Chúng tôi nghĩ rất có thể hung thủ hoặc người nào đó có dính líu đến vụ án sẽ đến tham dự đám tang. Vì vậy, về phía cảnh sát, chúng tôi muốn nắm được càng nhiều thông tin càng tốt, chẳng hạn như có những ai đến viếng, họ xử sự như thế nào ở hội trường. Gia đình thấy thế nào ạ?”

Mayo chợt hiểu ra, câu nói ban nãy của Takeshi “Có lẽ cảnh sát cũng đang nghĩ giống chúng ta.” là về chuyện này đây.

“Cháu nghĩ sao?” Takeshi hỏi Mayo.

“Tùy chú quyết định ạ.”

“Ừm,” Takeshi bèn ngẩng thẳng lưng lên, nhìn về phía Kakitani. “Tôi nắm được rồi. Vậy tôi sẽ cho phép các đi đâu tra viên trà trộn vào làm nhân viên của công ty mai táng. Nhưng mong các cậu vui lòng không trà trộn vào đoàn người đến viếng.”

“Có lý do gì sao ạ?”

“Bởi vì lễ canh linh cữu và lễ đưa tang của anh tôi sẽ được diễn ra theo cách đặc biệt.”

Takeshi giải thích cho Kakitani về đám tang trực tuyến cũng như chuyện thấp nhang theo số thứ tự.

“Nghe tôi giải thích chắc cậu cũng hiểu rồi, khách khứa sẽ lần lượt vào thấp nhang từ một căn phòng riêng biệt. Giả dụ cảnh sát đi điều tra cải trang thành người đến viếng thì sẽ chỉ còn mỗi họ sót lại căn phòng ấy. Nếu để những vị khách khác trông thấy thì phiền hà lắm.”

“Có lẽ anh nói phải. Nhưng có một cách là để cho cả những đi điều tra viên giả mạo làm người đến viếng đó vào thấp nhang...”

“Chuyện đó tôi xin từ chối. Được những người chẳng dây mơ rễ má gì thấp hương cho, chắc ông anh tôi cũng không vui về gì đâu.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Mayo giơ tay phải lên. “Tôi cảm thấy không thoải mái với chuyện đó.”

“Tôi hiểu tâm trạng của cô. Vậy chúng tôi sẽ thương lượng với công ty mai táng để họ cho phép đi điều tra viên của chúng tôi đóng giả làm nhân viên của họ. Ngoài ra gia đình có thêm đi điều kiện gì nữa không ạ?”

“Chuyện nằm vùng thì tôi hiểu rồi. Tuy nhiên phía chúng tôi cũng có yêu cầu dành cho các anh. Trước lễ canh linh cửu, tôi muốn về nhà một lần nữa. Theo lời cháu gái tôi thì có một số vật dụng mà anh trai tôi rất trân trọng và đã nhờ con bé bỏ vào quan tài khi anh ấy chết đi. Chúng tôi muốn về nhà để lấy những thứ đó. Phải không Mayo?”

Tự nhiên bị hỏi đến, Mayo không khỏi lúng túng song vẫn đáp: “Vâng.” Takeshi đã không bàn trước với cô về chuyện này.

“À, ra vậy... Tôi hiểu rồi. Ngày mai khoảng mấy giờ thì được ạ?”

“Mười giờ sáng đi. Không cần đón chúng tôi đâu.”

“Tôi rõ rồi. Tôi sẽ dặn nhân viên trực ban. Có đi đâu, mong gia đình cố gắng hết mức không động vào đồ đạc trong thư phòng. Ở những vị trí còn lưu lại dấu vết của hung thủ, chúng tôi muốn bảo toàn nguyên vẹn ở mức tối đa.”

“Này này, cậu đừng có nói vô lý thế chứ. Chúng tôi đến để lấy vật dụng cá nhân của anh ấy. Sao có chuyện không sờ vào đồ đạc trong thư phòng được.”

“Vì thế tôi mới nói là cố gắng hết mức có thể. Bản thân căn phòng đó cũng là một chứng cứ quan trọng. Mong gia đình hiểu cho.” Kakitani chống hai tay lên bàn, cúi đầu.

Takeshi buông một tiếng thở dài rõ to, đoạn nhún vai. “Đành vậy, chúng tôi sẽ cố.”

“Cảm ơn anh. Đổi lại hai người có thể tự do ra vào các căn phòng khác.”

“Đương nhiên rồi, đây là nhà của chúng tôi mà.”

“Ngoài ra anh còn có yêu cầu gì nữa không?”

“Tạm thời chỉ thế thôi.”

“Vậy à.” Kakitani trông nhẹ nhõm ra mặt. Có lẽ anh ta đang sợ nếu lại bị đòi hỏi vô lý nữa thì không biết phải xoay xử thế nào. “Vậy, hôm nay đến đây thôi nhỉ?” Kakitani nhồm dậy khỏi ghế.

“Đàn xếp được chuyện nằm vùng chắc cậu mừng lắm nhỉ? Vậy là cậu cũng được nở mày nở mặt với thanh tra Kogure rồi đúng không?”

“À, vâng...” Kakitani nở một nụ cười thiếu nảo.

“Chuyện đi điều tra sao rồi? Các cậu đã biết được gì chưa?”

“Chúng tôi chỉ vừa mới bắt đầu nên cũng chưa nói được gì... Chúng tôi sẽ cố gắng.”

“Trăm sự nhờ các cậu.”

“Vâng, vậy tôi xin phép.” Kakitani quay gót đi.

Sau khi nhìn theo cho đến khi anh ta đi khuất, Mayo liền hỏi Takeshi. “Chú định về nhà làm gì vậy?”

“Thì như chú vừa giải thích đấy thôi. Chú về để lấy vật dụng gì đó bỏ vào linh cữu. Mayo chắc cũng nghĩ ra được một hai thứ gì đó chứ?”

“Chuyện đó thì được ạ. Nhưng đấy chỉ là lý do bên ngoài thôi đúng không chú? Mục đích thực sự của chú là gì vậy?”

“Đương nhiên là để xem xét kỹ hiện trường rồi. Sáng nay có cảnh sát ở đấy nên chú chưa thông thả quan sát được.”

“Công nhận.”

Hai người ra khỏi nhà ăn. Takeshi vén tay áo lên, xem đồng hồ.

“Đã muộn thế này rồi à? Ngày hôm nay thật dài, nhưng ngày mai còn dài hơn nữa. Dù gì thì mai cũng là lễ canh linh cữu. Phải chuẩn bị tinh thần trước thì hơn,” Takeshi nói đoạn đi ra cửa.

“Chú đi đâu đấy?”

“Ra cửa hàng tiện lợi. Chú muốn mua đò lót và tất,” Takeshi quay ngoắt người, nhanh chân bước đi.

Chẳng lẽ chú ấy không đem theo đò đê thay sao...

Ngẫm ra thì lúc xuất hiện vào sáng nay Takeshi cũng chỉ đi người không. Nhưng chẳng phải chú ấy nói rằng hôm qua đã đi nghe ngóng hàng xóm láng giềng hay sao? Rồi tối qua chú ấy đã trọ ở đâu? Hay là chú ấy về Tokyo rồi lại quay lại đây? Mà không, chắc chắn chú không làm cái việc vô bổ ấy.

Mayo nghiêng đầu. Con người này có quá nhiều bí ẩn. Mình không thể chủ quan được, cô nghĩ.

Sau khi trở về phòng, Mayo nhắc cho Honma Momoko lịch trình chi tiết của lễ canh linh cửu và lễ đưa tang. Momoko nhắc lại ngay lập tức, đại ý là đã rõ. Cô ấy nói đám tang một người quen của mình cũng tổ chức trực tuyến. Xem ra dạo này chuyện đó đã trở nên bình thường.

Sau đấy, mặc dù thấy nặng nề nhưng Mayo vẫn quyết định gọi cho bác gái Mikiko. Hồi mẹ Mayo mất, bác ấy đã giúp đỡ việc này việc kia. Trong điện thoại của Mayo cũng lưu số di động của bác.

Điện thoại vừa kết nối, bác Mikiko đã vô tư cất giọng vui vẻ: “Mayo, lâu quá rồi không gặp cháu!”

“Cháu chào bác... Lâu rồi không gặp bác ạ,” Mayo chủ ý nói bằng giọng rõ ràng, những mong bác Mikiko sẽ nhận ra cô đang có chuyện không vui.

Song, cảm xúc ấy của cô hoàn toàn không chạm được tới đối phương.

“Bác nghe chuyện rồi. Cháu kết hôn với đồng nghiệp cùng công ty đúng không? Chúc mừng cháu nhé. Đám cưới dự kiến vào tháng 5 nhỉ? Đang tình hình này, bác nghe bảo lễ cưới sẽ được tổ chức ngoài trời, nhưng mùa này chắc chắn thời tiết cũng dễ chịu lắm cho mà xem. Bác rất sẵn lòng đến tham dự. Mong là hôm đó trời sẽ đẹp,” Mikiko thao thao bất tuyệt, nhanh đến nỗi không để Mayo chen vào được câu nào. Trong sổ họ hàng của Mayo, bà bác này cũng là người khéo mồm khéo miệng nhất.

“À không, bác ơi, hôm nay cháu gọi cho bác không phải vì chuyện đó.”

“Ồ, thế ư? Xem nào, hay là cháu có tin vui r ồi? Mayo, cháu có em bé r ồi hả?”

“Không phải, không phải,” vừa áp điện thoại trên tai Mayo vừa xua mạnh tay còn lại. “Không phải chuyện đó đâu ạ. Bác này, bác bình tĩnh nghe cháu nói nhé. Thực ra, chuyện này không tốt lành gì cho lắm.”

“Sao, chuyện gì thế? Hủy hôn à?”

Mayo những muốn quỳ sụp xuống đầu hàng nhưng giờ không phải lúc để cô làm vậy.

“Không phải thế, mà là...” Mayo nuốt nước bọt trước khi nói tiếp. “Bố cháu mất r ồi.”

Đúng lúc đó, Mayo đột nhiên không nghe thấy gì nữa, đến nỗi cô còn tưởng điện thoại đã bị ngắt kết nối. “Alo,” cô cất tiếng gọi.

“À..., bác xin lỗi. Mayo, cháu vừa nói gì kia?”

“Cháu nói là bố cháu mất r ồi. Chuyện xảy ra đột ngột nên chắc bác bất ngờ lắm.”

Mayo có cảm giác đầu dây bên kia đang hít một hơi sâu. “... Sao lại thế? Bố cháu bị tai nạn à?”

“À, chuyện đó...” Mayo nuốt nước bọt r ồi mới nói: “Bố cháu bị suy tim.”

“A..., vậy hả cháu. Trời, trông chú ấy vẫn mạnh khỏe như thế kia mà...”

Giọng nói của Mikiko ngay lập tức trở nên nặng nề, sau đó bác ấy cũng không xoáy sâu thêm nữa. Đúng như Takeshi nói, “suy tim” thật là một từ thần kỳ.

Mayo nói với bác Mikiko rằng vì cân nhắc đến tình hình dịch Corona nên lễ canh linh cửu và lễ đưa tang sẽ được tổ chức trực tuyến. Nghe cô bảo dân ở đây không hoan nghênh người vùng khác tới, quả nhiên ngay cả Mikiko cũng bị thuyết phục. “Tiếc quá, nhưng nếu đã vậy thì bác cũng chẳng còn cách nào.”

Sau khi cúp máy, Mayo kiểm tra điện thoại, thấy tin nhắn của Kenta.

“Anh đoán chắc em vất vả nhiều nên cũng hạn chế hỏi han. Tình hình sau đây sao r ồi em? Khi nào có thời gian thì trả lời anh cũng được.”

Mayo có thể cảm nhận được sự tinh tế của Kenta qua dòng tin nhắn chùng mực đó. Chắc chắn anh rất tò mò muốn biết tình hình nhưng vì hình dung ra cảnh Mayo đang phải chạy ngược chạy xuôi để lo liệu mọi chuyện, anh thậm chí phải kiềm chế cả chuyện nhắn tin. Nghĩ lại những gì đã xảy ra suốt cả ngày hôm nay, đúng là Mayo chẳng có thời gian và tâm trí dành cho mạng xã hội.

Mayo bấm gọi, đầu dây bên kia liền nhắc máy ngay. Xem ra Kenta đang để điện thoại ngay bên cạnh để chờ đợi.

“Em đây. Giờ anh có tiện nghe điện thoại không?”

“Không sao, anh đang ở nhà mà. Mọi chuyện thế nào rồi em?”

“Vâng, đúng là cũng mệt nhiều anh ạ.”

“Anh hiểu mà. Em có gặp rắc rối gì không?”

“Hừm, xem nào...” làm sao cô có thể nói với Kenta rằng mình đang gặp khó khăn vì không biết hung thủ giết bố là ai được. “Trước mắt, việc tổ chức lễ canh linh cữu và lễ đưa tang cho êm đẹp đã đủ choán hết tâm trí em rồi.”

“À, em chốt được thời gian rồi hả? Khi nào đấy?”

“Lễ canh linh cữu sẽ tổ chức vào ngày mai. Từ sáu giờ chiều.”

“Ngày mai à?...” Mayo cảm nhận được sự bối rối của Kenta. “Anh có hẹn với khách hàng lúc chiều tối. Anh muốn khách xem tận mắt vật liệu lát sàn nên chỉ còn cách gặp trực tiếp thôi.”

“À, anh không phải cố quá đâu. Có một cách tiện lợi hơn mà.”

Nghe đến chuyện đám tang trực tuyến, Kenta cũng không lấy làm ngạc nhiên. Có vẻ như anh đã biết đến hình thức này rồi.

“Vậy chắc anh có thể xem được lễ canh linh cữu rồi. Nhưng tằm tối muộn thì anh mới đến được. Cho anh địa chỉ cụ thể nhé?”

“Vâng, em sẽ gửi sau. Nhưng mà em nói thật đấy, anh không phải quá sức đâu. Lại còn đang dịch Corona nữa chứ.”

“Anh sẽ cố một chút. Bố vợ chưa cưới mất mà không thêm đến dự cả lễ canh linh cữu và lễ đưa tang thì còn ra thế thống gì.”

“Nghe anh nói vậy em cảm kích lắm...”

“Vậy hẹn em tối mai nhé.”

“Vâng, em biết rồi.”

“Chúc em ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Mayo tắt máy, thở dài. Cụm từ “vợ chưa cưới” mà Kenta vừa nói ra không hiểu sao vẫn vương vấn bên tai cô. Cảm tưởng như nó đã khơi dậy trong cô cả cảm giác yên tâm lẫn lo lắng.

Mayo đã có Kenta. Thật bất hạnh khi mất đi bố, nhưng chẳng bao lâu nữa cô sẽ lại có một mái ấm mới. Trong lòng cô tất nhiên cảm thấy vững vàng. Nhưng đồng thời cũng tồn tại cảm giác chông chênh vì hai người vẫn chưa phải là gia đình. Cái ý nghĩ r ả đây số phận của mình vẫn hoàn toàn có thể vấp phải những thay đổi lớn chẳng chịu rời khỏi tâm trí cô.

Mayo khẽ lắc đầu. Nghĩ đến những chuyện đó vào lúc này cũng chẳng để làm gì. Chỉ còn cách làm những việc mình nên làm thôi.

Mayo nhấn cho Kenta địa điểm và thông tin liên lạc của nhà tang lễ. Chợt nhớ ra, cô bèn tiện thể kiểm tra hộp thư đến, thấy có khá nhiều thư. Mayo thử đọc lướt qua một lượt, bụng bảo dạ chẳng lẽ nào cũng toàn những bức thư vô nghĩa.

Đột nhiên Mayo dừng tay lại. Bởi đập vào mắt cô là dòng tiêu đề “Gửi cô Kamio Mayo”. Mayo vẫn còn nhớ tên người gửi. Tuy hơi lưỡng lự, song cô vẫn mở thư ra. Nội dung không quá dài.

“Tôi xin lỗi vì quấy rầy cô hết lần này tới lần khác. Không biết cô đã xác nhận được với anh ấy chưa? Nếu đã xác nhận, không biết anh ấy trả lời cô như thế nào? Liệu có phải sau khi nghe câu trả lời ấy, cô vẫn không thay đổi suy nghĩ?”

Mayo bèn xóa bức thư đi r ả quãng điện thoại ra chỗ khác.

Có tiếng ai đó đang khóc ở đằng xa. Tiếng khóc của một bé gái.

Mayo bước đi trên hành lang dài hun hút. Đó là một hành lang lát ván cũ kỹ. Cô nghe thấy tiếng khóc phát ra từ cuối hành lang.

Tiến sâu vào trong, cô thấy một căn phòng kiểu truyền thống. Trong phòng trải nệm, bà Kazumi, mẹ cô đang ngồi trên đó. Bà mặc bộ đồ ngủ thông thường, trên tay bế một em bé.

Bà Kazumi ngẩng mặt lên, đôi lông mày trĩu xuống bối rối. “Mẹ đang định đi ngủ thì con bé lại òa khóc,” song trên môi bà lại nở một nụ cười.

“Con xin lỗi,” Mayo nói. “Không phải con muốn gây rắc rối cho mẹ đâu.”

Rõ ràng đứa bé ấy vừa khóc vậy mà giờ nó lại đang nhắm mắt. Thế nhưng, chỉ riêng tiếng khóc là vẫn cứ vang vọng lại từ đâu đó. Không biết từ lúc nào tiếng khóc “oe oe oe” đã biến thành tiếng “pi pi pi” của một loại thiết bị điện tử.

Mayo mở mắt. Cô nhìn thấy hốc tường tokonoma giữa không gian mờ tối. Ánh sáng lọt qua khe rèm chiếu lên bức tranh treo tường. Bức tranh ấy vẽ một cây mơ. Vùng này có rất nhiều địa danh nổi tiếng với hoa mơ. Đáng lý ra mùa này đang là mùa kiếm bộn tiền.

Vừa ngẩn ngơ với những suy nghĩ đó, Mayo vừa với tay tắt công tắc trên đồng hồ báo thức. Trong giấc mơ của mình, cô cứ ngỡ tiếng chuông báo thức là tiếng khóc của trẻ con, bộ não của con người quả là kỳ lạ.

Mayo ngồi dậy, xoay cổ. Cảm giác khi thức giấc không được khoan khoái cho lắm. Tại cô đã gặp giấc mộng đó. Mà không, có lẽ nên nói là vì cô phần nào hiểu được lý do vì sao mình mơ thấy thế. Cô nghĩ dù sao mình vẫn phải mau chóng quên nó đi. Đó chẳng qua chỉ là giấc mơ thôi.

Mayo rửa mặt rồi đi tới nhà ăn, vẫn như mọi khi, ngoài cô ra không còn vị khách nào khác. Cũng không thấy bóng dáng Takeshi.

“Chào cô,” bà chủ lữ quán cất tiếng.

“Chú cháu vẫn chưa tới đây ạ?”

Nghe Mayo hỏi vậy, bà chủ liếc chớp mắt tỏ ý hơi ngạc nhiên.

“Ông ấy ăn sáng rồi vừa mới ra khỏi đây. Cô không biết à?”

“À, thế ạ. Tại hai chú cháu không hẹn nhau ăn cùng cô ạ.”

Trong lúc chờ thức ăn tới, Mayo thử gọi điện cho Takeshi. Sau vài tiếng tút, tút, đầu dây bên kia nghe máy, hỏi đốp: “Có chuyện gì thế?”

“Chú đang ở đâu đấy ạ?”

“Ở bên ngoài.”

“Cháu biết là ở bên ngoài rồi, nhưng cháu đang hỏi là ở chỗ nào.”

“Chỗ này chỗ kia. Không thể nói trong một câu được.”

“Chú nêu ví dụ xem nào?”

“Con bé này nhiều lời thật. Chú cũng có việc riêng của chú chứ. Phải rồi, đúng lúc đấy. Chú đang muốn nhờ cháu một chuyện. Cháu gọi điện cho Kakitani hỏi xem khi nào họ có thể trả lại điện thoại của bố cháu giúp chú. Mà chú đoán đây là bằng chứng quan trọng nên chắc cậu ta sẽ trả lời là tạm thời chưa thể trả lại.”

“Biết không được nhưng vẫn hỏi ạ?”

“Đúng vậy, vấn đề là sau khi cậu ta trả lời kia. Nếu cậu ta nói vậy thì cháu hãy nhờ cho xem thư điện tử, tin nhắn SMS, lịch sử nghe gọi thôi cũng được. Cứ nói ‘tôi là người nhà, tôi có quyền biết’ cho chú.”

“Được thôi, nhưng nghe có vẻ khó quá nhỉ,” Mayo gãi đầu. “Những vụ thương lượng kiểu này để chú lo có phải hơn không ạ?”

“Chú thì không được. Chú không có bằng chứng ngoại phạm.”

“Bằng chứng ngoại phạm?”

“Chắc hẳn họ sẽ không tiết lộ thông tin liên quan đến quá trình đi điều tra cho những người vẫn có khả năng là hung thủ. Đây là câu cửa miệng của cảnh sát. Vì biết thế nên tối qua chú mới không đả động đến.”

“Ý chú là cháu có bằng chứng ngoại phạm nên không sao ạ?”

“Ít nhất họ cũng không thể vin vào cái cớ như chú vừa nói được. Đổi lại, có thể cậu ta sẽ nói với cháu là ngộ nhờ để người khác xem được thì rắc rối to. Khi đó cháu hãy kì kèo cậu ta, bảo là nhất định sẽ không cho ai xem đâu.”

“Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ thử.”

“Trông cả vào cháu đấy. Mọi chuyện sẽ khác xa tùy thuộc vào việc chúng ta có hay không có những thông tin ấy. Thế nhé, mười giờ sáng nay tập trung trước cổng nhà mình. Đừng có đến muộn đấy,” Takeshi nói rất nhanh rồi tự ý cúp máy.

Ôi, phiền quá đi mất, đúng lúc Mayo vừa nhìn chằm chằm vào điện thoại vừa lẩm bẫm như vậy thì thức ăn được mang tới.

Ăn sáng xong, Mayo trở về phòng, đang lúc trang điểm thì nhận được tin nhắn của Momoko. Cô ấy nhắn là đã thông báo cho tất cả những người liên quan mà cô ấy nghĩ ra được. Chưa biết số lượng học sinh đã ra trường đến viếng có đông không, nhưng nghe đâu hầu hết các bạn cùng khóa với Mayo đều sẽ đến dự lễ canh linh cửu hôm nay.

Sau khi trang điểm xong, Mayo nhắn tin cảm ơn Momoko. Đoạn cô tiếp tục hít một hơi thật sâu rồi gọi cho Kakitani.

Anh ta nghe máy ngay, hỏi Mayo bằng giọng căng thẳng: “Có chuyện gì vậy cô Mayo?”

Nghe Mayo hỏi thăm về điện thoại của bố, Kakitani ngay lập tức hạ giọng xuống, nói: “Ra là chuyện đó à.”

“Rất xin lỗi cô nhưng tôi muốn bàn về chuyện này khi đã nhìn ra được hướng giải quyết vụ việc,” cách nói năng tuy mềm mỏng nhưng đúng như Takeshi dự đoán, anh ta đã từ chối.

“Tôi hiểu rồi. Vậy nếu các anh có thể cho tôi xem thư điện tử, tin nhắn và lịch sử cuộc gọi thì tốt quá.”

“À, ra vậy.”

“Mong anh giúp cho.”

Kakitani khẽ âm ừ. “Chuyện đó... xin cô đợi một lát.”

Xem ra anh ta đang trao đổi với ai đó, hình như là Kogure. Mayo nghe loáng thoáng giọng của Kakitani, song cô không nắm được nội dung cuộc trò chuyện.

“Xin lỗi đã để cô phải chờ,” Kakitani nói. “Mong cô thứ lỗi. Hiện tại, quả thật chúng tôi cũng không thể cung cấp những thứ đó.”

“Tại sao? Tôi có bằng chứng ngoại phạm kia mà. Chắc chắn tôi không phải hung thủ, vả lại tôi là người nhà nạn nhân, tôi có quyền được xem

chứ. Nhất định tôi sẽ không để ai nhìn thấy đâu. Ngay cả với chú tôi.” Mayo thử học theo cách nói của Takeshi.

“Tôi biết. Tôi rất hiểu tâm trạng của cô. Nhưng cô Mayo này, cho dù cô không cho người khác xem thì vẫn có thể cô sẽ buột miệng nói ra lắm chứ.”

“Tôi sẽ không nói đâu. Xin anh hãy tin tôi.”

“À không, vấn đề không phải là tin hay không tin, mà về mặt đi điều tra, chúng tôi cũng muốn tránh những rủi ro kiểu như vậy. Rất mong cô hiểu cho. Xin lỗi cô bây giờ tôi chuẩn bị có cuộc họp nên tôi xin phép cúp máy tại đây. Thành thật xin lỗi cô. Hẹn gặp cô sau.”

“A, nhưng mà...” Mayo chưa kịp nói tiếp câu “tôi là người nhà nạn nhân” thì đầu dây bên kia đã tắt máy.

Cô thở dài, gọi cho Takeshi, thuật lại cuộc trò chuyện với Kakitani.

“Quả nhiên là không được à? Tay Kakitani đó có vẻ là người tốt nên chú đã hy vọng biết đâu anh ta sẽ để ý, vậy mà...”

“Anh ta đã trao đổi với ai đó.”

“Chắc là Kogure rồi,” Mayo nghe thấy tiếng chép miệng. “Biết làm sao được. Về phía đó, đành từ bỏ thôi vậy.”

“Phía đó?”

“Chú sẽ giải thích sau. Thế nhé.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Mayo kiểm tra giờ giấc, đã hơn chín giờ sáng rồi. Cô đứng lên, lấy bộ tang phục ra khỏi tủ. Tối qua trước khi đi ngủ cô đã lôi nó ra khỏi vali và treo sẵn lên mắc. Bộ tang phục này Mayo mua từ hồi mẹ mất, cũng phải từ đó đến giờ cô mới lại xỏ vào.

Điện thoại báo có tin nhắn đến. Lần này là của Kenta. “Chào buổi sáng. Hôm nay làm chủ tang, em cố gắng nhé. Hẹn tối gặp lại.”

Mayo bèn nhắn lại: “Cảm ơn anh. Bây giờ em chuẩn bị đi ra ngoài.”

Mayo lôi chiếc túi tote cỡ lớn mà cô đã nhét trong vali ra, bỏ túi xách tay màu đen vào đó, đeo túi tote lên vai rồi ra khỏi phòng. Sở dĩ cô đem theo túi tote là vì hồi tổ chức đám tang cho mẹ, cô đã biết trong lúc diễn ra lễ canh linh cữu và lễ đưa tang, càng lúc sẽ càng phải nhận nhiều đồ linh tinh, lật vạt như phong bì phúng điếu, điện chia buồn, rồi thì hợp đồng này nọ.

Mayo nhờ bà chủ lễ quán gọi taxi giúp, trong lúc chờ đợi, cô lướt qua các mẩu tin trên mạng. Mayo để mắt đến một bài viết, đại để là tình hình

lây lan dịch Corona ở Tokyo đã có dấu hiệu lắng xuống, đi đầu đó khiến cô thấy yên tâm. Nếu vậy thì Kenta cũng dễ dàng rời khỏi Tokyo hơn.

Taxi tới, Mayo lên đường trở về nhà. Ngồi trong xe ngắm nhìn phố xá, cô có cảm giác lượng người đi bộ ngoài đường cũng nhiều hơn một chút so với hôm qua. Mới đó mà tình hình Corona ở Tokyo đã tác động đến cả nơi này rồi. Chắc chắn sau nhiều lần bị hạn chế rồi lại nới lỏng, người dân cũng đã nhanh chóng trang bị cho mình khả năng thích ứng.

Mayo về đến nhà sớm hơn năm phút so với giờ hẹn. Cô trông thấy viên cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục đang đứng trước cửa. Mayo lại gần trình bày lý do.

“Tôi có nghe nói rồi. Cô có thể vào trong nhà.”

“À, nhưng tôi hẹn với chú tôi ở đây.”

“Chú cô đã vào trong rồi.”

“Hả, thật ư?”

“Ông ấy đã vào nhà cách đây khoảng mười phút.”

“Sao cơ?”

Mayo vội vàng bước qua cổng, mở cửa vào nhà. Thế rồi, cô thấy trước cửa thư phòng cũng có một viên cảnh sát đeo khẩu trang. Nhìn thấy Mayo, anh ta vụt thẳng lưng lên.

Nhìn xuống chỗ để giày dép, Mayo thấy có hai đôi giày. Một đôi trông cũ nát, chắc là của cảnh sát. Đôi giày nam còn lại nom khá mới.

Mayo cúi chào viên cảnh sát đoạn nhòm vào thư phòng, song không thấy bóng dáng Takeshi.

“Nếu cô đang tìm em trai của nạn nhân thì ông ấy đã lên tầng hai rồi,” viên cảnh sát ngại ngần nói.

“À, vậy hả?”

Mayo đi dọc hành lang, vừa hay đúng lúc Takeshi cũng từ trên tầng đi xuống. Đi đầu đáng ngạc nhiên là ông chú ấy đang mặc đồ tang.

“Chú bảo hẹn nhau ở trước công cơ mà?”

“Tại chú đến sớm quá. Đứng đợi cháu thì cũng phí thì giờ. Mà có sao đâu nào.”

“Vâng thì không sao... Nhưng bộ tang phục kia là thế nào đấy ạ?”

“Cháu lạ lắm à? Chú là gia quyến, đương nhiên phải mặc tang phục trong lễ canh linh cửu rồi.”

“Ý cháu không phải thế. Cháu đang hỏi chú kiếm bộ đồ đó ở đâu? Chú đi thuê à?”

“Chú tự mua. Chí ít chú cũng có một bộ tang phục của mình chứ.”

“Chú để nó ở đâu vậy?”

Takeshi cong môi lên, ra chiều cảm thấy phiền toái. “Chuyện đó thì quan trọng gì?”

“Cháu tò mò thôi. Chú để ở đâu thế?”

“Trong tủ đựng đồ ở nhà ga. Cần theo chỉ tổ vương tay vương chân nên chú gửi ở đấy.”

“Kia là cái gì ạ?” Mayo chỉ vào tay phải của Takeshi. Chú ấy đang xách một chiếc túi nhỏ.

“Con bé này lắm đi đâu nhiều lời thật. Kiểu gì cũng bị chòng ghét đấy.”

Takeshi thở dài ngao ngán, đoạn kéo khóa. Mayo ngó người khi nhìn thấy thứ mà ông chú ấy vừa lôi ra. Đó là một chiếc phong bì phúng viếng.

“Chú có nên đưa cho cháu luôn bây giờ không? Mặc dù chú đang định khi nào cháu kiếm phong bì của khách khứa thì mới đưa.”

“Cháu xin nhận. Cảm ơn chú.”

Mayo nhận lấy phong bì từ tay Takeshi, nhét vào túi, đoạn chậm rãi hít thở sâu. Nghĩ đến chuyện giờ đây mình đang ở địa vị của người nhận tiền hương khói, một lần nữa cảm giác đau buồn lại chực trào dâng trong lòng cô.

Lúc hai người quay trở lại thư phòng, viên cảnh sát trông chừng trước cửa liền đưa găng tay cho họ. Xem ra việc tùy tiện để lại dấu vân tay vẫn sẽ làm khó cho cảnh sát.

Họ mở cửa, bước vào trong, nhìn một lượt căn phòng. Đồ đạc vẫn vương vãi dưới sàn giống hôm qua. Đúng như Takeshi đã chỉ ra, nom không có vẻ gì là hung thủ đã bới tung lên hòng tìm kiếm thứ gì đó. Chỉ có

thể cho rằng hắn đã bạ đâu phá đấy cốt để người ta tưởng đây là hành vi của một tên trộm.

“Chết tiệt,” Takeshi nói như nhổ toẹt.

“Sao vậy chú?” Takeshi chỉ tay lên mặt bàn.

“Cảnh sát đã đem máy điện thoại fax đi rồi. Những lúc bố cháu ở nhà mà muốn gọi đi đâu thì rất hay dùng điện thoại bàn.”

“Chú nói cũng đúng. Bố cháu bảo dùng di động lại lo mất sóng.”

“Chắc ông anh chú vẫn chưa bỏ được thói quen từ thời sống di động còn yếu đấy mà. Chú đang định nếu không đòi được điện thoại di động của bố cháu thì sẽ đi điều tra qua lịch sử cuộc gọi trên điện thoại bàn...” Takeshi liếm môi ra chiều bực bội.

Mayo lại gần bàn đọc sách. Ngăn kéo bị lôi ra, đồ đạc bên trong vẫn vương vãi dưới sàn. Mayo tìm thấy trong số đó một chiếc bút máy hiệu Montblanc, liền nhặt lên. Mỗi khi viết những bức thư quan trọng, ông Eiichi luôn dùng chiếc bút này. Nó là món quà mẹ Mayo tặng cho bố nhân dịp kỷ niệm mười năm ngày cưới. Nếu Mayo nhớ không nhầm thì quà bố cô tặng cho vợ là một chiếc vòng ngọc trai. Mayo còn nhớ ngày hôm ấy gia đình ba người đã cùng đi ăn với nhau. Đó là một nhà hàng có quang cảnh ban đêm đẹp tuyệt. Những chú tôm chiên to đùng, ngon hết sảy, còn Mayo thì lòng đầy vui sướng.

Đồ vật tiếp theo mà Mayo nhặt lên là cặp kính lão của bố. Ông Eiichi bị loạn thị nên bình thường hay đeo cặp kính gọng tròn, những lúc đọc sách ông mới dùng đến cặp kính này. Lần đầu tiên Mayo trông thấy bố đeo kính kẹp mũi là khi ông Eiichi chuẩn bị bước sang tuổi 50. Lúc đó cô đã cảm nhận sâu sắc rằng bố mình cũng đã có tuổi rồi.

Mayo ngẩng lên nhìn Takeshi, thấy ông chú ấy đang đứng hiên ngang với hai chân dang rộng hai bên, lưng quay về vườn sau, ngắm nhìn khắp căn phòng.

“Chú đang làm gì vậy?”

Takeshi chậm rãi khoanh tay.

“Chú đang thử phân tích tâm lý của hung thủ. Tại sao hắn lại phá phách căn phòng như thế này...”

“Hả?” Mayo nhíu mày. “Chú vẫn còn nghĩ về chuyện đó sao? Đã bảo hắn làm vậy để người ta tưởng đây là hành vi của một tên trộm còn gì. Chính

miệng chú đã nói như vậy mà. Đến giờ này rồi chú còn nói gì vậy,” Mayo vừa thì thầm, vừa nhìn ra cửa. Mặc dù viên cảnh sát không vào phòng nhưng thi thoảng anh ta vẫn liếc nhìn hòng thăm dò tình hình.

“Hừm,” Takeshi buông một tiếng ậm ờ. “Quá kém.”

“Kém?”

“Chú đang bảo nguy tạo kiểu này thì quá kém, quá ầu. Nếu muốn đánh lừa để người ta tưởng hung thủ đã lục tìm đồ có giá trị thì hẳn chỉ việc phá phách giá sách với ngăn kéo một chút thôi là đủ rồi. Làm đến mức này cũng chẳng nghĩa lý gì.”

“Ngẫm ra thì chuyện hẳn để lại sổ ngân hàng cũng kỳ quặc thật.”

“Sổ ngân hàng?”

Mayo kể cho Takeshi nghe, hôm qua lúc cô đang định nhặt cuốn sổ ngân hàng rơi dưới sàn thì bị Kogure ngăn lại. Dĩ nhiên lúc này cuốn sổ ấy đã biến mất. Xem ra sau đấy nó đã bị cảnh sát thu hồi.

“Thế thì đúng là lạ thật. Gần đây, kể cả có sổ ngân hàng và con dấu nhưng nếu không xác minh được danh tính thì cũng không thể rút tiền được, vì thế chú nghe nói dạo này bọn trộm không khoảng mấy thứ như thế, nhưng chú không tin hung thủ bỏ lại vì nghĩ được đến mức đấy. Nếu hẳn muốn nguy tạo mục đích của mình là nhắm vào tiền của thì chắc chắn phải mang cuốn sổ đi. Chú không thể lý giải chuyện hẳn không chuẩn bị hung khí, vả lại cũng không biết mục đích của hẳn là gì. Liệu có thật hẳn lén vào đây để giết bố cháu hay không...” Takeshi vừa trầm ngâm suy nghĩ vừa lại gần chỗ Mayo. “Cháu đã quyết định sẽ bỏ thứ gì vào linh cữu chưa?”

“Rồi. Trước mắt cháu đang định chọn hai thứ này. Chắc ở thế giới bên kia, bố cháu cũng cần dùng đến bút máy và kính chú nhỉ?” Mayo lấy cây bút và cặp kính ra khỏi túi tote.

Takeshi lắc đầu. “Mấy thứ đó không được đâu.”

“Tại sao ạ?”

“Kính hay nhựa khi hỏa thiêu đều bị chảy ra và dính vào xương. Lúc nhặt xương cốt cháu sẽ hối hận đấy. Nếu cháu muốn chôn những thứ đó cùng bố cháu thì đợi hỏa thiêu xong rồi cho vào hũ tro cốt.”

“Nếu vậy thì cháu nên chọn thứ gì nhỉ?”

“Chắc, an toàn nhất là mấy thứ kia kìa.” Takeshi dùng ngón cái chỉ vào giá sách ở sau lưng.

“Sách ấy ạ?” Mayo bèn đứng lên, đi về phía giá sách. “Chắc là phù hợp thật.”

Mayo vừa chăm chú ngắm nhìn những gáy sách đang xếp thành hàng vừa nghĩ. Đây là tác phẩm mà bố cô dành nhiều tình cảm nhất nhỉ?

Cuối cùng, Mayo chú ý đến một cuốn sách. Đó là cuốn *Chạy đi, Melos* khổ nhỏ.

Mayo chợt nhận ra Takeshi đang đứng ngay sau lưng mình. “Cháu quyết định được rồi hả?”

“Cháu chọn cuốn này,” Mayo cho Takeshi xem cuốn sách.

“Một câu chuyện về tình bạn thắm thiết sao? Cũng được đấy chứ.”

Mayo đưa ánh mắt trở lại giá sách.

“Trước đây có rất nhiều sách kiểu này. Nhưng hình như bây giờ chỉ còn sót lại mỗi cuốn này.”

“Kiểu này?”

“Là những cuốn mà học sinh cấp hai cũng đọc được. Có cả Sherlock Holmes và Arsène Lupin nữa. Ngày xưa bố cháu hay dẫn học sinh về nhà và gợi ý họ đọc mấy cuốn đấy.”

“Dẫn học sinh về nhà ấy hả? Nếu là chú thì không đời nào. Chúng mà làm bẩn phòng hay làm hỏng đồ đạc thì lại rách việc. Không khéo có khi bọn chúng còn tắt mắt ấy chứ.”

“Nói mới nhớ...” Mayo vừa ngắm nghía bìa cuốn *Chạy đi, Melos* vừa nghiêng đầu ngắm nghĩ. “Cháu nhớ hồi cháu học cấp một, có một anh hình như là học sinh cấp hai đã ngẫ đọc cuốn sách này trong chính căn phòng này. Hỏi mẹ cháu mới biết đấy là học sinh của bố.”

Nói là cấp một nhưng là mấy năm đầu cấp, thành thử cũng chỉ là ký ức nhạt nhòa của hơn hai mươi năm về trước. bấy lâu nay Mayo chưa từng nhớ ra chuyện đó.

Chừng như không hứng thú gì với câu chuyện kỷ niệm của Mayo, lúc này Takeshi đang ngắm một kệ sách khác. Đó là kệ xếp những tập tài liệu liên quan đến trường học.

“Hồi cấp hai, Mayo học khóa bao nhiêu?”

“Cháu ạ? Cháu học khóa 42.”

Takeshi rút một tập tài liệu ra khỏi kệ. Trên đó có đề dòng chữ *Tuyển tập các bài văn tốt nghiệp – Khóa 42* được viết bằng bút dạ.

“Chú định làm gì vậy?”

“Chú chỉ xem chút thôi.”

“Chú đừng có xem của cháu đấy nhé.”

“Cháu nói gì thế. Đọc bài tập làm văn của những đứa gười ời đất hời kia thì có gì vui?” Takeshi xoay người lại, mở tập tài liệu. Đoạn ông chú ấy nhanh tay lật giở những trang giấy viết đã được đóng thành tập.

“Chú thôi đi mà.”

“Ồ, đây rồi. Kamio Mayo, lớp 9B. Chữ đẹp lắm nhỉ?”

“Thôi mà, chú đừng đọc.”

Mayo định cướp lấy tập tài liệu song Takeshi vốn đã cao lại còn vươn cả hai cánh tay chếch lên trên, thành thử cô không với tới.

“Hừm, ra thế. H ồi cấp hai cháu ước mơ trở thành người vẽ tranh minh họa hả?”

“Thế thì có gì xấu ạ? Thôi, chú xem đủ rồi đấy.”

Thấy Takeshi hạ cánh tay xuống và đóng tập tài liệu lại, Mayo liền cướp lấy rồi trả về chỗ cũ trên giá sách.

“O?” Takeshi bấy giờ đang nhìn vào gáy của một tập tài liệu khác bỗng chau mày ra chiều khó hiểu.

“Sao vậy chú?”

“Thứ tự chỗ này đang bị ngược này.” Takeshi chỉ tay vào tập tài liệu của khóa 37. Đúng là nó đang bị đảo ngược vị trí với tập tài liệu của khóa 38 kế bên.

“Đúng thật,” Mayo bèn sắp xếp lại cho đúng.

“Cơ mà, chú không nghĩ bố cháu lại cất công cất giữ mấy thứ này,” vừa ngắm nhìn những tập tài liệu xếp ngay ngắn thẳng hàng, Takeshi vừa nói.

“Nếu hỏi bố cháu muốn đem theo thứ gì sang thế giới bên kia, không chừng ông sẽ trả lời là muốn mang tất cả chỗ này ấy chứ.”

“Cũng có thể,” Takeshi hai tay chống nạnh thở dài. “Nhưng cho hết vào linh cữu thì hơi bị nhiều quá.”

Nhà tang lễ nằm trên một ngọn đồi thoải ở rìa thị trấn. Đó là một tòa nhà ba tầng nom sạch sẽ, được bao quanh bởi những bức tường màu trắng và những cánh cửa bằng kính. Lò thiêu cũng ở ngay kế bên, nối với nhà tang lễ bởi một lối đi hẹp có mái che. Mayo còn nhớ, nhờ lối đi ấy mà hôm làm đám tang mẹ cô, mặc dù trời đổ mưa nhưng mọi người vẫn đi chuyển được mà không cần che ô.

Nogi đã chờ sẵn ở sảnh vào. Sau lưng anh ta có mấy người đàn ông đeo khẩu trang có vẻ là nhân viên, song theo lời Nogi thì tất cả bọn họ đều là điểu tra viên.

“Ngoài tôi ra chỉ có ba nhân viên nữa thôi. Hiện những nhân viên chính hiệu đó đang làm công tác chuẩn bị trong hội trường.”

Nghe vậy, Mayo liền hiểu ra. Đám nhân viên giả mạo nom có vẻ buồn tay buồn chân. Xem ra cho đến khi khách khứa xuất hiện thì họ không có việc gì để làm.

Takeshi nhìn mấy viên cảnh sát với ánh mắt lạnh lùng, đoạn quay sang phía Nogi.

“Tôi muốn nhờ cậu thêm một việc, liệu còn kịp không nhỉ?”

“Là việc gì vậy ạ?”

“Tôi muốn có thêm một vị trí quay video nữa. Đó là ở quầy tiếp đón. Sau đám tang tôi muốn xem lại tình trạng tiếp đón. Đoạn video đó cũng chỉ ghi lại cho chúng tôi thôi chứ không cần phát đâu.”

“À,” Nogi lấy điện thoại ra khỏi túi trong. “Tôi hiểu rồi. Chúng tôi có thể làm được. Tôi sẽ bố trí ngay bây giờ.”

“Trăm sự nhờ cậu. Cụ thể quay ở góc nào thì tôi sẽ chỉ cho cậu sau.”

“Tôi hiểu rồi.”

Nhân lúc Nogi đi gọi điện cho ai đấy, Mayo bèn hỏi Takeshi: “Chú muốn thêm máy quay để làm gì vậy?”

Câu trả lời của Takeshi là: “Đến lúc cần chú sẽ nói cho cháu biết.”

Nogi quay trở lại. Có vẻ việc thêm vị trí đặt máy quay không vấn đề gì. Takeshi gật đầu hài lòng.

Mayo bước vào hội trường đúng lúc nhân viên đang trang trí hương án. Trông thấy chiếc quan tài làm bằng gỗ thô, cô bỗng đứng khựng lại. Nắp quan tài chưa đóng, đang được để bên cạnh.

Mayo chậm rãi tiến đến. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy khuôn mặt của bố. Ông đang nhắm mắt, trông thật thanh thản. Hình ảnh này hoàn toàn khác so với lúc Mayo trông thấy ở phòng chứa thi thể của sở cảnh sát, cứ như thể bố cô sắp sửa mở mắt ra mà tỉnh dậy đến nơi rồi. Cô thẫn thờ tay nghề của nhân viên nhập quan thật đáng nể.

Mayo sực nhớ ra, liền lấy cuốn *Chạy đi, Melos* nhỏ ra khỏi túi. Đoạn cô đặt nó bên cạnh thi hài bố. Hôm nay họ sẽ không làm nghi lễ xuất quan nên cô phải tranh thủ bỏ vào trước khi quên khuấy mất, Mayo nghĩ.

“Có giấy khai tử chưa nhỉ?” Takeshi hỏi Nogi.

“Có rồi ạ,” Nogi nói, đoạn lấy một tờ giấy ra khỏi tập hồ sơ đang kẹp ở nách.

Takeshi nhận lấy tờ giấy đó, đi khỏi chỗ Nogi đang đứng một đoạn. Thấy Mayo đến gần, chú ấy liền lầm bầm: “Thì ra là như thế.”

“Chuyện gì vậy chú?”

“Chú tò mò không biết trong giấy chứng nhận kết quả khám nghiệm tử thi, họ ghi nguyên nhân tử vong là gì.”

“Thế họ ghi là gì ạ?”

“Tim ngừng đập do huyết quản vùng cổ bị chèn ép. Quả nhiên bố cháu không đơn giản là bị chết ngạt.”

“Nghĩa là hung khí không phải một loại dây mảnh sợi đúng không chú,” Mayo khẽ giọng thì thẫn cốt để Nogi không nghe thấy.

“Đúng vậy.” Nói đoạn Takeshi quay lại chỗ Nogi, trả tờ giấy cho anh ta. Sau đó, Takeshi lại gần hương án, nhìn lên di ảnh của ông Eiichi bấy giờ đã được trang trí xong. Bức ảnh ấy đang mỉm cười nhìn Takeshi. Mặc dù đây là ảnh chụp ở một hội trường tổ chức đám cưới, song phần phong nền đã được xóa bỏ một cách khéo léo.

“Cô Kamio này,” Nogi bắt chuyện với Mayo. “Tôi có mấy việc muốn trình bày với cô. Bây giờ cô có tiện nói chuyện không?”

“Không vấn đề gì.”

“Vậy mời cô vào phòng đợi nhé.”

“Tôi biết rồi... Chú có đi không ạ?”

“Chú không. Mấy việc vặt vãnh đây giao cả cho cháu,” Takeshi trả lời lạnh tanh, mắt vẫn ngược nhìn bức di ảnh.

Sau khi vào phòng đợi, Nogi giải thích cho Mayo về trình tự các công việc tiếp theo. Mayo cảm thấy các thủ tục đã được đơn giản hóa khá nhiều so với hồi làm đám tang mẹ cô. Xem ra do ảnh hưởng của dịch Corona, họ phải lo liệu sao cho có thể hạn chế tiếp xúc giữa người với người hết mức có thể.

Bàn bạc xong xuôi, Mayo bèn quay trở lại hội trường. Không thấy bóng dáng nhân viên nào, có vẻ như công tác trang hoàng đã hòm hòm rồi. Hai chiếc ghế gấp xếp cạnh nhau được dành cho gia quyến, Takeshi đang ngồi trên chiếc ghế bên phải.

“Chú ăn cơm nắm không?” Mayo lấy túi đồ mua ở cửa hàng tiện lợi ra khỏi túi tote, đoạn hỏi Takeshi. Trên đường tới đây, cô đã ghé qua cửa hàng để mua cơm nắm và mấy chai trà Nhật cho bữa trưa.

“Ồ, chú xin,” Takeshi ngoài lại đáp.

Mayo ngồi xuống bên cạnh, lấy nắm cơm nhân cá hồi và trứng cá hồi cùng một chai trà đưa cho Takeshi. Còn của cô là nhân cá ngừ với sốt mayonnaise.

“Không hiểu sao cháu thấy thật kỳ cục. Ngồi ăn cơm nắm bên cạnh cỗ quan tài như thế này,” Mayo vừa bóc lớp màng bọc bên ngoài nắm cơm, vừa đưa mắt nhìn quan tài.

“Cũng được chứ sao. Coi như có mỗi hai chú cháu là được ăn trước bữa cơm thân mật của lễ canh linh cửu.”

Vì đề phòng dịch Corona nên lễ canh linh cửu hôm nay Mayo không tổ chức bữa cơm thân mật.

Hai người lặng lẽ ăn cơm nắm, được một lúc thì Mayo sực nhớ ra một chuyện, liền quay sang nhìn chằm chằm Takeshi.

“Sao đấy? Mặt chú dính gì hả?”

“Lần đầu tiên cháu gặp chú là ở đám tang bà nội.”

“Chắc vậy.”

“Buổi tối trước hôm đó, trong lúc chuẩn bị cho lễ thông dạ của bà, cháu được nghe bố kể chuyện mình có một cậu em trai. Vì là lần đầu tiên nghe đến chuyện đó nên cháu rất bất ngờ.”

“Vậy hả?”

“Có chuyện này cháu muốn hỏi chú suốt thời gian qua.”

“Gì vậy?”

“Trong lần gặp mặt đầu tiên, chú nói chú biết rất rõ về cháu. Rằng cháu vẽ giỏi và rất yêu mèo. Chú nhớ không?”

Takeshi uống trà, đoạn nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

“Thế nào nhỉ? Chú không nhớ, nhưng có thể chú đã nói thế thật.”

“Lúc chú nói vậy, cháu cứ chắc mẫm chú nghe được từ bố cháu. Nhưng sau đấy cháu hỏi lại bố, bố cháu bảo chưa bao giờ kể chi tiết về cháu cho chú cả. Vậy tại sao chú lại biết cháu vẽ giỏi và yêu mèo ạ?”

“Tại sao nhỉ?” Takeshi khẽ nghiêng đầu. “Chú quên rồi.”

“Sao có chuyện đó được? Chắc hẳn chú nói dối.”

Takeshi bèn nhìn Mayo với vẻ mặt kinh ngạc. “Sao cháu lại khẳng định được như vậy?”

“Chắc chú phải có mưu mẹo gì đó chứ? Làm sao chú quên một chuyện như thế được?”

“Hừ,” Takeshi cười khẩy. “Cháu nhạy bén ra phết đấy.”

“Chú nói đi mà.”

Takeshi liếc nhìn Mayo. “Cháu muốn biết đến thế à?”

“Muốn thì cháu mới hỏi chứ.”

“Cháu định trả chú bao nhiêu?”

Nghe Takeshi hỏi vậy, Mayo suýt chút nữa thì sặc. Cô lấy tay bịt miệng, lờ mắt, nói: “Lại nữa hả?”

“Thế thì có gì xấu nào? Trên đời này có ảo thuật gia nào bật mí mảnh khóc của mình không công không?”

“Thật không thể tin được. Cháu nghi ngờ nhân phẩm của chú đấy.”

Takeshi thở hắt ra, đoạn vo tròn miếng màng bọc bên ngoài nắm cơm vừa ăn xong, bỏ vào túi nilon.

“Thôi đành vậy. Hôm nay là trường hợp đặc biệt đấy nhé. Chú sẽ nói cho cháu biết thay cho tiêng phúng điếu. Đầu tiên, lý do tại sao chú lại biết chuyện cháu yêu mèo. Câu trả lời là như thế này. Chú đã sống nhiều năm trên đời và cho đến tận bây giờ chú chưa từng gặp đứa con gái nào ghét mèo cả. Ít nhất thì không có cô bé nào cảm thấy khó chịu khi người khác đoán là mình thích mèo cả. Hết.”

“Hả?” Mayo tròn tròn mắt. “Chỉ thế thôi à?”

“Phải.”

“Gì vậy trời. Tóm lại chú chỉ đoán mò thôi à?”

“Hãy gọi đó là phỏng đoán dựa trên khoa học thống kê.”

Mayo không khỏi thất vọng. Câu trả lời cho tấm màn bí ẩn đã che phủ trước cô suốt gần hai mươi năm qua lại là thế này sao? Thế này thì ảo thuật ở chỗ nào chứ.

“Còn vẽ vẽ tranh thì sao ạ? Cứ cho là hiếm có đứa con gái nào ghét mèo đi, nhưng vẽ xấu thì đây ra đấy mà.”

“Cũng đúng.”

“Chú giải thích thế nào về bí ẩn đó?”

“Chuyện đó để lần sau chú nói cho.”

“Trời, sao lại thế?”

Mayo vừa dẫu môi lên phản nản thì chợt nghe thấy tiếng động ở sau lưng. Cô ngoái lại, thấy Momoko đang đứng lấp ló trong bộ tang phục.

“Momoko,” Mayo đứng dậy, cất tiếng.

“Lâu rồi không gặp,” Momoko cũng chạy vội tới. Hai người nắm lấy tay nhau.

“Cậu đến sớm thế.”

Mayo đã nhờ Momoko phụ trách khâu tiếp đón.

“Tớ nghĩ bụng biết đâu còn có thể phụ giúp cậu nhiều việc khác. Nhưng dù sao tớ cũng đã trót đến sớm quá rồi phải không?”

“Không phải vậy đâu. Đợt này đang vướng phải dịch Corona nên tớ cũng có rất nhiều chuyện cần giải thích trước với cậu.”

“VẬY thì may quá. Mayo này, cậu đừng quá sức đấy nhé. Việc gì có thể giao cho người khác thì cậu cứ để người khác làm. Cậu mà không phiên phiên đi là lại ốm ra đấy.”

“Ừ, tớ sẽ chú ý.”

Takeshi từ đằng sau bước đến. “Cô bé này là Momoko hả?”

“Vâng... Momoko, để tớ giới thiệu với cậu. Đây là chú tớ. Chú ấy tên là Takeshi, em ruột của bố tớ.”

Momoko tỏ ra căng thẳng. “Cháu chào chú ạ.”

“Chú có nghe Mayo kể chuyện về cháu rồi. Hình như cháu nấu ăn giỏi lắm đúng không?”

“Đạ? À không, không có chuyện đó đâu chú,” Momoko vừa xoa tay vừa lắc đầu.

“Thế sao? Nhưng theo lời Mayo thì ngày xưa cháu từng đãi nó món gì ngon lắm mà. Xem nào, tên món đấy là gì ấy nhỉ?”

Takeshi quay sang nhìn Mayo, song cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì. Tại sao ông chú này cứ bất thành linh nói ra mấy chuyện kỳ quặc như thế nhỉ?

“A,” vẻ mặt Momoko như vừa nhớ ra chuyện gì. “Hay là món há cảo nhỉ?”

“Chính nó,” Takeshi chỉ tay vào Momoko, đoạn quay sang nhìn Mayo. “Cháu chả bảo đấy là lần đầu tiên cháu được ăn món há cảo ngon đến thế còn gì. Đúng không?”

Mayo tuyệt nhiên không có ký ức gì về việc mình từng kể chuyện đó cho Takeshi nghe, song cô cũng nhớ mang máng chuyện hồi cấp hai cô từng đến nhà Momoko chơi và được chiêu đãi món há cảo. “À,” cô gật đầu một cách mập mờ.

“Trời ơi, cậu vẫn còn nhớ chuyện từ ngày xưa ngày xưa đấy à?” Momoko đưa tay lên miệng. “Món há cảo đấy có gì ghê gớm đâu. Làm tớ xấu hổ quá đi.”

“Cháu cứ khiêm tốn. Chú thật ghen tị với chồng cháu vì có cô vợ giỏi nấu ăn. Nghe nói hôm nay cháu sẽ phụ trách tiếp đón khách khứa giúp nhà chú phải không? Trăm sự nhờ cháu. Thế nhé, hẹn gặp cháu sau.”

Takeshi đi ra cửa, song trước khi khuất dạng, ông chú ấy còn ngoái đầu lại, nở một nụ cười nham hiểm. Nhìn gương mặt chú, Mayo chột vớ lẽ ra. Chuyện Takeshi nói với Mayo khi đó vẫn là một cô bé con rằng “Nghe nói cháu vẽ rất giỏi” chẳng qua cũng chỉ là một trò ranh ma giống vừa rồi. Cứ cho là Mayo vẽ xấu đi nữa thì khi còn là một học sinh tiểu học, cô vẫn phải vẽ vôi gì đó trong những tiết thủ công. Chẳng hạn có thể nói, ai đó, ví dụ như bố cô khen ngợi bức tranh ấy. Làm gì có ai cảm thấy khó chịu khi được khen cơ chứ?

“Chú cậu tuyệt thật đấy,” Momoko lẩm bẫm.

Mayo lắc lư ngón trỏ trước mặt người bạn thân. “Ông chú này hàm hồ lắm, cậu đừng có tin.”

Với lễ canh linh cữu và lễ đưa tang kiểu mới, việc tiếp đón cũng cần đầu tư nhiều công sức. Sở tang được làm theo hình thức phát thẻ, trong đó có ô trống để điền tên, địa chỉ liên lạc và quan hệ với người quá cố. Sau khi khách đến viếng đi ăn thông tin tại mấy chiếc bàn được chuẩn bị sẵn, họ sẽ đưa phong bì phúng điếu và thẻ tên cho người tiếp đón. Bút viết được lấy từ chiếc hộp có đề chữ *Chưa sử dụng* viết xong sẽ bỏ vào hộp *Đã qua sử dụng*. Bút có mấy cây, được khử trùng và bổ sung định kỳ. Là người phụ trách tiếp đón, Momoko không chỉ đeo khẩu trang và mặt nạ bảo hộ mà còn mang cả găng tay nữa. Phong bì phúng và thẻ tên được xếp trên khay, khi đạt đến một số lượng nhất định họ sẽ cho cả khay vào thùng. Bên trong thùng có sẵn cơ chế khử khuẩn chỉ bằng một công tắc.

“Cũng hơi cẩu thả, xin lỗi cậu nhé,” Mayo nói với Momoko.

“Không sao, cậu đừng bận tâm,” Momoko nhanh nhẩu đặt thẻ tên và phong bì vào khay. Ngoài phong bì có ghi chữ *Ikenaga Ryosuke*, bên cạnh là chữ *Momoko*. Nhìn thấy thế, Mayo mới nhớ ra họ mới của Momoko bây giờ là Ikenaga. Trước giờ cô chỉ toàn gọi bằng tên nên chưa gì đã quên mất họ mới của cô ấy.

“Anh nhà tớ sẽ đến sau,” Momoko nói.

“Ôi, thật á? Nhưng anh ấy đang ở Kansai cơ mà?”

“Đúng vậy, nhưng nghe tờ báo tin thầy Kamio mất, anh ấy bảo nhất định sẽ đến dự đám tang.”

“À, ch ồng cậu ngày xưa cũng học trường mình à?”

“Ừ. Hình như thầy Kamio là thầy chủ nhiệm của anh ấy năm lớp 7 và lớp 9. Tờ chưa nói với cậu nhĩ, nhà tờ bảo thầy Kamio đã giúp đỡ anh ấy rất nhiều đấy.”

“Có khi tờ cũng nghe cậu kể r ồi nhưng không nhớ, xin lỗi cậu nhé. Hóa ra là vậy.”

Mấy năm nay, Mayo cũng chỉ nhắn tin với Momoko dăm ba lần mỗi năm chứ không có cơ hội thông thả trò chuyện. H ồi biết tin Momoko lấy ch ồng, Mayo cũng chỉ gửi tin nhắn chúc phúc. Cô chưa gặp Ryosuke, ch ồng Momoko lần nào.

“Anh nhà cậu vẫn phải công tác ở đây một thời gian nữa à?”

“Tờ không rõ, chắc vậy.”

“Kansai nhĩ? Cậu không tính đến chuyện chuyển đến ở cùng anh ấy sao?”

“Chuyện đó thì...” Momoko nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Dịch Corona vẫn chưa được khống chế, vả lại thú thực với cậu tờ rất sợ phải đến một môi trường khác. Thà tờ cứ ở lại vùng đất thân thuộc để chờ anh ấy còn hơn. Còn cả thằng nhỏ nữa mà.”

Nghe Momoko nói, Mayo cũng hiểu ra, có lẽ đúng là như vậy thật. Tùy thuộc tình hình lây lan Corona mà rất có thể mọi người sẽ phải hạn chế di chuyển đến các tỉnh thành khác. Sống ở nơi đất khách quê người mà gặp phải chuyện như vậy chắc cô ấy sẽ chìm trong bế tắc mất thôi.

Mayo thử nghĩ xem nếu đổi lại là mình thì sẽ thế nào? Công ty của Mayo và Kenta không có chuyện thuyên chuyển công tác nhưng giả sử Kenta nhẩy việc và phải chuyển đến một nơi xa lơ xa lắc thì liệu cô có đi cùng không nhĩ? Nếu muốn theo chân anh, cô chẳng còn cách nào khác ngoài nghỉ việc ở công ty.

“Hiện giờ cậu không đi làm nhĩ?”

“Ừ, nhưng mà...” Momoko ngập ngừng nói tiếp. “Nói thật với cậu, tờ đang muốn đi làm lại đây. Tờ chưa nói với cậu chứ thật ra tờ nghỉ việc là vì công ty bị phá sản.”

“Ôi, thật thế ư?” Đây là lần đầu tiên Mayo nghe chuyện này. “Tớ nhớ không nhầm thì cậu làm ở đại lý du lịch nhỉ?”

“Đúng rồi. Công ty tớ sập tiệm mùa thu năm ngoái. Cũng bởi dịch Corona đã khiến ngành du lịch chịu tổn thất nặng nề mà. Mấy công ty du lịch tép riu bị hạ gục như chơi. Mà kể ra bị đánh bại vì Corona cũng chẳng ra thể thống gì,” Momoko nhún vai, cười khổ.

Chắc cậu ấy đang vất vả lắm, nhìn khuôn mặt tròn trĩnh của cô bạn, Mayo trộm nghĩ vậy. Dù có tỏ ra vui vẻ thì trong lòng mỗi người đâu có những nỗi khổ riêng. Phải chăng đến tuổi 30 thì chuyện đó cũng trở nên hiển nhiên.

Takeshi này giờ mất hút, bỗng dừng lại từ đâu xuất hiện cùng với Nogi, hai người bắt đầu bàn bạc gì đó ngay gần khu vực tiếp đón. Có vẻ như Takeshi đang chỉ cho Nogi vị trí lắp camera để quay lại quá trình tiếp đón khách khứa mà chú ấy đã nhắc đến khi nãy. Mayo không rõ Takeshi đang âm mưu chuyện gì, song về mặt của chú lúc thì thấn vào tai Nogi trông đầy vẻ ám muội.

Chẳng mấy chốc, những vị khách trong bộ đồ tang bắt đầu xuất hiện lác đác. Người đầu tiên đến chào hỏi Mayo là một người có tuổi, trông lạ mặt. Hỏi ra mới biết ông ấy từng làm hiệu trưởng trong những năm cuối cùng bố cô còn tại chức. Ông ta nói với Mayo bằng cái giọng khó nghe, đại ý là cầu mong cảnh sát sẽ sớm bắt được tên hung thủ đã cướp đi tính mạng của một con người đáng quý. Xem ra ông ta đã biết chuyện ông Eiichi bị sát hại. Mặc dù người ta chưa đưa tin về vụ án nhưng ở cái thị trấn nhỏ bé này, tin đồn sẽ lan đi ngay thôi.

Haraguchi ở cửa tiệm bán rượu đến cùng ba người đàn ông khác. Hình như họ đều là bạn cùng lớp với Mayo. Lâu lắm rồi cô mới gặp lại họ, và lại lý do lớn nhất là tất cả bọn họ đều đeo khẩu trang, thành thử Mayo hoàn toàn không nhận ra được ai với ai.

Một người đàn ông có bờ vai rộng đứng trước mặt Mayo.

“Kamio, tội nghiệp cho cậu quá. Tớ đây, Kashiwagi đây,” người đàn ông nói tháo khẩu trang ra, rồi lại đeo vào. Đó chính là Kashiwagi Koudai, hiện đang là phó giám đốc công ty xây dựng Kashiwagi.

“A... Lâu rồi không gặp cậu.”

“Nghe Haraguchi báo tin mà tớ sốc quá. Không ngờ lại có người làm cái chuyện kinh khủng như thế. Nếu tớ có thể giúp gì cho cậu thì cứ nói với tớ nhé, đừng ngại,” Kashiwagi nói bằng giọng đáng tin cậy. Cậu ta có cái vẻ quyên uy rất hợp với chức vụ phó giám đốc.

“Cảm ơn cậu,” Mayo nói.

Những người đàn ông khác cũng đến chào hỏi Mayo như vậy. Cậu Numakawa hơi đậm người hiện đang quản lý một cửa hàng ăn uống. Trông đối lập với cậu ta, Makihara với khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt đeo kính đang làm việc cho một ngân hàng địa phương.

Mayo nhớ lại câu chuyện Haraguchi đã kể. Rằng khi dự án *Ngôi nhà mê cung ảo* bị tạm dừng, họ đã nghĩ đến một kế hoạch thay thế để vực dậy thị trấn, với Kashiwagi là thành viên chủ chốt. Có vẻ như cả Numakawa và Makihara đều tham gia vào kế hoạch đó.

Bốn người đi về phía quầy tiếp đón, riêng Makihara dường như vừa sức nhớ ra chuyện gì, liền quay lại chỗ Mayo.

“Kamio này, dạo gần đây cậu có nói chuyện gì với thầy không? Chuyện về các bạn cùng khóa chẳng hạn?”

Mayo bèn lắc đầu.

“Dạo này bố con tớ không mấy khi có dịp trò chuyện với nhau. Sao thế?”

“À không, tại lớp mình chuẩn bị họp lớp nên tớ đang nghĩ không biết thầy có nói chuyện gì về bọn tớ không?”

“Ví dụ như chuyện gì?”

“Thì chẳng hạn như hiện giờ Makihara đang làm cái này, Numakawa thì khốn khổ vì dịch Corona... Tóm lại, tớ muốn biết thầy quan tâm đến bọn tớ đến mức nào ấy mà.”

“Cậu tò mò về chuyện đó ư?”

“Cũng hơi hơi. Tớ đang định đến buổi họp lớp sẽ hỏi thầy nhưng giờ thì không hỏi được nữa rồi. Cơ mà, nếu cậu không nghe được chuyện gì thì thôi. Xin lỗi vì làm mất thời gian của cậu,” Makihara nói đoạn nhanh chân rời đi.

Đúng là anh chàng kỳ quặc, vừa nhìn theo tấm lưng gầy của Makihara, Mayo vừa nghĩ.

Sau đó khách khứa dần kéo đến viếng. Thấy Nogi gọi, Mayo bèn ra chào hỏi vị sư trụ trì, trong lúc đó thời gian cử hành lễ canh linh cũng đến gần, Mayo bèn đi vào hội trường. Đến nơi, cô đã thấy Takeshi ngồi đó, hai chân bắt chéo. Mayo vừa ngồi xuống, ông chú ấy đã hỏi ngay: “Tình hình thăm viếng của những kẻ tình nghi sao rồi?” Takeshi nói thản nhiên, bởi tay nhân viên của công ty mai táng đang cầm máy quay đứng gần đó.

“Chú đừng gọi họ là kẻ tình nghi. Bạn cùng khóa với cháu cũng đến kha khá.”

“Tình nghi quá đi chứ.”

Takeshi vừa dứt lời, nhân viên công ty mai táng, người phụ trách đi đầu hành buổi lễ liền thông báo bắt đầu lễ canh linh cửu.

Cũng giống như mọi lễ canh linh cửu bình thường khác, vị sư trụ trì bước vào hội trường và bắt đầu tụng kinh. Điểm khác biệt so với mọi khi là ngoài nhân viên của công ty mai táng ra, chỉ có hai người ở trong hội trường. Những hình ảnh này đang được quay lại và trình chiếu trên mạng.

Đã đến giờ thắp nhang. Đầu tiên là Mayo, tiếp đến là Takeshi lần lượt đứng dậy. Một lúc sau, đến lượt khách lên thắp nhang. Người bước vào đầu tiên là vị cựu hiệu trưởng già nua. Ông bước những bước run rẩy đến gần quan tài, sau khi nhòm vào bên trong, liền chấp tay lại với vẻ mặt đau buồn. Sau đó, ông chậm rãi thắp nhang, rồi theo hướng mũi tên dưới sàn đi về phía cửa ra trước mặt. Thế theo nguyện vọng của Takeshi, tất cả những hành động ấy đều được người nhân viên của công ty mai táng đang hơi cúi xuống quay lại.

Sau đó, khách đến viếng xếp thành hàng dọc, tuân thủ giãn cách xã hội, lần lượt vào nhìn mặt thi thể, sau đó thắp hương rồi đi ngang qua trước Mayo và Takeshi. Mayo nhớ lại lời ông chú, cố gắng hết sức nhưng không quá lộ liễu quan sát xem họ phản ứng ra sao khi nhìn bố cô trong linh cửu.

Đến lượt các bạn đồng niên của cô vào viếng. Kashiwagi chăm chú nhìn vào bên trong quan tài với vẻ mặt nghiêm nghị, đoạn chấp hai tay vào nhau. Cậu ta đeo khẩu trang nên Mayo không rõ lắm, song trong đầu cô hiện lên hình ảnh Kashiwagi đang khóa chặt miệng, lặng thinh.

Numakawa và Makihara cùng hoàn thành nghi lễ như bao người khác. Mayo không thấy có điều gì đặc biệt đáng lưu tâm ở họ.

Vào viếng cuối cùng là một cặp nam nữ. Đó là Momoko và một người đàn ông cao ráo. Chắc là chồng cô ấy. Mayo nhớ đến cái tên Ikenaga Ryosuke được viết ngoài phong bì. Không biết bố cô đã làm những gì cho người đàn ông này mà anh ta lại cảm thấy mang ơn đến mức phải cất công từ Kansai chạy tới đây như vậy nhỉ?

Hai người căng thẳng tiến đến gần linh cữu. Lúc nhòm vào bên trong, Momoko liền nhíu mày, nom có vẻ đau buồn. Ikenaga Ryosuke cũng có cùng phản ứng, song trong một khoảnh khắc, mắt anh ta mở to ra chiêu ngạc nhiên, có đi đâu, sau đấy thái độ của hai người không có gì mất tự nhiên. Họ thấp nhang rồi cúi đầu trước Mayo và đi ra cửa.

Chẳng mấy chốc vị sư trụ trì đã tụng kinh xong và rời khỏi hội trường, nhân viên công ty mai táng thông báo kết thúc lễ canh linh cữu.

Ra đến bên ngoài, Mayo bắt gặp vợ chồng Momoko, bèn chạy đến chỗ họ.

“Cảm ơn cậu đã tiếp khách giúp tớ. Cậu có mệt không?”

“Không sao, không thành vấn đề. Tớ đã nắm được tinh thần rồi, ngày mai cậu cứ để tớ lo nhé.”

“Ừ, vậy thì may quá. À mà...” Mayo ngược nhìn người đàn ông đang đứng cạnh Momoko. “Cảm ơn anh hôm nay đã lặn lội đường xa đến đây. Đã vậy em còn bắt vợ anh giúp em như thế này, thật sự ngại với anh quá.”

“Không đâu,” Ikenaga Ryosuke liền xua tay. “Thầy Kamio đã giúp đỡ anh rất nhiều, làm mấy chuyện này âu cũng là lẽ đương nhiên thôi. Mà, nói thế nào nhỉ... Xin chia buồn với em... À không, mấy lời này cũng chẳng thể giúp em nguôi ngoai được, anh rất lấy làm tiếc. Tiếc nuôi và day dứt. Xin lỗi em, anh chỉ có thể nói được như thế,” mặc dù Ryosuke đang đeo khẩu trang, Mayo vẫn nhận ra anh ta đang nhăn nhó. Cô có thể cảm nhận được tâm trạng bứt rứt của Ryosuke khi không thể diễn tả trọn vẹn cảm xúc của mình.

“Vậy là đủ rồi ạ. Có lẽ bố em cũng đang vui lắm.”

“Được vậy thì tốt quá.”

“Anh Ryosuke,” Momoko nói đoạn chỉ vào đồng hồ đeo tay. “Anh sắp sửa phải đi rồi còn gì?”

“À, phải rồi. Thế nhé Kamio, anh xin phép về đây.”

“Tối nay anh sẽ ngủ lại nhà vợ chứ?”

“Không, anh quay về luôn.”

“Quay về? Về Kansai á? Bây giờ ư?”

“Nhà tớ lại lộn ngược về Kansai luôn,” Momoko nói chen vào. “Hình như công việc của anh ấy đang bận.”

Mayo lại ngược nhìn Ryosuke, chớp mắt.

“Đang lúc như thế mà anh vẫn cất công đến tận đây... Em thật sự cảm ơn anh rất nhiều.”

“Em đừng bận tâm. Không sao đâu. Anh quen rồi mà. Thôi nhé Momoko, gặp em sau.”

“Anh đi cẩn thận.”

Ikenaga gật đầu, đoạn nói với Mayo “Anh xin phép,” rồi đi ra cửa chính.

“Vất vả cho anh ấy quá,” Mayo nói với Momoko.

“Anh ấy là con người của công việc mà,” Momoko buông tiếng thở dài.

Mayo nhìn xung quanh, xem ra những vị khách khác đã về cả rồi.

Cô cùng Momoko quay trở lại bàn tiếp đón, thảo luận với Nogi về chuyện ngày mai. Phong bì phúng điếu được gom lại, bỏ vào một chiếc hộp đã qua diệt khuẩn. Mayo cho chiếc hộp ấy vào túi tote.

“Ờ, thế đóng thẻ tên đâu?”

“Tôi đã đưa chúng cho chú cô rồi,” Nogi nói, đoạn lia mắt ra sau lưng Mayo. Cô ngoái lại, thấy Takeshi đang đứng đối diện với hai người đàn ông. Không hiểu vì lý do gì mà bầu không khí giữa họ có vẻ căng thẳng. Hai người đó là nhân viên giả mạo, họ chính là các điếu tra viên.

“Họ đang làm gì vậy nhỉ?”

“Tôi cũng chịu,” Nogi nghiêng đầu. “Vậy nhé cô Kamio, ngày mai lại nhờ cô giúp đỡ.”

“À, tôi mới là người phải nhờ anh giúp đỡ.”

Nogi lịch thiệp cúi đầu, sau đó anh ta liếc nhìn về phía Takeshi một cái rồi nhanh chóng rời đi. Xem ra anh ta không muốn dính dáng đến mấy chuyện phiền toái.

“Thôi, tớ cũng về đây,” Momoko nói. “Hẹn gặp cậu ngày mai nhé.”

“Ừ, chào cậu.”

Sau khi tiễn Momoko xong, Mayo bèn tiến đến gần chỗ Takeshi.

“Sao thế ạ? Có chuyện gì vậy chú?”

“Sao trắng gì? Mấy người này đưa ra đòi hỏi vô cớ, chú vừa từ chối vì không thể làm việc đó được.”

“Sao lại là đòi hỏi vô cớ được ạ? Tôi đã nói là để phục vụ đi điều tra rồi mà,” một trong hai người có vẻ là bậc đàn anh, đáp bằng giọng bõn rõi.

“Rốt cuộc là chuyện gì mới được?” Mayo hỏi.

Viên cảnh sát liền thở dài thườn thượt, đoạn quay sang phía Mayo.

“Chúng tôi muốn mượn sổ tang. Nếu không được thì cho chúng tôi photocopy hoặc chụp lại.”

“Cái đó...” Mayo nhìn Takeshi bây giờ đang cầm túi giấy trên tay. Xem ra đồng thẻ tên được cất trong đó.

“Đây là những thông tin cá nhân quan trọng của khách khứa. Tôi không thể dễ dàng cho người khác xem được.”

“Bởi vậy chúng tôi đã nói là sẽ tuyệt đối không để lộ ra ngoài còn gì. Chúng tôi xin hứa.”

“Làm sao tôi tin lời hứa đó được. Những hành vi đi điều tra bất hợp pháp của cảnh sát như nghe trộm, tự tiện gắn GPS thường xuyên trở thành vấn đề gây tranh cãi đầy thôi.”

“Xin anh hãy tin tưởng chúng tôi. Khó thật. Tôi phải nói thế nào thì anh mới chịu hiểu cho chúng tôi đây. Anh cũng mong chúng tôi mau chóng bắt được tên hung thủ đã sát hại anh trai mình chứ? Chúng ta hãy hợp tác với nhau.” Viên cảnh sát đã phải chuyển sang giọng khẩn cầu.

“Hừ,” Takeshi khảy mũi. “Hợp tác? Nếu đã nói như vậy thì các cậu cũng phải chấp nhận yêu cầu của chúng tôi chứ.”

“Yêu cầu gì kia?”

“Còn phải hỏi nữa. Điện thoại của anh trai tôi. Tôi muốn các cậu trả lại ngay lập tức. Nếu không thể thì cho chúng tôi xem dữ liệu thôi cũng được.”

Mayo nhận ra ánh mắt của viên cảnh sát đã thay đổi khi nghe Takeshi nói vậy.

“Không, chuyện đó thì...”

“Không được chứ gì? Thế thì chúng tôi cũng không đồng ý.”

“Anh đừng nói chuyện vô lý như vậy. Đây là chuyện quan trọng, một mình tôi không thể quyết định được.”

“Nghĩa là cậu cần xin phép cấp trên chứ gì? Cậu ở bộ phận nào? Có phải thuộc phòng cảnh sát phụ trách địa phận này không?”

“Không, chúng tôi đến từ trụ sở cảnh sát tỉnh.”

“Vậy quản lý trực tiếp của cậu là thanh tra Kogure à? Được rồi,” Takeshi lia ánh mắt sang ngang, chỉ tay vào một viên cảnh sát khác này giờ đang theo dõi diễn biến sự việc. “Cậu kia, cậu tên gì?”

“Tôi á?” Đột nhiên bị sờ gáy, viên cảnh sát không khỏi bối rối.

“Phải. Tên cậu là gì?”

“Tôi là Maeda...”

“Rồi, cậu Maeda, cậu gọi điện cho thanh tra Kogure đi. Khi nào anh ta nhắc máy thì chuyển cho tôi. Tôi sẽ trực tiếp nói chuyện.”

“Hả, ngay bây giờ ư?”

“Ngay bây giờ.”

Maeda nhìn một viên cảnh sát kia như để chờ đợi chỉ thị. Có vẻ người này là đàn anh của cậu ta. Tay đàn anh lẳng lặng gật đầu.

Maeda bèn bấm số.

Takeshi nhìn Mayo, đoạn chìa túi giấy đang cầm trên tay ra, ý chừng muốn bảo cô cầm lấy.

“... À, tôi Maeda đây... À, chuyện về sổ tang ấy ạ, gia đình nạn nhân không chịu cho chúng ta mượn... Không ạ, họ không cho xem cũng không cho copy... Họ bảo nếu muốn xem thì đổi lại phải cho họ xem điện thoại của nạn nhân... Điện thoại ấy ạ... Của nạn nhân... Vâng, tóm lại là họ ra điều kiện trao đổi ạ. Họ đang muốn nói chuyện trực tiếp với đội trưởng.”

Takeshi liền tiến đến gần chỗ Maeda, nhanh nhẩu giật phắt điện thoại từ tay cậu ta. Đoạn chú ấy áp điện thoại lên tai, quay ngoắt người, xoay lưng lại với đám cảnh sát.

Không hiểu sao Takeshi im lặng một lúc rồi mới nói bằng cái giọng bỗ bã: “Alo, là tôi đây. Anh quên rồi sao? Tôi là em trai của Kamio Eiichi... Anh hỏi tại sao ấy à, đương nhiên là vì tôi nghĩ nói chuyện thẳng với anh sẽ nhanh hơn rồi. Tôi đã nghe cấp dưới của anh nói rồi, các anh không chịu cho chúng tôi xem điện thoại của anh tôi, vậy mà lại đòi chúng tôi phải cung cấp thông tin cho các anh à, mặt dày thì cũng phải có mức độ chứ. Rồi cuộc các anh định thế nào đây?”

Cũng giống như lúc giám định hiện trường, ngay cả khi đối phương là thanh tra đến từ sở cảnh sát tỉnh thì Takeshi vẫn cứ tuân một tràng những lời lẽ xác xược mà chẳng mấy may sợ sệt. Không biết ông chú này lấy sự tự tin, không sợ trời không sợ đất đó ở đâu ra nữa.

Mayo đứng nhìn Takeshi, trong đầu cứ nghĩ về những chuyện đó, thế rồi cô bỗng giật mình. Mặc dù Takeshi đang áp điện thoại lên tai trái để nói chuyện nhưng tay phải cũng lại cầm điện thoại và đang thao tác gì đấy. Tuy Takeshi giấu điện thoại bên trong áo khoác, nhưng đứng ở vị trí chính diện, Mayo có thể nhìn thấy hết.

Không những thế, xem ra điện thoại mà Takeshi dùng để gọi điện là của chú ấy, còn chiếc đang thao tác bằng tay phải mới là của Maeda.

Tóm lại, sau khi cướp điện thoại từ tay Maeda, Takeshi đã tắt máy rồi nhanh tay lấy điện thoại của mình ra, gọi lại cho Kogure. Vì lẽ đó nên mới có khoảng im lặng kỳ lạ kia. Chú ấy nhanh tay và khéo léo quá thể. Đã thế, mặc dù đang đứng ngay gần như thế này mà Mayo cũng không mấy may nhận ra việc trao đổi điện thoại. Có lẽ mấy viên cảnh sát cũng vậy.

Cuộc gọi của Takeshi vẫn đang tiếp diễn.

“Thôi đành vậy. Nếu anh đã nói đến thế thì tôi sẽ nể mặt anh. Tôi sẽ thôi không đòi xem dữ liệu trong điện thoại nữa. Đổi lại tôi muốn anh cho tôi biết một chuyện. Hôm thứ Bảy anh trai tôi đã đi đâu? Nếu anh chịu nói ra thì tôi sẽ cho anh photocopy sổ tang... Anh đừng có vờ vịt. Các anh chỉ cần đi đầu tra lịch sử thông tin vị trí trên điện thoại là ra ngay thôi... Để làm gì á, chuyện đó mắc mớ gì đến anh. Sao nào? Tôi thì kiểu gì cũng được hết.”

Điện thoại Mayo bỗng rung lên trong túi. Cô lấy ra xem thử, thấy có thư điện tử đến. Nhìn thấy tên người gửi, Mayo như chết lặng. Đó chính là *Maeda*. Xem ra Takeshi đã tự tiện gửi email từ điện thoại của Maeda.

“Khách sạn *Tokyo Kingdom*? Chắc không đấy?... Lúc mấy giờ?... Sau đấy thì sao?... Tôi hiểu rồi... Đừng lằm tằm về tôi, tôi sẽ giữ đúng lời hứa. Chớ có đánh đùng tôi với các người,” Takeshi cúp máy, xoay người về phía đám cảnh sát. “Tôi đã thỏa thuận với cấp trên của các cậu rồi. Mayo, cho họ mượn sổ tang đi. Cảm ơn cậu, cảnh sát Maeda,” Takeshi trả chiếc điện thoại đang áp trên tai bằng tay trái cho viên cảnh sát trẻ.

Mayo hoàn toàn không biết Takeshi đã đánh tráo điện thoại từ tay phải sang tay trái vào lúc nào và chú ấy đã cất điện thoại của mình vào túi tự

bao giờ.

Hình ảnh đang trình chiếu trên màn hình máy tính bảng là khung cảnh buổi tiếp đón hôm nay. Đoàn người đến viếng xếp thành hàng, đứng cách nhau một khoảng nhất định, lần lượt tiến đến quầy tiếp đón, chào hỏi Momoko rồi đặt thẻ tên và phong bì phúng vào khay. Đứng ngay cạnh là mấy người đàn ông mặc tang phục, quấn băng tay, theo lời Takeshi thì tất cả bọn họ đều là cảnh sát chứ không phải nhân viên của công ty mai táng.

“Cháu để ý đến cử chỉ của tay này đi. Cháu không thấy có gì mất tự nhiên à?” Takeshi lấy đầu đũa chỉ vào người đàn ông đứng cạnh Momoko.

Mayo chăm chú nhìn người đàn ông đó. Nhưng cô chỉ thấy anh ta đứng yên một chỗ, không có cử chỉ gì đặc biệt đáng ngờ.

“Cháu thấy... bình thường mà.”

Takeshi liếc cong môi ra chiều không hài lòng.

“Con bé này chẳng có mắt quan sát gì cả. Nhìn cho kỹ vào. Mỗi lần khách viếng đứng trước mặt, cậu ta sẽ cùng Momoko cúi đầu xuống. Ngay sau đó, tay trái cậu ta sẽ sờ lên cà vạt. Kia kia, lại sờ cà vạt nữa kia.”

Mayo gí sát mặt vào màn hình.

“Chú nói cũng đúng. Anh ta đang làm gì vậy?”

“Chụp ảnh đấy.”

“Sao cơ?” Mayo tròn xoe mắt.

“Tại sao cảnh sát lại đứng ở bàn tiếp đón cùng Momoko? Lý do chỉ có một, đấy là vì họ muốn chụp ảnh chính diện chân dung của tất cả khách khứa đến viếng. Có thể cậu ta đã gắn camera quay trộm trên cà vạt, vờ như đấy là kẹp cà vạt. Cậu ta cần nút chụp điếu khiển từ xa trên tay phải, ngay khi khách đứng trước mặt, cậu ta sẽ bấm nút. Việc cậu ta đưa tay trái sờ cà vạt là để cố định camera. Vì nếu camera bị rung thì hình ảnh sẽ bị nhòe.”

Nghe Takeshi nói, Mayo không khỏi phẫn nộ: “Thật quá quái.”

“Không chỉ không xin phép khách khứa mà họ còn tự tiện làm vậy mà không thèm báo trước với chúng ta. Đây gọi là chụp trộm còn gì. Là hành vi phạm pháp đấy.”

“Chính xác là chụp trộm, nhưng bọn họ không có một tí ý thức tội lỗi nào đâu. Họ tưởng để phục vụ công tác đi điều tra thì muốn làm gì cũng được. Nhưng mà sao nào? Do ảnh hưởng của dịch Corona nên hầu như tất cả khách đến viếng đều đeo khẩu trang. Đố họ nắm được chính xác mặt mũi người ta đấy. Thật đáng đời. Này, chuẩn bị đến rồi. Đừng có rời mắt khỏi màn hình.”

“Chuẩn bị?”

“Cháu cứ xem đi thì biết,” Takeshi gấp miếng trứng rán bỏ vào mồm, mắt vẫn nhìn màn hình.

Hai người đang ngồi ở phòng đợi bên cạnh hội trường tang lễ. Họ vừa ăn cơm hộp đặt người ta mang đến tận nơi, vừa bàn bạc kế hoạch tác chiến, sau khi bên cảnh sát đã lui về hết. Lúc này hai chú cháu đang xem đoạn video cảnh tiếp đón mà Takeshi đã yêu cầu Nogi quay lại.

Màn hình phát đến đoạn Kashiwagi đứng trước bàn tiếp đón. Cũng như những vị khách khác, cậu ta cúi chào Momoko, đặt thẻ tên và phong bì vào khay rồi đi khỏi. Người đàn ông đứng cạnh Momoko vẫn thường xuyên đưa tay sờ cà vạt, còn những viên cảnh sát khác thì không có cử chỉ gì đặc biệt đáng chú ý.

Sau đó, đến lượt Haraguchi đứng dậy, cúi đầu trước Momoko. Cậu ta đặt thẻ tên vào khay và đang định tiếp theo sẽ để phong bì vào đó.

“Chính là lúc này,” Takeshi tạm dừng đoạn video lại, chỉ tay vào màn hình.

Ngón tay ấy đang chỉ vào người đàn ông đứng ngay cạnh chiếc khay. Mặc dù người này đang đeo khẩu trang, song Mayo vẫn nhận ra đó là ai. Đó chính là viên cảnh sát trẻ tuổi có tên Maeda mà khi nãy vừa mới gọi điện cho Kogure theo mệnh lệnh của Takeshi.

“Hãy để ý đến tay trái của cậu ta,” Takeshi nói rồi cho video chạy tiếp.

Đúng như Takeshi nói, tay trái của Maeda đang cử động. Anh ta đưa tay ra sau tai ra chiêu đang chỉnh lại khẩu trang, sau đó lại buông tay xuống.

“Được chưa nào, nhớ nhìn kỹ các động tác của Maeda đấy.” Takeshi nói, rồi tua nhanh đoạn video. Mayo bèn căng mắt ra, chăm chú theo dõi Maeda

trên màn hình. Thế rồi, anh ta lại tiếp tục cử động tay trái giống khi nãy. Takeshi dừng đoạn video. Người đang đứng trước bàn tiếp đón cũng là một nhân vật mà Mayo biết rõ.

“Là Makihara...”

“Cậu ta cũng là bạn cùng khóa với cháu hả?”

“Vâng, cậu ta đang làm ở một ngân hàng địa phương.”

“Ngân hàng à?” Takeshi vừa lẩm bẫm, vừa tiếp tục tua nhanh đoạn video.

Ở các đoạn sau đó, Maeda cũng có vài lần lặp lại động tác tương tự.

“Tay trái của cảnh sát Maeda có gì đây mờ ám chú nhỉ?”

“Chứ còn gì? Dĩ nhiên, những động tác đó của cậu ta đều có ý nghĩa cả. Được rồi, giờ chú sẽ tua lại đoạn trước,” Takeshi cho video dừng ở đoạn ngay trước khi Haraguchi đặt thẻ tên vào khay. “Lần này cháu hãy nhìn vào tay phải của Maeda. Cháu biết cậu ta đang cầm thứ gì không?”

Mayo nhìn chằm chằm màn hình. Tay phải cậu ta đang để trước thắt lưng.

“Hình như là điện thoại thì phải? Có phải anh ta đang nhìn màn hình điện thoại không chú?”

“Chính xác.”

“Anh ta nhìn gì vậy?”

“Theo cháu là gì?”

“Cháu không biết. Chú nói đi.”

Takeshi liếc nhìn nhỏ. “Cháu thử tự mình suy nghĩ một chút xem nào.”

“Nhưng hỏi chú chẳng nhanh hơn à? Chú đừng tỏ vẻ nghiêm trọng nữa, nói cho cháu đi mà.”

Takeshi bèn chép miệng.

“Cháu cứ lười suy nghĩ như thế là chóng bị sa sút trí tuệ lắm đấy. Nghe này, sở dĩ Maeda xem điện thoại là bởi trên đó hiển thị một danh sách họ tên.”

“Danh sách? Danh sách gì cơ?”

“Đương nhiên là danh sách kẻ tình nghi rồi. Mỗi khi khách viếng đặt thẻ tên vào khay, Maeda sẽ nhanh chóng đối chiếu, nếu tên trên thẻ có trong

danh sách của cậu ta thì tay trái cậu ta sẽ sờ lên tai. Tức là để ra dấu. Nhìn thấy động tác đó, đám cảnh sát lảng vảng xung quanh sẽ hành động.”

“Hành động gì cơ?”

“Cháu nghĩ bọn họ trà trộn vào lễ canh linh cữu và lễ đưa tang để làm gì? Đâu phải chỉ để chụp ảnh. Mục đích là để quan sát động thái của những nhân vật đáng chú ý khi họ xuất hiện. Xem ra mỗi khi Maeda phát tín hiệu bằng tay trái thì đồng thời cậu ta cũng dùng điện thoại trên tay phải để nhắn cho đồng đội biết đó là nhân vật nào trong danh sách. Chắc chắn sau thời điểm này, Haraguchi sẽ bị tất cả những điếu tra viên đang nằm vùng theo dõi nhất cử nhất động.”

“Khoan đã,” Mayo giơ tay lên. “Cái danh sách kẻ tình nghi ấy là như thế nào ạ? Họ dựa vào đâu mà lập ra được danh sách đó? Cháu dám cá là việc điếu tra chưa tiến triển được đến mức đấy.”

“Với một đứa như cháu thì câu hỏi này hay đấy. Phải, đúng như cháu nói, cảnh sát không có manh mối nào đáng kể. Nhưng một danh sách gồm những người mà gần đây bố cháu có liên lạc thì họ lập được.”

“Là sao? Cháu chẳng hiểu mô tê gì cả.”

“Sao cháu lại không hiểu?” Giọng Takeshi chứa đựng cả sự bực bội. “Thứ gì mà suốt từ sáng đến giờ chú muốn lấy cho bằng được? Chú còn nhờ cả cháu đấy thôi. Khi này chú cũng phải thương lượng với Kogure. Mặc dù anh ta đã từ chối.”

Nghe Takeshi nói vậy, Mayo liền đoán ra. “Lẽ nào là điện thoại của bố cháu?”

“Cuối cùng cháu cũng hiểu rồi hả? Đúng vậy. Điện thoại di động chính là kho tàng dữ liệu thể hiện các mối quan hệ của người đó. Mail, SMS, lịch sử nghe gọi... Gần đây bố cháu liên lạc với ai, tất cả đều được ghi lại. Giả sử hung thủ trong vụ án lần này là người quen của bố cháu thì nhiều khả năng tên của hắn vẫn còn lưu lại trong điện thoại. Ngoài ra, lịch sử cuộc gọi trên điện thoại cố định cũng vậy. Chắc chắn phía cảnh sát đã lập ra một danh sách. Chú muốn bằng cách nào đó có được danh sách ấy. Và điếu tra chú nghĩ đến chính là quay lại cảnh tiếp đón.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Tới đây, cảnh sát ắt hẳn sẽ tiếp cận từng người trong danh sách đó. Có điếu tra, trước khi làm vậy, chắc chắn họ sẽ muốn thu thập càng nhiều thông

tin liên quan đến người đó càng tốt. Ở điểm này, có thể nói lễ canh linh cửu và lễ đưa tang là cơ hội lý tưởng để họ có được những thông tin ấy. Chính vì thế, chú đoán chắc trong số các đi đầu tra viên nằm vùng nhất định sẽ có người phụ trách việc kiểm tra họ tên của khách viếng ở bàn tiếp đón. Chú cũng dự đoán người đó không chỉ kiểm tra mà ngay khi nhân vật ấy xuất hiện, cậu ta sẽ ra ám hiệu cho các đi đầu tra viên khác. Bởi vậy, ngay sau khi lễ canh linh cửu kết thúc, việc trước tiên chú làm là xem đoạn video này để tìm hiểu xem ai là người phụ trách kiểm tra khách viếng. Và chú nhận ra dường như đó chính là cậu đi đầu tra viên trẻ tuổi có vẻ là lính quèn này.” Takeshi chỉ tay vào Maeda trên màn hình. “Chú cũng biết luôn là có một danh sách hiển thị trên chiếc điện thoại mà cậu ta cầm bên tay phải.”

“Thế nên chú mới cả gan lấy trộm điện thoại của anh ta đúng không? Việc chú không bằng lòng cho họ xem thẻ tên cũng là một vở kịch đầy tính nghệ thuật nhằm mục đích đó nhỉ?”

“Có lẽ điện thoại của những tay cảnh sát khác cũng lưu danh sách đó, nhưng xem chừng điện thoại của cậu ta là chắc ăn nhất. Và lại đấy không gọi là ăn trộm. Chú chỉ xem thôi mà. Chú mượn đàng hoàng và cũng trả lại đàng hoàng.”

“Chú chả tự tiện thao tác còn gì?”

“Đến nước này rồi, đừng có nói mấy câu cứng nhắc đó nữa. Mà, chú đã gửi tin nhắn cho cháu rồi đấy. Cháu xem chưa?”

“À, đúng rồi.”

Mayo kiểm tra điện thoại. Lúc mở email có đề tên người gửi là *Maeda* ra, quả nhiên cô thấy hiển thị một danh sách dài. Có khoảng hai mươi cái tên, trong đó Haraguchi Kouhei xếp đầu tiên. Mayo nói đi đầu đó với Takeshi.

“Cậu ta muốn liên lạc với bố cháu nên đã gọi hết cuộc này đến cuộc khác, xem ra vì thế mà tên cậu ta đứng đầu danh sách lịch sử nghe gọi. Ngoài ra còn cái tên nào cháu thấy quen nữa không?”

“Vâng, có ạ. Quả nhiên là có tên của Makihara. Rồi còn tên của Momoko nữa. Chắc các cậu ấy gọi cho bố cháu về việc chuẩn bị cho buổi họp lớp. Tên của Sugishita có trong danh sách này xem ra cũng vì lẽ đó.”

“Cái tên Sugishita lần đầu tiên xuất hiện đấy nhỉ? Cậu ta cũng học cùng khóa với cháu à?”

“Vâng, hiện cậu ta đang đi đầu hành một công ty IT ở Tokyo.”

Mayo cũng kể cho Takeshi nghe chuyện gần đây Sugishita đã về quê để tránh Corona cũng như chuyện biệt danh của cậu ta là *Sugishita Xuất Chúng*.

“Momoko kể với cháu là cậu ta đã xuất hiện trong buổi họp bàn về vụ họp lớp, vô ngược xưng oai về chuyện mình đang thành đạt ở Tokyo. Vì thế cháu nghĩ rất có khả năng cậu ta đã trực tiếp gọi điện cho bố cháu để huênh hoang về bản thân.”

“Ra vậy. Trong lớp bao giờ cũng có một, hai đứa học giỏi mà thích ra vẻ ta đây như thế.”

“Thì đó, vậy nên cậu ta mới có biệt danh là *Sugishita Xuất Chúng*. Hôm nay cậu ta không đến, có khi ngày mai sẽ đến. Ổn thật... À, có cả tên của Kokorika này.”

“Kokorika có phải là...”

“Kokonoe Ririka. Haraguchi chẳng kể cô ta làm việc cho một đại lý quảng cáo nhưng thực chất lại đang làm quản lý cho Kugimiya còn gì? Bên cạnh Kokorika còn có tên của Kugimiya nữa. Để chừng bố cháu được Haraguchi nhờ vả nên đã gọi cho hai người này cũng nên.”

Đó là chuyện Haraguchi muốn xin phép Kugimiya cho mình sử dụng tên *Số Không Azuma* của nhân vật chính trong tác phẩm *Mê cung những bộ não ảo* để đặt cho loại rượu quê mới mà cậu ta chuẩn bị tung ra.

“Hình như ngoài họ ra không còn cái tên nào cháu biết nữa,” Mayo nhìn qua một lượt danh sách được viết trong email, nói.

Takeshi liêng chìa cho cô một tờ giấy và một chiếc bút bi.

“Tên nào có trong này thì cháu tích vào cho chú.”

Tờ giấy mà Takeshi đưa cho Mayo là bản photocopy danh sách thẻ tên, xếp theo thứ tự tiếp đón. Thẻ gốc đang nằm trong tay cảnh sát. Theo lời Takeshi thì có thể họ đang nhắm đến dấu vân tay được lưu trên những tấm thẻ đó.

Tất cả vừa tròn hai mươi tấm thẻ. Trong đó có ba cặp vợ chồng, suy ra số lượt đến viếng là hai mươi ba. Mayo không rõ đối với lễ canh linh cữu của một người từng là giáo viên cấp hai thì con số này là nhiều hay ít.

Mayo vừa nhìn danh sách, vừa tích vào tờ giấy. Có sáu người cả thầy, ngoài Haraguchi, Makihara và Momoko ra thì những người còn lại Mayo đều không biết.

Takeshi vừa đối chiếu với tờ giấy đó vừa xem lại từ đầu đoạn video. Theo dõi động tác của Maeda, quả nhiên cứ mỗi lần một nhân vật nào đó mà Mayo vừa tích trong tờ giấy đặt thẻ tên vào khay là Maeda lại giơ tay trái lên. Theo nội dung được ghi trong mục *Quan hệ với người quá cố* trên thẻ tên thì ba người còn lại đó lần lượt là *Đồng nghiệp cũ, Chủ tịch Ủy ban khu phố, Chủ tiệm cắt tóc*.

“Ông bác mà ghi là đồng nghiệp cũ này, hình như cháu từng nghe bố nhắc đến. Không chừng đó là người thân với bố cháu nhất h ả bố còn đi dạy. Ngoài ra, ông chú ở cửa hiệu cắt tóc cũng đến dự nữa này. Nói mới nhớ, bố cháu bảo hai người đã quen biết nhau suốt ba chục năm nay.”

Mayo một lần nữa nhận ra bố cô chỉ vừa mới bắt đầu tận hưởng tuổi già nhàn nhã, nương tựa vào những mối quan hệ xung quanh ở một thị trấn nhỏ bé.

“VẬY là hôm nay chúng ta thu hoạch được ng ần ấy. Lúc này giá kê có thêm chút thời gian thì chú đã có thể tìm hiểu kỹ hơn những dữ liệu trong điện thoại của Maeda, nhưng chuyển được danh sách đó cho cháu đã là cố hết sức r ả. Thôi đành vậy,” Takeshi tắt video trên máy tính bảng, sau đó bắt đầu ăn nốt chỗ cơm hộp còn lại.

Mayo cũng đưa đũa gắp miếng tôm chiên, song cô đã dừng tay trước khi đưa lên miệng.

“Nói mới nhớ, lúc đấy chú đã dò hỏi thanh tra Kogure về hành tung của bố cháu hôm thứ Bảy nhỉ?”

Takeshi vừa dốc lon bia vào miệng, vừa gật đầu.

“Dựa vào thông tin định vị trên điện thoại, họ xác minh được rằng đúng 6 giờ chiều, bố cháu đã tới khách sạn *Tokyo Kingdom*. Chú tra thử thì khách sạn đó cách ga Tokyo khoảng mười phút đi bộ. Bố cháu đã ở đó đến khoảng 8 giờ, sau đấy loanh quanh ở gần ga Tokyo độ ba mươi phút r ả mới lên tàu shinkansen về nhà. Ba mươi phút đấy chắc là thời gian ăn tối,” Takeshi chĩa ánh mắt đầy hàm ý về phía Mayo. “Cháu còn nhớ bố cháu đã ăn món gì trong bữa tối không?”

“Ramen. Có mỗi thế, cháu phải nhớ chứ. Chú đừng coi thường cháu như thế được không? Người ta đã tìm thấy những sợi mì trong dạ dày của bố cháu còn gì?”

“Thức ăn đã được tiêu hóa khoảng hai tiếng sau khi ăn. Theo thông tin định vị trên điện thoại thì bố cháu về đến nhà vào khoảng 11 giờ tối thứ Bảy. Xét về mặt thời gian là trùng khớp. Và theo suy luận của chú thì bố cháu đã bị sát hại ngay khi về đến nhà.”

“Bố cháu đã bị giết vào khoảng 11 giờ tối thứ Bảy... ạ?” Mayo buông đũa khỏi miếng tôm chiên. Cô đã lơ hình dung trong đầu cảnh tượng lúc hung thủ ra tay, thành thử không còn muốn ăn nữa.

“Vậy là hóa giải được bí ẩn về trang phục. Đến một khách sạn bậc nhất ở Tokyo, nếu là bố cháu hẳn sẽ không do dự gì mà mặc com-lê. Cho dù đối tượng mà bố cháu gặp là ai đi nữa.”

“Không biết bố cháu đã gặp ai nhỉ?”

“Bắt đầu từ 6 giờ chiều thứ Bảy, gần hai tiếng ở một khách sạn nằm ở trung tâm thành phố... Giả sử đây là hành động của một nam nghệ sĩ nổi tiếng thì chúng ta chỉ có thể tưởng tượng đến một chuyện.”

Ngay cả Mayo cũng hiểu Takeshi đang muốn nói tới chuyện gì.

“Hẹn hò với phụ nữ á? Nhưng chuyện đó thì hơi khó tin ạ.”

“Quy kết được coi là đi đầu cấm kỵ, nhưng thôi, về điểm đó thì chú cũng đừng ý với cháu. Khách sạn *Tokyo Kingdom* không có dịch vụ đặt phòng ban ngày vào khung giờ từ 6 đến 8 giờ tối. Nói về tiền thuê phòng, rẻ nhất cũng phải 30.000 yên một đêm. Không có lý gì một người tiết kiệm như ông anh chú lại lãng phí ngàn ấy tiền cho việc lén lút gặp gỡ tình nhân cả.”

Mayo làm bộ mặt sững sủa, nhìn Takeshi. “Vì những lý do đó mà chú đừng tình với cháu ư?”

“Chẳng có cơ sở gì để khẳng định bố cháu không yêu xa cả. Tuy nhiên, vì những lý do chú vừa nêu ra, tạm thời chúng ta có thể loại trừ khả năng bố cháu lén lút hẹn hò. Chú đoán bố cháu đã sử dụng phòng chờ của khách sạn đó. Để gặp gỡ một người đang sống ở Tokyo.”

“Để giải quyết vụ việc này, chúng ta phải bằng cách nào đó xác định xem người đó là ai chứ nhỉ?”

Song, phản ứng của Takeshi trước câu nói của Mayo lại rất hời hợt. Ông chú ấy khẽ nghiêng đầu, gắp một miếng sashimi.

“Chú,” Mayo gọi. “Chú có nghe cháu nói không đấy?”

“Có, nhưng chú không để ý cho lắm.”

“Sao lại thế ạ?”

Takeshi bèn đặt đĩa xuống, nhìn Mayo.

“Chuyện hôm thứ Bảy bố cháu lên Tokyo để gặp gỡ ai đó, chú không bảo là nó hoàn toàn không quan trọng nhưng cũng không đến mức phải đi điều tra rõ ràng. Lý do là vì người đó không phải hung thủ. Có thể họ liên quan đến vụ án theo một cách nào đấy, nhưng họ không phải là người trực tiếp ra tay.”

“Phải vậy không nhỉ? Nhưng mà sau khi rời khỏi khách sạn, chắc gì bố cháu đã chia tay người đó. Biết đâu hai người đã cùng ăn ramen, cùng lên tàu shinkansen với nhau.”

“Ý cháu là người đó đã theo bố cháu về tận nhà?”

“Đúng vậy.”

“Không thể nào.”

“Tại sao ạ?”

“Ngay cả ở một thị trấn nhỏ bé như thế này, người ta cũng lắp camera giám sát khắp mọi nơi. Kể cả nhà ga cũng vậy. Ở thời điểm hiện tại, không thể nào có chuyện cảnh sát chưa kiểm tra những đoạn băng ghi hình đó được. Nếu bố cháu đi cùng ai đó thì nhất định sẽ bị camera ghi lại, cảnh sát sẽ phải cho cháu xem và hỏi cháu có biết người đó không. Họ không làm vậy là bởi không có đoạn video nào như thế, vì vậy bố cháu chỉ có thể đi một mình.”

Takeshi chĩa ánh mắt lạnh lùng về phía Mayo, chừng như muốn hỏi xem cô đã hiểu chưa.

“Thế...” Mayo thấp giọng nói. “Nếu chuyện bố cháu gặp ai ở Tokyo không quan trọng cho lắm, vậy thì chuyện gì mới quan trọng.”

“Chú đã nói nhiều lần rồi, theo suy luận của chú thì chắc chắn hung thủ đã nhân lúc không có ai lên vào nhà để mai phục. Tức là, hẳn biết chuyện bố cháu sẽ đi vắng vào tối thứ Bảy.”

“A,” Mayo khẽ thốt lên. “Ra vậy...”

“Ai là người biết chuyện bố cháu lên Tokyo. Đó chính là chìa khóa quan trọng trong việc phá án. Xem ra cảnh sát cũng có cùng suy nghĩ với chú.”

Nói vậy nhưng cháu đừng có bạ ai cũng hỏi đấy nhé. Ngộ nhỡ lọt đến tai hung thủ thì hẳn sẽ cảnh giác. Phải tìm mà như không tìm ấy.”

“Cháu hiểu rồi.”

Mặc dù Takeshi có nhiều điểm tiện song Mayo vẫn buộc phải ngả mũ bái phục tài suy luận của chú ấy.

Đang định nghĩ xem có những ai biết về chuyện lên Tokyo của bố thì Mayo chợt vấp phải một thắc mắc hoàn toàn khác. “Lạ thật,” cô bất giác lẩm bẫm.

“Chuyện gì?”

“Sao bố cháu lại không liên lạc với cháu nhỉ? Con gái sống ở Tokyo, lẽ thường tình nếu bố cháu lên Tokyo sẽ phải gọi cho cháu chứ? Hôm đó là thứ Bảy, không chừng bố có thể gặp cháu vào cả ban ngày. Nếu muốn bố còn có thể ngủ lại qua đêm ở nhà cháu cơ mà.”

“Ra là chuyện đó,” Takeshi gật gù. “Tư duy không tệ. Thi thoảng cháu cũng nói được mấy câu có ích đấy chứ.”

“Có phải thi thoảng đâu mà.”

“Ngay cả chú cũng phải hết lời khen ngợi cháu đấy. Dù sao thì, có vẻ như chúng ta cũng cần lưu ý điểm đó.”

Mayo cảm thấy vui vì được khen. Xem ra cô đã không đi chệch hướng.

Cảm giác hơi thèm ăn đã quay trở lại, thế là Mayo tiếp tục động đũa. Món tôm chiên tuy đã nguội nhưng không ngờ vẫn rất ngon. Đó là món khoái khẩu của cô.

Takeshi bấy giờ đã ăn xong suất cơm hộp, đang ngồi xếp bằng và xem gì đó trên máy tính bảng. Hình như chiếc máy tính bảng đó cũng được gửi trong tủ đồ ở nhà ga.

“Mà chú này, theo chú cháu nên tính sao với chuyện cưới xin? Không biết sắp tới việc đi đầu tra sẽ tiến triển như thế nào, cháu đang phân vân có nên tổ chức hôn lễ theo đúng kế hoạch không nữa.”

Takeshi liếc ngẩng mặt lên. Song chú ấy không nhìn vào Mayo ngay mà lại thả ánh mắt trôi theo một hướng khác, một lúc sau mới quay lại phía Mayo.

“Vậy thì cháu hoãn đám cưới đi.”

Mayo cảm thấy hơi nao núng trước câu trả lời quá đỗi thẳng thắn của Takeshi.

“Chú không trả lời bừa đấy chứ?”

“Ý chú là cháu không cần phải vội mà làm gì.”

“Đúng thật là làm vậy sẽ tốt hơn ạ.”

“Anh bạn đó thì sao? Liệu có chịu chờ cháu không?”

“Cháu không rõ nữa. Cháu đang định tối nay sẽ nói chuyện với anh ấy. Nhưng với tình hình này, chắc anh ấy sẽ hiểu cho cháu thôi đúng không?”

“VẬY HẢ?” Takeshi lại nhìn xuống máy tính bảng.

Điện thoại Mayo bỗng đổ chuông. Là Kenta gọi. Mayo nghe máy ngay tức thì, đầu dây bên kia thông báo vừa xuống đến nhà ga và đang chuẩn bị bắt taxi tới đây. Mayo dặn Kenta cẩn thận rồi cúp máy.

“Có vẻ như vị hôn phu của cháu tới rồi nhỉ?”

“Vâng. Anh ấy bảo sẽ bắt taxi tới đây, hay chú lên luôn xe đó để về *Marumiya* đi ạ?”

“Còn bọn cháu thì sao?”

“Cháu sẽ ở lại đây cho đúng nghĩa chủ tang. Có anh ấy ở bên, cháu không thấy sợ nữa.”

Vốn dĩ căn phòng này được sử dụng với mục đích như vậy. Chính vì thế mà nó được thiết kế theo kiểu truyền thống, trong tủ đã sẵn chần gối, ngoài ra còn có phòng tắm và nhà vệ sinh. Cửa cũng có khóa.

“Cậu ta cũng dự cả lễ đưa tang ngày mai à?”

“Cháu không rõ, nhưng chắc anh ấy sẽ tham dự ạ.”

Lễ đưa tang bắt đầu từ 10 giờ sáng. Theo lời Nogi thì mặc dù còn tùy thuộc vào số lượng khách đến viếng, song dự kiến sẽ mất hơn hai tiếng bao gồm cả lễ hỏa táng.

“Nếu đã vậy thì chú cũng chuẩn bị rút thôi. Còn cả ngày mai nữa mà,” Takeshi nói, đoạn bắt đầu sửa soạn.

“A, phải rồi. Chú Takeshi, có chuyện này hơi khó nói một chút...” Mayo kéo túi xách lại gần, lấy từ trong đó ra một chiếc phong bì phúng. Đó chính là phong bì Takeshi đưa cho cô sáng nay. “Hình như chú quên không nhét ruột hay sao ấy.”

“Ruột,” Takeshi đáp lại bằng cái giọng lơ đãng. “Ý cháu là tiền hả?”

“Vâng, ti ền phúng ấy,” Mayo li ền mở phong bì. “Đây này, chẳng có gì bên trong cả.”

Ban nãy Mayo đã âm th ần kiểm tra và phát hiện phong bì r ỗng không.

“Thì đúng thế còn gì,” Takeshi đáp thản nhiên. “Bởi chú đã trả ti ền phúng r ồi.”

“Trả r ồi? Khi nào ạ?”

“Lúc trưa ấy. Chú đã bật mí cho cháu mảnh khoe để nhìn thấu chuyện yêu mè o và vẽ đẹp của cháu. Lúc đó chú chẳng bảo sẽ tiết lộ cho cháu thay ti ền phúng còn gì. Cháu quên r ồi sao?”

“Hả, chuyện đó á?”

“Hay cháu định ăn hai l ần ti ền phúng của chú? Mơ đi nhé.”

Mayo hết nhìn chiếc phong bì lại nhìn sang ông chú. Cô không nhớ có lúc nào mình đã v ứt vạ v ứt vật chiếc túi xách này.

“Chú rút ra h ồi nào vậy?”

“Chà, lúc nào nhỉ? Nếu cháu chịu trả cho chú một khoản thì chú có thể bật mí cho cháu cũng được.”

Mayo không khỏi sửng sốt. Cảm giác kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời chính là như này đây. Rốt cuộc người đàn ông này có nhân cách như thế nào? Nếu gạt tài suy luận sang một bên thì ông chú Takeshi này chẳng phải là một kẻ quá t ồi tệ hay sao? Chẳng khác gì một tên lừa đảo.

Song, chẳng bu ồm đếm xỉa đến tâm trạng của Mayo, Takeshi vẫn gom đ ồ đạc, xỏ giày r ồi nói, “Sao thế? Bạn trai cháu chuẩn bị đến r ồi đấy. Cháu không ra cổng đón à?” đoạn ra khỏi phòng trong nháy mắt.

Hai chú cháu ra đến cổng chính đúng lúc chiếc taxi vừa đỗ xích ở đó. Mayo trông thấy Kenta đang rút ví. Takeshi đứng ngay bên cạnh, song chắc có cậ miệng ông chú ấy cũng không nói ra những câu đại loại như “khi nào xuống xe chú sẽ thanh toán một thế nên bây giờ cháu không cần trả đâu.”

Kenta bước xuống xe với vẻ mặt nghiêm nghị, hai tay xách theo túi du lịch và vali đựng quần áo.

“Anh không mệt chứ?”

“Ừ, anh không sao.”

Mayo nhìn Takeshi. Chú ấy đang bắt chuyện với tài xế taxi. “Chú,” cô liề n gọi với từ đằng sau rồi quay sang phía Kenta.

“Anh Kenta, đây là chú Takeshi, em trai của bố em. Chú, đây là anh Nakajou Kenta, chồng chưa cưới của cháu đấy.”

“Ồ, cậu đấy hả,” Takeshi tiến đến trước mặt Kenta. “Tôi đã nghe Mayo khoe nhặng lên. Con bé bảo cháu thực sự là người biết quan tâm, chăm chỉ và đầ y nhiệt huyết với công việc.”

“Ôi, cháu không được như thế đâu ạ...” Kenta nở một nụ cười ngượng ngùng, ra chi ều bối rối.

“Cháu không phải khiêm tốn. À, còn nữa. Chú nghe con bé kể cháu là người nhạy cảm, nhưng vào những lúc quan trọng thì cháu lại có những hành động rất táo bạo. Có cả một câu chuyện tượng trưng cho sự li ều lĩnh đó cơ. Xem nào, chuyện gì ấy nhỉ? Chú nhớ không l ầm thì nó liên quan đến công việc,” Takeshi gi ngón tay lên thái dương, mặt mũi nhăn nhó ra chi ều đang cố nhớ lại.

Mayo không khỏi sốc. Cô hoàn toàn không có ký ức gì về việc mình đã từng kể những chuyện như vậy.

Song, Kenta lại lên tiếng như thể tình cờ đoán ra chuyện gì đó. “Nếu liên quan đến công việc, có lẽ nào lại là chuyện đó không ạ?”

“Chắc thế,” Takeshi chỉ tay vào Kenta. “Cháu nói thử xem.”

“Anh Kenta,” Mayo vội vàng chen ngang. “Anh không cần phải trả lời đâu.”

“Nhưng...”

“Chú,” Mayo nhìn sang Takeshi. “Hôm nay chú đã vất vả nhiều rồi. Ngày mai chú lại đến giúp cháu nhé. Chúc chú ngủ ngon,” Mayo nói liến thoắng rồi cúi gập người xuống.

Trong phút chốc, Takeshi làm bộ mặt cau có, tỏ ý chẳng có gì thú vị, nhưng rồi lại nở một nụ cười ngay tức khắc.

“Chúc cháu ngủ ngon. Vậy nhé Kenta, nhờ cháu chăm sóc cho cháu gái chú nhé.”

“Chú cứ giao cho cháu. Chúc chú ngủ ngon ạ.” Hai người nhìn theo Takeshi lên xe, đi khuất.

“Đúng là một ông chú độc nhất vô nhị em nhỉ,” Kenta nói. Giọng anh không có vẻ gì là giấu cợt, xem ra anh thật lòng nghĩ thế.

“Để em dặn trước luôn nhé, anh đừng nên dây dưa với chú ấy thì hơn.”

“Sao lại thế? Chú ấy có vẻ vui nhộn mà,” mắt Kenta ánh lên vẻ khó hiểu.

“Em đã bảo không là không mà,” cảm giác kiệt quệ bủa vây lấy Mayo. Tại sao ai cũng dễ dàng bị lừa gạt bởi người đàn ông chuyên bịp bợm đó nhỉ? “Dù sao thì anh cũng không nên lại gần chú ấy.”

“Vậy ư? Hừm...”

Kenta ngỡ ý muốn thấp nhang trước nên Mayo dẫn anh vào hội trường. Đứng trước ông Eiichi bấy giờ đang nằm trong cỗ quan tài, Kenta chợt buông một tiếng thở dài thườn thượt, đoạn chấp tay khấn.

“Có nằm mơ con cũng không dám nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra thế này. Con còn đang muốn tâm sự với bác biết bao chuyện về tương lai, vậy mà...” Kenta lẩm bẩm đầy nuối tiếc.

Sau khi Kenta thấp nhang xong, hai người liền đi sang phòng chờ. Mayo thay sang bộ quần áo nỉ mà cô đã nhét sẵn trong túi tote. Trút được căng thẳng, đôi mắt anh nhận ra bản thân mệt hơn mình tưởng, cô bèn nằm lăn ra chiếu. Kenta nhẹ nhàng nằm đè lên người cô. Cơ thể anh tỏa ra một thứ mùi thoang thoảng khiến lỗ mũi Mayo nhún nhót. Cô không ghét bỏ gì thứ mùi này.

“Vất vả cho em quá,” Kenta nói rồi đặt môi mình lên môi Mayo. Cô cũng đáp lại một cách đầy tự nhiên.

“Bố mẹ anh gửi lời chia buồn sâu sắc đến em. Họ thật sự hối tiếc vì chưa được gặp bố em lần nào. Họ còn dặn anh từ nay về sau phải hết lòng che chở cho em đấy.”

“Vâng, anh gửi lời cảm ơn của em tới hai bác nhé.”

Kenta quê ở Tochigi. Mayo đã gặp bố mẹ anh hai lần. Bố anh là công nhân viên chức còn mẹ ở nhà nội trợ. Cả hai đều có vẻ nghiêm túc, Mayo có cảm giác họ đang có một cuộc sống ổn định. Không biết họ sẽ cảm thấy

thế nào khi biết vị hôn thê của con trai mình đang vướng vào một vụ án giết người.

“Anh này, chuyện cưới xin của chúng mình... tính sao bây giờ nhỉ?”

Kenta thoáng bối rối trước câu hỏi của Mayo.

“Chuyện đó à?... Ừm, anh cũng đang nghĩ. Nhưng chắc anh vẫn sẽ để em quyết định thôi. Em nghĩ bọn mình nên làm thế nào?”

“Hừm...” Mayo âm ờ r ỡ mới tiếp lời. “Nếu bố em mất vì bệnh tật hay tai nạn thì chỉ cần qua hai tháng em nghĩ cũng không phải lăn tăn gì nữa, đằng này bố em lại bị giết nên em thấy cũng hơi khó. Ngộ nhớ phiên tòa xét xử hung thủ bắt đầu đúng vào dịp hai đứa mình tổ chức đám cưới thì sao?”

Kenta bèn nghiêng đầu, tỏ ra khổ sở. “Thế thì... xem chừng cũng khó nhỉ?”

“Chứ sao nữa. Trái lại, nếu chưa bắt được hung thủ thì em lại có cảm giác chưa phải lúc để làm đám cưới. Em cũng không thích bị người ta xì xào trên mạng xã hội rằng vụ án còn chưa giải quyết xong, không hiểu tội mình vui vẻ nổi gì.”

“Cũng phải. Vậy chúng mình hoãn đám cưới hả em?”

“Em nghĩ nên như vậy.”

“Anh hiểu r ỡ. Chúng mình cứ theo dõi tình hình một thời gian, nếu cần thì sẽ hoãn đám cưới em nhé.”

“Em xin lỗi.”

“Sao em lại phải xin lỗi chứ?” Kenta ôm ghì lấy Mayo.

Mayo rúc đầu vào ngực bạn trai và nhắm mắt lại. Bao suy nghĩ cứ lớn vồn trong đầu cô. Cô hoàn toàn không đoán biết được mớ hỗn độn ấy sẽ đi về đâu. Dù vậy, trước mắt cô vẫn muốn được như hiện tại.

Sáng hôm sau, hai người gọi taxi để đi ra phố. Họ vào một quán cà phê lâu đời, ăn suất cơm buổi sáng. Mayo cảm tưởng đã khá lâu rồi cô mới lại uống cà phê.

Chợt cô nghe tiếng chuông điện thoại phát ra từ chiếc túi xách để ở ghế bên. Mayo liền lấy điện thoại ra xem thử, thấy người gọi đến là Takeshi. Cô bèn bắt máy, nói: “Cháu chào chú.”

“Cháu đang ở cùng bạn trai hả?” Takeshi bất ngờ hỏi.

“Vâng.”

“Hai đứa đang làm gì thế?”

“Bọn cháu đang ở quán cà phê, hai đứa vừa ăn sáng xong và đang chuẩn bị quay lại nhà tang lễ đây ạ. Có chuyện gì hả chú?”

“Có chuyện này chú đang muốn xác nhận lại. Không biết cậu Kenta có thể hợp tác được không nhỉ?”

“Hợp tác? Ý chú là nhờ anh ấy phụ giúp trong lễ đưa tang ạ?” Mayo nhìn Kenta bấy giờ đang ng ỡ ghế đối diện. Anh cũng nhìn lại cô, khẽ nghiêng đầu.

“Không phải thế. Chú đang muốn hỏi liệu cậu ta có thể phối hợp với chú cháu mình làm sáng tỏ chân tướng sự việc hay không. Tối qua chắc cháu cũng kể cho cậu ta nghe về vụ án rồi chứ?”

“À, chuyện đó...” Mayo rời mắt khỏi Kenta, chuyển sang nhìn ra bên ngoài cửa sổ. “Cháu chưa nói gì mấy. Vả lại cháu cũng mệt nên đi ngủ luôn.”

“Vậy à? Thế cháu định thế nào? Tùy thuộc vào câu trả lời của cháu mà chúng ta sẽ phải thay đổi cách hành động trong ngày hôm nay, vì thế chú muốn cháu làm rõ việc đó. Chú thì thế nào cũng được.”

“Cháu không muốn anh ấy phải can dự quá nhiều...”

“Chú hiểu rồi. Vậy chú cũng sẽ xác định như thế. Cậu ta đang ng ỡ ngay cạnh cháu đúng không?”

“Vâng...”

“Ngồi bên ngoài nghe những trao đổi này giờ của hai chú cháu, chú cam đoan cậu ta cũng ngờ ngờ được là đang nói đến mình. Sau khi cúp máy, thế nào cậu ta cũng hỏi cháu xem có chuyện gì. Cháu mà trả lời không khéo chỉ làm cậu ta nghi ngờ thêm. Cháu hãy đáp lại theo lời chú dặn đây này,” sau khi rào trước như vậy, Takeshi liền cho Mayo lời khuyên về việc cô nên đối đáp với Kenta như thế nào. Lời khuyên ấy nằm ngoài dự tính của cô. Song nó rất ngắn gọn và đầy sức thuyết phục. “Cháu hiểu rồi,” cô đáp, đoạn cúp máy.

“Chú em gọi à?” Kenta hỏi.

“Vâng.”

“Hình như hai người vừa nói gì đó về anh thì phải. Gì mà ‘Cháu chưa kể gì mấy,’ rồi thì ‘Cháu không muốn anh ấy phải can dự quá nhiều.’ Làm anh tò mò quá đi mất.”

Kenta phản ứng đúng như Takeshi dự đoán.

“Chú ấy hỏi xem em đã bàn bạc với anh về một chuyện này hay chưa, chứ không hẳn là nói về anh đâu.”

“Chuyện này?”

Mayo im lặng một lúc trước khi trả lời. “Chuyện thừa kế. Nên xử lý thế nào với tài sản mà bố em để lại.”

“À...” miệng Kenta hơi há ra như thể bị bất ngờ tột độ.

“Tuy chưa đến mức gọi là tài sản nhưng bố có để lại ít nhiều, xem chừng cũng lắm chuyện phiền toái vì còn dính dáng đến họ hàng mà. Em có bàn với chú chuyện đó nên lúc này chú hỏi xem em đã thử nói chuyện với anh chưa. Em trả lời là chúng mình vẫn chưa làm đám cưới, vả lại em cũng không muốn anh phải vướng vào mấy chuyện tiền nong.”

“Thì ra là chuyện đó à. Cũng khó nói nhỉ,” Kenta bèn nở một nụ cười gượng gạo. “Anh mà xen vào chuyện tài sản của nhà em thì chắc chắn là kỳ quặc rồi.”

“Thì đấy! Thế nên em mới bảo chú là thôi, chuyện này kết thúc ở đây,” Mayo nhìn đồng hồ đeo tay. “Mình chuẩn bị đi thôi anh.”

“Ừ.” Kenta nói, đoạn cầm lấy tờ hóa đơn và đứng dậy. Hoàn toàn không có vẻ gì là anh đang nghi ngờ. Chứng tỏ lời khuyên của Takeshi thật xác đáng. Về mặt nhân cách, Mayo vẫn đánh giá Takeshi là một kẻ bịp bợm,

song một lần nữa cô buộc phải thán phục tài xử trí xuất thần của ông chú này.

Lúc Mayo quay trở lại nhà tang lễ, nhân viên của công ty mai táng đã đến và đang sửa soạn hội trường. Trông thấy Mayo và Kenta, Nogi liền chạy đến chào hỏi và xác nhận lại lu ồng công việc hôm nay. Nói vậy nhưng xem ra phần lớn công việc đầu giống lễ canh linh cửu hôm qua. Khác chăng là có thêm khâu hỏa táng, nhưng dự kiến chỉ có Mayo, Takeshi và Kenta chứng kiến cảnh đó.

“Ngoài ra, lúc này chú cô có liên lạc với tôi, báo là hôm nay không cần quay cảnh tiếp đón nữa, có đúng không ạ?”

“Vâng, cứ làm vậy đi. Cảm ơn anh.”

Thó được danh sách từ điện thoại của đi ều tra viên Maeda, xem ra Takeshi đã đạt được mục đích.

Một lúc sau, Momoko cũng xuất hiện. Nghe Mayo giới thiệu về Kenta, nét mặt cô ấy liền trở nên đ ầy rạng rỡ.

“Em có nghe Mayo kể r ồi. Em xin...” vừa nói đến đó, Momoko bỗng giật mình, đưa tay che miệng. Có lẽ cô ấy đang định nói tiếp là “chúc mừng hai người”.

“Không sao đâu,” đứng bên cạnh, Mayo liền mỉm cười. “Cậu cứ chúc phúc cho bọn tớ đi.”

Momoko liền nhăn mũi ra chi ều khó xử, đoan lại nhìn sang phía Kenta, cúi đầu nói: “Chúc hai người đầu bạc răng long.”

“Cảm ơn em,” Kenta đáp.

“Xin lỗi cậu nhé, Momoko. Hôm nay lại bắt cậu phải tiếp khách giúp tớ.”

“Cậu đừng để ý. Tớ cũng chỉ có thể giúp cậu mỗi việc này thôi mà.”

“Không biết hôm nay lớp mình có những ai đến nhỉ? Hình như bọn Kugimiya cũng đang ở quê mà.”

“Tớ đã báo cho Kokorika r ồi. Cậu ấy bảo nếu Katsuki thu xếp được thì họ sẽ tới.”

“Katsuki? Lẽ nào chính là Kugimiya? Kokorika gọi cậu ấy như vậy à?”

“Hình như thế. Xem ra cậu ấy đang muốn gây ấn tượng cho mọi người thấy là mình chiếm một vị trí đặc biệt đối với Kugimiya. Trái lại, đối với những người khác thì cậu ấy nghiêm khắc lắm,” Momoko liếc nhìn khắp

xung quanh, đoạn ghé sát mặt vào Mayo. “Cậu nghe gì chưa? Bọn Kashiwagi đang định vực dậy thị trấn nhờ *Mê cung ảo* đấy.”

“Tớ nghe Haraguchi nói rồi. Cậu ấy bảo muốn thương lượng với Kugimiya thì phải thông qua Kokorika đúng không?”

“Đúng thế. Nghe đâu Kokorika đã yêu cầu bọn Kashiwagi phải gọi Kugimiya là *tiên sinh* đấy.”

“Hả, thật à?”

“Cậu ta bảo một khi nói chuyện công việc thì mong mọi người tách biệt rõ ràng.”

“Ôi trời, nhiều khê thế. Mọi người cũng chịu nghe theo à?”

“Hình như trước mặt Kokorika thì mọi người đều tuân thủ. Tớ nghe nói Kashiwagi bảo rằng để vực dậy thị trấn thì chừng ấy cũng chẳng là gì. Người làm kinh doanh đúng là khác biệt thật.”

“Ôi.”

Mayo không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc trước cách sống của các bạn cô. Cô thậm chí rằng ở cái thị trấn nhỏ bé này, bọn họ cũng đang phải chiến đấu theo cách riêng của mình.

Lúc ba người đi ra bàn tiếp đón, Nogi liền nói: “Chúng tôi nhận được những thứ này,” rồi đưa cho Mayo một xấp điện chia bu-ôn. Để chừng có khoảng hai mươi bức. Mayo lướt qua, thấy quá nửa số đó là của họ hàng thân thích. Ngoài ra còn có nhiều cái tên xa lạ song nội dung chỗ nào cũng thấy chữ “thầy”, xem ra đều là học trò cũ của bố cô.

“Bố em được nhiều người mến mộ nhỉ? Anh mà nghe tin thầy giáo thời cấp hai, cấp ba qua đời chắc cũng không nghĩ đến chuyện gửi điện chia bu-ôn đâu,” Kenta nói bằng giọng đầy nghiêm túc.

“Thầy Kamio đặc biệt lắm mà,” giọng Momoko chan chứa tình cảm. “Mặc dù bọn em cũng chuẩn bị hộp lớp nhưng nếu người mất là một thầy giáo khác thì những đứa cùng khóa như tụi em cũng không tập trung ở lễ canh linh cữu với lễ đưa tang như thế này đâu.”

“Chà, hóa ra đúng là như vậy à,” Kenta lẩm bẩm ra chiều xúc động.

“Hôm qua ông xã Momoko cũng đến dự đấy anh. Hóa ra anh ấy cũng là học trò cũ của bố em.”

Nghe Mayo nói, Kenta ngạc nhiên nhìn Momoko. “Ồ, vậy ư?”

“Em không rõ cụ thể thế nào nhưng hình như thầy Kamio đã giúp đỡ anh ấy rất nhiều,” Momoko nhún vai ngại ngùng.

“Ra vậy.”

Kenta gật gù tỏ ý đã hiểu nhưng rồi đột nhiên nét mặt anh trở nên nghiêm nghị, anh lấy điện thoại ra khỏi túi trong của bộ đồ tang, nói “Anh xin lỗi một chút,” rồi đi ra chỗ khác. Hình như có người gọi điện cho anh.

“Anh ấy tuyệt quá còn gì?” Momoko thì thầm. “Hai người không sống chung à?”

“Tại nhà đưa nào cũng chật.”

“Vậy à? Tokyo mà lại.”

“Thì thế.”

Nghe đến Tokyo, Mayo chợt nhớ lại cuộc trò chuyện với Takeshi tối hôm qua.

“Mà này, dạo này cậu có nói chuyện với bố tớ không? Qua điện thoại chẳng hạn.”

“Có,” Momoko trả lời ngay. “Tớ có gọi điện và còn đến tận nhà chào hỏi thầy nữa. Vì tớ có mấy chuyện muốn nói trước với thầy về buổi họp lớp ấy.”

“Vậy à. Khi nào thế?”

“Nếu tớ nhớ không nhầm thì... hình như là thứ Tư tuần trước nữa thì phải,” Momoko nói rồi đột nhiên thở dài. “Trông thầy vẫn khỏe mạnh lắm. Thầy bảo rất nóng lòng được gặp lại đám học trò cũ trong buổi họp lớp. Đặc biệt khi nghe tớ nói sẽ tổ chức lễ tưởng nhớ cho Tsukumi, thầy vui cực kỳ, khen đấy là một ý hay. Thầy còn bảo nếu vậy thì thầy cũng muốn bắt mí với mọi người một bí mật hay ho.”

“Chuyện bí mật? Là như thế nào?”

Momoko lắc đầu vẻ tiếc nuối.

“Tớ cũng hỏi nhưng thầy không chịu nói. Thầy bảo muốn giữ làm điếu bất ngờ trong ngày hôm ấy. Lúc đấy thầy còn cười như một đứa trẻ tinh nghịch, nào ngờ mọi chuyện lại ra cơ sự này...” Momoko lấy khăn mùi soa ra khỏi túi, chấm lên khóe mắt.

“Ngoài ra bố tớ còn nói chuyện gì khác không?”

“Hả?” Momoko bỏ khăn mùi soa ra. “Chuyện khác là chuyện gì?”

“Bố tớ không nhắc gì đến kế hoạch sắp tới à?”

“Sắp tới?” Momoko chau mày tỏ ý ngờ vực. “Nghĩa là như nào?”

“Chẳng hạn, kiểu như là, bố tớ sắp sửa lên Tokyo gì đó.”

Bản thân Mayo cũng biết đó là một câu hỏi kỳ cục. Những lúc như thế này, không biết chú Takeshi sẽ làm cách nào để moi được thông tin nhỉ?

“Tokyo,” Momoko lẩm bẫm, nghiêng đầu vói vẻ bối rối. “Không biết thế nào nhỉ? Tớ không nghe được chuyện đó. Sao thế?”

“Không, không có gì. Cũng chẳng phải chuyện to tát gì đâu, cậu đừng để ý.”

“Vậy à?...” Momoko gật đầu, nét mặt vẫn chưa thông.

Kenta quay trở lại, mặt mày tiu nghỉu.

“Mayo, anh xin lỗi. Đêm nay anh không ở lại đây được nữa. Anh phải về Tokyo trước buổi tối.”

“Vậy à? Có sự cố gì hả anh?”

“Không đến mức đó, nhưng hình như có sai sót trong khâu đặt hàng, xem ra anh cần đến tận chỗ khách hàng để giải thích và xin lỗi.”

“Thế thì gay quá còn gì.”

Cho dù hình thức làm việc từ xa có trở nên phổ biến đến mấy thì việc xin lỗi khách hàng cũng không thể thực hiện qua màn hình máy tính được.

“Nếu cần quay trở về ngay bây giờ thì anh cứ về đi. Em không sao đâu.”

“Không, không,” Kenta xua tay, cười thiếu não. “Anh hẹn đến chỗ khách hàng lúc 8 giờ tối. Anh sẽ ở lại đây cho đến khi lễ đưa tang kết thúc đâu vào đấy.”

“Vậy à?”

“Anh bận bịu quá nhỉ,” Momoko nói chen vào.

“Tôi chỉ là bị công ty bóc lột thôi.”

“Ông xã Momoko cũng vất vả lắm anh ạ. Anh ấy đang làm việc ở Kansai thế mà lại cất công đến tận đây dự lễ canh linh cữu, xong xuôi lại quay về ngay.”

“Từ Kansai á? Phục anh ấy thế,” Kenta tròn mắt nhìn Momoko. “Đáng nề thật đấy.”

“Có gì đâu anh. Mà Mayo này, chuyện lúc nãy ấy...”

“Chuyện lúc nãy?”

“Thì cậu chẳng hỏi tớ là thầy có nhắc đến chuyện lên Tokyo không còn gì.”

“Cậu nhớ ra gì à?”

“Hôm đó tớ không nghe trực tiếp từ thầy nhưng tớ nghĩ Sugishita có nhắc tới chuyện ấy.”

“Sugishita á?” Một cái tên ngoài dự tính. “Khi nào? Như thế nào cơ?”

“Thứ Hai tuần trước, lúc bọn tớ họp bàn về vụ họp lớp. Nhưng mà xin lỗi cậu, tớ không nhớ cụ thể thế nào.” Momoko giơ một tay xin lỗi.

“Không sao. Là Sugishita nhỉ? Tớ hiểu rồi. Cảm ơn cậu. Ngoài ra có những ai tham gia buổi họp bàn đó vậy?”

“Xem nào, có tớ với Sugishita Xuất Chúng, ngoài ra còn có Makihara và Numakawa. mấy bạn nữ thì làm gì có ai bỏ nhà bỏ cửa đấy mà đi họp hành được. Vả lại, các bạn ấy cũng sống xa quê nữa.”

“Còn con cái nữa nhỉ?”

“Thì đấy.” Momoko gật gù.

Sugishita Xuất Chúng là người nắm giữ chìa khóa ư...

Có lẽ đây là một manh mối quan trọng. Mayo trầm nghĩ.

“Chuyện gì vậy em?” Kenta hỏi.

“Không có gì đâu. Anh đừng bận tâm.”

“Em nói thế càng làm anh...” Vừa nói đến đó, ánh mắt Kenta liếc hướng ra sau lưng Mayo.

“A, cháu chào chú.”

“Chuẩn bị xong chưa?”

Nghe giọng nói ấy Mayo bèn ngoảnh lại. Takeshi đang đứng đó, vẫn mặc bộ tang phục giống hôm qua.

“Chào chú. Khâu chuẩn bị hình như cũng hòm hòm rồi ạ.”

Takeshi nhìn một lượt xung quanh. “Xem ra chưa có khách nào đến viếng nhỉ?”

“Vẫn còn ba mươi phút nữa mới bắt đầu mà chú.”

“Vậy à,” Takeshi nói đoạn liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Nếu vậy, cho chú mượn cậu Kenta một lúc nhé.”

“Hả? Chú định làm gì?” Mayo chuẩn bị tinh thần.

“Chú không định ăn thịt cậu ấy đâu. Chú chỉ nói chuyện thôi. Mấy khi có dịp thế này.”

“Nhưng nói chuyện gì mới được?”

“Đương nhiên là chuyện tương lai của hai đứa rồi. Bố cháu vừa mới mất, giờ cháu đâu còn bố mẹ nữa. Cháu không nghĩ việc chú thay bố mẹ cháu hỏi han công sắp cưới của cháu xem cậu ấy đã sẵn sàng tâm lý chưa và lòng tin của cậu ấy như thế nào là lẽ đương nhiên à?”

Đó là một câu nói thấu tình đạt lý nhưng khi được thốt ra từ miệng Takeshi thì Mayo chỉ có thể thấy mờ ám.

“Có được không, Kenta?”

“Vâng, dĩ nhiên là được ạ,” Kenta căng thẳng đáp lại.

“Vậy chú cháu mình đi thôi... Mayo nhớ đứng đây tiếp đón khách khứa và chào hỏi cho phải phép nhé.”

Nghe câu đó, Mayo chợt hiểu ra mục đích của Takeshi. Hai người đã chốt với nhau là sẽ không cho Kenta biết chuyện họ đang định tự mình làm sáng tỏ chân tướng vụ án. Thế nhưng, họ có rất nhiều thứ muốn xác nhận đối với khách đến viếng. Chính vì thế, trong thời gian đó, Takeshi phải đưa Kenta tránh đi chỗ khác.

“Cháu hiểu rồi. Hai chú cháu cứ thông thả nhé.”

Nhìn theo bóng lưng hai người đang khuất xa dần, Mayo không khỏi tò mò, không biết họ sẽ nói chuyện gì. Với tính cách của Takeshi, thế nào ông chú ấy cũng lại tùy hứng ba hoa khoác lác để hỏi mớm cho mà xem. Không biết Kenta sẽ trả lời những câu hỏi ấy như thế nào. Mayo cảm thấy tâm trạng thật hỗn độn, vừa muốn biết lại vừa không.

Đúng lúc đó, có vài người đàn ông đi vào từ cổng chính. Mayo sực tỉnh song nhìn thần thái bất ổn toát ra ở họ, cô có thể đoán ra ngay họ không phải là khách đến viếng. Họ chính là những điều tra viên nằm vùng. Y như rằng, họ phớt lờ những ký hiệu chỉ dẫn lối đi được viết trên sân, cứ thế tiến thẳng đến chỗ Nogi.

Vị khách xuất hiện đầu tiên là một người phụ nữ có tuổi. Dễ chừng ngoài 50. Dáng người thấp, mái tóc ngắn nom rất hợp. Mayo thấy khuôn mặt người phụ nữ khá nhỏ nhắn nhưng hình như không phải chỉ vì người đó đang đeo khẩu trang.

Người phụ nữ di chuyển theo chỉ dẫn, sau khi đi đến thông tin vào thẻ tên, người đó bèn tiến đến bàn tiếp đón, đoạn cúi đầu trước Momoko bấy giờ đã đứng chờ sẵn ở vị trí quy định rồi đặt thẻ tên và phong bì vào khay. Cũng giống như hôm qua, cảnh sát Maeda đứng bên cạnh Momoko, tay phải cầm điện thoại, nhưng tay trái của anh ta không cử động. Xem ra tên của người phụ nữ này không có trong danh sách.

Người phụ nữ nói gì đó với Momoko. Thế rồi Momoko liền dùng tay trái chỉ về phía Mayo. Người phụ nữ gật đầu, chậm rãi đi về phía cô.

“Cháu là con gái của thầy Kamio đúng không? Hình như tên cháu là Mayo?”

“Vâng ạ.”

Người phụ nữ bèn tháo khẩu trang ra, cúi đầu.

“Cô là mẹ của Tsukumi Naoya, trước là học trò của thầy Kamio.”

Mayo hít một hơi thật sâu. “Tsukumi...”

“Cháu còn nhớ Naoya không? Hồi đó cháu có đến thăm thằng bé mấy lần nhỉ?”

“Dĩ nhiên là cháu nhớ. À, nói vậy thì cháu đã từng gặp cô...” Ký ức về việc đã từng gặp một người phụ nữ ở phòng bệnh sống dậy trong tâm trí Mayo một cách mơ hồ.

“Cháu nhớ ra rồi hả? Tuy rằng bây giờ cô đã trở thành một bà lão đích thực rồi,” người phụ nữ nheo mắt cười, đoạn đeo lại khẩu trang.

“Đã lâu rồi cháu mới được gặp cô. Cảm ơn cô hôm nay đã lặn lội tới đây,” Mayo cúi đầu.

Người phụ nữ nhún mày tỏ vẻ đau buồn.

“Chuyện xảy ra đột ngột quá... Nghe tin thầy Kamio qua đời, cô bàng hoàng lắm. Không những thế... Cô còn nghe người ta đồn bố cháu không phải mất vì bệnh tật hay tai nạn.”

“Vâng, hiện cảnh sát đang đi điều tra ạ,” Mayo thấp giọng.

Người phụ nữ khẽ lắc đầu.

“Thật không thể tin nổi. Một thầy giáo tuyệt vời như thế lại ra nông nổi này... Thầy Kamio thật sự đã đối xử rất tốt với Naoya. Thầy đã khích lệ thằng bé cho đến tận những giây phút cuối cùng.”

“Bố cháu cũng hay nhắc đến Tsukumi lắm ạ. Không riêng gì hồi cậu ấy còn khỏe, mà ngay cả sau khi cậu ấy mất rồi.”

“Vậy à? Mặc dù Naoya không thể tốt nghiệp cấp hai, nhưng từ tận đáy lòng cô rất biết ơn vì thằng bé đã may mắn gặp được thầy cô và bạn bè tốt.”

“Nghe được câu này, chắc hẳn bố cháu sẽ vui lắm. Cháu nghe nói hôm nay có thể Kugimiya cũng đến đấy ạ.”

“Kugimiya à,” người phụ nữ mỉm cười. “Vậy lát nữa cô có thể chào hỏi thằng bé rồi. Đến tận bây giờ Kugimiya vẫn gửi thiệp chúc mừng năm mới cho cô đấy.”

“Vậy hả cô? Hai cậu ấy thân nhau cô nhỉ?”

“Ừ,” mẹ Tsukumi gật đầu, nói khẽ: “Thế nhé, cô cầu mong vụ việc sẽ sớm được giải quyết.”

Mayo liền đáp, “Cháu cảm ơn cô,” và cúi đầu một lần nữa.

Vừa nhìn theo bóng lưng người phụ nữ đang rời đi, Mayo vừa trộm nghĩ phải chăng với cô ấy, chuyện đầu đã xảy ra từ hơn mười năm trước nhưng vẫn chưa thể trở thành quá khứ xa xôi.

Trong tổng số khoảng bảy mươi học sinh học cùng khóa với Mayo, Tsukumi Naoya là một cậu bé nổi bật ngay từ những ngày mới chân ướt chân ráo vào trường. Mà không, có lẽ phải nói rằng cậu ấy đã nổi bật như thế từ trước khi lên cấp hai. Ngay từ hồi cấp một Naoya đã nổi tiếng vì học giỏi, luôn là người hùng trong các buổi đại hội thể dục thể thao, đã thế còn có tố chất của người lãnh đạo. Thậm chí nếu trong lớp có đứa nào chuẩn bị bắt nạt bạn thì nạn nhân chỉ cần núp sau lưng Naoya là coi như mọi chuyện đã được giải quyết.

Ngay cả sau khi lên cấp hai, sự nổi bật của Naoya vẫn chẳng hề thay đổi. Mặc dù trong số các bạn cùng lớp với Mayo cũng có những đứa là đại ca ỷ vào sức mạnh để lôi kéo người khác như Kashiwagi hay những học sinh ưu tú như Sugishita, song Naoya không thuộc kiểu người giống họ. Tính cậu chúa ghét những điếu vô lý, luôn quan tâm để bất kỳ ai trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng được đối xử công bằng, đôi khi cậu ấy còn sẵn lòng để bản thân chịu thiệt mà chẳng hề quản ngại. Có thể nói cậu ấy là một thủ lĩnh thực thụ.

Ngay cả ông Eiichi bấy giờ vốn là chủ nhiệm khóa đó cũng trông đợi rất nhiều ở Naoya. Ông còn nói lớp mình có thể trải qua những ngày tháng bình

yên, không hỗn loạn là nhờ Tsukumi đã phát huy được khả năng lãnh đạo hiếm có của mình.

Chính vì thế khi Tsukumi ngã bệnh, Mayo đã không thể tin nổi. Cậu ấy bị bệnh máu trắng. Đúng là Tsukumi từng tỏ ra mệt mỏi trong giờ thể dục, Mayo còn nói với các bạn rằng chuyện đó thật không bình thường, song thật không ngờ tình trạng của cậu ấy lại nghiêm trọng đến vậy.

Mọi người trong lớp đã cùng viết những lời chúc, cùng gấp một ngàn con hạc giấy, cùng dựng video nhắn nhủ. Mayo chính là người được giao nhiệm vụ cùng với Kugimiya Katsuki giao tận tay những món quà đó cho Tsukumi. Lý do là vì Mayo thân với Tsukumi nhất, nhưng Momoko cũng đã bí mật tiết lộ cho Mayo “điều mọi người thực sự nghĩ trong lòng”.

Đó là vì hình như Tsukumi đã thầm thương trộm nhớ Mayo, còn Mayo cũng giống như bao bạn nữ khác, không phải là không thích Tsukumi, tóm lại hai người đang có tình cảm với nhau.

Nghe Momoko nói vậy, Mayo nhận ra mình đang đỏ bừng mặt. Bản thân cô cũng phần nào cảm nhận được. Kể từ hôm đó, cô đã đến thăm Tsukumi mấy lần. Thi thoảng cô còn giải bày với Tsukumi những suy tư, trăn trở của mình. Chẳng hạn như chuyện vì có bố là thầy giáo nên cô phải giữ ý với các bạn cùng lớp. Điều Mayo nghe được khi ấy chính là câu nói đó.

“Là con gái của thầy Kamio thì sao nào? Cậu vẫn là cậu thôi. Đừng bận tâm đến những lời nói tào lao ấy. Như thế chẳng phải ngốc lắm sao?”

Không lâu sau khi lên lớp 9, Mayo hay tin Tsukumi Naoya vừa trút hơi thở cuối cùng. Cô đã cùng các bạn đến dự đám tang của Tsukumi. Rất nhiều bạn nữ bật khóc. Ngày hôm ấy Mayo có khóc không nhỉ? Dù đã thử ngược dòng ký ức song Mayo vẫn không tài nào nhớ được một cách rõ ràng.

Bóng dáng một người khác đi vào từ cổng chính đã kéo Mayo quay trở về thực tại. Đó là một người đàn ông có mái tóc dài, xoắn nhẹ, đeo kính gọng đen. Khuôn trang màu đen, hẳn là vì anh ta ý thức được rằng mình đang đi dự đám tang.

Người đàn ông tiến thẳng đến chỗ Mayo. “Mayo à, tội nghiệp cho cậu quá.”

Mayo không khỏi giật mình khi đột nhiên bị gọi tên. Gã này là ai nhỉ?

“Xin lỗi, anh là ai vậy?”

“À, phải rồi,” người đàn ông bèn tháo khẩu trang màu đen, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn. Mayo ngờ ngợ khi thấy anh ta có một đặc điểm là hai bên mép hơi hếch lên trên.

“Cậu là Sugishita... nhỉ?”

“Lâu rồi không gặp. Tớ rất lấy làm tiếc vì phải gặp lại cậu trong hoàn cảnh này,” Đuôi lông mày Sugishita sụp xuống và cậu ta thở dài ra chiều thương tiếc. Cái kiểu làm bộ mặt hơi quá lối thì đúng hơn là biểu lộ cảm xúc một cách phong phú ấy vẫn chẳng thay đổi gì so với thời cấp hai.

“Cảm ơn cậu đã cất công tới đây. Tớ nghe Momoko kể, hiện tại cậu đang sống ở đây đúng không?”

“Thực ra đúng là như vậy. Tớ cũng chán cuộc sống thành thị rồi,” cậu ta phản ứng như thể thấy mừng vì Mayo đã hỏi câu đó vậy. “Từ cách đây khá lâu tớ đã nhận ra là để triển khai kinh doanh trên mạng thì người lãnh đạo không nhất thiết phải ở Tokyo, ngặt nỗi mãi mà tớ không gặp được dịp để thử nghiệm. Nhưng đến khi dịch Corona bùng phát, nhân đó tớ làm thử mới thấy mọi việc xuôi chèo mát mái hơn tớ tưởng. Hiện tại chỉ là tạm thời nhưng trước sau gì tớ cũng sẽ chính thức chuyển chi nhánh về đây, tớ đang tính có khi thuê văn phòng ở Tokyo cũng được.”

Cái kiểu thao thao bất tuyệt, chỉ toàn kể về bản thân mình của Sugishita cũng hết như xưa. Song, xem ra vẫn còn hơn là phải nghe cậu ta lải nhải mãi những lời chia buồn giả tạo.

“Từ ngày về đây cậu có gặp bố tớ không?”

Nghe Mayo hỏi, Sugishita liếc chau mày lắc đầu.

“Tiếc là tớ chưa thể trực tiếp gặp thầy. Chính vì thế mà tớ đang rất nóng lòng đợi đến ngày họp lớp.”

“Nhưng cậu đã nói chuyện với bố tớ còn gì? Khi nãy tớ nghe Momoko kể như vậy. Cậu ấy bảo đã nghe chuyện bố tớ lên Tokyo từ cậu.”

“À, chuyện đó hả?” Sugishita gật đầu như thể đã hiểu ra. “Chẳng mấy khi có dịp về quê thế này nên tớ đã gọi điện để hỏi thăm thầy một câu. Tớ cũng muốn biết tình hình thầy dạo này thế nào. Lúc đó thầy mừng lắm.”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Xem nào, tớ nhớ không nhầm thì là thứ Bảy tuần trước nữa.”

“Thế lúc đó bố tớ đã nói với cậu là sẽ lên Tokyo à?”

“Đúng vậy. Thầy muốn tớ tư vấn khách sạn cho thầy. Chỗ nào đầy yên tĩnh mà gần ga Tokyo. Tớ hỏi thầy lên đó để gặp cậu à, thầy bảo đại loại thế,” nói đến đó nét mặt Sugishita bỗng trở nên ngờ vực như thể chính cậu ta cũng cảm thấy có đi đâu là lạ. “Thầy không nói chuyện đó với cậu ư?”

“Ừ, giờ tớ mới được nghe chuyện này.”

“Vậy à? Thế thì chắc là thầy có mục đích khác rồi.” Sugishita nói nhẹ nhàng, ý chừng chuyện như thế cũng thường xảy ra.

“Bố tớ bảo khi nào sẽ lên Tokyo vậy?”

“Thầy bảo định lên Tokyo vào thứ Bảy tuần sau. Thứ Bảy thường đông đúc, khu vực xung quanh Tokyo sẽ rất hỗn tạp. Tớ nghĩ bụng nên chọn một chỗ nào đầy yên tĩnh nhất có thể nên đã gợi ý cho thầy khách sạn *Tokyo Kingdom*. Vì khách sạn đó nằm cách ga Tokyo một đoạn ngắn thôi mà. Tớ cũng hay đến đó để gặp gỡ đối tác,” cách giải thích của Sugishita rất súc tích và dễ hiểu. Cậu ta quả là một người sáng dạ.

“Cậu đã nói chuyện đó với tất cả mọi người trong buổi họp bàn về vụ họp lớp à?”

“Ừ, tại tớ nghĩ mọi người cũng muốn biết tình hình của thầy.”

“Ngoài lúc đó thì sao? Cậu có nói chuyện này với ai khác không?”

“Để xem nào... Tớ nghĩ là tớ không nói cho ai khác nữa... Mà này, liệu có phải tớ không được phép nói chuyện đó trong buổi họp bàn về vụ họp lớp không?” Sugishita nhìn Mayo bằng ánh mắt dò xét.

“Không, không phải thế. Nghe Momoko kể chuyện nên tớ thắc mắc nếu bố tớ định lên Tokyo thì sao lại không nói cho tớ biết.”

Nghe vậy, Sugishita liếc nhìn xung quanh, đoạn hơi ghé vào Mayo.

“Hay là... chuyện đó có thể liên quan đến vụ án lần này?” Sugishita hạ thấp giọng, thì thầm.

“Làm gì có,” Mayo vội xua tay. “Tớ chỉ hơi vướng mắc thôi. Cũng không có ý gì đặc biệt, cậu đừng để tâm.”

“Vậy à,” Sugishita nói, song rõ ràng cậu ta không thỏa mãn với câu trả lời ấy. Mayo không khỏi hối hận. Xem ra cô đã hỏi han quá tưng tưng trong khi

đối phương lại là một kẻ thông minh.

Vừa nhìn theo bóng lưng Sugishita đi về phía bàn tiếp đón, Mayo vừa nghĩ thật khó moi được thông tin từ người khác. Xem ra cô nên học hỏi Takeshi một chút.

Sau đó, khách khứa tiếp tục đến rải rác. Trong số đó có cả những người hàng xóm. Toàn những người Mayo không biết rõ cho lắm, chỉ ở mức gặp nhau thì chào một câu. Bọn họ cũng chỉ cúi đầu chào Mayo rồi thôi.

Trong đám người ấy, có một người phụ nữ trẻ tuổi. Xem ra mới chỉ khoảng 25. Bộ đồ tang giản dị có lẽ là đồ đi mượn nên nhìn chẳng hợp với người. Không hiểu sao Mayo lại đưa mắt dõi theo người phụ nữ vừa đi đến thông tin vào thẻ tên và đang lại gần bàn tiếp đón ấy.

Cô gái trẻ tuổi cúi đầu trước Momoko rồi đặt thẻ tên vào khay.

Ngay sau đó, cảnh sát Maeda đứng bên cạnh liền cử động tay trái. Vẫn là động tác sờ tay ra sau tai.

Mayo tiến đến sau lưng Momoko một cách băng quơ, đoạn hỏi nhỏ vào tai bạn: “Không có vấn đề gì chứ?”

“Ừ, vẫn ổn mà.”

“Thế à, may quá.”

Cô liếc mắt nhìn lên chiếc khay. Trên tấm thẻ tên mà cô gái trẻ đặt vào ban nãy có ghi *Moriwaki Atsumi*. Quan hệ với người quá cố là *học trò cũ*.

Mayo rời khỏi bàn tiếp đón, nhanh chân di chuyển. Khách đến viếng đang ngổn ở một căn phòng riêng nằm ngay sát hội trường tang lễ. Đến giữa hành lang dẫn tới đó, Mayo đuổi kịp người phụ nữ có tên Moriwaki Atsumi.

“Xin lỗi,” cô cất tiếng gọi từ đằng sau.

Cô gái liền dừng chân, ngoái đầu. Nét bất an thoáng hiện trên khuôn mặt.

“Cảm ơn em hôm nay đã đến dự lễ tang,” Mayo mỉm cười. “Chị là con gái của thầy Kamio Eiichi.”

“À,” Moriwaki Asumi khẽ bật ra thành tiếng. “Ừm... em là Moriwaki. Thầy Kamio là thầy chủ nhiệm của em hồi lớp 8.”

“Vậy à, chị hỏi khí không phải, em học khóa bao nhiêu vậy?”

“Em học khóa 46 ạ.”

Kém Mayo bốn khóa. Vậy là năm nay cô gái này 26 tuổi rồi.

“Ra trường hơn chục năm rồi mà em vẫn vất vả công đến... Em có hay liên lạc với bố mẹ không?”

“Có, thi thoảng mẹ ạ. Em có chút chuyện muốn xin lời khuyên của mẹ.”

“Vậy sao?”

Mayo muốn biết đó là chuyện gì song nghĩ thế nào cũng thấy hỏi ở đây thì thiếu tự nhiên quá.

Thế rồi Moriwaki Atsumi liền lên tiếng trước: “À mẹ này... Anh Makihara có đến không ạ?”

“Makihara? Khóa 42 ấy à?”

“Vâng, chắc vậy ạ.”

“Nếu đúng là Makihara mẹ biết thì cậu ấy đã đến dự lễ canh linh cửu vào hôm qua rồi.”

“À, vậy hả mẹ,” Moriwaki nói có vẻ thất vọng.

“Có chuyện gì với cậu ấy thế?”

“Không, cũng không có gì to tát đâu ạ,” Moriwaki khẽ xoa tay trước ngực.

Lại thêm một chuyện nữa khiến Mayo tò mò song cô không bịa ra được có gì để hỏi sâu hơn. Quan trọng hơn là, cô không có lý do gì để níu chân Moriwaki thêm nữa. Cô chẳng còn cách nào khác ngoài nói “Hôm nay cảm ơn em rất nhiều,” rồi lui đi.

Vừa quay gót, Mayo đã giật bản mình. Lý do là vì một điều tra viên nằm vùng đang đứng gần bức tường ngay cạnh đó. Cô nhận ra rằng anh ta đã nhận tín hiệu từ Maeda và đang theo dõi động thái của Moriwaki Atsumi.

Mayo quyết định quay trở lại sảnh chính, tiếp tục đứng chờ khách khứa. Một lúc sau, cô trông thấy một người phụ nữ cao ráo bước vào cùng một người đàn ông nom thấp hơn một chút. Người phụ nữ có mái tóc dài, buộc gọn sau lưng. Bộ váy đen liền thân với thiết kế đơn giản trông rất hợp với người. Tóm lại, cô ta rất có phong cách. Mặt mũi trang điểm còn lòe loẹt hơn cả thời cấp hai. Cô ta không đeo khẩu trang.

Thấy cô ta bước đến gần, không hiểu sao Mayo lại căng thẳng. Người đàn ông cũng theo sau, chậm hơn một chút.

Kokorika, tức Kokonoe Ririka đứng chân cách chỗ Mayo đang đứng khoảng hai mét. Cô ta nhìn chằm chằm Mayo như thể không cho phép cô

được nói rằng mình đã quên đi gương mặt xinh đẹp này, rồi lẳng lẳng cúi đầu chào Mayo một cách lịch thiệp. Mayo cũng cúi đầu đáp lại, miệng vẫn không nói gì.

Ririka lấy khẩu trang ra khỏi túi, chậm rãi đeo lên mặt. Đó là một chiếc khẩu trang màu xám điệu đà.

“Đã lâu không gặp. Cậu còn nhớ tôi chứ?” Ririka hơi nén cái giọng khàn của mình, hỏi Mayo.

“Đương nhiên rồi. Cảm ơn cậu đã tới, Kokonoe.”

“Tôi rất sốc về chuyện của thầy Kamio. Lúc hay tin, tôi thật không thể tin nổi. Bởi vì lần cuối cùng gặp mặt, trông thầy vẫn còn rất khỏe mạnh. Tôi xin thành thật chia buồn với cậu.”

Mayo có phần hơi bối rối khi nghe Ririka dùng kính ngữ với mình. “Tôi xin cảm ơn cậu,” Mayo cũng chỉ còn cách đáp lại bằng kính ngữ.

Song, có một chuyện còn khiến Mayo thắc mắc hơn. “Kokonoe này, gần đây cậu đã gặp bố tôi à?”

“Ừ, tôi có chút chuyện muốn thảo luận với thầy nên đã cùng cậu ấy đến quây rầy nhà cậu,” Ririka ngoái lại đằng sau, gọi: “Katsuki.”

Người đàn ông hơi gù đó bèn bước lên trước, sánh vai với Ririka. Cậu ta cũng không đeo khẩu trang nên Mayo có thể nhìn rõ khuôn mặt. Trái ngược với Ririka, tướng mạo cậu ta hầu như không thay đổi so với thời cấp hai, ngoại trừ mái tóc được nuôi dài. Mắt híp, miệng chúm chím, khuôn mặt có nét gì đó gợi liên tưởng đến một loài thú nhỏ.

“Xin gửi lời chia buồn sâu sắc đến cậu,” Kugimiya Katsuki nói bằng chất giọng khó nghe. “Cậu còn nhớ tôi không?”

“Đương nhiên rồi, Kugimiya. Cậu đã gặt hái thành công rực rỡ, tôi luôn ngưỡng mộ cậu đấy.”

Khóe môi Kugimiya chỉ hơi cử động một chút, cậu ta nhún vai nói: “Cảm ơn cậu.” Xem ra cậu ta vẫn giữ cái tính hay e thẹn thời cấp hai.

“Bọn tôi đã trao đổi với thầy Kamio...” Ririka tiếp tục câu chuyện, “... về kế hoạch vực dậy thị trấn mà nhóm của Kashiwagi bên công ty xây dựng Kashiwagi đang xúc tiến. Bọn họ cứ lèo nhèo đòi tiên sinh Kugimiya giúp sức,” Ririka nhú cặp lông mày thanh tú.

“Chuyện đó thì tôi có nghe phong thanh rồi.”

“Thị trấn này là nơi chúng tôi sinh ra và lớn lên, vả lại bản thân Katsuki cũng muốn hợp tác lắm chứ. Nhưng cậu cũng biết rồi đấy, cậu ấy bận tối mắt tối mũi, bởi vậy những gì cậu ấy có thể làm được cũng chỉ có mức độ. Tôi đã chủ động nói khéo rồi vậy mà các cậu ấy không chịu hiểu cho. Chúng tôi nghĩ cứ đà này thế nào bọn họ cũng đến nhờ thầy Kamio đứng ra làm cầu nối. Vì thế chúng tôi quyết định đến gặp thầy trước để bảo thầy đừng có nghe theo lời nhờ vả của bọn họ. Chúng tôi cũng muốn tránh việc để thầy bị kẹp giữa hai bên mà.”

Mayo không khỏi ngạc nhiên. Chẳng phải chuyện này y chang kế hoạch mà Haraguchi đã ấp ủ hay sao. Chứng tỏ tất cả mọi người đều suy nghĩ giống nhau.

“Chuyện đó xảy ra khi nào vậy?”

“Tôi nghĩ hôm đó là thứ Năm cách đây hai tuần.”

“Thế bố tôi đã nói gì?”

“Thầy bảo đã hiểu rồi. Theo lời thầy kể thì cũng có một người đến nhờ thầy chuyện tương tự, nhưng không phải Kashiwagi. Thầy cũng nói là sẽ giải thích rõ ràng cho người đó.”

Mayo tin chắc người đó chính là Haraguchi. Vậy là mọi chuyện đều được xâu chuỗi với nhau.

“Tôi cũng nói chuyện với Katsuki là bọn mình đều đã lớn cả rồi vậy mà vẫn còn nhờ vả thầy Kamio những chuyện phiền toái như thế, thật áy náy với thầy. Đúng thời điểm đó thì lại xảy ra vụ việc lần này, đúng không? Thật không thể tin nổi. Ước gì đây là một cơn ác mộng.” Ririka vắn vẹo người, làm như đang tiếc thương tốt độ.

“Hôm nay cậu hãy nói lời tiễn biệt cuối cùng với bố tôi nhé,” Mayo cúi đầu.

Chuyện xảy ra ngay sau đó.

“Chà chà, xem ai đây nào,” một giọng nói cất lên từ phía sau. Không cần ngoái lại Mayo cũng biết đó là ai.

“Tưởng ai, đây chẳng phải tiên sinh Kugimiya Katsuki hay sao? Thật không ngờ cậu bận bịu như thế mà vẫn cất công tới đây. Là một thành viên của gia đình Kamio, tôi xin cảm tạ từ tận đáy lòng.”

Mayo vừa mới có cảm giác Takeshi đang lao tới nhanh như gió, vậy mà chưa gì đã thấy ông chú ấy đứng ngay cạnh mình rồi.

“Tôi đã được đọc tác phẩm *Mê cung những bộ não ảo* rồi. Thật tuyệt vời. Chủ đề sâu sắc, cốt truyện kịch tính, đoạn kết thì cảm động, tất cả những thứ ấy đã lay động trái tim tôi. Ông anh tôi cũng hay nói thế này: ‘Trên thế giới có rất nhiều người sáng tác truyện tranh nhưng ngoài Kugimiya Katsuki ra không ai có thể tạo nên một câu chuyện độc đáo như thế.’”

“Cháu... cháu cảm ơn chú.” Kugimiya hơi lù lùi lại, vẻ mặt sợ hãi. Xem ra cậu ta đã bị choáng ngợp trước bài nói hùng hồn của Takeshi.

“Tôi cũng đã đọc bài báo phỏng vấn cậu. Nghe nói trước đây phong cách văn chương của cậu tao nhã hơn, hay nói chính xác là trầm lắng hơn nhỉ? Nếu tôi nhớ không nhầm thì *Một cái tôi khác là hồn ma* – tác phẩm đầu tay của cậu là câu chuyện đùng thoi có nhân vật chính là một cậu thiếu niên. Nhưng vì nghĩ không thể cứ như thế này mãi được, vì muốn phá vỡ vỏ bọc của mình nên cậu đã lên ý tưởng cho tác phẩm khoa học viễn tưởng kiêm phiêu lưu mạo hiểm hoành tráng đó.”

“Chú biết rõ thế ạ.”

“Đương nhiên rồi, tôi là fan hâm mộ của cậu mà. Chà, được gặp cậu tôi rất lấy làm vinh dự.”

“Xin lỗi, người này là?” Ririka hỏi Mayo.

“Chú tên là Kamio Takeshi, em trai của thầy giáo Eiichi, chú của Mayo,” Takeshi tự giới thiệu về mình. “Cảm ơn cháu đã đến đây hôm nay. Cháu là Kokonoe Ririka nhỉ? Chà, cháu đúng như những gì chú nghe được từ anh Eiichi. Rất hân hạnh được gặp cháu.”

Lông mày của Ririka giật giật. “Chú đã nghe thầy Kamio nói thế nào về cháu?”

“Thì đương nhiên là...”

Đúng lúc Takeshi nói đến đó thì Nogi chạy đến gọi: “Cô Kamio.”

“Tôi xin lỗi vì làm phiền trong lúc mọi người đang nói chuyện. Gia đình chuẩn bị vào sửa soạn giúp tôi được không ạ?”

“À, tôi biết rồi. Chú Takeshi, mình phải đi thôi.”

“Chú hiểu rồi. Thế nhé, Kokonoe và tiên sinh Kugimiya, chúng tôi xin phép,” Takeshi cúi đầu trước hai người đó, đoạn nhanh chóng bước về phía hội trường.

Mayo cũng cúi chào họ trước khi rời đi. Cô nhận ra Kenta đang đứng ngay sau lưng mình. Vừa cùng anh đuổi theo sau Takeshi, Mayo vừa ướm

hỏi: “Anh đã nói chuyện gì với chú em thế?”

“Bọn anh nói nhiều chuyện lắm. Hình như em đã kể cho chú nghe khá nhiều chuyện về anh nhỉ? Anh hơi bất ngờ vì chú Takeshi biết rõ mọi chuyện hơn anh tưởng.”

Mayo có một dự cảm chẳng lành trước câu nói của Kenta. “Chú ấy đã nói những gì với anh?”

“Chẳng hạn như kiểu phụ nữ mà anh thích. Anh đã nói chuyện đó với em khi nào nhỉ?”

Nghe vậy, Mayo những muốn ngửa cổ lên than trời. Đối với Takeshi mà nói, việc thao túng tâm lý của một người nhẹ dạ cả tin như Kenta để anh thao thao bất tuyệt về bản thân mình dễ như trở bàn tay. Rốt cuộc Kenta đã buột miệng nói ra những chuyện gì nhỉ? Mà không nào chỉ có thế, rất có thể anh còn bị xem trộm điện thoại theo một cách cực kỳ tinh vi không chừng. Mayo trộm nghĩ trong trường hợp đó cô sẽ thương thảo với Takeshi để ông chú ấy tiết lộ cho mình nội dung.

Lễ đưa tang bắt đầu cũng giống như lễ canh linh cữu. Mở màn, các vị tăng lữ đọc kinh, sau đó một lúc thì đến màn thấp nhang. Hôm nay, sau Mayo và Takeshi, đến lượt Kenta vào thấp nhang.

Buổi hôm nay, hình ảnh mọi người vào nhìn mặt người quá cố và dâng hương cũng sẽ được máy quay ghi lại. Takeshi vẫn chưa chịu nói cho Mayo biết mục đích của việc này là gì.

Tiếp theo, đến lượt khách khứa vào thấp nhang. Người đi đầu là mẹ của Tsukumi. Khi này Mayo đã đến bàn tiếp đón và xác nhận được tên của cô ấy là Kinue.

Khách khứa lần lượt vào thấp nhang theo chỉ dẫn. Sugishita đi ra thì đến lượt những người hàng xóm, rồi tới Moriwaki Atsumi, tiếp đến là Kokonoe Ririka, Kugimiya Katsuki, và người cuối cùng vào dâng hương hôm nay cũng lại là Momoko.

Đáng lý phải có màn tiễn biệt cuối cùng của những người thân thiết rồi mới đóng nắp quan tài nhưng hình như nghi lễ đó đã được lược bỏ.

“Cô có định bỏ thêm thứ gì vào linh cữu không ạ?” Sogi hỏi. Bên trong quan tài mới chỉ có một cuốn sách *Chạy đi, Melos* khổ nhỏ.

“Thế là đủ rồi,” Mayo đáp.

Nắp quan tài được đóng lại, cuối cùng cũng đến lúc xuất quan. Linh cữu được đặt lên một giá đỡ có bánh xe, nhân viên của công ty mai táng bắt đầu đẩy nó đi. Mayo nhận bài vị từ Nogi. Cô nhìn sang Takeshi, không biết từ lúc nào chú ấy đã ôm bức di ảnh trên tay.

Lò hỏa táng nằm ngay tòa nhà bên cạnh. Sau khi hoàn tất nghi lễ cầu siêu trước lò thiêu, Mayo, Takeshi, cộng với Kenta là ba người bèn ngồi ở phòng đợi, chờ cho đến khi quá trình hỏa táng kết thúc.

Kenta đã ra nhà vệ sinh, vì vậy Mayo bèn kể vắn tắt những gì nghe được từ Sugishita cho Takeshi nghe.

“Đúng là một thông tin không thể bỏ qua,” Takeshi làm bộ mặt nghiêm nghị.

“Quả nhiên chú cũng nghĩ như vậy à?”

“Nếu những gì cậu Sugishita đó nói là sự thật thì chúng ta có thể khoanh vùng những người biết chuyện bố cháu lên Tokyo.”

“Ý chú là những người đến dự buổi họp bàn về vụ họp lớp à?”

“Hoặc là người quen của họ. Dù sao thì, có thể nói đám bạn học cùng khóa với cháu có mặt ở nhà tang lễ này hôm qua và hôm nay đều là những nhân vật tối quan trọng.”

“Nghĩa là trong số đó có hung thủ sát hại bố cháu ư? Không thể nào.”

“Nếu vậy hung thủ phải là người như thế nào cháu mới chấp nhận được?”

“Chuyện đó...” Mayo không thể trả lời.

“Chú dám cá hung thủ là người quen của bố cháu. Không riêng gì các bạn học cùng mà với bất kỳ ai là hung thủ, cháu cũng sẽ nói câu đó thôi. Rằng chuyện đó là không thể nào. Thế nhưng, hung thủ chắc chắn có tồn tại. Nếu như cháu không muốn biết kẻ đó là ai thì chú khuyên cháu hãy từ bỏ đi.” Takeshi nói tỉnh bơ, giọng điệu chú ấy rất lý trí, lạnh lùng, trái ngược hoàn toàn với mọi khi.

“Còn lâu, cháu sẽ không từ bỏ đâu,” Mayo quả quyết. “Cháu muốn biết chân tướng.”

Đúng lúc đó Kenta quay trở lại, thành thử hai người đành tạm dừng cuộc trò chuyện bí mật.

Sau đó một lúc, khi đã hỏa thiêu xong, họ bắt đầu gom hài cốt. Theo đúng chỉ dẫn của người phụ trách, Mayo dùng đũa gấp từng mẫu xương của bố,

cho vào bình đựng hài cốt. Sau khi gom hết hài cốt vào bình, cô nói muốn cho cả những thứ này vào cùng, đoạn lấy cây bút máy và cặp kính ra khỏi túi.

Tàu đường sắt, chạy tối đa 350km/h. Tại thời điểm năm 2020, Việt Nam cần nhắc triển khai hệ thống tương tự trên trục Bắc-Nam. Shinkansen là ứng viên hàng đầu.

- Ngày 24 tháng 2 (thứ Tư): Momoko đến nhà Eiichi. Eiichi dự định sẽ đem đến một bất ngờ gì đó trong lễ tưởng nhớ Tsukumi Naoya.
- Ngày 25 tháng 2 (thứ Năm): Kokorika và Kugimiya đến nhà Eiichi, thảo luận cách xử trí với nhóm của Kashiwagi.
- Ngày 27 tháng 2 (thứ Bảy): Sugishita gọi điện hỏi thăm Eiichi. Eiichi nhờ Sugishita tư vấn về khách sạn ở Tokyo.
- Ngày 1 tháng 3 (thứ Hai): Họp bàn về buổi họp lớp (thành phần tham dự: Momoko, Sugishita, Makihara, Numakawa)
- Ngày 6 tháng 3 (thứ Bảy): Eiichi lên Tokyo và tới khách sạn *Tokyo Kingdom* lúc 6 giờ chiều. Trở về nhà lúc 11 giờ đêm. Bị sát hại ngay sau đó.
- Ngày 7 tháng 3 (Chủ nhật): Haraguchi gọi điện cho Eiichi mấy lần nhưng không được.
- Ngày 8 tháng 3 (thứ Hai): Haraguchi phát hiện thi thể của Eiichi.

Takeshi ngẩng lên khỏi mặt giấy, với tay lấy lon bia.

“Không biết bố cháu định đem đến bất ngờ gì cho lễ tưởng nhớ Tsukumi nhỉ?”

“Chuyện đó đúng là cháu cũng tò mò thật. Theo lời Momoko thì bố cháu không tiết lộ gì ngoài việc đó là một chuyện rất hay ho.”

“Nghe cách nói chuyện của bố cháu thì có vẻ như đó không phải chuyện gì xấu.”

“Vâng, nghe nói bố cháu đã làm bộ mặt như một đứa trẻ tinh nghịch và nói chuyện hào hứng lắm.”

“Một chuyện hay ho à?” Takeshi nhấp một ngụm bia rồi lại nhìn xuống tờ giấy đang cầm trên tay. “Theo nội dung này thì trong khoảng mười ngày đó, bố cháu đã liên lạc với khá nhiều người. Không những thế, quá nửa số đó còn là bạn học cùng thời với cháu.”

“Chuyện đó thì có gì lạ đâu ạ. Buổi họp lớp đang cận kề, bố cháu cũng được mời đến mà,” Mayo đáp, dùng tay trái mát-xa cổ tay phải. Lâu rồi cô mới viết tay nên thấy hơi đau.

Hai người đang ở trong phòng của Takeshi ở *Hotel Marumiya*. Sau khi rời khỏi nhà tang lễ, Mayo tiễn Kenta ra ga để trở về Tokyo rồi mới quay lại lữ quán. Cô tắm rửa, thay quần áo ở phòng mình xong mới đi sang phòng Takeshi. Mục đích là để lên kế hoạch tác chiến tiếp theo. Sau khi Mayo kể lại những gì đã nghe được từ đám bạn học cùng khóa hôm nay, Takeshi liền yêu cầu cô liệt kê ra giấy theo trình tự thời gian, bởi vậy Mayo đành lấy bút bi viết ra mặt sau của một chiếc phong bì bỏ đi. Đó chính là chiếc phong bì cô nhận được từ ông chú này.

“Chuyện những người đã liên lạc với bố cháu có tên trong *Danh sách Maeda* thì chẳng có gì lạ nhưng mà...”

Takeshi đối chiếu với màn hình điện thoại. Trên đó hiển thị *Danh sách Maeda*, tức danh sách mà chú đã chôm được từ viên cảnh sát có tên Maeda.

“Theo những gì chúng ta nghe được từ đầu đến giờ thì chưa thể xác nhận Makihara và Numakawa – hai trong số bốn người tham gia buổi họp bàn về vụ họp lớp, không tính Momoko và Sugishita – đã liên lạc với bố cháu. Vậy mà trong *Danh sách Maeda* lại có tên của Makihara. Theo cháu vì sao lại thế?”

“Cháu cũng thấy lạ. Nhắc đến Makihara, cháu cũng có đi đầu vương mắt. Không, phải là hai đi đầu chứ.”

“Hẳn hai đi đầu cơ à? Cháu nói xem nào.”

“Đầu tiên là, trong lễ canh linh cửu hôm qua, Makihara đã hỏi cháu một câu rất kỳ cục. Rằng không biết thầy Kamio có nói gì về hội các cậu ấy không. Khi cháu thắc mắc vì sao lại hỏi thế thì cậu ta trả lời là muốn biết bố cháu quan tâm đến cậu ta tới mức nào.”

“Chuyện đó đúng là thiếu tự nhiên và đáng nghi thật.”

“Công nhận chú nhỉ? Bình thường làm gì có ai muốn biết mấy chuyện đó. Mà kể cả có muốn biết thì người ta cũng chẳng hỏi trong lễ canh linh cửu.”

Takeshi nhìn chằm chằm vào không trung, ngón tay gõ lên mặt bàn mấy nhịp, đoạn chú dừng tay lại, cất tiếng.

“Theo những gì Makihara nói thì chú đoán cậu ta đang nghĩ rằng không chừng bố cháu đã nhận xét gì đó về cậu ta trước mặt cháu. Chưa kể đó còn là một lời nhận xét không tốt, có khi còn mang tính phê phán cũng nên.”

“Quả nhiên chú cũng nghĩ vậy à? Cháu cũng có cảm giác như thế.”

“Nếu là chuyện tốt thì chắc cậu ta đã không đánh trống lảng như thế. Có thể cậu ta đã làm chuyện gì đó khuất tất với bố cháu. Thế đi ầu vương mắc thứ hai của cháu là gì?”

Takeshi hỏi, Mayo bèn lấy một tờ giấy ra khỏi chiếc túi để bên cạnh. Đó là tờ giấy photocopy lại đồng thẻ tên hôm nay.

“Thực ra trong buổi lễ đưa tang hôm nay, cháu đã trông thấy cảnh sát Maeda ra ám hiệu. Lúc người này xuất hiện,” Mayo nói đoạn chỉ tay vào tên Moriwaki Atsumi.

“Học trò cũ của bố cháu à? Có phải cô gái trẻ tuổi, buộc tóc đuôi ngựa không?”

“Đúng rồi,” Mayo vừa trả lời vừa nhìn chằm chằm vào mặt Takeshi. “Chú nhớ siêu nhỉ?”

“Vì đến dự đám tang mà để kiểu tóc đó thì hơi lạ. Nếu có buộc thì người ta cũng buộc thấp xuống một chút mới phải phép.”

Takeshi đang nhắc đến một tiểu tiết hết sức cỡ hủ. Mayo không rõ ông chú này có phải là người biết cách hành xử đúng đắn không nữa.

“Thế cô gái đó làm sao?”

“Cháu tò mò nên đã thử bắt chuyện với cô ấy. Thế rồi, cô ta nói đến tận bây giờ thỉnh thoảng vẫn liên lạc với bố cháu.”

“Cháu có hỏi gần đây cô ta liên lạc với bố cháu khi nào không?”

“Cháu không hỏi.”

Takeshi liếc chau mày tỏ ý không bằng lòng.

“Sao cháu lại không hỏi một chuyện quan trọng như thế hả?”

“Cháu xin lỗi, cháu không nghĩ ra.”

“Thôi đành vậy. Rồi sao nữa?”

“Cô gái ấy đã hỏi cháu về Makihara, xem cậu ta có đến dự đám tang không. Lúc cháu trả lời cậu ta đã đến và dự lễ canh linh cửu hôm qua, xem chừng cô ta có vẻ thất vọng.”

“Hừm,” Takeshi bèn khoanh tay, “Nghe có vẻ như cô gái đó muốn gặp Makihara nhỉ?”

“Cháu cũng cảm thấy vậy nhưng không dám hỏi sâu thêm nữa.”

Takeshi liếc nhìn mép. “Chắc, đúng là chẳng được tích sự gì.”

“Vậy, những lúc như thế cháu nên nói thế nào?”

“Nếu là chú thì sẽ nói sắp tới tôi cũng có dự định gặp Makihara, nếu cô muốn nhắn gì thì để tôi nhắn cho.”

“Chỉ cần như thế là người ta chịu nói cho chú à?”

“Người ta không nói thì cháu cũng chẳng mất gì, còn nếu moi được thông tin gì thì cháu lãi. Từ giờ trở đi, nhớ đừng bỏ cuộc khi chưa thử đấy nhé.”

“Vâng...ng.”

“Moriwaki Atsumi... à,” Takeshi cầm điện thoại lên, thao tác. “Đúng là trong *Danh sách Maeda* có cái tên đó thật. Có đi à,” Takeshi nói đoạn chìa màn hình cho Mayo xem. “Ở đây lại viết Moriwaki bằng chữ cứng.”

Bảng chữ cái Katakana. Hệ thống bộ chữ thông dụng của Nhật Bản bao gồm chữ cứng (katakana), chữ mềm (hiragana) và chữ Hán (kanji). Bộ chữ cứng thường dùng khi phiên âm các tiếng nước ngoài.

“Lúc này cháu cũng xem rồi. Sao lại viết chữ cứng chú nhỉ?”

“Vấn đề là ở chỗ đó. Tại sao lại là chữ cứng. Nhưng trước khi nghĩ về chuyện đó, chúng ta hãy suy luận xem. Tại sao Moriwaki Atsumi lại muốn gặp Makihara? Cháu thử nói chú nghe suy nghĩ của cháu đi nào. Đoán bừa cũng được.”

“Tại sao lại muốn gặp ấy ạ... Bình thường một người phụ nữ muốn gặp một người đàn ông thì có thể là vì cô ấy thích anh ta,” trong đầu Mayo hiện lên khuôn mặt tròn dài như mặt ngựa của Makihara. “Nói thế này thật có lỗi với Makihara nhưng cháu có cảm giác không phải như vậy. Cậu ta không phải một nhân vật được yêu thích như thế.”

“Nhìn mặt bắt hình dong là không được đâu, nhưng thôi. Nếu không phải thì là gì?”

“Có việc gì đó chẳng hạn.”

“Việc gì là việc gì?”

“Cháu làm sao biết được đến mức đó.”

“Thử nghĩ thế này đi. Cháu bảo Makihara làm việc ở ngân hàng địa phương đúng không. Tóm lại cậu ta là một nhân viên ngân hàng. Một người muốn gặp nhân viên ngân hàng. Vậy theo cháu lý do là gì?”

“A, cháu hiểu rồi,” Mayo vỗ tay đánh đét một cái. “Để thảo luận chuyện tiền nong.”

“Xem ra nghĩ như vậy là hợp lý nhất rồi.”

“Có thể Moriwaki Atsumi đang gặp rắc rối về tiền bạc. Và cô ta muốn nhờ vả Makihara chẳng hạn.”

“Cũng có khả năng. Nhưng xem ra chuyện còn phức tạp hơn nhiều.”

“Nghĩa là sao ạ?”

Takeshi lại thao tác điện thoại rồi đặt xuống bàn. Chỉ trong chốc lát Mayo đã nghe thấy âm thanh phát ra từ loa trong.

“*Cậu vất vả rồi,*” ai đó nói.

“Ồ, cái gì thế chú?”

Takeshi liền đặt ngón trỏ lên môi: “Suỵt.” Xem ra chú ấy muốn bảo Mayo hãy im lặng mà nghe.

“*Cậu bảo họ đến đây vào khoảng 10 giờ nhỉ? Thế họ ở đây bao lâu?*” Giọng điệu thô lỗ nghe rất quen. Mayo tưởng tượng ra gương mặt của Cáo Già.

“*Tôi nghĩ là khoảng hơn một tiếng. Người đàn ông đến trước, ở trên tầng hai một lúc. Khoảng mười lăm phút sau thì người phụ nữ xuất hiện,*” giọng người đàn ông trả lời.

“*Người đàn ông cậu nhắc đến là em trai nạn nhân. Tên anh ta là Kamio Takeshi. Anh ta làm gì ở tầng hai?*”

“*À, chuyện đó thì... Hình như anh ta bảo lên phòng mình, tôi cũng không thể đi theo được.*”

“*Những lúc như vậy phải bắt chấp mà bám theo. Phải dằn dai cho đến khi bị đuổi thì thôi chứ.*”

“*Tôi xin lỗi. Lần sau tôi sẽ làm vậy.*”

“Dừng lại một chút,” Mayo giơ tay phải lên.

Takeshi tạm dừng đoạn ghi âm, miệng cười nhăn nhó. “Cháu ngạc nhiên hả?”

“Chuyện này là sao?” Mayo chớp mắt. “Một trong hai người đang nói là thanh tra Kogure phải không ạ. Anh ta đang nói chuyện với ai hả chú?”

“Cháu không biết ư? Cháu cũng gặp cậu ta rồi đấy.”

“Ờ, gặp ở đâu cơ?”

“Hôm qua, ở nhà chúng ta. Lúc chú cháu mình vào thư phòng của bố cháu, có một tay cảnh sát đứng canh chừng ngoài cửa còn gì. Chính là cậu ta đấy.”

“Sao cơ? Thế tức là cuộc trò chuyện này...” Mayo nhìn vào điện thoại.

“Sau khi chú cháu mình đi khỏi, Kogure đã tới và nói chuyện với tay cảnh sát làm nhiệm vụ canh chừng.”

“Nhưng sao nó lại được ghi âm?”

“Chẳng sao cả. Hôm qua, trước khi ra khỏi phòng, chú đã lắp sẵn thiết bị ghi âm lên giá sách. Vì chú đoán sau khi chúng ta về, thế nào đám cảnh sát cũng tới. Sáng nay chú đã nói với tay cảnh sát trực ban là mình để quên đồ rồi vào thư phòng, âm thầm lấy lại máy ghi âm. Chú bật lên nghe thử, y như rằng máy đã ghi lại được cuộc trò chuyện này. Không những thế, may mắn là Kogure đã xuất đầu lộ diện.”

“Máy ghi âm? Từ khi nào mà... Nói đúng hơn, tại sao chú lại có thứ đó?”

“Nó từng là đồ nghề của chú một thời. Để làm vui lòng khán giả, nhiều khi chú cũng phải dùng đến những công cụ tiện lợi mà nền văn minh đã đem lại.”

“Hôm qua chú chẳng nói xấu cảnh sát, bảo nghe trộm là hành vi đi đầu tra bất hợp pháp cơ mà?”

“Lắp máy nghe trộm ở nhà người khác có thể coi là vi phạm pháp luật, còn chú lắp ở nhà mình cho chính mình nghe. Việc này chẳng phải phạm pháp hay gì cả. Gác chuyện đó sang một bên, cháu hãy nghe tiếp đi. Nhớ đồng tai lên mà nghe cho rõ,” Takeshi nói đoạn bắt đầu bật tiếp đoạn ghi âm.

“Sau khi cô con gái đến thì họ đã làm những gì?” Kogure hỏi.

“Có vẻ như người phụ nữ đã tìm kiếm gì đó. Tôi nghĩ là tìm di vật của nạn nhân để cho vào linh cữu. Còn người đàn ông thì nói về máy điện thoại fax. Đại ý là nó đã bị cảnh sát đem đi.”

“Không hiểu họ định làm gì với chiếc điện thoại nhỉ?” Đến đây một giọng nói khác xen vào. Mayo nghe rất quen. Có vẻ như đó chính là Kakitani.

“Có thể họ nhắm đến lịch sử cuộc gọi. Sáng nay cô con gái chẳng gọi điện cho cậu, đòi cung cấp dữ liệu trong điện thoại còn gì? Tôi dám cá chuyện đó cũng là do người đàn ông kia xúi bẩy. Anh ta nghĩ không đòi được điện thoại di động thì xem lịch sử cuộc gọi trên điện thoại bàn thôi cũng được.”

“Ra vậy. Nhưng, để làm gì mới được ạ?”

“Tôi không biết nhưng chúng ta phải cảnh giác với người đàn ông đó. Các cậu đừng có lơ là đấy.”

“Có khi nào họ định tự mình làm sáng tỏ chân tướng sự việc theo cách riêng không ạ?”

“Thật ngớ ngẩn. Đám người nghiệp dư đó ư?”

“Nhưng, đúng như thanh tra vừa nói chúng ta không được phép lơ là, mất cảnh giác. Tôi có cảm giác nhân vật Kamio Takeshi đó không đơn thuần là một kẻ nghiệp dư. Cung cấp cho anh ta một lượng thông tin nhất định và yêu cầu hợp tác có phải mới là thượng sách không ạ?”

“Cậu đang nói gì vậy? Đề nghị thân nhân hợp tác điều tra là lẽ đương nhiên. Nhưng nếu vì vậy mà để lộ thông tin một cách khinh suất thì thật không còn gì để nói. Bởi chẳng có gì đảm bảo anh ta không có mối liên hệ nào với hung thủ.”

“Nhưng chẳng phải chúng ta có thể tin tưởng cô con gái hay sao? Anh nghĩ sao nếu chúng ta nhờ cô ấy nghe giúp giọng nói trong tin nhắn thoại đó?”

“Tin nhắn thoại?”

“Là cuộc điện thoại liên quan đến tài khoản ngân hàng của ông bố ấy ạ. Chúng ta vẫn chưa xác định được danh tính chính xác của người đó. Nghe giọng thì có vẻ như đó là một phụ nữ trẻ tuổi, không chừng lại là bạn của cô con gái cũng nên.”

“Điện thoại vẫn còn lưu cuộc gọi đến. Nếu muốn chúng ta sẽ biết được danh tính ngay thôi. Rất có thể người đó sẽ xuất hiện trong lễ canh linh cữu hoặc lễ đưa tang. Ở thời điểm hiện tại, đó là một trong những manh

môi quan trọng. Không thể dễ dàng cho người khác biết, dù là con gái nạn nhân hay ai đi nữa.”

Takeshi thao tác điện thoại, tạm dừng đoạn ghi âm một lần nữa, đoạn hỏi Mayo: “Cháu thấy sao?”

“Cháu thấy bất ngờ. Hóa ra cảnh sát vẫn còn nghi ngờ cả hai chú cháu mình.”

“Nghi ngờ người khác là nghề của họ mà. Chẳng lẽ không còn chuyện gì khiến cháu thắc mắc hơn chuyện đó à?”

“Chuyện tin nhắn thoại ấy ạ?”

“Phải. Họ nói vẫn chưa biết danh tính chính xác đúng không? Chứng tỏ trong phần lịch sử cuộc gọi có lưu lại số điện thoại nhưng không biết tên chính xác là gì. Nhưng một khi để lại tin nhắn thoại, không thể có chuyện người gọi không xưng tên được. Đổi lại là cháu thì cháu sẽ xưng tên như thế nào?”

“Dạ? Thì xưng tên bình thường thôi ạ. Kiểu như: ‘Tôi là (Kamio=神尾^{^xcv}) đây, anh/chị có khỏe không ạ?’”

“Lúc đó, cháu có giải thích (*Kami* = 神^{^dfg}) là chữ *Thần* trong *Thần Thánh*, còn (*O*=尾^{^fdg}) là chữ *Vĩ* trong *Mã Vĩ* không?”

“Cháu mất công giải thích làm gì. Cháu nghĩ đối phương phải biết rồi chứ... À, phải rồi,” Mayo liêng vỗ tay lên đầu gối. “Người gọi điện chính là Moriwaki Atsumi nhỉ? Có lẽ lúc để lại tin nhắn thoại, cô ấy đã xưng: ‘Em là Moriwaki đây ạ.’ Nhưng chỉ nghe không thôi thì không thể dám chắc cái tên đó được viết bằng chữ Hán nào, vì vậy mà trong *Danh sách Maeda* họ mới viết bằng chữ cứng.”

“Theo chú nghĩ như vậy không sai. Moriwaki đã gọi điện cho bố cháu nhưng không ai nghe máy, bởi vậy cô ta đã nhắn lại là mình gọi đến về chuyện liên quan đến tài khoản ngân hàng của ông bố.”

“Cô gái đó muốn gặp Makihara làm bên quỹ tín dụng,” Mayo dùng nắm đấm bên tay phải vỗ bộp vào lòng bàn tay trái. “Ừm, xem ra có rất nhiều chuyện xâu chuỗi với nhau.”

“Ví thử câu chuyện như thế này thì cháu thấy sao.” Takeshi giơ ngón trỏ lên. “Bố của Moriwaki Atsumi thất bại trong kinh doanh và đang gặp rắc rối với việc huy động vốn. Thế là Moriwaki bèn nghĩ xem liệu có thể nhờ

ai giúp đỡ không và đã bàn chuyện với bố cháu. Nghe xong, bố cháu liền nhớ đến Makihara nên đã thử liên lạc với cậu ta.”

“Dù sao cậu ta cũng làm ở ngân hàng địa phương nhỉ? Biết đâu cậu ta có thể tác động đến người phụ trách vay vốn cũng nên.”

“Thế nhưng, Makihara sau khi nghe bố cháu trình bày đã từ chối rằng: ‘Chuyện đó không được đâu ạ, em rất tiếc nhưng lần này em không thể đáp ứng kỳ vọng của thầy.’”

“Sao? Cậu ta từ chối ấy ạ?”

“Rốt cuộc cậu ta cũng chỉ là một nhân viên ngân hàng. Cho dù đó có là lời nhờ vả của một vị ân sư thì cũng có chuyện cậu ta không thể giúp được chứ. Nghe cậu ta nói thế, bố cháu cũng đành phải rút lại lời nhờ. Nhưng Makihara lại lẩn tránh mãi về chuyện đó, không biết thầy Kamio nghĩ thế nào về mình. Liệu thầy có mang ấn tượng xấu về đứa học trò đã lạnh lùng từ chối ngay cả khi người thầy đáng kính một thời đã phải cúi đầu nhờ vả, liệu thầy có cho cậu ta là kẻ bạc tình, vong ân bội nghĩa không? Vì thế khi đến dự lễ canh linh cửu cậu ta đã tiện thể hỏi cháu xem thầy có nói gì về mình không...”

“Siêu cao thủ,” Mayo liền vỗ tay. “Đúng là một màn suy luận ngoạn mục. Tất cả đều ăn khớp với nhau.”

“Đây không phải suy luận mà chỉ đơn thuần là một cách tưởng tượng, tức là chúng ta cũng có thể nghĩ đến một câu chuyện như vậy thôi. Mọi thứ ăn khớp không có nghĩa là nó đúng.” Takeshi nói, vẻ mặt lạnh tanh.

“Nhưng với câu chuyện chú vừa nói thì chúng ta cũng có thể giải thích lý do vì sao tên của Makihara lại có trong *Danh sách Maeda* đấy.”

Bởi nếu ông Eiichi đã liên lạc với Makihara thì chắc chắn vẫn còn lưu lại dấu vết trong điện thoại.

“Theo chú, chuyện Moriwaki Atsumi muốn gặp Makihara có dính dáng đến vấn đề tiền nong gì đó thì hai năm rưỡi trước. Có thể là chuyện liên quan đến tài khoản ngân hàng của bố cô ta. Nhưng chưa chắc đã là chuyện đơn giản kiểu như nhờ hỗ trợ vay vốn. Giả dụ có một vụ rắc rối về tiền nong phức tạp hơn thế đã xảy ra và bố cháu bị lôi kéo vào đó thì sao? Giờ không phải lúc để vỗ tay ăn mừng đâu.”

Mayo bỗng đứng thẳng lưng lên.

“Ý chú là chuyện này có thể liên quan đến vụ án ư?”

“Đáng tiếc, chúng ta không có lý do gì để loại trừ khả năng đó. Kogure cũng nói r ấ còn gì, đây là một trong những manh mối quan trọng.”

Khuôn mặt nhìn ngang với ánh mắt sắc bén của Takeshi không khỏi khiến Mayo sớn gai ốc.

Cô không biết người phụ nữ có tên Moriwaki Atsumi là người như thế nào. Trông cô ta không giống người xấu, nhưng xem ra nhìn mặt bắt hình dong là đi ầu cấm kỵ. Tuy nhiên, về ph ần Makihara, Mayo cho rằng mình cũng hiểu chút ít. Cô nghĩ cậu ta là một trong những học trò dành tình cảm yêu mến cho bố mình. Song nếu cậu ta có dính líu đến vụ án thì...

Chẳng thể tin vào đi ầu gì nữa, Mayo nghĩ.

Takeshi thao tác điện thoại. Đoạn trò chuyện giữa Kogure và các đ ồng nghiệp lại tiếp tục.

“Ngoài ra hai người đó còn làm gì nữa?” Có vẻ như Kogure đang hỏi viên cảnh sát đứng canh chừng.

“Người phụ nữ đã cho bút máy và kính vào túi. Sau đó họ thì thào chuyện gì đấy nhưng tiếc là tôi không nghe được. Hình như họ đã phát hiện ra chuyện tôi đang nghe lỏm thì phải...”

“Chẳng lẽ cậu không nghe được bập bõm đôi ba câu à?”

“Tôi có nghe loáng thoáng mấy từ như là ăn trộm, hay nguy tạo gì đó...”

“Sao? Thật ư?”

“Chắc vậy ạ.”

“Chẳng phải họ đang nói đến chuyện hung thủ phá phách căn phòng hay sao ạ?” Kakitani nói. “Quả nhiên người đàn ông có tên Kamio Takeshi đó không tâm thườn. Anh ta đã nhìn ra được đây không đơn thuần là hành vi của một tên trộm nhân lúc chủ nhà đi vắng mà ngay từ đầu hung thủ đã đột nhập vào nhà với ý định sát hại nạn nhân rồi.”

“Hừm, đấy có phải suy luận gì ghê gớm đâu. Nếu anh ta là một tay nghiệp trình thám vớ vẩn thì sẽ nhận ra thôi. Đẳng nào anh ta cũng thuộc loại đó mà. Nghe đâu anh ta từng là ảo thuật gia còn gì... Ngoài ra họ còn nói chuyện gì nữa không?”

“Họ vừa ngắm nghía sách vở và các tập tài liệu trên giá, vừa ôn lại kỷ niệm của nạn nhân, nhưng tôi không nghe được nội dung câu chuyện.

Người phụ nữ đã rút một cuốn sách nhỏ từ giá sách.

“Sau đó thì sao?”

“Họ nhìn quanh phòng, không lâu sau đó thì rút ạ.”

“Họ chỉ mang khỏi phòng bút máy, kính và sách thôi sao?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Vật vả cho cậu quá.”

Takeshi tạm dừng đoạn ghi âm. “Chú đã bị xem như một tay nghiên trình thám vớ vẩn đấy.”

“Hình như họ biết chuyện chú từng là ảo thuật gia.”

“Kiểu gì họ chẳng tìm hiểu về quán của chú ở Ebisu rồi. Chỉ cần nghe ngóng một chút là biết ngay thôi mà. Quan trọng hơn cả, đúng như chú đã nói, cảnh sát cũng cho rằng đây là một vụ giết người có kế hoạch chứ không phải hành vi của một tên trộm.”

“Cả chuyện các bạn học cùng cháu đều là những kẻ tình nghi ư?”

“Đã thế còn tình nghi mạnh ấy chứ.” Takeshi khẳng định.

Mayo bất giác nắm chặt hai tay thành nắm đấm, đúng lúc đó điện thoại cô có tin nhắn đến. Cô kiểm tra thử, thấy đó là tin nhắn của Kenta. Nội dung là: *“Anh vừa về đến Tokyo. Thật vất vả cho em vì phải làm chủ tang cho hai buổi lễ. Có chuyện gì em cứ gọi cho anh nhé. Anh sẽ chạy đến ngay. Em nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.”*

Mayo suy nghĩ một lát, đoạn nhắn lại: *“Cảm ơn anh đã vất vả công đến đây giữa lúc bận rộn. Về chuyện công việc, anh phải cố lên nhé. Em sẽ liên lạc sau.”*

“Kenta à?”

“Vâng. Chú đã nói chuyện gì với anh ấy thế?”

“Cháu muốn biết hả?”

“Vâng.”

“Cháu trả chú bao nhiêu?”

Cỗ Mayo oặt sang một bên. “Lại nữa sao? Chú một vừa hai phải thôi chứ.”

“Hừ,” Takeshi cười khẩy. “Cậu ta là một người đàn ông nghiêm túc và chính trực. Chuyện đó thì không cần phải bàn cãi.”

“Thật á? Chú nghĩ thế ạ?”

“Vấn đề là cái gì quá cũng không tốt.”

“Gì thế. Ý chú là gì? Chú muốn nói là anh ấy nghiêm túc và chính trực quá ấ ạ?”

“Chà, thế nào nhỉ? Chuyện này nói đến đây thôi.”

Mayo đập tay xuống bàn. “Thật tình, chú đừng tùy tiện kết thúc câu chuyện như thế chứ.”

“Chuyện này có phải do chú khơi mào đâu.” Takeshi bèn đứng lên. “Ăn tối thôi.”

“Chú này, từ tối nay chú tự bỏ tiền túi ra nhé,” Mayo ngẩng mặt lên, lờ mắt nhìn Takeshi.

“Là sao?”

“Chú quên rồi à? Chú cháu mình đã thỏa thuận ngay từ đầu còn gì. Cháu sẽ mời chú tiền trọ hai ngày và tiền ăn tính đến bữa trưa của ngày thứ ba.”

Takeshi làm bộ mặt khó chịu, gập từng ngón tay ra chiều đang đếm. “Hôm nay là ngày thứ ba rồi à?” Takeshi lẩm bẩm như thể đang đọc thoại, đoạn lại gần tủ quần áo, lấy áo khoác trong đó ra.

“Chú đi ra ngoài ạ?”

“Phải.”

“Chú định đi đâu?”

“Ra cửa hàng tiện lợi. Để lo liệu bữa tối. Bỏ tiền túi thì chỉ cần thế là đủ rồi. Chứ nhà ăn này đắt lắm.” Takeshi khoác áo rồi bỏ ra ngoài.

Mayo chọn suất thịt heo chiên xù cho bữa tối. Lúc nhìn thấy hình ảnh món ăn trên thực đơn, tự nhiên cô thấy thèm. Xem ra sau khi lo liệu xong những sự kiện lớn, từ lễ canh linh cữu cho đến lễ đưa tang, Mayo như trút được gánh nặng.

Điện thoại đổ chuông khi cô đã tống hết chỗ thịt heo chiên xù cùng bắp cải vào bụng và uống hết bát canh miso. Người gọi đến là Kakitani.

Mayo vừa nhấc máy, đầu dây bên kia đã vội xin lỗi: “Thành thật xin lỗi vì quấy rầy trong lúc cô đang bận khi đám tang vừa mới kết thúc.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Vâng, thực ra tôi có mấy chuyện muốn nhờ cô xác nhận giúp, liệu cô có thể dành thời gian cho tôi không, chỉ một lát thôi cũng được.”

“Chuyện đó không thành vấn đề nhưng ngay bây giờ ư?”

“Vâng, nếu được thì càng sớm càng tốt. Hiện cô có đang ở lữ quán *Marumiya* không?”

“Tôi đang ở nhà ăn dưới tầng một.”

“Chú cô cũng đang ở đây à?”

“Không, chú tôi đang ở trong phòng.”

“À, ra vậy. Cô Mayo này, cô có biết ở đối diện *Marumiya*, chệch bên kia đường có một quán cà phê cũ không? Quán tên là *Flute*.”

“Tôi không để ý tên quán nhưng hình như tôi đã thấy nó.”

“Không biết cô có thể đến quán đó không? Khoảng 8 giờ tối, cô thấy thế nào?”

“8 giờ à,” Mayo nhìn lên đồng hồ treo tường. Bây giờ đang là hơn 7 giờ 40 phút.

“Ngoài cửa có treo tấm biển đề *Đang chuẩn bị* nhưng cô cứ vào nhé, đừng bận tâm đến nó. Tôi đã nói trước với chủ quán rồi.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Còn nữa,” Kakitani hơi hạ giọng. “Nếu được thì chúng tôi muốn cô đến một mình.”

Mayo ngay lập tức hiểu ra đi đâu đối phương muốn nói.

“Ý anh là tôi không nên dẫn chú tôi đến đây phải không?”

“Vâng, thì, ý là như vậy. Ha ha ha,” Kakitani cố rặn ra cười.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đến một mình.”

“Cảm ơn cô. Hẹn gặp lại cô.”

“Chào cô nhé,” Kakitani nói đoạn cúp máy.

Mayo bèn đứng lên khỏi ghế, nói với bà chủ lữ quán “Cảm ơn cô về bữa ăn,” đoạn ra khỏi nhà ăn. Cô đã báo với bà ấy rằng có thể mình sẽ ở lại đây thêm một thời gian.

Bà chủ niền nở đáp lại: “Xin cô cứ thông thả. Cô có thể ở lại đây đến khi nào cũng được.” Mayo nghe nói kể từ sau khi xảy ra thảm họa Corona, ngành kinh doanh khách sạn ở đâu cũng khốn đốn. Xem ra bà chủ phải lấy làm mừng khi có khách ở trọ dài ngày.

Mayo đi đến phòng Takeshi, gõ cửa.

“Vào đi.” cô nghe thấy một giọng nói cộc cằn.

Mayo bèn mở cửa, bước vào. Takeshi đang nằm ườn trong phòng, nghịch máy tính bảng. Trên mặt bàn là hộp cơm mua ở cửa hàng tiện lợi, lúc này đã rỗng không. Miếng tem dán trên nắp hộp in chữ *Cơm hộp ba màu*. Không biết cái gì ba màu nữa. Giá của nó là 440 yên.

“Kakitani vừa gọi cho cháu.”

Mayo ngẩng xuống bên cạnh Takeshi, kể cho chú nghe chuyện cô sắp sửa đi gặp Kakitani.

“Cơ hội để lấy thông tin đây rồi.”

Takeshi liếc ngẩng dậy, bắt đầu lục tìm gì đó trong chiếc túi để ở góc phòng. Cuối cùng chú ấy lấy ra một thứ, đặt xuống trước mặt Mayo. Đó là phụ kiện trang trí có hình một chú bướm màu đen.

“Cái gì vậy chú?” Mayo nhặt chú bướm lên. Nó được gắn với một cái kẹp.

“Máy nghe trộm. Cháu gắn nó vào túi xách đi. Cháu có thấy phần đuôi của nó uốn cong lên không. Đấy chính là công tắc. Trước khi vào quán, nhớ bật lên nhé.”

Mayo liên tục bật lên, ấn xuống công tắc khiến nó kêu tanh tách.

“Cháu hiểu rồi. Để chú trực tiếp nghe xem cảnh sát hỏi gì sẽ chắc chắn hơn là đợi cháu về kể sau nhỉ? Nhưng rốt cuộc chú có mấy cái máy nghe trộm vậy?”

“Chú đã bảo đấy là đồ nghề của chú còn gì. Đối với các câu hỏi của Kakitani, cháu cứ trả lời đúng sự thật là được. Không cần phải nói dối. Tuy nhiên, đừng có hở ra chuyện chú cháu mình đang tự lãn theo chân tướng sự việc đấy nhé.”

“Cháu biết rồi. Cháu không ngốc đến mức đấy đâu. Mà không biết Kakitani định hỏi cháu chuyện gì nữa.”

“Thì, chú cũng đoán được đại khái,” Takeshi cọ tay lên chiếc cầm lỏm chỏm râu ria. “Chắc là hỏi về các bạn đồng niên của cháu thôi.”

Mayo không khỏi giật mình. “Chẳng biết có phải vậy không nữa.”

“Sau khi xem đồng thẻ tên của khách đến dự lễ canh linh cữu và lễ đưa tang bố cháu, hẳn đám cảnh sát đã nhận ra phần nhiều trong số đó là bạn học cùng thời với cháu. Chưa kể còn là một loạt những cái tên có trong *Danh sách Maeda*. Lẽ đương nhiên họ phải đi điều tra ngọn ngành càng sớm càng tốt chứ.”

“Nhưng cháu nghĩ trong thẻ tên cũng chỉ ghi *Học trò cũ* thôi mà. Làm sao họ biết đấy là bạn của cháu được?”

“Đơn giản thôi. Chỉ cần biết họ tên đầy đủ là cảnh sát có thể đối chiếu với cơ sở dữ liệu giấy phép lái xe. Trên giấy phép lái xe có cả ảnh chân dung, thành thử dù có trùng tên trùng họ thì họ vẫn phân biệt được. Ngoài ra, trên đó còn hiển thị ngày tháng năm sinh, do vậy cảnh sát có thể ngay lập tức lãn ra người đó học khóa bao nhiêu thời trung học.”

“À, ra vậy.”

Mayo cũng có giấy phép lái xe. Cô không biết nó lại được cảnh sát sử dụng cho những việc như thế này.

“Nếu muốn đi điều tra cụ thể về những người bạn đồng niên đó thì cách nhanh nhất là hỏi một người biết rõ về họ. Nhưng ngộ nhỡ người đó có dính líu đến vụ án thì xôi hỏng bỏng không mất. Về điểm này, ở thời điểm hiện tại, Mayo được coi là ít có khả năng là hung thủ nhất. Xem ra Kakitani đã đề xuất hỏi chuyện cháu và Kogure đành miễn cưỡng đồng ý,” Takeshi đưa mắt nhìn xa xăm, đoạn quay sang phía Mayo, cười nham hiểm. “Cố lên

xem nào. Chỉ có duy nhất một quy tắc vàng để thu thập thông tin qua cuộc nói chuyện. Đó là giảm đến mức tối đa khoảng thời gian im lặng. Hãy khiến câu chuyện trở nên rôm rả như thể họ là những người bạn tri kỷ của cháu.”

Lúc nhìn thấy tấm biển gọi nhớ về những ngày xưa cũ, Mayo chợt nghĩ không biết lần cuối cùng cô nhìn thấy cụm từ *Quán cà phê thuần túy* là ở quán nào của Tokyo. Có những nốt nhạc đứng cạnh nhau xung quanh dòng chữ *Quán cà phê thuần túy FLUTE*. Xem ra chủ quán là một người yêu nhạc, hoặc từng làm công việc liên quan đến âm nhạc cũng nên.

Đúng như Kakitani nói, ngoài cửa có treo tấm biển *Đang chuẩn bị*. Mayo bẻ cong đuôi của chú bướm đang cài trên túi đánh tách một cái, sau đó mới mở cửa. Tiếng chuông kêu leng keng trên đầu cô.

Bên trong quán khá rộng, những chiếc bàn dành cho bốn người xếp cạnh nhau. Hai người đàn ông ngồi gần giữa liền đứng dậy. Một người là Kakitani, người còn lại không ngờ chính là Maeda. Lẽ đương nhiên, ngoài họ ra không còn khách nào khác. Song, có một người đàn ông tóc bạc có vẻ là chủ quán đang đứng trong quầy.

“Chúng tôi thành thật xin lỗi vì đã quấy rầy trong lúc cô đang mệt mỏi thế này,” Kakitani cúi đầu. Maeda cũng bắt chước theo.

“Không có gì,” vừa nói Mayo vừa ngồi xuống ghế đối diện.

“Tôi sẽ cố gắng hỏi ngắn gọn nhất có thể. Đây là anh Maeda, đội trưởng đội tuần tra từ sở cảnh sát tỉnh đến hỗ trợ cho chúng tôi.”

Được Kakitani giới thiệu, viên cảnh sát trẻ tuổi bèn chào Mayo: “Tôi là Maeda.”

Không thể trả lời “Tôi có biết anh,” Mayo đành đáp lại “Chào anh.”

Hai người cũng ngồi xuống theo Mayo.

“Cô uống gì? Cà phê ở quán này nổi tiếng khắp vùng đấy,” Kakitani hỏi.

“Thôi, không cần đâu.”

“Vậ à,” Kakitani li ền nhìn ra qu ầy, kh ẽ gặt đ ầu. Người đàn ông có vẻ là chủ quán tỏ ra hiểu ý, bèn lui vào trong, khuất t ầm mắt.

Mayo nhìn quanh quán. Trên tường có dán mấy tờ bìa vốn là vỏ những đĩa nhạc cũ.

“Quán này mang đậm không khí của thời Chiêu Hòa cô nhi? Tôi nghe nói từ ngày mở cửa đến giờ cũng sắp được bốn mươi năm r ồi.”

Mayo thật sự ngạc nhiên trước câu nói của Kakitani. “Thật vậy sao?”

“Thời nay, riêng chuyện có gặt tàn trong một quán chuyên bán đồ ăn thức uống cũng không phải xa lạ gì, nhưng tôi rất hiếm khi nhìn thấy một thứ như thế này.” Kakitani đưa mắt nhìn ra mép bàn. Ở đó có đặt một chiếc gặt tàn thủy tinh được chế tác tinh xảo.

“Ông Kamio Eiichi có hút thuốc không?” Kakitani quay sang nhìn Mayo.

“Bố tôi ấy à? Ngày xưa thì có, nhưng ông đã bỏ thuốc từ cách đây hơn mười năm r ồi.”

Mayo vẫn còn nhớ đó là cái thời tất cả các hãng taxi trên toàn quốc đều cấm hút thuốc.

“H ồi đó bố cô hay dùng bật lửa loại nào vậy?”

“Bật lửa ư?”

“Bố cô có ưa dùng loại nào không? Một chiếc bật lửa dầu theo phong cách vintage chẳng hạn. Hay ông ấy cũng dùng loại bật lửa sử dụng một lần?”

“Loại ưa dùng... Chà, tôi không nhớ, nhưng có khi bố tôi dùng bật lửa bình thường cũng nên. Chuyện đó thì sao?”

“À không, tôi chỉ đang nghĩ loại bật lửa dùng một lần không hợp với thư phòng hoành tráng của bố cô thôi. Trái lại cô xem, nếu trong phòng có một cái tủ thuốc lá chẳng phải sẽ hợp lắm sao? Hoặc xì gà gì đó.”

“À,” Mayo nghiêng đ ầu. “Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện đó.”

“Vậ à. Thôi chết, tôi thật vô phép. Đây chỉ là kiếm chuyện làm quà thôi. Tạm gác chuyện đó sang một bên...” Kakitani bèn sửa lại tư thế ng ồi, dựng thẳng lưng lên, nhìn Mayo. “Thật vất vả cho cô vì phải lo liệu lễ canh linh cữu và lễ đưa tang. Tôi có nghe các đi ều tra viên kể lại, mặc dù ai nấy đ ều đang lo lắng về đại dịch Corona nhưng xem ra khách đến viếng cũng khá đông phải không?”

“Cũng nhờ trời thương ạ.”

“Từ tận đáy lòng, chúng tôi rất cảm kích vì gia đình đã cung cấp thẻ tên của khách viếng để phục vụ cho công tác đi đầu tra. Phía người chịu trách nhiệm đi đầu tra cũng nhờ tôi gửi lời cảm ơn đến cô.”

Có lẽ người phụ trách mà anh ta nhắc đến là Kogure. Nếu vậy thì xem ra Mayo nên tiếp nhận lời cảm ơn ấy như một lời châm chọc thì hơn.

“Nếu giúp ích được cho các anh thì tốt quá.”

“Dĩ nhiên là thừa sức giúp ích cho chúng tôi rồi. Chính vì thế mà hôm nay tôi mới mời cô ra đây như thế này. Chẳng là trong lúc đi đầu tra về những người tham gia lễ viếng, chúng tôi nhận thấy rõ ràng số lượng bạn học cùng thời với cô chiếm đa số, vì thế chúng tôi đang định hỏi chuyện cô về những người đó,” Kakitani mào đầu, nội dung đúng như Takeshi đã dự đoán.

“Chúng tôi đang định họp lớp vào Chủ nhật tới, tôi nghĩ đó là lý do,” Mayo trả lời một câu vô thưởng vô phạt.

“Chuyện họp lớp, tôi có nghe anh Haraguchi nói rồi. Về chuyện đó, xem nào...”

Kakitani bèn lấy một tờ giấy ra khỏi cặp tài liệu rồi đặt trước mặt Mayo. Đó là tờ giấy photocopy lại toàn bộ thẻ tên của những vị khách đã đến dự lễ canh linh cửu và lễ đưa tang. Trong đó, một vài cái tên được đánh dấu tích. Mayo ngay lập tức hiểu ra ý nghĩa của chúng.

“Tôi nghĩ những cái tên được đánh dấu tích đầu là các bạn học cùng khóa với cô, không biết có nhầm lẫn gì không? Nếu còn thiếu ai thì cô nói cho tôi biết với.”

Mayo nhìn lại một lượt tờ photocopy, đoạn gật đầu. “Tôi nghĩ là đúng hết rồi.”

Họ đã đánh dấu tích cả Kashiwagi và Numakawa là những cái tên không có trong *Danh sách Maeda*. Xem ra đúng như Takeshi nói, cảnh sát đã đi đầu tra giấy phép lái xe của tất cả những ai đã đi lên vào thẻ tên là *Học trò cũ* và dựa trên ngày tháng năm sinh để lần ra họ học khóa bao nhiêu.

“Vậy trước tiên chúng ta bắt đầu từ cô Ikenaga Momoko nhé. Hình như cô ấy đã đảm nhận khâu tiếp đón trong lễ canh linh cửu và lễ đưa tang nhỉ? Liệu tôi có thể cho rằng hai người khá thân thiết với nhau không?”

“Thì, đúng là như vậy. Có thể nói đó là người bạn thân nhất của tôi.”

“Cô ấy làm nghề gì vậy? Tôi thấy địa chỉ ghi trong thẻ là Yokohama.”

“Trước đây cô ấy có đi làm, còn bây giờ thì ở nhà làm nội trợ. Tôi nghe nói chồng cô ấy công tác dài ngày Kansai, vì vậy trong thời gian này cô ấy sống ở nhà bố mẹ đẻ.”

“Cô có biết chồng cô ấy làm ở đâu không?”

“Tôi nhớ không nhầm thì anh ấy làm ở Toua Land.”

Kakitani liếc há hốc mồm.

“Đó là một công ty giải trí lớn nhỉ? Làm việc xa nhà một mình như thế vất vả thật.”

“Thế mà hôm qua anh ấy vẫn đến dự lễ canh linh cữu. Nghe đâu anh ấy cũng từng là học trò của bố tôi.”

“Vậy à, vậy à?”

Kakitani gật gù, còn Maeda ngồi bên cạnh thì gõ máy tính với vẻ mặt đầy nghiêm túc. Anh ta đánh máy khá nhanh. Xem ra anh ta đang ghi lại toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện.

“Cô Ikenaga Momoko có nói gì về vụ án không?”

“Cũng không có gì đặc biệt. Nhưng cô ấy tỏ ra thật sự đau lòng trước sự ra đi của bố tôi.”

“Gần đây cô ấy có liên lạc với bố cô không?”

“Nghe nói cô ấy đã đến nhà tôi để trao đổi với bố tôi về vụ họp lớp.”

“Cô có hỏi lúc đó họ đã nói những chuyện gì không?”

“Họ nói về lễ tưởng nhớ một người bạn cùng lớp đã mất từ hồi cấp hai... Anh này,” Mayo nhìn Kakitani.

“Anh định hỏi cặn kẽ như thế này về tất cả các bạn học cùng của tôi sao? Tôi tưởng anh bảo là sẽ hỏi ngắn gọn thôi mà.”

“Xin lỗi cô. Mong cô hợp tác với chúng tôi,” Kakitani chống hai tay lên bàn rồi cúi đầu.

Mặc dù đã phát ngấy, song Mayo vẫn nhớ lại lời dặn dò của Takeshi, phải khiến cuộc trò chuyện trở nên rôm rả.

“Thôi được rồi. Tiếp theo đến ai vậy?”

“Vâng, vậy tiếp theo tôi xin hỏi về anh Sugishita Kaito. Người này cũng đã rời quê hương và hiện đang sống ở Tokyo nhỉ? Có phải anh ấy đã lặn

lợi đường xa để đến dự đám tang không?”

“Không, không phải như vậy...”

Mayo giải thích về việc Sugishita đang rất thành công ở Tokyo trong vai trò của người đi đầu hành một công ty IT, song vì nhiều lý do nên hiện tại cậu ta đã về quê sống. Nghe Mayo nói thêm rằng lúc Sugishita gọi điện hỏi thăm bố cô, ông ấy đã nhờ cậu học trò tư vấn cho một khách sạn ở Tokyo, không riêng gì Kakitani mà ngay cả Maeda cũng thay đổi sắc mặt.

“Anh Sugishita đã gọi điện cho bố cô... Chuyện đó có thật không?”

“Tôi nghe từ chính miệng cậu ta mà. Các anh cứ việc hỏi Sugishita là biết ngay thôi.”

“Tôi hiểu rồi.”

Kakitani ngẩng thẳng dậy, đoạn trao đổi ý gì đó với Maeda qua ánh mắt. Còn Maeda thì gõ phím với bộ mặt khó đăm đăm.

Có vẻ như đúng là cảnh sát cũng đang để mắt xem ai là người biết chuyện ông Eiichi lên Tokyo. Mọi chuyện đều đúng như Takeshi nói.

Tiếp đến, Kakitani chuyển sang hỏi về Kugimiya Katsuki.

“Trong số các bạn của cô có một người cực kỳ nổi tiếng. Tôi rất lấy làm bất ngờ. Mấy thằng nhóc nhà tôi cũng thích *Mê cung những bộ não ảo* lắm,” ánh mắt Kakitani trở nên long lanh. “Tôi nghe nói hôm nay anh ấy cũng đến dự đám tang.”

“Vâng, tôi rất cảm kích vì cậu ấy bận rộn như thế mà vẫn đến.”

“Cô có nói chuyện với anh ấy không?”

“Bọn tôi chỉ nói đôi ba câu thôi. Tôi khen cậu ấy đã gạt hái được thành công vang dội, còn cậu ấy thì bày tỏ niềm thương tiếc bố tôi.”

“Ngoài ra hai người có nhắc gì đến bố cô không?”

“Nghe nói gần đây cậu ấy có gặp bố tôi.”

“Khi nào vậy?”

“Tuần trước nữa thì phải.”

Đó là ngày 25 tháng 2, rơi vào thứ Năm, song vì cho rằng nhớ đích xác như thế thì không được tự nhiên cho lắm, thành thử Mayo đành trả lời mập mờ.

“Anh ấy có chuyện gì đặc biệt sao?”

“Hình như một số bạn học của tôi đang lên kế hoạch vực dậy thị trấn và đã nhờ bố tôi đứng ra làm cầu nối để thuyết phục Kugimiya giúp một tay nhưng cậu ta không muốn ôm rơm rậm bụng nên đã đến để khuyên bố tôi không cần phải can dự vào chuyện này.”

Kakitani nghiêng đầu khó hiểu. “Vực dậy thị trấn là sao?”

“Chuyện này tôi nghe được từ các bạn cùng lớp còn đầu của tai nheo thế nào thì mong các anh tự xác nhận với bọn họ giúp tôi,” sau khi rào trước như vậy, Mayo kể cho Kakitani nghe chuyện phó giám đốc công ty xây dựng Kashiwagi đang áp ủ kế hoạch thay thế cho dự án *Ngôi nhà mê cung* đảo.

“Bản thân tôi cũng đã mong chờ *Ngôi nhà mê cung* đảo,” Kakitani bỗng tỏ ra buồn rầu. “Tôi rất lấy làm tiếc khi dự án bị đình chỉ. Cho dù có xây dựng kế hoạch vực dậy thị trấn để thay thế thì quả thật cũng không thể thiếu được *Mê cung* đảo. Nhưng anh Kugimiya lại không mặn mà với chuyện này à?”

“Cậu ấy cũng muốn giúp nhưng vì rất bận nên những gì có thể làm được cũng chỉ có mức độ... À, xin lỗi anh. Câu này là Kokonoe nói chứ không phải Kugimiya.”

“Kokonoe,” Kakitani lặp lại, đoạn đưa mắt nhìn xuống. Hình như anh ta đang mở sổ tay ở phía dưới.

“Có phải cô Kokonoe Ririka không?”

“Đúng rồi.”

“Tại sao cô ấy lại nói về chuyện của anh Kugimiya?”

“Cái đó thì tôi cần phải giải thích một chút.”

Mayo kể cho Kakitani nghe chuyện Kokonoe Ririka làm việc cho một đại lý quảng cáo lớn ở Tokyo nhưng hiện tại cô ta đang đảm nhận vai trò giống như người quản lý của Kugimiya Katsuki.

“Thế có nghĩa là hôm anh Kugimiya đến gặp bố cô, anh ấy không đi một mình mà đi cùng với cô Kokonoe phải không nhỉ?”

“Đúng vậy. Nghe nói cứ là chuyện liên quan đến công việc thì chắc chắn Kokonoe cũng có mặt.”

“Đúng kiểu một người quản lý tài ba nhỉ,” Kakitani mỉm cười. “Ngoài hôm đó ra, anh Kugimiya và cô Kokonoe còn liên lạc gì với bố cô nữa

không?”

“Chà, tôi không thấy họ nói gì cả.”

“VẬY Ờ? CÁ NHÂN TÔI CŨNG NGHĨ NẾU ĐƯỢC ANH KUGIMIYA GÓP SỨC THÌ CHẮC HẸN CÔNG CUỘC VỰC DẬY THỊ TRẤN SẼ TRỞ NÊN RẪN RỘ LẮM, NHƯNG XEM RA KHÔNG THỂ ĐÒI HỎI VÔ LÝ ĐƯỢC.”

“À vâng,” Mayo chỉ còn cách gật đầu một cách mập mờ.

Đúng lúc đó cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại phát ra từ trong túi. Mayo bèn lấy ra xem thử, thấy người gọi đến là Takeshi.

“Xin lỗi, tôi ra ngoài một lát được không?”

“Đương nhiên rồi. Mời cô,” Kakitani liếc nhìn ngửa tay lên.

Mayo vừa áp điện thoại lên tai vừa đi ra khỏi quán. “Alo, cháu nghe đây.”

“CÓ VẼ NHƯ HỌ SẮP SỬA CHUYỂN CHỦ ĐỀ SANG MAKIHARA RỒI NHỈ,” TAKESHI NÓI.

“Cháu nghĩ vậy. Làm thế nào hả chú?”

“NẾU HỌ HỎI THÌ CHÁU CỨ TRẢ LỜI THẬT. NHƯNG NẾU HỌ KHÔNG HỎI THÌ CHỚ CÓ NHÌỀU LỜI. VÍ DỤ NHƯ ĐOẠN TRÒ CHUYỆN GIỮA CHÁU VỚI MORIWAKI ATSUMI CHẰNG HẠN.”

“Cháu hiểu rồi.”

“THAY VÀO ĐÓ, CHÚ MUỐN CHÁU NÓI CÂU NÀY. CHÚ CHUẨN BỊ ĐỌC ĐÂY, CHÁU NHỚ NÓI NGUYÊN XI NHƯ THẾ ĐÂY.” TAKESHI NÓI, ĐOẠN CHẬM RẪI ĐỌC CHO MAYO NGHE LỜI THOẠI ĐÓ.

Nghe xong, Mayo không khỏi bối rối. “Nói như vậy cũng được sao chứ?”

“Cháu không phải lo lắng. Nhớ nói cho ra hồn đấy.”

“Vâng, cháu sẽ cố.”

Thấy Mayo quay vào, Kakitani và Maeda vội vàng sửa lại tư thế.

“Tôi thật vô phép,” Mayo nói, đoạn ngẩng xuống chỗ cũ.

“Chúng tôi tiếp tục được chưa?” Kakitani hỏi.

“Vâng, tiếp theo các anh muốn hỏi về cái này?”

“Xem nào. Vậy thì...” Kakitani nhìn xuống dưới rồi lại ngẩng lên. “Chúng ta nói về anh Makihara Satoru nhé. Hình như người này đang sống

ở quê thì phải. Cô có biết anh ấy làm nghề gì không?”

“Makihara đã đến dự lễ canh linh cữu của bố tôi. Lúc đó, tôi nghe cậu ta bảo đang làm ở Ngân hàng Mitsuba.”

“Ồ, hóa ra là nhân viên ngân hàng.”

Kakitani không thể hiện phản ứng mạnh mẽ gì cho lắm, song Mayo liếc thấy má Maeda giật giật.

“Cụ thể cậu ta làm ở chi nhánh nào thì tôi cũng không rõ đâu.”

“Không sao. Hai người đã nói chuyện gì ở lễ canh linh cữu?”

“Chúng tôi chỉ chào hỏi hết sức bình thường thôi. Cậu ấy muốn biết bố tôi nghĩ thế nào về các cậu ấy.”

Mayo và Takeshi đã bàn rất xôm về tình tiết này, song không biết có phải vì cô nói ra dễ dàng quá hay không mà Kakitani lại không có phản ứng gì đặc biệt.

“Bình thường anh Makihara có hay qua lại với bố cô không? Nhân viên ngân hàng hay có khiếu nhờ cậy tất cả các mối quan hệ để có thêm khách hàng mà. Tôi cho rằng kể cả anh ta có làm vậy với bố cô cũng không lấy gì làm lạ.”

“Chà, tôi không thấy bố tôi nhắc gì đến chuyện đó cả,” vừa trả lời Mayo vừa tin chắc đây chính là thời điểm lý tưởng để nói ra câu thoại mà Takeshi đã gửi gắm. “Vả lại, từ xưa bố tôi đã không hứng thú với mấy thứ như kinh tế hay đầu tư sinh lời. Nói chung, bố tôi khá thiếu kiến thức trong những vấn đề liên quan đến tài chính. Vì thế, mỗi khi gặp vướng mắc hay trở về những chuyện kiểu như vậy, ông hay thảo luận với chú tôi.”

“Sao? Chú mà cô nói đến có phải là người đó không?” Kakitani tròn xoe mắt. “Kamio Takeshi ấy?”

“Đúng vậy.”

“Ồ, ra vậy. Chuyện đó, thế nào nhỉ, thật sự tôi rất lấy làm bất ngờ. Nhìn chú cô không giống kiểu người đó.”

“Chú ấy khá là khó tính trong chuyện tiền nong đấy.”

Đúng ra Mayo muốn nói Takeshi chẳng những khó tính mà còn bản tính, song vì lúc này ông chú ấy đang nghe cuộc trò chuyện qua thiết bị nghe trộm nên cô đành nường tay.

“Nói mới nhớ, lúc khám nghiệm hiện trường, chú cô cũng đã đề xuất với thanh tra Kogure một vụ cá cược nhỉ?”

“Chính vì thế giả dụ giữa bố tôi và Makihara có sự trao đổi gì liên quan đến chuyện tiền bạc thì nhiều khả năng bố tôi đã nói với chú. Nếu các anh muốn xác nhận điều gì với chú tôi thì để tôi hỏi cho.”

“Không, chuyện đó không đáng để phiền đến cô đâu. Cảm ơn cô.”

Sau đó, cảnh sát còn hỏi về Kashiwagi và Numakawa nữa. Song Mayo biết rất ít về họ, đại loại như Kashiwagi đang làm phó giám đốc cho công ty xây dựng của bố cậu ta còn Numakawa thì đang quản lý một quán nhậu. Cô cũng nhắc lại rằng mình không tường tận cho lắm về kế hoạch vực dậy thị trấn mà họ đang thực hiện.

“Chúng tôi đã nắm rõ rồi. Thật sự xin lỗi vì đã làm mất nhiều thời gian của cô. Cảm ơn cô vì đã hợp tác.” Kakitani đứng dậy, cúi đầu thật thấp. Maeda ngồi bên cạnh cũng vội vàng bắt chước theo.

“Nếu có thông tin gì về vụ án, bên các anh có thể nói cho chúng tôi không? Chú cháu tôi cũng rất muốn biết công tác điều tra đang tiến triển đến đâu rồi.” Mayo vừa cầm lấy túi xách, vừa nói.

“Vâng, nếu đó là thông tin có thể tiết lộ được thì chúng tôi sẽ thông báo cho cô đầu tiên.”

Nghe Kakitani trả lời vẻ rất hòa nhã, Mayo không khỏi cảm thấy sáo rỗng. Nói thế khác nào bảo “hiện thời chúng tôi không định nói cho cô bất cứ điều gì.”

Lúc Mayo về đến lữ quán *Marumiya* thì kim đồng hồ đã nhích qua mốc 9 giờ được một chút. Vậy là cô đã mất tròn một tiếng ng ồi nói chuyện với cảnh sát. Mayo cho rằng mình không thu hoạch được thông tin gì đáng kể, song khi cô nói đi ều đó với Takeshi, chú ấy đã đáp lại: “Cũng không hẳn như vậy đâu.”

Takeshi c ần điện thoại lên.

“Lúc chú gọi điện, cháu đã để lại túi ở chỗ ng ồi đúng không? Với một đũa như cháu thì đây là một quyết định rất sáng suốt. Nhờ thế mà chú đã ghi âm được đoạn trò chuyện này.”

Sau khi Takeshi thao tác trên điện thoại, Mayo li ền nghe thấy tiếng nói phát ra từ loa.

“Chúng ta không cần hỏi về cuộc điện thoại mà nạn nhân đã gọi đi vào ngày 2 tháng 3 ư?” Giọng nói lí nhí đó xem ra là của Maeda.

“Nhìn kiểu đó chắc cô ấy không biết gì đâu. Có hỏi cũng vô ích. Lẽ nào thanh tra Kogure không nhắc anh Maeda đừng để đối phương nghe được những chuyện không cần thiết hay sao?”

“À, chuyện đó thì...”

“Qua cuộc hỏi đáp vừa rồi tôi thấy cô ấy không có vẻ gì là đang giấu giếm, lát nữa tôi sẽ vẫn tiếp tục trên tinh thần đó là được phải không?”

“Vâng, tùy anh.”

Takeshi dừng đoạn ghi âm lại. “Là như vậy đấy.”

Mayo ng ẩng mặt lên khỏi điện thoại. Trong lúc Mayo đi nghe điện thoại, hai người kia đã nói những chuyện này với nhau sao.

“Cuộc điện thoại mà nạn nhân đã gọi đi vào ngày 2 tháng 3 là sao hả chú?”

“Chắc là lịch sử cuộc gọi vẫn còn lưu lại trên điện thoại di động hoặc máy điện thoại fax của bố cháu. Tuy nhiên, trường hợp gọi từ điện thoại

bàn, nếu chỉ lưu mỗi lịch sử thì cũng chưa chắc bố cháu đã nói chuyện với đối phương. Cũng có khả năng đầu dây bên kia không nghe máy. Nhưng cảnh sát chỉ cần hỏi công ty viễn thông là sẽ biết ngay cuộc gọi có được kết nối hay không. Chẳng có lý gì cảnh sát lại không làm thế. Có lẽ cách suy luận thỏa đáng nhất là cảnh sát đã xác nhận được vào ngày mùng 2 tháng 3, bố cháu đã gọi điện nói chuyện với ai đó.”

Mayo không khỏi thán phục trước sự nhanh trí của Takeshi, tính đến mọi khả năng và đưa ra kết luận ngay tức thì. Không thể tin được đây cũng chính là cái người cứ hờ ra là lại vùi tiền cháu gái.

“Nghe kiểu nói chuyện của hai người đó thì có vẻ như người mà bố cháu gọi điện là một trong những nhân vật đã xuất hiện trong đoạn trò chuyện trước đó. Có thể là Momoko, có thể là Kugimiya. Cũng có khả năng đấy là Sugishita Xuất Chúng hoặc Kokorika. Dù là ai đi chăng nữa thì bản thân người đó cũng đã không nói cho cháu biết chuyện họ nhận được điện thoại của bố cháu.”

“Ai được nhỉ?... Cháu tò mò ghê.”

Đúng lúc Mayo lẩm bẩm như vậy thì điện thoại của cô báo tin nhắn đến. Đó là tin nhắn của Momoko. Nội dung là “Bây giờ tớ gọi cho cậu được không?” Bởi vậy Mayo quyết định chủ động gọi trước.

Điện thoại kết nối ngay lập tức, Momoko nói bằng giọng áy náy: “Tớ xin lỗi, lúc này có tiện cho cậu không thế?”

“Ừ, không vấn đề gì. Thật sự cảm ơn cậu rất nhiều vì đã tiếp khách giúp tớ hai hôm nay. May mà có cậu.”

“Cậu đừng để ý chuyện đó. Mà này, giờ tớ đang ở quán của Numakawa đấy. Haraguchi cũng đang ở đây.”

“Ồ, vậy hả? Quán của Numakawa à?”

“Thực ra bọn tớ đang bàn về vụ họp lớp. Không biết nên làm thế nào. Kể ra bàn lúc này cũng có vẻ vô tâm vì đám tang của thầy Kamio vừa mới kết thúc, nhưng cũng không còn thời gian nữa.”

“À, cũng phải nhỉ?”

“Đúng là bọn tớ cũng phải nghe ý kiến của cậu nữa. Vì thế, nếu được thì cậu đến đây nhé?”

“Hả, ngay bây giờ á?” Mayo nhìn lên đồng hồ, bây giờ là chín rưỡi tối. Cũng chưa muộn cho lắm.

“Chắc cậu đang mệt nên bọn tớ cũng không ép đâu. Nhưng chỗ này có thể đi bộ được từ *Marumiya* nên tớ đang nghĩ không biết cậu thấy thế nào.”

Ngồi kế bên, Takeshi đang viết ngoáy gì đó vào một tờ giấy nhỏ, đoạn đưa cho Mayo xem. Nội dung là: “Cứ đi đi.” Xem ra nghe cách Mayo nói chuyện, chú ấy đã đoán ra là Momoko đang rủ rê cô đi đâu đó.

“Tớ biết rồi. Giờ tớ sẽ đến đó. Cậu đọc cho tớ tên quán của Numakawa đi. Chắc tớ sẽ tra được địa chỉ.”

Sau khi nghe tên quán và cúp máy, Mayo bèn thuật lại tình hình cho Takeshi.

“Không chừng chúng ta sẽ thu được những thông tin mới mẻ. Cháu đừng quá chén mà làm thui chột mất khả năng nghe ngóng thông tin đấy nhé.”

“Vâng, cháu sẽ chú ý. Trả cái này cho chú nè,” Mayo đưa máy nghe trộm hình con bướm đang gắn ở túi xách cho Takeshi. “Thôi, cháu đi đây,” đoạn cô đứng dậy.

Mayo định cứ thế ra khỏi phòng, song Takeshi đã gọi với lại từ đằng sau. Chú ấy bước đến gần cô với bộ mặt nghiêm nghị.

“Cháu bảo công ty của Momoko làm ở công ty Toua Land nhỉ?”

“Đúng vậy, nhưng chuyện đó thì sao ạ?”

“Chú nhớ trước đây đã từng đọc tin tức trên mạng. Kể từ sau thảm họa Corona, công ty đó chủ yếu làm việc từ xa. Chưa kể, chắc chắn họ đã đề ra phương châm là về nguyên tắc sẽ không có chuyện đi công tác xa dài ngày.”

“Sao ạ?” Mayo thốt lên. “Chuyện đó có thật không chứ? Nhưng Momoko...”

“Chú chỉ nói thế thôi. Chú đã bảo đấy là về nguyên tắc còn gì. Chuyện gì cũng có ngoại lệ,” Takeshi mỉm cười. “Lâu lắm rồi cháu mới được uống cùng các bạn đúng không nào? Quá chén thì không được, nhưng nhớ đi cho vui vẻ,” Takeshi vỗ vai Mayo đánh bốp một cái, đoạn xoay lưng lại.

Đúng như Momoko nói, từ *Marumiya* đến quán của Numakawa mất chưa đầy mười phút đi bộ. Đó là một quán nhậu mô phỏng theo phong cách của một ngôi nhà cổ, cửa ra vào đang để mở. Chắc là để phòng chống dịch Corona.

Bên trong sáng sủa và rộng rãi, những bộ bàn ghế mới toanh xếp thành hàng. Một cặp đôi đứng tuổi đang ngồi ở góc quán.

“Xin mời vào,” nữ nhân viên đeo khẩu trang cất tiếng.

Momoko và Haraguchi đang ngồi ở quầy. Trước quầy có dựng một tấm nhựa trong suốt để phòng tránh lây lan dịch bệnh, Numakawa đang đứng sau tấm nhựa. Nhận ra Mayo, cậu ta liếc giơ một tay lên, Momoko và Haraguchi cùng ngoái đầu lại.

“Để các cậu phải chờ ừ.” Mayo nói, đoạn ngồi xuống bên cạnh Momoko.

“Mayo, bọn tớ xin lỗi nhé, bắt cậu đến đây thế này.”

“Không sao, không sao. Cuối cùng cũng được giải thoát khỏi vai trò của người chủ tang, thành thử tớ cũng đang muốn uống đây này.”

Đầu tiên Mayo gọi bia tươi, cô nói “Cảm ơn các cậu,” trước khi nghiêng cốc uống. Ngắm ra thì kể từ hôm về quê, đây là lần đầu tiên Mayo uống đồ có cồn.

Mayo ngắm khuôn mặt nghiêng của Momoko và nhớ lại lời Takeshi nói. Công ty Toua Land đã bãi bỏ chế độ công tác xa nhà dài ngày sao? Nhưng chính miệng Momoko nói rằng cô ấy, anh Ikenaga Ryosuke đang đi công tác ở Kansai mà. Hôm qua, ngay bản thân anh ta cũng không phủ nhận chuyện đó.

Có lẽ Mayo không cần bận tâm. Takeshi cũng nói chuyện gì cũng có ngoại lệ ừ mà. Cô tự nhủ tạm thời sẽ không nghĩ tới chuyện này nữa.

Cặp đôi đứng tuổi rời khỏi quán sau khi thanh toán xong xuôi. Cô nhân viên đang khử trùng chiếc bàn họ vừa ngồi. Chỉ còn lại nhóm Mayo ở trong quán.

“Chắc cậu đang nghĩ quán tớ vắng tanh như chùa bà Đanh nhỉ?” Numakawa đặt món khai vị xuống trước Mayo, nói. “Cuối tuần còn đỡ chứ ngày thường lúc nào cũng thế này. Mặc dù trước khi có dịch Corona thì quán này được mọi người chuộng lắm. Hồi đông khách tớ còn tuyển đến ba nhân viên cơ.”

“Tình trạng chung của các cửa hàng ăn uống rồi.” Haraguchi nói. “Nếu dân không đến các khu du lịch nữa thì sẽ thành như thế thôi. Mấy quán nhậu đang lấy rượu chỗ tớ sẽ đóng cửa trong năm nay đấy.”

“Nghĩa là chúng ta chỉ còn cách cắn răng chịu đựng cho đến khi có thuốc điều trị tuyệt đối hiệu nghiệm hoặc vaccine ư?”

Trước câu hỏi của Mayo, Numakawa đành cười khổ và nghiêng cái cổ mập mạp.

“Kể cả thế thì liệu có trở lại như cũ được hay không? Bởi vì sẽ có nhiều người quên mất cảm giác đi nhậu ngoài hàng. Chưa kể bản thân thị trấn này còn thiếu sức hút. Nếu khách du lịch không thèm đến thì kiểu gì cũng khốn đốn.”

“Vì thế mà các cậu phải nhờ đến *Mê cung ảo* nhỉ,” Momoko quay người sang phía Mayo. “Numakawa đang nghĩ đến việc tân trang lại quán này theo phong cách *Ngôi nhà mê cung ảo* đấy.”

“Ôi, thật á?” Mayo ngược nhìn Numakawa.

“Tớ nghĩ mình phải làm điểu gì đó. Tớ cần một thứ có thể thôi thúc giới trẻ nhắc đến trên các trang mạng xã hội. Hình như Haraguchi cũng định đặt cho loại rượu mới của cậu ấy một cái tên gắn liền với *Mê cung ảo*. Tớ thấy ý tưởng đó cũng thú vị. Tớ đang tính đến lúc ấy sẽ bán rộng rãi ở quán của tớ... Nhỉ?”

Thấy Numakawa tìm kiếm sự đồng tình ở mình, Haraguchi bèn gãi đầu đáp “Ừ thì thế,” đoạn nhìn Mayo với một nụ cười nom có vẻ khó xử. Haraguchi đã chớp thời cơ, nhờ bố Mayo đứng ra làm cầu nối với Kugimiya, song Mayo đọc được trên mặt cậu ta câu “Làm ơn giữ bí mật chuyện đó.”

Xem ra tất cả mọi người đều đang cố hết sức. Có vẻ như đối với thị trấn này, *Mê cung những bộ não ảo* là ánh sáng hy vọng duy nhất, hơn cả những gì Mayo tưởng tượng được.

“Mà Mayo này, về vụ họp lớp, theo cậu chúng mình nên làm thế nào?” Momoko vào chủ đề chính.

Mayo nhấp một ngụm bia, đoạn đặt cốc xuống.

“Lần trước tớ cũng nói với Haraguchi rồi, các cậu cứ tổ chức thôi. Có đi ầu, tớ xin kiếu. Tớ không muốn mọi người phải giữ ý với mình.”

“Tớ đã nói với cậu rất nhiều lần là bọn tớ không giữ ý giữ tứ gì đâu mà.”

“Tớ cũng nghĩ vậy đấy,” nghĩ bên trong quỳ, Numakawa nói. “Chắc chắn những bạn không thể đến dự lễ canh linh cữu và lễ đưa tang thầy sẽ muốn chí ít cũng được chia buồn với cậu trong buổi họp lớp. Đúng là hồi cấp hai, có một số bạn né tránh cậu vì cậu là con gái của thầy Kamio, nhưng bây giờ bọn mình cũng lớn cả rồi, những chuyện như thế không còn liên quan gì nữa đâu.”

“Tớ đồng ý,” Haraguchi khẽ giọng tay.

Đúng lúc đó, Mayo nghe thấy tiếng chuông điện thoại phát ra từ đâu đó. Người rút điện thoại ra là Numakawa.

“Ừ, alo... Ừ, đương nhiên là vắng rồi... Bao trọn quán á? À, thật ra bọn Haraguchi đang ở đây. Ngoài ra còn có Honma, vừa này cả Kamio cũng tới nữa... Ngoài ra không còn khách nào khác. Sao cơ? ... À, vậy hả... Cũng được. Tớ hiểu rồi. Vậy hẹn gặp các cậu sau nhé,” sau khi cúp máy, Numakawa quay sang nhìn nhóm Mayo.

“Bọn Kashiwagi chuẩn bị tới đây.”

“Ồ, trùng hợp quá nhỉ,” Haraguchi nói. “Ngoài ra còn ai nữa?”

“Thấy bảo Makihara cũng đi cùng. Rồi cả bọn Kugimiya cũng đến.”

Nghe Numakawa nói, không riêng gì Mayo mà ngay cả Momoko và Haraguchi cũng tỏ ra ngạc nhiên.

“Hình như Kashiwagi đã nài ép họ đến. Cậu ta bảo tớ là nếu có khách khác thì phiền lắm nên sẽ bao trọn quán. Nghe tớ nói các cậu đang ở đây, cậu ta càng hoan nghênh. Vì thế, trước tiên tớ phải treo cái này ra cửa đã,” Numakawa lấy tấm biển đề chữ *Đã đặt trước* từ trên giá xuống, đoạn ra khỏi quỳ.

“Sợ cái cậu Kashiwagi này thật. Đám tang thầy Kamio vừa mới kết thúc mà cậu ta đã có hứng đàm phán với Kugimiya rồi.”

Momoko nói giọng ngạc nhiên.

“Chính những ngày như thế này mới dễ rủ đấy,” Haraguchi nhăn nhó. “Tớ đoán cậu ta đã viện cớ muốn mọi người cùng tưởng nhớ đến thầy Kamio. Chắc chắn Kashiwagi sẽ chiêu đãi bữa tối nay.”

“Thế, chắc ăn tối xong cậu ta sẽ chuyển địa điểm để thuyết phục Kugimiya nhỉ? Làm tốt lắm, thật không hổ danh Jaian một thời.”

“Ha ha ha,” Numakawa cười cợt trong lúc quay trở lại quỳ.

“Nói mới nhớ, cậu ta vẫn bị gọi sau lưng là Jaian nhỉ?”

“Đúng rồi, còn Makihara là Suneo.”

“Thú vị thật, ngay cả khi đã trưởng thành mối quan hệ đó vẫn không thay đổi,” Haraguchi vừa cười vừa tự rót bia cho mình. “Đối với Ngân hàng Mitsuba thì công ty xây dựng Kashiwagi là khách hàng sộp nhất vùng. Suneo vĩnh viễn không dám ngẩng đầu trước Jaian.”

Mayo vui vẻ nghe các bạn trò chuyện. Ngay cả một người giờ đây đã có được địa vị nhất định như Kashiwagi, họ vẫn có thể ví von với một nhân vật truyện tranh quốc dân để rồi cười cợt với nhau như thế, đây đúng là đặc quyền của bạn cùng lớp.

“Cơ mà cái tay Jaian đó giờ lại tiếp đãi Nobita, thế giới này đúng là không thể biết trước đi đâu gì nhỉ,” nét mặt Numakawa trở nên nghiêm túc hơn một chút. “Ngặt nỗi chúng mình cũng chẳng thể cười cậu ta được. Khi cuộc sống trở nên khốn khổ vì Corona, người chúng ta muốn nhờ cậy lại chẳng phải Jaian – kẻ đầu sỏ một thời mà lại là Nobita, người mà suốt thời cấp hai chúng ta đã thàn coi thường. Kẻ ra tui mình cũng vụ lợi thật.”

“Nói như cậu thì nói làm gì. Với cả, trong phim *Doraemon*, Nobita cũng hay cứu người mà,” trong cơn tuyệt vọng, Haraguchi đành lý sự cùn.

Rõ ràng *Nobita* mà họ nhắc đến ám chỉ Kugimiya Katsuki. Mặc dù không lười biếng cũng chẳng tùy tiện như Nobita song không thể phủ nhận rằng sự hiện diện của Kugimiya rất mờ nhạt và mọi người thường xem nhẹ cậu ta. Người đã đứng ra làm lá chắn cho Kugimiya chính là Tsukumi Naoya. Mayo có cảm giác mỗi khi ở cùng Tsukumi, Kugimiya lại được bao bọc trong cảm giác an toàn. Tóm lại, Tsukumi chính là *Doraemon*.

Mayo nhớ lại lần đầu tiên cô cùng Kugimiya thay mặt cả lớp đến thăm Tsukumi. Nằm trên giường bệnh, Tsukumi đã mừng rỡ chào đón hai người: “Ồ, lâu rồi mới gặp các cậu.” Nghe Mayo hỏi “Cậu có khỏe không?” Tsukumi liền đáp “Tớ chỉ khỏe về mặt tinh thần thôi,” rồi mỉm cười.

“Người ta đã phát triển rất nhiều loại thuốc, dù bị bệnh máu trắng thì chưa chắc đã chết ngay đâu. Nói vậy chứ tớ nghe nói hầu hết mọi người đều khỏi đấy. Nhưng với trường hợp của tớ thì chưa biết thuốc nào hiệu

nghiệm, các bác sĩ bệnh viện đang thử hết loại này đến loại khác cho tới. Mà cũng chưa biết thế nào.”

Mặc dầu đang nhắc đến một vấn đề nghiêm trọng song Tsukumi vẫn nói bằng cái giọng ung dung chẳng khác nào đang dự đoán thứ tự xếp hạng trong môn bóng chày chuyên nghiệp, như nói chuyện của người khác không bằng.

Song, nhìn vào khuôn mặt của Tsukumi, rõ ràng cậu đang ở trong tình trạng không thể nói những câu vô ưu vô lo như thế được. Tóc cậu đã rụng hết, lông mày và lông mi cũng đã biến mất. Còn thân hình lực lưỡng với những cơ bắp săn chắc đem đến cảm giác tin cậy khi ở bên thì trở nên tong teo như thể Tsukumi đã trở lại làm một cậu bé.

“Đúng vậy,” Kugimiya hòa theo. “Bởi vì y học đã tiến bộ khủng khiếp rồi mà. Cậu cứ bình tĩnh chờ đợi, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra thuốc hữu hiệu.”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Tạm thời tớ chỉ còn cách chờ đợi. Chính vì thế mà Kugimiya này, cậu chuẩn bị cho tớ đọc tác phẩm mới của cậu đi nhé. Cứ nằm mãi trên giường thế này tớ chán không chịu nổi nữa rồi. Cậu vẫn đang vẽ tác phẩm mới đúng không? Tình hình thế nào rồi?”

“Ừ, tớ vẫn đang túc tắc vẽ.”

“Gì vậy chứ? Khi nào vẽ xong, nhớ mang đến đây ngay đấy.”

“Tớ biết rồi mà. Tớ sẽ cố,” ng ồi bên giường bệnh, Kugimiya khẽ nắm chặt tay.

Thấy Mayo bối rối không hiểu chuyện gì, Tsukumi bèn nói.

“Cậu ghen tị lắm đúng không, Kamio. Tớ là độc giả đầu tiên và cũng là duy nhất đọc truyện tranh do Kugimiya vẽ đấy.”

Thì ra là như vậy, Mayo hiểu ra. Ai cũng biết Kugimiya ôm hoài bão trở thành một tác giả truyện tranh. Chính Tsukumi chứ không ai khác là người lan truyền cái tin ấy. Song Mayo không nghĩ trên thực tế Kugimiya đã hoàn thành một tác phẩm và để cho Tsukumi đọc.

Theo lời họ kể thì vốn dĩ cơ duyên khiến hai người trở nên thân thiết bắt nguồn từ truyện tranh mà Kugimiya vẽ. Nghe nói hồi mới lên cấp hai chưa được bao lâu, hai đứa từng c ầm nh ầm cặp sách của nhau. Lần đó, Tsukumi đã lỡ đọc được tác phẩm truyện tranh do Kugimiya tự sáng tác vì cậu ta luôn cất trong cặp sách mang theo người.

Tsukumi nói rằng cậu ấy đã bất ngờ đến nỗi không đứng vững nổi.

“Tớ đã nghĩ Kugimiya đúng là chuyên nghiệp đến hoàn hảo. Không chỉ vẽ tranh đẹp mà cốt truyện của cậu ấy cũng cực kỳ thú vị. Tớ đã một bước trở thành fan hâm mộ của cậu ấy. Fan hâm mộ của Kugimiya Katsuki. Vì thế tớ đã chủ động ngỏ ý với cậu ấy. Đề nghị cậu ấy làm bạn với tớ. Vì nếu thế tớ cũng có cái để khoe khoang còn gì. Tương lai nhất định Kugimiya sẽ trở thành một tác giả truyện tranh đắt khách. Đến lúc đó, nếu như tớ có thể khoe với mọi người cậu ấy là bạn thân của tớ thì ngầu hết sảy còn gì.”

Nghe Tsukumi say sưa kể chuyện, Kugimiya ngồi bên cạnh giường bệnh cứ tùm tùm ra chiêu bẽn lẽn. Nhưng dĩ nhiên là nom cậu ấy cũng rất vui.

Xem ra đối với Kugimiya thì Tsukumi đúng là Doraemon thật. Những câu nói khích lệ đầy nhiệt thành của người bạn thân đã trở thành *chong chóng tre* hay *cánh cửa thần kỳ* tiếp thêm dũng khí cho Nobita.

Trong lúc Mayo đang miên man nghĩ về những chuyện đó thì bỗng nghe thấy một giọng nói trầm vang cất lên từ sau lưng: “Ồ, các cậu tập trung cả ở đây à?”

Mayo ngoái lại đúng lúc Kashiwagi đang đi vào. Mặc dù bộ tang phục cậu ta mặc hôm qua cũng đủ làm toát lên vẻ quyền uy, song bộ com-lê màu kem lại càng hợp hơn với thân hình vạm vỡ, to ngang của Kashiwagi, khiến Mayo liên tưởng đến một ông trùm mafia.

“Kamio, vất vả cho cậu rồi. Cậu không mệt chứ?”

“Ừ, tớ ổn. Cảm ơn cậu.” Theo sau Kashiwagi là Makihara, tiếp đến là Kugimiya. Người xuất hiện cuối cùng là Kokonoe Ririka. Cô ta khoác áo khoác mùa thu màu nâu nhạt bên ngoài chiếc váy liền thân màu xanh da trời. Cả hai đều là những món đồ mà những người không tự tin vào thân hình của mình hẳn sẽ không dám diện, chúng toát ra vẻ quyền rũ không giống bộ tang phục mà Kokonoe đã mặc sáng nay. Dễ chừng nếu đi lướt qua cô ta trên đường phố Tokyo, người ta sẽ phải ngoái nhìn.

Thấy Ririka lại gần, Mayo bèn đứng lên khỏi ghế.

“Kokonoe, cảm ơn cậu chuyện sáng nay, cả Kugimiya nữa.”

Ririka liếc nhìn mày tỏ vẻ buồn rầu, đoạn lác đái.

“Có gì đâu. Tôi cũng đang nói với Katsuki là thật may mắn vì hai đứa đã được nhìn mặt thầy lần cuối. Rồi đây chắc cậu sẽ buồn lắm, tôi mong là

cậu sẽ sớm vui vẻ trở lại,” Ririka nói năng lưu loát cứ như một nữ diễn viên vậy. Còn Mayo nghe chỉ thấy giống lời thoại trong kịch bản.

“Cảm ơn cậu,” dù vậy cô vẫn nói lời cảm ơn.

“Chà, tạm thời chúng mình cứ ng ồi xuống đi đã. Xem nào, ng ồi đâu được nhỉ?” Kashiwagi liếc nhìn quanh quán, đoạn quay sang phía Kugimiya. “Tiên sinh muốn ng ồi chỗ nào?”

Mayo không khỏi giật mình. Xem ra cảm giác không tin vào tai mình chính là như thế này đây. Gọi một người đã có thời học cùng lớp với mình là “tiên sinh” mà giọng điệu chẳng có một chút gượng gạo nào.

“Tôi thì ng ồi đâu cũng được... Cậu cứ quyết đi.”

“Vậy à? Thế thì mời tiên sinh ng ồi ở chỗ gần tường kia cho rộng rãi, thoải mái nhé... Chắc là được đúng không Numakawa?”

“Ừ, cứ chọn chỗ nào các cậu muốn,” ng ồi bên trong qu ầy, Numakawa đáp.

“Các cậu cũng ng ồi cùng bọn này luôn chứ?” Kashiwagi cất tiếng hỏi nhóm Haraguchi đang ng ồi ở qu ầy.

“A, thế nào bây giờ nhỉ?” Haraguchi tỏ ra bối rối, ng ồi nhấp nhồm.

“Tớ xin kiếu. Tớ ng ồi đây được r ồi,” Momoko xua tay. “Các cậu bàn chuyện công việc đúng không? Tớ mà ra qu ầy r ầy thì không hay cho lắm.”

“Vậy thì tạm thời tớ vẫn ng ồi đây,” Haraguchi ng ồi hẳn xuống.

“Tớ cũng muốn ng ồi ở qu ầy,” Mayo nói đoạn ng ồi vào chỗ cũ.

Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng tin nhắn phát ra từ trong túi. Lúc lấy điện thoại ra và nhìn vào màn hình, Mayo không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc. Tin nhắn đến từ Takeshi với nội dung là: “*Ra chỗ Kashiwagi ngồi đi.*”

Mayo không hiểu chuyện này là thế nào, thế r ồi cô nín lặng khi nhìn vào cái mũ trùm đầu trên áo hoodie của mình. Có một con bướm được dính trên mép vải. Chính là cái máy nghe trộm đó. Ngay trước khi Mayo ra khỏi phòng, Takeshi đã vỗ vai cô, chắc chắn lúc đó chú ấy đã gắn máy nghe trộm vào áo cô. Nhưng vì sóng không đến nơi nên xem ra Takeshi đang ở gần đây. Tóm lại, toàn bộ cuộc trò chuyện từ nãy đến giờ đều đã bị ông chú ấy nghe lén.

Mayo rất bực mình nhưng giờ không phải lúc để tức giận. Cô bèn đứng dậy.

“Hay tớ ra đây ng ồi có được không? Tớ sẽ không quấy r ầy các cậu đâu,” Mayo nói với Kashiwagi.

“Ồ, dĩ nhiên r ồi. Xét theo nghĩa nào đó thì cậu là nhân vật chính tối nay mà. Còn nữa Numakawa, bữa hôm nay tớ sẽ chủ chi. Hóa đơn ở qu ầy cậu cũng chuyển sang đây cho tớ luôn nhé.”

Một vài người vỗ tay. “Cậu đúng là hào phóng thật,” người lên tiếng là Momoko. Chỉ mình Kokonoe Ririka là không cười. Mayo bèn ng ồi xuống cạnh cô ta.

Nữ nhân viên mang mấy chai bia và cốc thủy tinh tới. Kashiwagi ngay lập tức c ầm chai bia lên.

“Được r ồi, vì chúng ta vừa mới chuyển địa điểm nên trước tiên mời tiên sinh một cốc nữa.”

“Cảm ơn.” Kugimiya nói r ồi chìa cốc ra. Xem ra cậu ta không thấy ngại ng ần khi được gọi là “tiên sinh”.

Đồ uống được chuyển cho tất cả mọi người. Đúng lúc Mayo vừa trộm nghĩ chắc không đời nào Kashiwagi nhắc đến chuyện cụng ly đâu thì cậu ta bỗng làm bộ mặt nghiêm nghị, gọi tên Mayo.

“Thật sự tớ rất lấy làm tiếc về chuyện lần này. Bản thân tớ cũng đau lòng lắm. Chỉ ít tớ cũng muốn c ầu chúc cho linh hồn thầy Kamio được siêu thoát. Mọi người cùng mặc niệm và nâng cốc thành kính nào.”

Nghe lời kêu gọi của Kashiwagi, những người khác cũng c ầm cốc của mình lên. “Một phút mặc niệm bắt đầu,” giọng Kashiwagi vang lên. Mayo cũng nhắm mắt lại, trên tay c ầm cốc bia, trong đầu th ăm nghĩ: “Quả là Jaian có khác.”

“Mà cậu thì sao, Kamio? Lâu r ồi mới về quê, cậu thấy thế nào?” Khi những câu chuyện tán gẫu sau màn mặc niệm đã tạm lắng xuống, Kashiwagi quay sang hỏi Mayo.

“Thế nào là sao?”

“Cậu không nghĩ thị trấn mình đã trở nên thảm hại lắm sao? Vốn dĩ nơi này cũng chẳng thịnh vượng gì cho cam, nhưng dù sao đây cũng là vùng đất du lịch có sức hút nhất định. Khu vực quanh đây từng khá nhộn nhịp. Vậy mà sao nào, giờ lại ra nông nổi này. Một khu phố mua sắm mà số

lượng cửa hàng sập tiệm còn nhiều hơn số đang kinh doanh thì cậu thấy thế nào?”

“Hừ...m,” một câu hỏi mà Mayo chẳng biết đáp sao ngoài âm ừ. “Tâm này, khắp nước Nhật nơi nào chẳng vậy. Cho đến khi dịch Corona hoàn toàn lắng xuống thì chúng ta đành phải chịu thôi chứ sao.”

“Cậu nghĩ sau khi dịch bệnh lắng xuống khách du lịch sẽ quay trở lại, nơi này sẽ lại sôi động như ngày xưa ư?”

“Chuyện đó thì tớ không biết...”

Mayo chỉ chực nói ra câu: “Đừng có hỏi tớ.”

“Tớ lấy ví dụ nhé, hiện giờ Disneyland ở Tokyo vẫn đang hạn chế đón khách đúng không? Theo cậu nếu dịch Corona được kiểm soát và các hạn chế được gỡ bỏ thì sẽ thế nào? Chắc chắn khách tham quan sẽ lại chen chúc như trước đây. Mà không, tớ dám cá khách còn đến đông hơn cả ngày xưa ấy chứ. Những người đã phải kiêng chế thế nào cũng đổ xô đến cho mà xem. Cậu cũng nghĩ thế đúng không?”

“Ừm, chắc thế thật.”

“Nhưng ở đây thì sao? Cậu có nghĩ nơi này cũng sẽ được như thế không? Ngoài kia thiếu gì khu du lịch. Tớ cam đoan sau khi dịch Corona tạm lắng xuống, người dân được tự do đi lại thì những khu du lịch tuồng toàng như thế này kiểu gì cũng bị xếp sau.”

“Cũng có thể, nhưng đem so với Disneyland thì không phải vô lý lắm sao?”

Kashiwagi chậm rãi lấy từ trong túi áo chiếc khẩu trang mà cậu ta đã tháo ra, đoạn đeo lên mặt.

“Tớ biết đi đâu đó. Nếu Disneyland mà là [Skytree](#) thì thị trấn này chính là [hạt sồi](#).” Ở các vùng khác cũng có đầy rẫy những khu du lịch nhỏ bé giống thế này, vì thế sau khi thảm họa Corona đi qua, chúng ta sẽ bước vào cuộc so bì kẻ tám lạng, người nửa cân. Để sống sót được thì thị trấn của chúng ta phải chiến thắng trong màn độ chiêu cao đấy. Điêu tớ muốn nói là để làm được đi đâu đó, chúng ta phải tranh thủ lúc này mà tăng chiêu cao của mình lên dù chỉ một chút, bằng mọi giá phải tăng chiêu cao lên.”

Tokyo Skytree, một tòa tháp có độ cao 634 mét, nằm ở quận Sumida của thủ đô Tokyo, Nhật Bản.

Donguri tiếng Nhật nghĩa là hạt s ỏi. Ở câu sau, tác giả có sử dụng thành ngữ tiếng Nhật *donguri no sekurabe* (trực dịch: cuộc so bì chi ều cao giữa những loạt s ỏi), ý muốn nói đây là cuộc đua tranh giữa những người ngang tài, ngang sức.

Mayo biết lý do vì sao Kashiwagi lại đeo khẩu trang. Có lẽ cậu ta cho rằng đây là lúc nói chuyện quan trọng chứ không phải lúc để ý đến giọt bản. Lép vế trước khẩu khí mạnh mẽ của cậu ta, Mayo không nói lại được câu nào.

Kashiwagi lại tháo khẩu trang ra, cất vào túi trong r ể mỉm cười với Kugimiya.

“Vì thế cho nên, tiên sinh có thể làm gì đó giúp bọn này được không? Hãy cứ nghĩ là đang cứu giúp thị trấn này đi.”

Kugimiya tỏ vẻ lúng túng, liếc mắt nhìn sang phía Ririka.

“Không phải cậu đã hứa với bọn tôi là tối nay sẽ không nhắc đến chuyện đó hay sao?” Ririka cất lời. “Vì thế bọn tôi mới chấp nhận lời mời ăn tối của cậu.”

“Ý tôi là chúng ta sẽ không nói chuyện đó trong lúc ăn. Chí ít các cậu cũng phải hiểu đi ều đó chứ, đúng không?” Kashiwagi cười thiếu não.

“Trước đây tôi cũng nói với các cậu r ể, giờ đang là thời kỳ khó khăn nhất của Katsuki. Bao nhiêu kế hoạch mới d ần dập ập tới, chỉ riêng việc xử lý chúng cũng đủ khiến cậu ấy phải cố hết sức r ể.”

“Chuyện sắp xếp cho công việc được lưu thông không phải cậu làm giúp là được hay sao? Cậu đ ồng hành với cậu ấy là để làm những việc đó còn gì?” Kashiwagi nói giọng xu nịnh. Mặt cậu ta trông dữ dằn, thành thử trái lại càng khiến người ta thấy rợn người.

“Dĩ nhiên là như vậy nhưng tôi cũng không thể xử lý hết mà không phi ền đến Katsuki một chút nào được. Mong các cậu hiểu cho.”

“Tôi hiểu. Chính vì thế, bọn tôi cũng đang nghĩ ra rất nhiều kế hoạch hạn chế tối đa việc gây phi ền toái cho tiên sinh.”

“Kế hoạch như nào? Vụ nhà hát, tôi dám chắc các cậu đã hiểu là không thể nào làm được r ể.”

“Nhà hát?” Mayo bất giác thốt lên. “Là gì vậy?”

Ririka li ền quay sang phía Mayo.

“Bọn họ định dựng một vở kịch từ *Mê cung ảo* và xây nhà hát chuyên dụng ở thị trấn này. Cậu thấy có ngớ ngẩn không? Tác phẩm đó làm sao mà dựng thành kịch được. Đầu tiên, ai sẽ là diễn viên?”

Mayo cũng cho đó là một ý tưởng điên rồ song cô không nói ra.

“Đó chỉ là một trong các kế hoạch của bọn tôi. Tôi chỉ đưa ra ví dụ, ý là chúng tôi cũng đang có một ý tưởng như thế. Lúc đó tôi cũng nói vậy với cậu rồi còn gì. Kế hoạch hôm nay mới là ứng cử viên sáng giá nhất này,” Kashiwagi đưa mắt nhìn Makihara đang ngó kè bên.

Makihara liền lấy máy tính bảng ra, đặt lên bàn.

“Thực ra bọn này đang nghĩ không biết liệu có thể dùng Đồi Thiên Thanh được hay không.”

“Đồi Thiên Thanh?” Ririka cao giọng. “Các cậu định làm gì với cái công viên tiêu đi đâu, xơ xác và vô vị đấy hả?”

Đó là một công viên nằm ở rìa thị trấn. Chỉ được mỗi cái rộng rãi chứ chẳng có điểm gì nổi trội, và đúng là rất buồn tẻ.

“Thôi nào, cậu cứ nghe Makihara trình bày đi đã,” Kashiwagi vừa cười vừa vẫy tay lên xuống.

“Người ta vẫn thường đúc tượng đồng cho mọi nhân vật truyện tranh nào đó ở một khoảng đất có rìa bao quanh đúng không nào? Bọn tôi đang nghĩ liệu có thể làm như vậy với *Mê cung ảo* hay không.” Makihara tiếp tục. “Có đi đâu tượng đồng thì phổ biến quá rồi, vả lại đúng là nó cũng hơi đơn giản. Vì thế chúng tôi sẽ làm thành những hình người có màu sắc hẳn hoi. Có thể gọi đó là mô phỏng nhân vật theo kích thước thực tế. Chúng tôi sẽ sử dụng những vật liệu mới và bền. Chưa kể chúng tôi không chỉ đơn thuần dựng hình người cho một loạt các nhân vật chính mà còn tái hiện cả những cảnh ấn tượng nữa. Các fan hâm mộ hoặc những người cuồng nhiệt nhất định sẽ kéo đến.”

Ririka chột mím cười. Song Mayo chỉ thấy trên khuôn mặt nghiêng đó một nụ cười lạnh lùng.

“Cũng có thể họ sẽ đến chừng một lần gì đó. Nhưng sau khi đăng những hình ảnh đó lên mạng xã hội xong thì cũng coi như hết chuyện. Sẽ không có lần thứ hai đâu.”

“Bởi vậy, thi thoảng chúng tôi sẽ nâng cấp phiên bản. Chúng tôi sẽ dần dần từng bước một bổ sung thêm mô hình tái hiện các phân cảnh mới. Đến

lúc đó, chắc chắn sẽ có người quay trở lại. Vì thế, chúng tôi nghĩ Đồi Thiên Thanh là hợp lý. Bởi chỗ đó thừa sức rộng rãi. Nếu chúng tôi cứ liên tiếp tái hiện thêm những phân cảnh ấn tượng, thế nào nó cũng trở thành chủ đề để người ta bàn tán.”

“Cậu thấy thế nào, Mayo? So với hạt sỏi thì vụ này hơi bị hoành tráng đấy chứ,” Kashiwagi quay sang phía Mayo, phồng mũi.

“Tên công viên cũng sẽ đổi thành *Công viên mê cung ảo*. Mặc dù công viên đó thuộc sự quản lý của thành phố nhưng khi bọn tôi bí mật bàn bạc chuyện này với họ, họ đã tỏ ra khá hứng thú.”

Nghe Makihara nói, Ririka nhướn đuôi lông mày. “Này, đừng có tự tiện làm tới như thế nhé.”

“Makihara đã nói là bí mật bàn bạc rồi còn gì. Mấy chuyện này phải đi đêm sớm mới được. Cậu cũng đâu phải người nghiệp dư, chắc cậu hiểu rõ chứ,” Kashiwagi nói vuốt đuôi, đoạn quay sang nhìn Kugimiya. “Thế nào tiên sinh, cậu có thể suy nghĩ tích cực về chuyện này được không?”

“Tôi phải làm gì?”

“Katsuki!”

“Trên danh nghĩa, cậu là người giám sát. Nhưng về cơ bản, cậu không cần làm gì cả. Nói huých toẹt ra thì cậu chỉ cần cho chúng tôi mượn tên cậu là được rồi. Nếu cậu chịu giao phó thì bọn tôi sẽ lo liệu hết. Sẽ không phiền đến cậu đâu.”

“Không được, Katsuki. Nếu giao *Mê cung ảo* vào tay mấy người này thì giá trị của nó sẽ bị phá hỏng mất thôi.”

“Không có chuyện đó đâu. Có lý nào chúng tôi lại làm thế chứ,” Kashiwagi xòe hai bàn tay. “Sao cậu cứ không chịu tin bọn tôi vậy?”

“Ý tôi là cho dù các cậu không định làm thế thì nguy cơ xảy ra kết cục đó vẫn là rất cao. Các cậu cứ khoa trương *Công viên mê cung ảo* này nọ, ngộ nhỡ thất bại thì các cậu tính sao? Nếu để người ta phát tán hình ảnh chụp những mô hình bị vấy bẩn rồi hỏng hóc thì sao tránh được chuyện hủy hoại hình ảnh của nguyên tác.”

“Không có chuyện thất bại đâu. Tôi sẽ không để cho nó thất bại. Tôi hứa với cậu.” Ánh mắt Kashiwagi trở nên sắc lạnh.

“Cậu nghĩ chỉ với một lời hứa suông như thế mà chúng tôi có thể giao tác phẩm quý giá của mình cho các cậu ư?”

“Đây có phải...” câu nói mới ra đến đây, Kashiwagi đã đành nuốt lại vào trong.

Ngay cả Mayo cũng biết cậu ta định nói gì. Đây có phải tác phẩm của cậu đâu? Có đi đâu nói vậy thì lại thành gay gắt quá. Bản thân Kashiwagi cũng biết rằng để thuyết phục được Kugimiya, cậu ta cần đến sự trợ giúp của Ririka.

Song Mayo cũng cảm thấy Ririka nói có lý. Không ai đoán biết được việc trưng bày mô hình những nhân vật hoạt hình nổi tiếng trong cái công viên nằm trên một ngọn đồi ở thị trấn quê mùa này sẽ đem lại sức hút đến đâu. Cô cũng mừng tượng được rằng duy trì những mô hình đó luôn đẹp để sẽ tốn nhiều công sức.

Ririka liếc nhìn điện thoại rồi ghé sát Kugimiya.

“Katsuki, chúng ta chuẩn bị xin phép về thôi nhỉ? Sáng nay cậu phải dậy sớm, chắc cũng mệt rồi đúng không?”

“À, cậu nói đúng. Ừ, vậy chúng mình về đi.” Kugimiya nhìn Kashiwagi ngơ ngác. “Cảm ơn cậu đã đãi bọn tôi bữa tối nay.”

“Không có gì,” Kashiwagi liếc nhìn xua tay, đoạn mỉm cười. “Lần sau tôi lại mời các cậu được chứ?”

“Miễn là cậu không nhắc đến mấy chuyện kiểu này.”

Nghe Ririka nói, Kashiwagi bèn làm bộ mặt nhăn nhó trông rất lố. “Tôi không đáp ứng được cậu rồi, Kokonoe ạ.”

“Nào Katsuki, mình đi thôi”, Ririka đứng dậy. “Kamio, hẹn gặp cậu sau nhé.”

“Hôm nay cảm ơn cậu nhiều, cả Kugimiya nữa.”

“Ừ.” Kugimiya gật đầu, đoạn ra khỏi quán theo lời thúc giục của Ririka.

Sau khi nhìn theo hai người bạn vừa đứng lên đi khỏi, Kashiwagi bèn ngơ ngác xuống ghế, rót chỗ bia còn sót lại trong chai vào cốc của mình.

“Numakawa, cho tớ thêm một chai nữa đi,” cậu ta đặt chai bia rỗng xuống bàn một cách đầy thô bạo.

“Gay thật. Phải làm gì đó với cô nàng quản lý này thôi,” Makihara vừa lầm bầm trong tiếng thở dài, vừa cất máy tính bảng vào trong cặp.

“Chỉ còn cách bám thật dai thôi. Nhìn phản ứng của cậu ta hôm nay, tớ cảm thấy có hy vọng hơn so với lần trước khi tụi mình đề xuất vụ xây nhà

hát. Kokonoe thì chưa bàn đến vội, chứ với Kugimiya, tớ cam đoan cậu ta cũng cho đây là một ý tưởng không tồi,” Kashiwagi nói lỏng cà vạt rồi cầm cốc bia lên uống.

Điện thoại Mayo báo tin nhắn đến. Cô nhìn màn hình, thấy người gửi là Takeshi. Lúc đọc nội dung tin nhắn, Mayo không khỏi sửng sốt. Bởi chú ấy đang chỉ thị cho cô câu thoại mà cô sắp sửa phải nói ra.

“*Công viên mê cung ảo*. Đúng là nếu ý tưởng này thành hiện thực thì chắc sẽ thú vị lắm đây,” Mayo nói theo lời chú dặn.

“Chứ còn gì?” Lòng mày Kashiwagi động đậy. “Nếu quảng bá tốt, thế nào cũng hút được khách.”

“Còn tiền vốn,” Mayo nói đoạn háng giọng. “Còn tiền vốn thì sao? Tớ nghĩ cũng phải mất một khoản kha khá đấy chứ.”

“Chuyện đó thì kiểu gì chẳng xoay sở được. Đây là nghề của tên này mà... nhỉ?” Kashiwagi nói, đoạn vỗ vai Makihara.

“Một khi chốt được kế hoạch, tớ nghĩ mình có thể kêu gọi các nhà tài trợ,” Makihara nói.

“Hừm, được thế thì tốt, nhưng tớ nghe chú tớ bảo vẫn có những điểm đáng lo đấy.”

“Chú cậu á?” Makihara chau mày tỏ vẻ ngờ vực. “Lo chuyện gì cơ?”

“Nghe nói bố tớ đã thảo luận với chú một chuyện. Đại loại là hình như học sinh của bố đã gây ra một vụ rắc rối liên quan đến tiền bạc. Đừng bảo tớ đấy chính là các cậu nhé.”

Rõ ràng sắc mặt Makihara đã thay đổi hẳn. Nghe bên cạnh, nét mặt của Kashiwagi cũng trở nên nham hiểm.

“Gì vậy? Chuyện đó là sao? Tớ chẳng hiểu gì cả.” Giọng Makihara nghe có phần hơi kích động.

“Tớ cũng không biết cụ thể thế nào. Tớ chỉ nghe loáng thoáng từ chú thôi. Nếu không liên quan đến các cậu thì tốt rồi. Cho tớ xin lỗi. Các cậu quên chuyện đó đi giùm tớ nhé.”

Kashiwagi cầm chai bia vừa được bung tới, rót vào cốc. Theo đà, bọt bia trắng xóa trào khỏi miệng cốc.

“Dù sao đi nữa,” cậu ta nói đầy mạnh mẽ. “Bọn mình phải làm gì đó thôi. Cuối cùng vị thần may mắn mang tên *Mê cung ảo* cũng chịu ghé đến cái thị

trần đã không có tài nguyên thì chớ, lại cũng chẳng có lợi thế gì đáng kể này. Thị trấn giống như một con thuyền, tất cả chúng ta đang ngồi trên đó. Giờ mà không cố thì con thuyền sẽ chìm nghỉm và tất cả mọi người chỉ còn nước chết đuối mà thôi.” Kashiwagi cầm cốc bia uống một hơi ừng ực, đoạn lấy mu bàn tay chùi chỗ bọt dính quanh mép.

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ, phản chiếu lên màn hình. “Chị xin lỗi một chút,” Mayo nói vào micro đoạn xoay màn hình đủ mọi góc, rồi cuộc cô phải chỉnh hướng quay của máy tính chín mươi độ, và chuyển cả đệm ng ồi sang vị trí khác. Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thấy ánh chi ều tà đỏ rực. Loáng cái đã hơn nửa ngày trôi qua.

“Xin lỗi đã để em phải chờ, giờ thì được r ồi.”

Mayo vừa nói với chiếc máy tính xách tay, vừa nghĩ th ần chắc không cần thiết phải ch ường mặt mình lên màn hình.

“Như vậy, riêng chi phí thi công hệ thống nhà bếp hết tổng cộng 628.000 yên,” người phụ nữ đang có mặt trên màn hình nói. Cô ta là đàn em làm cùng công ty với Mayo.

“Số ti ền này đã bao gồm đảo bếp chưa?” Mayo hỏi.

“Xem nào, chưa bao gồm cái đó đâu ạ. Em nghe nói họ sẽ sử dụng đảo bếp có sẵn, không phải thế sao ạ?”

“Đúng là như vậy, nhưng tạm thời chúng ta cũng phải tháo nó ra chứ. Chắc chắn nhà bếp cũng cần thay lại sàn gỗ mà. Chị đang nói đến chi phí đó.”

“À đúng r ồi. Chị đợi em một lát,” Xem ra cô ấy đang kiểm tra lại tập hồ sơ c ần trên tay. “Vâng, có r ồi chị ạ. Phí tháo lắp là 98.000 yên.”

Mayo ghi lại con số 98.000 yên vào quyển sổ để sẵn bên người.

“Vụ lắp ống thông gió cho máy hút mùi ổn r ồi nhỉ? Chi phí nguyên vật liệu cho tủ bếp cũng đã chốt xong. Ngoài ra còn gì nữa?”

“Chắc chỉ còn van khóa nước thôi chị ạ.”

“Cái đó lấy 6.000 yên là được r ồi. Thêm thuế VAT nữa.”

“Em hiểu r ồi. Tóm lại chi phí cho phần bếp sẽ như thế này. Chị có nhìn được không ạ?” Trên màn hình hiển thị bảng kê chi tiết các hạng mục thi công được viết tay. Chữ khá nhỏ, song Mayo vẫn luận ra được.

“Ồn r ấ. Em tổng hợp lại r ấ gửi qua mail cho chị nhé. Nếu được thì gửi trong hôm nay luôn.”

“Em biết r ấ ạ.”

“Vậ nhờ em nhé.”

“Em chào chị.”

Sau khi xác nhận khuôn mặt của đối phương đã biến mất khỏi màn hình, Mayo bất chợt thở dài r ấ đóng sập máy tính lại. Cô vừa nhìn bản vẽ đang mở trước mặt, vừa kiểm tra lại những nội dung vừa ghi chép được.

Mặc dù Mayo đã xin nghỉ phép hết hôm nay song vẫn có vài dự án mà kiểu gì cô cũng phải thu xếp, thành thử cô đã bắt đầu làm việc trực tuyến từ buổi sáng. Nhờ vậy mà xem chừng từ tuần sau cô có thể trở lại với công việc một cách suôn sẻ. Có đi ầu, cô cũng không thể làm việc từ xa như thế này mãi được. Bởi một người kiến trúc sư không thể làm việc mà không tận tay sờ vào các nguyên vật liệu hay các linh kiện, phụ tùng. Những lúc phải trình bày với khách hàng cũng vậy. Làm sao cô có thể cho họ xem vật liệu lát sàn hay giấy dán tường qua màn hình r ấ hỏi họ thích loại nào được?

Mấy ông bà chính trị gia hay quan chức nhà nước chưa từng làm những công việc mang tính sản xuất cứ gi gi gi cái gì cũng bảo người dân hãy làm từ xa đi, hãy đẩy mạnh hình thức làm việc tại nhà đi. Mayo chỉ muốn nói với họ rằng mấy ông bà cứ thử một lần đến tận nơi xem người ta làm việc đi nào.

Đột nhiên, trong ầu Mayo hiện lên hình ảnh của Momoko. Chính xác là ch ồng cô ấy.

Mayo từng nghe nói nhân viên của mấy công ty dịch vụ giải trí nhiều khi phải ở lại khu vực mà họ đang phát triển trong một thời gian nhất định. Chính vì thế mà khi biết chuyện ch ồng Momoko đang phải công tác xa nhà dài ngày, cô không mấy may mắn. Cô chỉ thấy thông cảm vì như thế thì có vẻ vất vả quá.

Song những gì chú Takeshi nói về chuyện công ty Toua Land đã đề ra phương châm tập trung vào hình thức làm việc tại nhà và loại bỏ hình thức công tác xa nhà dài ngày không khỏi khiến Mayo cắn cái. Ví thử đi ầu đó là thật thì Mayo phải hiểu câu chuyện của Momoko như thế nào đây.

Giữa lúc Mayo đang đắm chìm trong những suy nghĩ mông lung đó thì điện thoại cô đổ chuông. Có người gọi cho cô. Mayo không khỏi ngạc nhiên khi nhìn vào màn hình hiển thị cuộc gọi đến. Lại là Kakitani.

“Vâng, Kamio xin nghe.”

“Xin chào, tôi Kakitani đây. Rất xin lỗi cô về chuyện đường đột tối hôm qua.”

“Không sao, nhưng anh vẫn còn đi đâu muốn hỏi tôi ư?”

“Không, hôm nay thì không phải cô. Cô Mayo này, hiện giờ chú Kamio Takeshi của cô có đang ở đây không?”

“Chú tôi? Chà, không biết thế nào nữa. Thật ra hôm nay tôi vẫn chưa gặp chú ấy.”

“Vậ à? Thế cô có thể cho tôi số điện thoại của chú ấy không? Tôi có chút chuyện muốn trao đổi với chú cô.”

“Tôi hiểu rồi. Xin đợi một lát.”

Có vẻ như phía cảnh sát không nắm được thông tin liên lạc của Takeshi. Mayo thao tác trên điện thoại rồi đọc số của chú mình lên. “Cảm ơn cô,” Kakitani nói đoạn cúp máy.

Mayo đặt điện thoại lên bàn, nghiêng đầu khó hiểu. Không biết Kakitani muốn trao đổi chuyện gì với chú Takeshi nhỉ?

Tối qua, Mayo về đến lữ quán lúc gần nửa đêm. Cô cũng định ghé qua phòng của chú nhưng vì đã muộn nên đành thôi. Nhất là bản thân cô cũng đã thấm mệt. Hôm qua thực sự là một ngày dài.

Sáng nay, sau khi ăn sáng xong, Mayo có đến gõ cửa phòng Takeshi nhưng không thấy ai trả lời. Cô thử mở cửa, song cửa đã bị khóa. Xem ra chú ấy đã đi đâu rồi.

Mayo đã toan gọi điện nhưng vì không phải chuyện gì đặc biệt gấp gáp thành thử cô quyết định bắt tay vào làm việc từ xa.

Quá trưa, trước khi ra ngoài mua đồ ăn, Mayo cũng ghé qua phòng Takeshi nhưng hình như chú ấy vẫn chưa về. Rồi cuộc chú ấy đi đâu được nhỉ?

Mayo tiếp tục đứng định làm việc, đầu óc vẫn chưa tập trung được chút nào, giữa lúc đó điện thoại của cô lại đổ chuông. Lần này người gọi là Takeshi.

Mayo vừa nghe máy, đầu dây bên kia đã hỏi: “Cháu đang ở trong phòng à?”

“Vâng.”

“Đang làm gì đấy?”

“Cháu đang làm việc, nhưng có chuyện gì hả chú? Cháu đoán Kakitani đã gọi cho chú rồi.”

“Chính là chuyện đó. Ba mươi phút nữa chú sẽ gặp cậu ta. Nếu cháu muốn thì đi cùng chú.”

“Ồ, cháu cũng được đi cùng sao?”

“Kakitani đã đồng ý rồi. Chú hỏi nếu cháu gái tôi cũng muốn đi cùng, liệu tôi có thể dẫn con bé theo không, nghe vậy cậu ta đành miễn cưỡng gật đầu. Ý cháu thế nào?”

“Cháu có. Ba mươi phút nữa chú nhỉ? Cháu phải đến đâu?”

“Trước mắt, độ hai mươi phút nữa chú cháu mình tập trung ở nhà ăn nhé.”

“Cháu hiểu rồi. Mà giờ chú đang ở đâu đây?”

“Chú đang ở trong phòng. Chú vừa về lúc này xong. Thế nhé, lát nữa gặp,” Takeshi đơn phương cúp máy trước.

Mayo đặt điện thoại xuống, dọn dẹp đồng tài liệu phục vụ công việc, đoạn với tay lấy túi trang điểm. Cho dù đối phương có là cảnh sát thì cô cũng không thể vác mặt mộc đến gặp được.

Trang điểm xong, Mayo đến nhà ăn đúng lúc Takeshi đang nói chuyện với bà chủ quán. Chú ấy vẫn mặc chiếc áo khoác quân đội mọi khi.

“Chú đi đâu từ sáng vậy?”

“Đi khắp nơi khắp chốn. Bao nhiêu việc lặt vặt phải làm mà.”

Mỗi lần Takeshi nói chuyện kiểu này thì y như rằng đều đang ử mưu chuyện gì đó, song trong mấy ngày qua Mayo cũng thừa hiểu không trông mong gì ông chú này sẽ chịu nói cho cô nghe, thành thử cô cũng không hỏi han thêm nữa.

“Hình như Kakitani vẫn chưa đến chú nhỉ?” Nghe Mayo nói, Takeshi liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

“Địa điểm không phải ở đây mà là quán *Flute* bên kia đường. Chú đã chọn chỗ đó.”

“À, ra vậy. Nhưng giờ này chắc quán phải có những vị khách khác chứ?”

Bấy giờ là khoảng hơn 5 giờ chiều. Hôm qua Mayo đến đó sau giờ đóng cửa nhưng xem ra đúng là họ vẫn bán hàng.

“Làm ăn khấm khá được như thế đã tốt. Kể cả có khách thì chắc cũng chỉ toàn mấy ông bà già sống quanh đây. Nếu chúng ta ng ỡ cách xa ra và nói nhỏ thôi thì lo gì bị người khác nghe thấy. Nào, chuẩn bị đi thôi.”

Thấy Takeshi đi ra cửa, Mayo bèn theo sau.

Lúc hai người đến quán *Flute* đã thấy Kakitani và Maeda ng ỡ cạnh nhau giống hôm qua. Họ chọn chiếc bàn ở trong cùng. Xem ra họ cẩn thận như vậy là để tránh không cho người khác nghe được cuộc trò chuyện, song ngoài họ ra không còn vị khách nào khác. Từ bên trong qu ầy, ông chủ quán đầu bạc trắng khẽ cất tiếng: “Kính mời quý khách.”

Hai viên cảnh sát liền đứng dậy. “Thật xin lỗi vì đã quấy r ầy trong lúc hai người đang bận rộn,” Kakitani nói.

“Chúng tôi luôn sẵn lòng hợp tác đi ều tra, dù chỉ góp được chút sức mọn,” Takeshi vừa kéo ghế vừa nhìn quanh quán. “Ra vậy, đúng như Mayo nói, quán này có một bầu không khí thật đặc biệt. Chưa kể, cà phê trông cũng ngon ra trò đấy chứ.”

“Cái đó thì tôi khuyên anh nên thử.” Kakitani gật đầu.

“Nếu thế thì, đằng nào cũng mất công đến đây r ồi, để các cậu mời tôi một ch ầu vậy.” Takeshi ng ỡ xuống ghế. Xem ra ông chú này hoàn toàn không có ý định tự trả ti ền cà phê. “Mayo thì sao?”

“Vậy, cháu cũng xin một cốc.”

“Cho bốn cốc cà phê nhé,” Kakitani giơ bốn ngón tay, nói với ông chủ quán.

Maeda mở máy tính xách tay với vẻ mặt hần học. Xem ra anh ta không vừa mắt khi thấy Kakitani bị Takeshi dắt mũi.

“Thế, cậu bảo có việc là việc gì nhỉ?” Takeshi hỏi.

“Vâng,” Kakitani bèn sửa lại tư thế, liếc nhìn về phía chủ quán. Ông ta đang quay lưng lại để xay hạt cà phê. Khoảng cách từ đây tới đó cũng khá xa, bởi vậy miễn là họ không nói chuyện quá to thì chắc sẽ không có chuyện ông ta nghe thấy được.

“Thực ra tối qua tôi có nghe cô Mayo nói rằng với những chuyện liên quan đến tài chính, ông Kamio Eiichi thường bàn bạc với anh, chuyện đó có đúng không ạ?” Kakitani hạ thấp giọng hỏi.

“Ra là chuyện đó à. Không đến mức thường xuyên, nhưng thi thoảng thì có. Ông anh tôi khá gà mờ mấy chuyện kiểu như thế, trước đây anh ấy rất hay bị bọn nhân viên ngân hàng lừa phỉnh, mua những sản phẩm tài chính chẳng ra làm sao. Cụ thể thế nào tôi cũng không rõ, nhưng chắc anh ấy phải thua lỗ khá khá đấy. Bà chị dâu đã mất của tôi cũng phàn nàn suốt. Chị ấy bảo ông xã chị tốt tính, thành thử khi được một nhân viên ngân hàng ít nhiều có quen biết nhờ vả là anh ấy cứ bị cả nể, chị đứng ngoài nhìn mà thấy bực. Nhưng có vẻ như bản thân ông anh tôi cũng nhận ra nếu mình cứ thế mãi thì chết dở, cho nên anh ấy đã bàn bạc với tôi,” Takeshi nói bằng cái giọng như đúng rồi. Thậm chí đến cả Mayo vốn đã biết tổng kiểu gì ông chú này cũng ba hoa khoác lác cũng ngỡ như chuyện đó là có thật.

“Nói thì nói thế,” Takeshi tiếp tục. “Nhưng bản thân tôi cũng không đến mức am hiểu các vấn đề liên quan đến tài chính cho lắm. Có đi đâu, ít nhiều tôi cũng trải đời hơn ông anh tôi, chắc vì thế mà anh ấy mới nhờ cậy đến tôi. Tóm lại thì, tôi là thằng khó bị lừa.”

Xem ra đó là sự thật. Bởi nói đến các mảnh khoe lừa đảo thì ông chú này chính là chuyên gia.

“Gần đây, anh trai anh có bàn với anh mấy chuyện như vậy không?”

“Đạo này thì không. Như tôi vừa nói đấy, vốn dĩ ông anh tôi hoàn toàn không quan tâm đến mấy chuyện như đầu tư tài chính này nọ. Anh ấy có quan điểm đúng kiểu một giáo viên rằng tiền là thứ kiếm được nhờ lao động. Có những người sau khi về hưu, cảm thấy bất an vì thu nhập giảm sút, thành thử quay ra đầu tư cốt để tăng tài sản ít nào hay ít đấy, nhưng những người nghiệp dư thì hay có câu nhúng tay vào mấy thứ đấy ngộ nhờ có ngày khuynh gia bại sản thì khổ. Với trường hợp của anh tôi, anh ấy cũng không hẳn là đang phải nuôi ai, vả lại chắc anh ấy cũng có tính toán, nếu không tiêu xài xa xỉ thì chỉ cần khoản tiết kiệm cộng thêm lương hưu nữa là đủ sống rồi.”

Mayo không biết chuyện này là thật hay giả, song nghe rất đáng tin. Quả đúng ông Eiichi là người có tính cẩn thận như vậy thật.

“VẬY CÓ NGHĨA LÀ ĐẠO GẦN ĐÂY ÔNG EIICHI HOÀN TOÀN KHÔNG BÀN LUẬN GÌ VỚI ANH VỀ CHUYỆN TIỀN NONG PHẢI KHÔNG Ạ?”

“TÔI KHÔNG THẤY ANH ẤY NÓI GÌ CẢ. NẾU BUỘC PHẢI KỂ RA CHUYỆN GÌ THÌ CHỈ CÓ CÁI LẦN ANH ẤY GỌI ĐIỆN CHO TÔI CÁCH ĐÂY MỘT THÁNG ĐỂ BÀN VỀ VIỆC THI CÔNG SỬA CHỮA NHÀ CỬA THÔI... À, NÓI MỚI NHỚ,” NÓI ĐẾN ĐÂY, TAKESHI BỔNG BỎ LỬNG MỘT CÁCH THIẾU TỰ NHIÊN. ĐOẠN CHÚ ẤY LƠ ĐĂNG NHÌN LÊN KHÔNG TRUNG NHƯ ĐỂ SUY NGHĨ THÊM.

“LÀ GÌ Ạ? CÓ CHUYỆN GÌ HẢ ANH?”

“À KHÔNG, TÔI MỚI NHỚ RA MỘT CHUYỆN, NHƯNG CHUYỆN ĐÓ LẠI KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN TÀI SẢN CỦA ANH TRAI TÔI. CẬU CỨ QUÊN NÓ ĐI.”

“CHUYỆN NHƯ THẾ NÀO Ạ? NẾU KHÔNG PHIÊN, ANH KỂ CHO CHÚNG TÔI NGHE ĐƯỢC KHÔNG?” KAKITANI XOẮN XUÝT.

“CŨNG KHÔNG PHIÊN HÀ GÌ, CHỈ LÀ TÔI KHÔNG NGHĨ CHUYỆN ĐÓ CÓ LIÊN QUAN ĐẾN VỤ ÁN. CÁC CẬU CÓ NGHE CHẮC CŨNG PHÍ CÔNG VÔ ÍCH.”

“PHÍ CÔNG VÔ ÍCH CŨNG KHÔNG SAO HẾT. XIN ANH CỨ NÓI ĐI Ạ.”

“KỂ CẢ CẬU CÓ NÓI THẾ...” TAKESHI NGẬP NGỪNG. RÕ RÀNG ÔNG CHÚ NÀY ĐANG LÀM RA VẼ NGHIÊM TRỌNG.

ĐÚNG LÚC ĐÓ, CÀ PHÊ ĐƯỢC BUNG TÓI. CHỦ QUÁN CẨN THẬN XẾP TỪNG CỐC CÀ PHÊ ĐƯỢC ĐẶT TRÊN NHỮNG CHIẾC ĐĨA NHỎ TRƯỚC MẶT MỖI NGƯỜI. HƯƠNG THƠM CỦA CÀ PHÊ KHIẾN NGƯỜI TA ĐẶT KỶ VỌNG VÀO NÓ TRƯỚC CẢ KHI ĐƯA LÊN MIỆNG THƯỜNG THỨC. MAYO CẦM CÀ ĐÁNH SỮA LÊN, RÓT MỘT CHÚT VÀO CỐC CỦA MÌNH.

“XEM KÌA, CÀ PHÊ CỦA NGƯỜI TA NỨC TIẾNG NHƯ THẾ MÀ LẠI CÓ ĐƯA CHƯA GÌ ĐÃ VỘI CHO SỮA VÀO RỒI À. THEO LÝ THUYẾT THÌ TRƯỚC TIÊN TA PHẢI THƯỜNG THỨC CÀ PHÊ ĐEN ĐÃ.” TAKESHI CẦM CỐC CÀ PHÊ LÊN SÁT MŨI, LÀM ĐIỀU BỘ NHẮM HỜ MẮT LẠI, HÍT HÀ HƯƠNG THƠM CỦA NÓ. “Ừ, ĐÚNG LÀ MỘT MÙI HƯƠNG TUYỆT VỜI,” TIẾP ĐÓ CHÚ ẤY NHẤP MỘT NGỤM, CỔ HỌNG CHẬM RÃI CỬ ĐỘNG RA CHIỀU ĐANG TẬN HƯỞNG. “VỊ CHUA VỪA PHẢI CÙNG NHỮNG HƯƠNG VỊ PHỨC TẠP HÒA QUYỆN VÀO NHAU VẪN CÒN ĐỌNG TRÊN LƯỠI. TÔI NGHĨ THÀNH PHẦN CHÍNH CỦA NÓ LÀ NHỮNG HẠT CÀ PHÊ COLOMBIA, CÓ PHẢI KHÔNG ÔNG CHỦ?”

“ĐÚNG NHƯ QUÝ KHÁCH NÓI. TÔI ĐÃ DÙNG NHỮNG HẠT CÀ PHÊ CHẤT LƯỢNG VÀ CÓ ĐIỀU CHỈNH MỘT CHÚT,” NGƯỜI CHỦ QUÁN TÓC BẠC PHƠ ĐÁP LẠI VỚI VẼ HÀI LÒNG.

“MỨC ĐỘ XAY CỦA HẠT CÀ PHÊ CŨNG HOÀN HẢO. NÓ CÓ VỊ ĐẮNG VỪA PHẢI.”

“QUÝ KHÁCH QUÁ KHEN, THẬT NGẠI QUÁ.”

“Mà ông chủ này, ở đây được phép hút thuốc phải không nhỉ? Tôi thấy quán mình có chiếc gạt tàn trông rất chi là hoài cổ,” Takeshi chỉ tay vào chiếc gạt tàn thủy tinh đặt ở mép bàn, hỏi.

“Được ạ. Mời quý khách.”

“Thế thì diêm phức cho tôi quá,” Takeshi nói đoạn rút bao thuốc ra khỏi túi trong của áo khoác. Tiếp đó chú ấy thò tay vào một túi khác, nhưng giữa chừng thì dừng lại, nhìn hai viên cảnh sát.

“Thật thất lễ, tôi quên khuấy mất không hỏi. Ý các cậu thì sao? Tôi hút thuốc được chứ? Nếu các cậu sợ hít phải khói hay không thích mùi thuốc lá thì tôi sẽ kiềm chế.”

“Không, không sao. Anh cứ tự nhiên đi ạ,” Kakitani nói.

“Vâng thì cảm ơn. Thật xin lỗi mọi người, những lúc có cà phê ngon tôi lại càng thêm một điếu thuốc.”

Takeshi rút tay ra khỏi túi áo. Thứ chú ấy cầm trên tay là một chiếc bật lửa dầi.

Mayo phải rất cố gắng kiềm chế để không lộ vẻ ngạc nhiên ra mặt. Lý do là vì kể từ khi gặp lại Takeshi sau một thời gian dài, cho đến hôm nay, cô chưa từng thấy chú ấy hút thuốc một lần nào. Hay chỉ là chú ấy không có cơ hội để hút vì tình cờ cả lũ quán *Hotel Marumiya* lẫn nhà tang lễ đều cấm hút thuốc toàn bộ các khu vực nhỉ?

Takeshi ngậm điếu thuốc vừa lấy khỏi bao rồi châm bật lửa bằng một động tác thành thạo. Song chiếc bật lửa chỉ phát ra những tia lửa chứ không bén lửa. Sau khi thử đi thử lại hai, ba lần, Takeshi bèn chép miệng, đặt bật lửa lên bàn.

“Cuối cùng cũng hết dầi rồi. Tại dạo này tôi không thêm dầi cho nó. Trong dầi cũng nghĩ là phải đi mua dầi nhưng lại chưa kịp mua. Sáng hôm qua, lúc về nhà để lấy đồ để quên, tôi chắc mẫm biết đâu vẫn còn dầi dự trữ nên tìm thử mà không thấy.”

Takeshi bèn đứng dậy, tiến đến gần quầy, gọi: “Ông chủ ơi, quán mình có diêm không?”

“Có,” ông chủ nói đoạn lấy ra thứ gì đó từ bên dưới quầy.

“Cảm ơn ông.” Takeshi nói rồi quay trở lại. Trên tay chú là một bao diêm nhỏ.

“Không hiểu sao tôi thấy thân thương thật đấy. Đạo g ần đây nhi ều nơi không còn làm những bao diêm mang tên quán mình nữa r ồi.”

Takeshi quẹt một que diêm để đánh lửa r ồi đưa que diêm lại g ần điếu thuốc đang ngậm trong miệng. Đầu điếu thuốc rực lên một màu đỏ lập lòe. Chú vẩy que diêm cho lửa tắt hẳn, sau đó vứt mẫu diêm tàn vào chiếc gạt tàn thủy tinh.

“Anh cũng hút thuốc nhỉ,” Kakitani hỏi.

“Còn tùy lúc và tùy hoàn cảnh. Có những lúc mà tôi nhất định muốn làm một điếu. Các cậu chớ có đánh đ ồng tôi với những kẻ châm thuốc như một thói quen chứ chẳng phải thềm thu ồng gì cho cam, những kẻ không cần biết mùi vị thế nào mà chỉ chăm chăm nhả những lu ồng khói độc hại.”

“Lúc nào anh cũng dùng chiếc bật lửa d ầu đó à?” Kakitani đưa mắt nhìn chiếc bật lửa đang đặt trên bàn.

“Đúng vậy. Tuy là đ ồ rẻ ti ền nhưng nó là vật kỷ niệm, tôi mua từ h ồi còn ở Mỹ.”

“Lúc nãy anh có nói anh chắc mãi ở nhà vẫn còn d ầu dự trữ đúng không? Đó là d ầu của anh à?”

“Không, của anh tôi. Tôi nhớ trước đây có nhìn thấy mấy lọ dự trữ anh ấy để ở dưới giá sách.”

Kakitani nhìn Mayo với vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó lại quay sang nhìn Takeshi.

“Nhưng tôi nghe có Mayo kể là ông Eiichi đã bỏ thuốc từ cách đây khá lâu r ồi mà.”

“B ề ngoài thì thôi. Đúng là anh ấy không hút trước mặt người khác thật. Nhưng thi thoảng anh ấy vẫn hút để thay đổi tâm trạng. Chính mắt tôi đã nhìn thấy mấy l ần mà.”

“Đến bây giờ anh trai anh vẫn sở hữu bật lửa ư?”

“Bật lửa d ầu ấy hả?”

“Vâng.”

“Hình như ngày trước anh ấy có mấy cái cơ, còn đạo này thì tôi không rõ. Không thấy d ầu dự trữ nên có khi g ần đây anh ấy không dùng nữa cũng nên,” Takeshi nhấp một ngụm cà phê, rít một hơi thuốc, ch ần ch ậm nhả khói, r ồi gạt gù mấy cái li ền với vẻ mãn nguyện. “Thích thật, cái cảm giác

này. Vào quán cà phê để nghỉ ngơi, thư giãn là phải như thế này mới được.”

Maeda thì thầm chuyện gì đó vào tai Kakitani. Kakitani liền liếc nhìn màn hình máy tính, khẽ gật đầu, đoạn hướng ánh mắt trở lại Takeshi.

“Anh này, nói tiếp chuyện ban nãy...”

“Nói tiếp? Chuyện gì ấy nhỉ?”

“Vụ bàn luận trên nong ấy ạ. Anh bảo đã nghe anh trai kể chuyện gì đó thì phải.”

“À,” Takeshi vừa nhả khói thuốc vừa gật đầu. “Chuyện đó hả? Thì tôi đã bảo chuyện đó không can dự đến anh tôi rồi đấy thôi. Đó cũng không phải chuyện gì để tôi cất công kể ra ở đây. Chưa kể ông anh tôi còn cảnh cáo là chuyện này liên quan đến đời tư của người khác nên đừng có bép xép với ai.”

“À, nhưng...” Kakitani liền chống hai tay lên bàn, rướn người về phía trước. “Chưa biết chừng chuyện đó có mối liên hệ với vụ án. Chúng tôi tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài. Tôi xin hứa. Anh có thể nói cho chúng tôi nghe nội dung cuộc bàn luận đó là gì không, đại khái thôi cũng được.”

“Cậu có nói thế thì cũng...” Takeshi làm bộ mặt khó chịu. “Nếu tôi nói ra tên người đó, kiểu gì các cậu chẳng chạy đến chỗ họ để hỏi chi tiết? Chẳng phải đến lúc đó sẽ lộ ra ngay tôi là kẻ bép xép ư?”

“Chuyện đó chúng tôi sẽ xử lý khéo. Sẽ không làm phiền đến anh đâu. Anh cứ giao cho chúng tôi.”

Kakitani sốt sắng nói, bên cạnh, Maeda cũng cúi đầu xuống.

Takeshi bèn nhìn chéch lên trên, điều thuốc vẫn kẹp giữa hai ngón tay. Chú ấy giữ nguyên tư thế đó một lúc, sau đấy mới chậm rãi dúi điều thuốc vào trong gạt tàn.

“Nếu vậy thì hay là chúng ta làm thế này đi. Tôi cảm thấy không thoải mái khi chủ động khơi mào. Nhưng nếu các cậu hỏi còn tôi chỉ cần trả lời đúng hoặc sai thì được.”

Kakitani thoáng bối rối. “Đúng hoặc sai... ấy ạ?”

“Phải. Cậu thấy sao?”

Maeda lặng lẽ gõ bàn phím. Ánh mắt Kakitani liếc nhìn màn hình. Có lẽ trên đó đang hiển thị ý kiến của Maeda, hay nói cách khác là ý kiến nhân

đanh Tô đi ều tra số một.

Kakitani li ền nhìn về phía Takeshi. “Nhưng nếu thế thì chúng tôi cũng không biết phải hỏi về cái gì. Đúng là, trước tiên ít nhất anh cũng phải nói chuyện đó thuộc thể loại gì đã.”

“Hừm,” Takeshi bèn khoanh tay, ậm ừ, sau đó nói gọn lỏn: “Thừa kế.”

“Sao cơ?”

“Tôi nói là thừa kế. Một người qua đời và gia quyến của họ được thừa kế tài sản. Chuyện tôi nói có liên quan đến vấn đề này. Thôi, tôi sẽ không tiết lộ thêm gì nữa đâu đấy.”

Mayo bất giác quay sang nhìn chú. Rốt cuộc ông chú này đang nói về chuyện của ai nhỉ?

Maeda lại gõ phím. Kakitani liếc nhìn màn hình máy tính.

“Tên của người quá cố đó là gì ạ?”

Trước câu hỏi của Kakitani, Takeshi làm bộ mặt ngán ngẫm.

“Cậu không nghe tôi nói à. Tôi đã bảo chỉ trả lời đúng hay sai thôi cơ mà.”

Maeda nhanh tay gõ phím. Kakitani khẽ đảo mắt.

“VẬY, có phải người đó mất h ồi tháng 4 năm ngoái không?” Câu hỏi đột nhiên trở nên rất cụ thể.

“Đúng.”

Mayo lại một lần nữa sững sốt trước câu trả lời không chút do dự của Takeshi.

“Nguyên nhân là do tai nạn à?”

“Sai.”

“Người đó bị bệnh ạ?”

“Đúng.”

“Gia quyến của người quá cố đã nhờ vả hoặc hỏi han ông Eiichi chuyện gì đó liên quan đến việc thừa kế ư?”

“Đúng.”

“Nhưng ông Eiichi lại nghĩ bản thân mình không thể xử lý chuyện đó. Nên đã bàn bạc với anh?”

“Đúng, nhưng không đến mức gọi là bàn bạc. Gọi là nói chuyện phiếm, hoặc ca cẩm thì đúng hơn.”

“Ca cẩm... Tức là đối với ông Eiichi thì chuyện đó không được dễ chịu cho lắm phải không?”

“Chuyện đó, thôi thì tạm coi là đúng đi. Vì anh ấy than thở với tôi là cảm thấy hơi nặng nề”

“Nặng nề ấy ạ? Theo cách nói đó thì liệu có phải ông Eiichi đã đóng vai trò trung gian gì đó không ạ?”

“Đúng. Làm gì có ai muốn đứng ra làm trung gian cho những chuyện liên quan đến tiền nong cơ chứ.”

“Anh đã được nghe kể chi tiết về rắc rối tiền bạc đó phải không?”

“Chuyện đó thì, sai rồi. Ông anh tôi chỉ buột miệng nói loáng thoáng thế thôi, chứ tôi chưa được nghe đầu cua tai nheo thế nào.”

“Buột miệng... Chẳng hạn như người quá cố đó đang ôm một khoản nợ khổng lồ chứ đừng nói đến chuyện có tài sản, phải không ạ?”

“Sai.”

“Vậy có phải xích mích về chuyện thừa kế không ạ?”

“Sai nốt.”

“Hay số tài sản đáng lẽ được thừa kế lại không cánh mà bay?”

Takeshi im lặng một lát, đoạn khẽ gật đầu. “Đúng.”

Rõ ràng Kakitani vừa đột nhiên hít một hơi.

“Ông Eiichi có biết nguyên nhân trực tiếp dẫn đến rắc rối đó không ạ?”

“Tôi không biết anh ấy nắm được đến đâu. Anh ấy nói kiểu như là hy vọng sẽ không xảy ra tranh chấp gì ghê gớm... Xin lỗi, nhưng tôi không nhớ chính xác.”

“Ra vậy,” Kakitani khẽ lầm bầm, đoạn quay sang nhìn Maeda ngồi bên cạnh. Hai người trao đổi qua ánh mắt, làm cử chỉ xác nhận sự đồng ý của đối phương.

“Thông tin của anh thực sự rất đáng để chúng tôi tham khảo. Cảm ơn anh vì đã hợp tác,” Kakitani cúi đầu nói.

“Xong rồi hả?”

“Vâng, đủ rồi ạ. Cảm ơn anh rất nhiều.”

Takeshi bèn cầm cốc cà phê lên, nhấp một ngụm.

“Cà phê vẫn còn. Đã mất công đến đây rồi, tôi cũng muốn uống đến hết thì thôi.”

“Xin mời, xin mời. Anh cứ thong thả ạ,” Kakitani nói.

Maeda liền gấp máy tính lại, toan cất đi. Song, Takeshi đã chặn tay lên trên chiếc máy tính.

“Anh làm gì vậy?” Maeda lần đầu tiên lên tiếng.

“Các cậu chẳng chịu uống giọt cà phê nào nhỉ? Sao không thử nếm một chút xem? Làm thế này là thất lễ với chủ quán lắm đấy.”

Maeda liền cong môi lên, tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

“Đúng rồi, vậy tôi cũng xin uống,” Kakitani bèn cầm cốc lên, nhấp một ngụm cà phê. “Chà, đúng là ngon thật đấy.”

“Lãng phí đồ ăn, thức uống là không được đâu.”

“Anh nói phải.”

“Tiện đây tôi muốn trao đổi với các cậu một chút. Chúng tôi đã hợp tác đi đầu tra đến mức này rồi, không biết liệu các cậu có thể trả lời những câu hỏi của chúng tôi được không nhỉ?”

Kakitani liếc nhìn Maeda một cái, đoạn nở nụ cười giả lả với Takeshi.

“Anh muốn hỏi về chuyện gì ạ?”

“Cũng không có chuyện gì khác ngoài chuyện liên quan đến đám bạn của cháu gái tôi. Tôi nghe con bé nói, hình như các cậu đang nghi ngờ bạn bè của nó thì phải?”

“Không, không,” Kakitani liền lắc đầu, đặt cốc xuống. “Tuyệt đối không phải như vậy đâu. Vì trong số những người đến dự lễ canh linh cữu và lễ đưa tang có rất nhiều người là bạn đồng niên của cô Mayo, nên chúng tôi chỉ hỏi xem họ là những người như thế nào thôi.”

“Tổ trưởng Kakitani này,” Takeshi rướn người về phía trước, chống khuỷu tay lên bàn. “Toàn người lớn với nhau cả, chúng ta hãy bỏ cái kiêu thảo mai đó và nói thật lòng đi. Có được không nào? Chỉ vì các cậu mà Mayo nhà tôi đang hoang mang lắm đây này.”

“Dạ,” Kakitani liền nhìn Mayo với ánh mắt bối rối. “Cô Mayo đang hoang mang, chuyện đó rốt cuộc là...”

Mayo im lặng cúi đầu. Cô không đoán được Takeshi đang định nói chuyện gì.

“Cậu không biết hả? Nghe này, chỉ vì các cậu mà con bé không dám tin các bạn nó nữa. Thì đúng rồi còn gì? Có thể họ chính là hung thủ giết chết bố con bé. Sau này Mayo vẫn phải giáp mặt các bạn, vậy mà với ai nó cũng buộc phải nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ. Cậu không thấy con bé đáng thương sao?”

“Không, bởi vậy tôi mới nói xét cho cùng chúng tôi hỏi chuyện cô Mayo chỉ để tham khảo, chứ không phải chúng tôi đang coi họ như những kẻ tình nghi đâu.”

“Nếu vậy thì chí ít các cậu cũng phải nói cho con bé biết họ có chứng cứ ngoại phạm hay không chứ.”

“Hả?” Kakitani tròn xoe mắt.

“Kiểu gì các cậu chẳng đi điều tra những người có tên trong danh sách, đúng không nào? Mà không, có khi các cậu đã đi điều tra được vài người rồi cũng nên. Khi đó, chắc chắn các cậu phải xác nhận bằng chứng ngoại phạm của họ. Tôi dám cá là như vậy. Vì dù gì thì các cậu cũng đã hỏi bằng chứng ngoại phạm của cả Mayo và tôi mà.”

“Chuyện đó thì, vâng, chắc chúng tôi sẽ phải làm như vậy.”

“Chứ còn gì? Thế nên hãy nói cho Mayo biết kết quả đi điều tra. Nếu biết người nào có bằng chứng ngoại phạm, con bé cũng sẽ yên tâm mà tiếp xúc. Nhỉ?”

Bị hỏi ý kiến, Mayo đành gật đầu đáp: “Vâng.” Xem ra cô không nên nói những lời thừa thãi mà cứ phó mặc cho Takeshi thì hơn.

“Tôi hiểu đi đâu anh nói, nhưng tiết lộ chuyện đó thì hơi...” Kakitani ấp úng.

“Không được hả?”

“Tôi rất xin lỗi.”

“Bởi chúng tôi không thể công khai bí mật đi điều tra được.” Maeda xen vào, giọng nghe rất lạnh lùng.

Takeshi bèn nhồm người dậy, tựa lưng vào ghế. “Đành vậy.”

Kakitani tỏ vẻ yên tâm. “Anh đã hiểu cho chúng tôi rồi đúng không?”

“Đã vậy chúng tôi chỉ còn cách tự mình làm gì đó thôi. Tôi sẽ trực tiếp đi gặp từng người để hỏi bằng chứng ngoại phạm của họ.”

Nghe Takeshi nói, hai viên cảnh sát bỗng tỏ vẻ sửng sốt.

“Không, không, không,” Kakitani hơi nhồm dậy, khẽ xoa cả hai tay. “Thế thì làm khó cho chúng tôi quá. Xin anh đừng làm vậy.”

“Sao lại làm khó? Chuyện đó có can dự gì đến các cậu đâu nhỉ?”

“Nó sẽ cản trở việc đi điều tra,” Maeda nói. “Muốn đi điều tra những người có liên quan, chúng tôi cần có sự chuẩn bị thích đáng. Việc không để đối phương cảnh giác cũng rất quan trọng. Nếu anh hành động tùy tiện thì những cố gắng đó của chúng tôi sẽ thành công cốc mất.”

“Những chuyện đó tôi không cần biết.”

Maeda rướn đuôi lông mày. “Anh không cần bắt hung thủ sao?”

“Không cần, nếu phải hy sinh cả hạnh phúc của người đang sống.”

“Hy sinh ư, anh nói quá lời rồi.”

“Cái gì, cậu thử nói lại lần nữa xem nào?” Takeshi nhồm dậy.

“Thôi thôi, anh bình tĩnh lại đã,” Kakitani vội can ngăn. “Chúng ta hãy bình tĩnh lại. Mọi người cùng uống cà phê đi ạ.”

Takeshi bèn ngồi xuống, hít thở thật sâu rồi lại ghé sát người vào bàn.

“Hay là thương lượng thế này đi. Nếu các cậu chịu tiết lộ bằng chứng ngoại phạm của những người liên quan thì chúng tôi sẽ tuyệt đối không làm những chuyện thừa thãi. Tôi cũng sẽ không nói ra với ai. Tôi hứa. Về phần mình, tôi chẳng muốn cản trở việc đi điều tra của các cậu. Tôi cũng mong các cậu sớm bắt được hung thủ sát hại anh trai tôi lắm chứ. Nhưng nhìn cô cháu gái dễ thương của tôi phải khổ sở như thế, tôi cũng không đành lòng. Tổ trưởng Kakitani, đội trưởng đội tuần tra Maeda, liệu các cậu có thể hiểu đi đầu đó cho chúng tôi không,” đến nửa sau, Takeshi chuyển sang nói bằng giọng năn nỉ ỉ ôi.

Hai viên cảnh sát băn khoăn nhìn nhau.

“Chỉ mình chúng tôi quyết định thì...” Kakitani nghiêng đầu.

“Chắc vậy rồi. Thế nên đội trưởng đội tuần tra Maeda này, cậu gọi cho thanh tra Kogure đi.”

Bị Takeshi chỉ tay vào, Maeda bỗng tỏ ra sợ sệt. “Gọi cho... thanh tra ư?”

“Phải. Nếu cậu thấy khó nói thì để tôi thương lượng cũng được, giống như hôm canh linh cứu ấy.”

“Thôi, không cần đâu.”

“Vậy thì nhờ cậu.”

Maeda bèn buông tiếng thở dài, đoạn đứng dậy với vẻ mặt bất đắc dĩ. Anh ta vừa rút điện thoại ra khỏi túi áo ngực, vừa ra khỏi quán.

Kakitani tỏ vẻ không thoải mái, anh ta uống hết chỗ cà phê, rồi đặt cốc xuống.

“Chắc cậu đang nghĩ gia đình này thật phiền toái đúng không?” Takeshi nói.

“Không, không có chuyện đó đâu...”

“Đừng chống chế. Tôi đọc được trên mặt cậu mà. Nhưng tổ trưởng Kakitani này, cậu hãy thử đặt mình vào địa vị của Mayo khi phải nghi ngờ các bạn của mình xem. Cậu không nghĩ như thế sẽ khổ sở lắm sao?”

“Chuyện đó thì, vâng, tôi nghĩ là mình hiểu.”

“Thật chứ? Tôi có nghe Mayo kể, hình như cậu là học trò cũ của ông anh tôi phải không nhỉ? Ấy thế mà cả lễ canh linh cứu lẫn lễ đưa tang đều không thấy cậu xuất hiện, không thấp nổi một nén nhang cho anh ấy.”

Rõ ràng Kakitani đang rất hốt hoảng, xem ra anh ta không ngờ mình lại bị chỉ trích về chuyện này.

“À, chuyện đó...”

“Xét về địa vị thì cậu không thể làm thế hả? Cậu ưu tiên nhiệm vụ hơn đúng không? Tôi thấy cậu suốt ngày phải thăm dò sắc mặt của đám người bên Trụ sở cảnh sát tỉnh, người như cậu mà cũng hiểu được tâm trạng của Mayo ư? Có thật thế không?”

Kakitani chỉ nhìn xuống dưới mà không đáp lại câu nào. Đoạn anh ta lấy khăn mùi soa ra khỏi túi quần, chấm lên vùng thái dương.

Maeda quay trở lại.

“Việc tiếp cận những người liên quan cần được tiến hành một cách thận trọng trong chừng mực và cũng không thể đi đầu tra tất cả ngay được. Ngoài ra, cho dù bản thân người đó khẳng định mình có bằng chứng ngoại phạm thì chúng tôi vẫn cần xác thực lại. Chúng tôi không thể cung cấp những thông tin chưa chắc chắn, đó chính là quan điểm của bên tôi.”

“Thế tức là các cậu có thể cung cấp những thông tin chắc chắn, nhưng cần ít nhất thời gian phải không?”

“Đúng vậy. Có đi đâu, hai người tuyệt đối không được để lộ ra ngoài.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi hứa với cậu.”

Maeda vẫn đứng nguyên tại chỗ, rục rịch cất máy tính vào cặp. Xem ra anh ta định cứ thế đi luôn mà không uống cà phê nữa. Kakitani cũng đứng dậy.

“Tôi muốn hỏi các cậu một chuyện nữa,” Takeshi giơ ngón trỏ lên. “Thứ Bảy tuần trước, anh trai tôi đã lên Tokyo. Anh ấy đã gặp ai ở khách sạn *Tokyo Kingdom*? Chắc các cậu phải biết rồi chứ? Chuyện đó không liên quan gì đến vụ án nên các cậu có thể nói cho chúng tôi biết được đúng không?”

Hai viên cảnh sát nhìn nhau.

“Chuyện đó chúng tôi vẫn chưa xác định được.” Maeda đáp.

“Thật không?”

“Giả sử có xác định được đi chẳng nữa,” Kakitani nói. “Thì chúng tôi cũng không thể nói ra được.”

Maeda không khỏi kinh ngạc, chĩa ánh mắt dữ dằn về phía người đồng nghiệp đến từ sở cảnh sát địa phương. Kakitani vẫn tiếp lời, dường như không nhận ra ánh mắt đó. “Vì nó liên quan đến đời tư của người khác.”

“Tôi hiểu rồi. Mà này, đám người canh gác vẫn còn đứng trước cửa nhà chúng tôi, các cậu định tiếp tục như thế đến bao giờ? Còn con mắt của hàng xóm láng giềng nhìn vào nữa, tôi muốn các cậu chuẩn bị rút quân đi thôi.”

“Rất xin lỗi anh nhưng chúng tôi xin phép làm vậy thêm một thời gian.” Kakitani nói giọng lịch thiệp. “Thay vào đó, từ giờ mỗi khi hai người vào trong, chúng tôi sẽ không đứng giám sát nữa. Có đi đâu, xin hãy hạn chế tối đa việc vào thư phòng. Ngoài ra, nếu có đem thứ gì đi thì cần phiên hai người nói một câu với nhân viên trực ban giúp chúng tôi.”

“Đúng là phiền thật, nhưng thôi không sao. Tôi đang định sáng mai sẽ về nhà đây. Nhờ các cậu nhắn trước với nhân viên trực ban hộ tôi.”

“Tôi hiểu rồi. Anh định đến lấy thứ gì à?”

“Hình như cháu gái tôi đang muốn về nhà lấy cuốn album tốt nghiệp với tuyển tập các bài văn tốt nghiệp. Chủ nhật này con bé đi họp lớp thì phải.”

Mayo hoàn toàn không nhớ mình đã từng nói về chuyện đó, song cô chỉ im lặng.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ dặn nhân viên trực ban.”

“Nhờ cậu. Thế thôi Mayo nhỉ, chú cháu mình về đi.” Takeshi nói đoạn đứng dậy.

Sau khi về đến lữ quán *Hotel Marumiya*, Takeshi vừa vào phòng đã vội cởi áo khoác rồi chạy ngay ra bồn rửa mặt. Không biết chú ấy định làm gì, Mayo bèn nhòm vào xem thì thấy Takeshi đang đánh răng. Cô nghiêng đầu khó hiểu, xếp đồng hồ đựng trong túi nilon lên bàn. Đó là cơm hộp và trà mà họ vừa mua ở cửa hàng tiện lợi. Mayo quyết định học theo Takeshi, giải quyết bữa tối bằng mấy món này. Mặc dù cũng cảm thấy áy náy với bà chủ quán, song nghĩ đến những ngày sắp tới, cô buộc phải thắt chặt chi tiêu một chút.

Trong lúc gỡ màng bọc bên ngoài hộp cơm, Mayo tình cờ nhìn ra góc phòng, thấy chiếc túi giấy đang để đó. Đến hôm qua cô vẫn chưa thấy nó, bởi vậy khi Mayo thử nhòm vào xem đó là thứ gì, cô chợt thấy một đồng truyện tranh được lèn chặt bên trong. Hình như có đủ bộ *Mê cung những bộ não ảo*, ngoài ra còn có những tác phẩm khác của Kugimiya nữa.

“Cuối cùng cũng tỉnh cả người,” Takeshi từ bồn rửa mặt đi ra.

“Chú, đồng truyện tranh này là thế nào đấy?”

“Chẳng thế nào cả. Đương nhiên là chú mua rồi. Có đi đâu chú mua ở hiệu sách cũ.”

“Sáng nay chú ra ngoài để mua đồng này đấy à?”

“Không chỉ có vậy,” Takeshi ngời khoanh chân, đoạn lấy suất mì Ý sốt cà chua thịt băm và lon highball ra khỏi túi của mình. Xem ra đó là bữa tối của chú ấy. Trước khi ăn mì Ý, Takeshi mở lon highball, nhấp một ngụm, đoạn méo xệch mồm vẻ không hài lòng. “Đúng là trong miệng vẫn còn sót lại cái mùi hăng hắc. Cứ mỗi lần hút thuốc là chú lại bị như thế này, ghét thật.”

“Hôm nay là lần đầu tiên cháu thấy chú hút thuốc đấy.”

Nghe Mayo nói vậy, Takeshi bèn làm bộ mặt trề ngâm, sau đó đặt lon highball xuống bàn. Đoạn ông chú ấy kéo chiếc áo khoác vừa cởi phăng ra khi nãy lại gần mình rồi lấy bao thuốc ra khỏi túi trong. Takeshi mở nắp

bao thuốc, rút một điều, đoạn nhìn Mayo. “Cháu có đờng 100 yên ở đây không?”

“100 yên á? Chắc là có đây ạ.”

“Cho chú mượn đi.”

Mayo lấy ví ra khỏi túi, đặt đờng 100 yên lên bàn. Takeshi nhặt đờng 100 yên lên bằng tay trái, rồi chầm chậm đưa điều thuốc đang cầm trên tay phải lại gần.

Tiếp đó, khi thấy chú ấy ngậm điều thuốc vào miệng và ngẩng mặt lên, Mayo không khỏi sửng sốt. Lý do là vì điều thuốc ấy đang xuyên qua đờng 100 yên.

“Ồ, sao lại thế?”

Vẫn ngậm điều thuốc trên miệng, Takeshi dùng đầu ngón tay tóm vào đờng 100 yên rồi bất ngờ rút nó ra, đặt lên bàn. Mayo ngay lập tức cầm lên xem. Song, cô không thấy lỗ thủng nào trên đờng tiền.

“Chú làm lại một lần nữa đi.”

“Những kẻ nghiệp dư thường nói câu đó ngay tức thì,” Takeshi làm bộ mặt ngán ngẩm, bỏ điều thuốc lại vào bao, sau đó ném cả bao thuốc vào sọt rác.

“Ồ cương vị của một ảo thuật gia, chí ít chú cũng phải biết hút thuốc vì thi thoảng sẽ phải phô diễn mấy trò vật vĩnh kiều như này đây.”

“Năn nỉ chú đây. Một lần nữa thôi mà.” Mayo chấp hai tay vào nhau.

“Dai như đĩa thế?”

“Cháu sẽ tặng chú đờng 100 yên này.”

“Cháu nghĩ chú là tên ngốc đấy hả? Mà gác chuyện đó lại, trước tiên phải lột dạ cái đĩa.” Takeshi với tay lấy hộp mì Ý, tháo màng bọc ra rồi mở nắp, sau đó cầm chiếc đĩa nhựa và bắt đầu ăn. Mặc dù đó đều là những cử chỉ hết sức bình thường, vậy mà kỳ lạ thay, không hiểu sao Mayo lại thấy ngay cả những động tác ấy cũng đầy mê hoặc.

Mayo cầm đôi đũa lên, mở nắp hộp cơm. Đó là suất cơm với thịt chiên. Chỉ số calorie ghi bên ngoài là một con số tương đối lớn. Tối nay đã đành, chứ ngày nào cũng ăn mấy món như này thì chẳng mấy mà béo mồm mất thôi.

“Chú cho cháu hỏi chút nhé?”

“Chuyện gì, hỏi về Kenta hả?”

Mayo sững sờ, “Sao chú biết?”

“Vì cháu đang làm bộ mặt thèm khát chứ sao.”

Mayo tức tối lắm, nhưng đành nhịn.

“Chú này, chú đã xem điện thoại của anh ấy rồi hả?”

“Điện thoại? Sao cháu hỏi thế?”

“Thì sở thích của chú là xem trộm điện thoại còn gì.”

“Đừng có hiểu nhầm. Chẳng qua chú muốn biết tình hình đi đầu tra nên mới bất đắc dĩ lấy thông tin từ điện thoại của đám cảnh sát, chứ không phải thích.”

“Thế tức là chú chưa xem à? Điện thoại của anh Kenta ấy.”

“Chú không có sở thích vô duyên như thế.”

“Trời, thế thì thôi vậy,” Mayo lại tiếp tục ăn cơm hộp.

Takeshi cũng lặng lẽ bỏ những sợi mì Ý vào miệng, rồi đột nhiên chú dừng tay lại.

“Cậu ta có vẻ đào hoa đấy nhỉ?”

Mayo bấy giờ đang nhai dưa muối, suýt chút nữa thì nghẹn. Cô vội vàng cầm chai trà Nhật lên uống.

“Chính miệng anh Kenta nói vậy với chú à?”

“Cậu ta không nói ra, nhưng chú nghe là biết. Đối tượng hẹn hò của cậu ta không chỉ có một, hai cô.”

“Chuyện đó cháu cũng từng nghe kể rồi.”

“Cậu ta có nhiều kinh nghiệm với phụ nữ âu cũng là chuyện tốt. Vì như thế có nghĩa là Mayo đã được tuyển chọn kỹ càng.”

“Liệu có phải vậy không nhỉ?” Mayo bất giác nghiêng đầu.

“Cháu thì sao? Có phải cháu đã chọn Kenta trong vô khối gã đàn ông không?”

“Cháu không hẹn hò nhiều như thế đâu. Nhưng cháu tin là mình đã suy nghĩ kỹ.”

“Vậy à? Mà, với chú thì chuyện đó sao mà chẳng được,” Takeshi nói rồi lại tiếp tục ăn mì Ý.

Sau khi giải quyết hết chỗ thức ăn, Takeshi bèn vớt chiếc hộp đã rỗng không, đoạn mở lon highball thứ hai ra.

“Nào, giờ chú cháu mình bắt đầu ôn lại đoạn trò chuyện với hai tay cảnh sát thôi.”

“Nghe được đấy ạ,” Mayo cũng thu dọn hộp cơm của mình. Mặc dù tự nhủ không được ăn quá nhiều, vậy mà rốt cuộc cô vẫn chén sạch.

“Đầu tiên, cho cháu hỏi. Tại sao chú lại hút thuốc trong khi chú không muốn?”

“Chuyện đó để sau đi. Trước hết, hãy bắt đầu từ việc của hai tay cảnh sát. Họ đã căn câu đúng như mục đích của chú. Họ muốn xác nhận xem với những chuyện liên quan đến tài chính, bố cháu đã bàn bạc với chú như thế nào.”

“Đúng vậy, nhưng cháu nghe bên cạnh mà chẳng hiểu mô tê gì cả. Vụ thừa kế là thế nào đấy ạ?”

“Về chuyện đó, chú cần giải thích một chút. Thực ra sáng nay chú đã đi xem nhà của Moriwaki.”

“Moriwaki, ý chú là Moriwaki Atsumi? Chú đã gặp cô ấy à?”

“Chú đâu có làm mấy chuyện bất cần như thế. Chú đã bảo là xem nhà rồi còn gì. Một ngôi nhà khá hoành tráng, nằm trong một khu dân cư. Thì cũng đúng thôi, nghe đâu ông Moriwaki Kazuo – chủ nhân ngôi nhà đó là một doanh nhân xuất chúng, đảm nhận vai trò lãnh đạo ở tận mấy công ty lớn, ông ta đã sống ở Mỹ cho đến cách đây 2 năm. Sau khi về nước, ông Moriwaki Kazuo trở lại quê hương và mặc dù vẫn dính dáng đến công ty trên danh nghĩa là người cố vấn, song thực chất ông ta đã giải nghệ. Tên Kazuo của ông ta viết bằng chữ *Hòa* trong hòa bình và chữ *Phu*.”

“Chú biết tường tận quá nhỉ? Chú nghe ai nói vậy?”

“Mấy người hàng xóm ấy. Xem ra Moriwaki Kazuo là người chính trực nên không thấy ai nói xấu về ông ta cả. Nghe nói ông ta cũng rất tích cực tham gia các hoạt động của tổ dân phố.”

“Chú lại giả dạng cảnh sát để nghe ngóng đấy à? Nhỡ đụng độ với cảnh sát thật thì chú tính sao?”

“Chẳng tính sao cả. Chú có làm gì xấu đâu. Và lại chú cũng chẳng xưng mình là cảnh sát câu nào. Mặc dù có thể đối phương cứ đinh ninh là như thế.”

Chắc hẳn Takeshi đã tác động để họ ngộ nhận như vậy, song chỉ ra đi đâu đó vào lúc này chỉ tốn thời gian.

“Nghe cách nói của chú thì hình như ông Moriwaki Kazuo đó đã qua đời rồi.”

“Ông ta mất hồi tháng 4 năm ngoái. Nguyên nhân tử vong là bệnh viêm phổi cấp do chủng virus Corona mới gây ra.”

“À, ra là hồi đó ạ...”

Đó là thời điểm số ca tử vong và số ca bệnh nặng do đại dịch Corona đạt đỉnh điểm.

“Từ những thông tin trên, chú đoán vụ tài khoản ngân hàng của bố mà Moriwaki Atsumi nhắc đến trong hộp thư thoại dường như có liên quan đến tài sản mà bố cô ta để lại.”

“À, thế nên chú mới nói với Kakitani là chuyện đó liên quan đến vấn đề thừa kế. Nhưng làm cách nào chú biết tài sản của ông ta đã biến mất?”

“Chuyện đó thì phải đến khi nghe Kakitani hỏi chú mới biết.”

“Ồ, nhưng chính chú trả lời đúng cơ mà.”

“Đấy là vì có tín hiệu như thế.”

“Tín hiệu?” Mayo không hiểu Takeshi đang nói về chuyện gì, cô nhíu mày, nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Thế nghĩa là gì ạ?”

“Cháu còn nhớ hai câu hỏi trước đó không? Một là có phải người quá cố đó đang ôm một khoản nợ khổng lồ chứ đừng nói đến chuyện có tài sản, hai là có phải người quá cố đó đang gặp xích mích về chuyện thừa kế hay không.”

“Đúng rồi. Với cả hai câu hỏi đó, chú đều trả lời là sai.”

“Bởi vì trong một khoảnh khắc, mắt của Kakitani đã hướng lên phía trên, bên phải.”

“Mắt? Phía trên bên phải?”

“Thông thường, khi vừa hình dung trong đầu về một cái gì đó vừa nói, người ta rất dễ đưa mắt lên trên, bên phải. Ngược lại, nếu đang nhớ về một chuyện có thật, người ta sẽ hướng mắt lên trên, bên trái. Nói một cách cực kỳ đại khái thì lúc nói dối mắt hướng sang phải, khi nói thật mắt hướng sang trái.”

“Ồ, thật thế hả chú?” Mayo đảo mắt qua trái rồi qua phải. “Lần tới cháu phải thử nghiệm với ai đó mới được.”

“Chuyện đó chỉ diễn ra trong một tích tắc, ngay cả bản thân người đó cũng không tự nhận ra được, thế nên nếu chưa quen sẽ rất khó để phát hiện. Vả lại, chú đã nói là thông thường rồi còn gì. Chuyện gì cũng có ngoại lệ. Tuy nhiên, sau mấy lần gặp gỡ và trò chuyện thử với Kakitani, chú tin chắc mình có thể áp dụng quy tắc này với cậu ta.”

“Trời, hóa ra là như vậy.”

“Còn nữa, chú đã để mắt đến cả Maeda. Tay cảnh sát non choẹt đó rất hay thể hiện qua phản ứng của cơ thể việc cậu ta có hứng thú với chủ đề nào đó hay không. Với những chủ đề cậu ta không quan tâm, các cơ trên những ngón tay đặt lên bàn phím của cậu ta sẽ thả lỏng ra, còn với những chủ đề mà cậu ta quan tâm thì các cơ đó ngay lập tức gồng lên. Số lần chớp mắt cũng giảm hẳn. Khi Kakitani nhắc đến chuyện số tài sản đáng lý được thừa hưởng đã không cánh mà bay, tín hiệu mà cả hai người phát ra rõ ràng đều ám chỉ đó là câu trả lời đúng.”

Mayo nhìn chằm chằm khuôn mặt với mớ râu ria lờm chờm của ông chú.

“Sao thế?”

“À không, cháu chỉ đang nghĩ liệu chú có thể phát huy năng lực của mình vào những việc tốt hơn hay không. Như giúp người chẳng hạn.”

“Đấy không phải việc của cháu. Nói chung, nhờ vậy mà chú đã biết được thông tin đại khái rồi. Có lẽ cảnh sát đã tiếp cận với Moriwaki Atsumi để hỏi lý do cô ta gọi điện cho bố cháu cũng như ý nghĩa của đoạn tin nhắn mà cô ta để lại trong hộp thư thoại. Và phải chăng câu trả lời của Moriwaki Atsumi là, khi tìm hiểu về tài khoản ngân hàng của người bố vừa qua đời năm ngoái, cô ta phát hiện một khoản tiền lớn đã biến mất, bởi vậy cô ta đã nhờ thầy Kamio hỏi người phụ trách ở ngân hàng xem lý do là gì. Tại sao cô ta lại nhờ bố cháu chuyện đó? Đấy là vì bố cô ta nói rằng người phụ trách ở ngân hàng đó là do bố cháu giới thiệu... Chú đoán vậy.”

“Người phụ trách đó chính là Makihara ư?”

“Nghĩ như vậy là hợp lý. Sau khi nghe chuyện đó, Kakitani và Maeda đã tìm đến chú để thực hiện hai mục đích. Một là chứng thực xem chuyện Atsumi nói có thật không, hai là xác nhận xem bố cháu có biết lý do vì sao

khoản tiền gửi đó lại biến mất khỏi tài khoản hay khoản tiền đó đã đi đâu về đâu không.”

“Nếu vậy thì cảnh sát đã không đạt được mục đích nào cả, chú nhỉ? Bởi vì thực ra chú chẳng biết gì cả.”

“Đúng vậy, nhưng có lẽ chuyện Atsumi nói là thật. Chẳng có lý do gì để nói dối như vậy cả. Vấn đề là ở chỗ bố cháu có biết lý do vì sao khoản tiền gửi đó biến mất không. Cho dù không biết thì vẫn có khả năng lờ mờ đoán ra được. Dù gì bố cháu cũng khá rành mấy chuyện liên quan đến tài chính mà.”

“Hả?” đến đây Mayo lại một lần nữa thốt lên. “Vừa nãy chú chẳng nói với cảnh sát là bố cháu rất mù mờ về mấy chuyện đấy cơ mà?”

“Nếu không nói bố cháu mù mờ chuyện đó thì sao giải thích được chuyện bố cháu bàn bạc với chú. Hồi còn trẻ, bố cháu cũng từng chơi cờ phiêu, nên không thể nói bố cháu hờ hững với chuyện đầu tư tài chính được.”

“Cháu chẳng biết gì cả.”

“Chuyện xưa rồi. Mấy năm gần đây kinh tế suy thoái, bố cháu sợ rủi ro cao nên cũng không mặn mà nữa. Nói gì thì nói, nếu bố cháu phát hiện lý do vì sao khoản tiền đó không cánh mà bay thì câu chuyện sẽ thành ra bất ổn ngay thôi. Vì thế nào cũng có kẻ không muốn chuyện đó bị phơi bày ngoài ánh sáng.”

Ngay khi hiểu ra ý nghĩa ẩn sau câu nói của Takeshi, Mayo bỗng sớn hết da gà.

“Ý chú là kẻ đó đã giết bố cháu ư?”

“Chỉ ít thì cảnh sát cũng đang nghĩ về khả năng đó.”

“Chẳng có nhẽ... kẻ đó chính là Makihara?”

“Nếu những gì chú vừa nói là sự thật thì xem ra sẽ không có chuyện cậu ta vô can. Cháu thử nhớ lại đoạn trò chuyện với Makihara ở quán rượu của bạn cháu tối qua đi.”

“Chuyện bố cháu bàn với chú về việc học trò của ông có thể đã gây ra một vụ rắc rối tiền bạc nhỉ?”

“Phản ứng của Makihara khi nghe chuyện ấy thế nào? Theo những gì chú nghe được qua máy nghe trộm thì có vẻ như cậu ta không được bình

tĩnh cho lắm.”

“Đúng là cậu ta hơi mất tự nhiên thật nhưng mà...”

Mayo đang định nói tiếp câu “không đời nào có chuyện đó”, song cô đành nuốt lại. Cô nhớ ra Takeshi đã từng chỉ trích mình rằng dù hung thủ là ai thì cô cũng sẽ nói cùng một câu đó.

“Nếu suy luận theo hướng đó là đúng thì sớm muộn gì cảnh sát cũng làm sáng tỏ thôi. Về phần mình, chúng ta chỉ còn cách dõi theo diễn biến của sự việc.” Takeshi nói giọng lạnh tanh, đoạn cầm lon highball lên uống.

Mayo bèn thở dài, uống trà đóng chai. Bạn học của cô là hung thủ sát hại bố cô, Mayo không muốn nghĩ tới đi đâu này song dường như cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần. Cô nhớ lại quang cảnh ở quán nhậu tối qua. Chẳng lẽ Makihara có liên quan đến cái chết của bố cô, mà vẫn có thể bình thản nhắc đến *Công viên mê cung ảo* trước mặt Mayo hay sao?

Mayo để mắt đến một thứ gì đó lấp lánh vừa rơi ra khỏi túi áo khoác mà Takeshi vớt quăng quật ở đó. Đó chính là chiếc bật lửa dầu.

“Từ trước chú đã có chiếc bật lửa kia rồi à?”

“Cái này hả,” Takeshi cầm bật lửa lên. “Thị trấn này chẳng có lấy hàng tạp hóa nào. Tiện đường đi kiếm đồng truyện tranh, chú đã tới một cửa hàng bán đồ tự sửa chữa ở thị trấn bên cạnh để mua đấy. Giữa một thị trấn nằm ở cái vùng càng ngày càng ít cửa hàng bán lẻ như thế này, đúng là cần lắm một cửa hàng lớn đến như vậy.”

Quả nhiên chuyện mua bật lửa ở Mỹ là đối trá.

“Chú vẫn chưa nói cho cháu nghe lý do chú hút thuốc trước mặt hai viên cảnh sát đó là gì đâu đấy.”

“Tối hôm qua, lúc cháu đi gặp Kakitani, cậu ta đã hỏi cháu một câu rất lạ đúng không? Cậu ta hỏi bố cháu có hút thuốc không, dùng bật lửa loại nào.”

“Đúng vậy. Cháu cũng nghĩ anh ta hỏi gì kỳ thế, nhưng chuyện đó thì sao ạ?”

“Mọi câu hỏi của cảnh sát chắc chắn đều có ý nghĩa. Đi đâu chúng ta có thể nghĩ đến là cảnh sát đã tìm thấy dấu vết của một chiếc bật lửa ở hiện trường hoặc trên thi thể bố cháu.”

“Dấu vết của một chiếc bật lửa ư?” Mayo chau mày. “Đó là gì? Cháu không hiểu ý chú cho lắm.”

“Chú dùng từ hơi khó hiểu, nhưng chỉ còn cách diễn đạt như vậy thôi. Nếu tìm thấy một chiếc bật lửa thì hẳn họ sẽ cho cháu xem và hỏi thứ đó có phải của bố cháu không. Tóm lại, thứ họ tìm thấy không phải bản thân chiếc bật lửa mà là một cái gì đó cho thấy sự tồn tại của một chiếc bật lửa. Chú đoán phải chăng đó là loại dầu dùng cho bật lửa. Vì thế, chú đã chuẩn bị thứ này để thăm dò phản ứng của đám cảnh sát,” Takeshi cứ mở ra, đóng vào nắp bật lửa khiến nó kêu tanh tách.

“Vậy là Kakitani đã cắn câu rồi. Anh ta đã hỏi chú là bây giờ bố cháu còn dùng bật lửa dầu nữa không.”

“Nhờ vậy mà chú càng tin chắc. Không chừng trên quần áo của bố cháu có dính dầu cũng nên. Dầu của bật lửa cho dù có bốc hơi thì mùi của nó vẫn còn lưu lại mãi. Đội giám định pháp y chắc sẽ nhận ra được.”

Mayo chống tay lên má, thả cho trí tưởng tượng bay xa.

“Hung thủ có đem theo bật lửa dầu, trong lúc giằng co với bố cháu, vì một lý do nào đấy, dầu bị rỉ ra ngoài. Có phải thế không ạ?”

“Cũng có khả năng là như vậy. Trong số các bạn của cháu, có những ai hút thuốc?”

“Xem nào. Tối qua lúc ở quán của Numakawa cháu không thấy ai hút, nhưng cũng chẳng biết được. Biết đâu trong số đó có người hút.”

“Gần đây chuyện không hút thuốc trong các cửa hàng ăn uống đã trở thành lẽ thường tình rồi mà.”

“Cũng phải. Mà cháu muốn hỏi chú một câu, có thật là gần đây thi thoảng bố cháu vẫn hút thuốc không ạ?”

“Dĩ nhiên là nói xạo rồi.”

“Đúng như cháu đoán,” Mayo lờ mắt nhìn Takeshi. “Cháu đang dần hiểu ra mảnh khoe của chú rồi.”

“Cháu nghĩ vậy sao? Chú không phải người dễ đoán như thế đâu.”

“Chú đích thị là chuyên gia trong lĩnh vực lừa gạt người khác. Đến đoạn cuối chú cũng hỏi dò khéo thật đấy.”

“Cháu đang nói đến đối tượng mà bố cháu đã gặp Tokyo ấy hả?”

“Vâng. Mặc dù họ không cho biết tên, nhưng chúng ta cũng hiểu là cảnh sát đã xác định được danh tính của người đó. Cả chuyện người đó dường như không dính líu đến vụ án nữa.”

“Chuyện đó là Kakitani cố tình nói cho chúng ta biết thì đúng hơn là chú moi ra được. Mặc dù Maeda tỏ ra không bằng lòng cho lắm.”

“Cố tình? Sao lại thế ạ?”

“Ai biết. Phải chăng là bù cho một nén nhang?”

Thì ra là vậy, nghe Takeshi nói, Mayo mới vỡ lẽ ra. Cô có cảm giác mình cần nhìn nhận lại con người Kakitani một chút.

“Thôi nào, cuộc họp tác chiến đã kết thúc, đêm nay chú sẽ miệt mài đèn sách,” Takeshi vỗ tay vào hai đùi, đoạn đứng dậy, lấy ra vài cuốn *Mê cung ảo* trong chiếc túi giấy đặt cạnh tường.

“Lẽ nào bây giờ chú định đọc hết đồng đó ư?”

“Không được sao?”

“Không phải thế, nhưng chú sẽ mệt lắm đấy.”

“Đây là tác phẩm truyện tranh rất có thể sẽ góp phần vực dậy quê hương chúng ta. Đọc nó dù có mệt ít nhiều thì cũng không đi đâu mà thiệt,” Takeshi bèn dựa lưng vào tường, mở cuốn truyện tranh ra. Mayo thấy ngoài bìa sách ghi chữ *Tập một*. Lúc ở đám tang, Takeshi đã phun một tràng những lời tâng bốc dành cho Kugimiya, không hiểu sao chú ấy có thể làm được như thế trong khi còn chưa đọc chữ nào.

“Vậy cháu về phòng đây,” Mayo đứng dậy.

“Ngày mai chú sẽ ra ngoài từ sáng, cháu cứ biết thế nhé.”

“Chú đi đâu?”

“Cháu không nghe chuyện à? Chú đã bảo với Kakitani là sẽ về nhà còn gì.”

“Chuyện đó là thật ạ? Cháu cứ tưởng chú lại nói bừa nữa chứ.”

“Nói bừa là thế nào. Cháu phải gọi đây là mẹo nói chuyện khi đã tính toán thiệt hơn đủ mọi nhẽ.”

“Chuyện lấy album tốt nghiệp và tuyển tập các bài văn là chú nói dối đúng không? Mục đích thực sự của chú là gì?”

“Chuyện đó để khi nào về nhà chú nói cho.”

“Hừm... Cháu hiểu rồi. Thôi, chúc chú ngủ ngon. Đóng sách kia, chú gắng đọc nhé.”

Takeshi khẽ giơ tay phải lên, mắt vẫn dán vào cuốn truyện tranh.

Mayo trở về phòng, trong lúc cô đang tẩy trang thì thấy có điện thoại. Người gọi là Kenta.

“Anh nghe kể rồi. Hôm nay em đã họp trực tuyến đúng không?”

“Tại có chút việc bằng mọi giá em phải thu xếp trong hôm nay. Nhờ vậy mà em không cần phải thay đổi kế hoạch tuần sau.”

“Sang tuần em sẽ lên công ty à?”

“Em đang định như vậy. Sao hả anh?”

“À không, anh tưởng em định sẽ làm việc dưới đây một thời gian.”

Mayo mỉm cười, điện thoại vẫn áp trên tai. “Sao thế được? Chuyện đó là không thể mà anh.”

“Cũng phải. Lần này về quê em anh mới thấy đó là một thị trấn yên bình và đẹp đẽ. Dưới đó còn có nhiều bạn bè, anh đang lo biết đâu em lại không muốn quay trở về Tokyo nữa.”

“Không có chuyện đó đâu. Chỉ tại có nhiều việc vặt phải giải quyết quá nên em chưa về được thôi. Chưa kể em còn phải gặp gỡ cảnh sát nữa.”

“Thế hả,” giọng Kenta chùng xuống. “Việc đi điều tra có tiến triển gì không em?”

“Em không biết nữa. Em phó mặc hết cho cảnh sát mà.”

“Vậy à? Em nói cũng đúng. Chỉ còn cách đó thôi chứ sao?”

“Em đang cố để không suy nghĩ quá nhiều.”

“Ừ, vậy là tốt đấy. Thế, anh không cần tới đó nữa à? Ngày mai là thứ Bảy nên anh có thể xuất phát từ buổi sáng.”

“Nếu anh đến thì em sẽ rất vui... Ừm, nhưng đúng là không cần đâu. Thật sự em có rất nhiều việc vặt phải làm, chắc cũng không nghĩ nói chuyện thông thả với anh được.”

“Thế à? Vậy khi nào rảnh hơn thì em nói với anh nhé. Anh sẽ tới đó ngay.”

“Cảm ơn anh.”

Sau khi cúp máy, Mayo bất giác thở dài.

Cô cũng muốn Kenta tới đây. Song nghĩ đến tình cảnh hiện tại, nếu anh đến, chắc chắn mọi chuyện sẽ rất rắc rối. Cô muốn giấu chuyện hai chú cháu đang tự mình đi đầu tra.

Một thị trấn yên bình và đẹp đẽ. Mayo ngấm lại lời Kenta nói.

Giả dụ bố mẹ Kenta biết được chuyện bạn học của cô là hung thủ, liệu họ sẽ nghĩ thế nào về thị trấn này nhỉ? Một người cho đến hôm qua vẫn còn bình thường bỗng dưng thay da đổi thịt, trở thành sát nhân giết chết vị ân sư thời cấp hai của mình, liệu họ có cho rằng thị trấn này giống như một vùng đất man rợ, tàn bạo không?

Dẫu rằng nó thực sự là một thị trấn đẹp đẽ.

Dẫu rằng nó là một thị trấn không tên, một thị trấn bé nhỏ, tằm thường, hời như chẳng mấy ai ghé chân.

Sáng hôm sau, trong lúc Mayo đang dùng bữa sáng ở nhà ăn thì Takeshi lững thững đi tới, ngẩng xuống ghé đối diện. Khuôn mặt chú ấy rõ ràng đang rất mệt mỏi. Nom như đã có quầng thâm dưới mắt.

“Chú thức trắng đêm thật à?”

Takeshi xoay cổ thật mạnh, rồi dùng tay phải bóp vai. “Chắc chú ngủ được khoảng một tiếng.”

“Chú đã đọc hết bộ truyện đó rồi á?”

“Đương nhiên rồi. Chú khá bất ngờ với đoạn kết. Ai dè cậu thanh niên đó lại từ không gian ảo trở về thế giới thực, chiến đấu với kẻ thù trong tình trạng thiếu cả tứ chi. Không ngờ tác giả lại có thể nghĩ ra được chuyện như vậy.”

Đồ ăn của Takeshi được mang tới. Bữa sáng đã bao gồm trong tiền thuê trọ. Có đi đâu, Takeshi không cần đưa ngay mà chỉ chăm chăm uống trà, không biết có phải đây là một trong những lần hiếm hoi chú ấy không thiết tha ăn uống hay không.

“Nhưng mà...” Takeshi cầm chén trà trên tay, lẩm bẫm. “Phải công nhận *Mê cung ảo* đúng là tuyệt tác thật, nhưng những tác phẩm thời kỳ đầu của Kugimiya cũng không tệ. Tác phẩm đầu tay của cậu ta cũng xứng tầm danh tác lắm chứ.”

“Tác phẩm đầu tay? Chú đọc cả cuốn đó sao?”

“Tiêu đề của nó là *Một cái tôi khác là hồn ma*. Cốt truyện kể về nhân vật chính có người anh trai song sinh không thể chào đời, linh hồn cậu ta trú ngụ bên trong em trai mình, xuất hiện như một hồn ma, có khả năng đi đi về về giữa thế giới bên này và thế giới bên kia. Nhân vật chính đã hợp sức với linh hồn của người anh trai, vượt qua muôn vàn khó khăn để giải quyết vấn đề. Cốt truyện thú vị, vui nhộn, ấm lòng, và dư âm đọng lại cũng rất dễ chịu.”

“Chú khen hết lời luôn đấy nhỉ?”

“Với tác phẩm đó, Kugimiya đã bắt đầu con đường của một tác giả chuyên nghiệp. Sau đây một thời gian, cậu ta có tung ra một tác phẩm với motif tương tự, nhưng có vẻ như không được chú ý mấy. Vì thế cậu ta đã quyết tâm thay đổi 180 độ hình ảnh của bản thân, chuyển sang một hướng đi hoàn toàn khác và đã thành công, cho nên chú buộc phải thừa nhận Kugimiya sở hữu một tài năng tương đối đáng nể đấy.”

Takeshi khá ủng hộ Kugimiya. Xem ra sau khi dành trọn một đêm đọc hết các tác phẩm của Kugimiya, ông chú này đã trở thành fan hâm mộ của cậu ta rồi.

“Cậu ta đúng là thiên tài đấy chú, Tsukumi đã bảo đảm như vậy mà.”

“Tsukumi có phải cậu bạn đã qua đời rồi không?”

Cuối cùng Takeshi cũng chịu cậm đưa lên. “Cậu thiếu niên đó đã bảo đảm chuyện gì?”

“Cháu chưa nói với chú nhỉ? Cậu ấy bảo đảm Kugimiya sẽ thành công với tư cách một tác giả truyện tranh.”

Mayo giải thích qua về mối quan hệ giữa Kugimiya và Tsukumi hồi cấp hai. Cô cũng nói thêm rằng, khi một số bạn học của cô được ví von là Jaian rồi Suneo, thì đối với Kugimiya vốn là Nobita, Tsukumi được coi như Doraemon.

“Hừm, Doraemon à?” Takeshi đã bắt đầu động đũa vào bữa sáng, song nhìn mặt chú ấy không giống như đang thưởng thức món ăn.

“Chú đang nghĩ gì thế?”

“Trong truyện Doraemon còn có một nhân vật quan trọng khác nữa. Là con gái ấy.”

“Shizuka ấy ạ. Người con gái mà Nobita luôn ước ao.”

“Cô nàng xinh đẹp luôn song hành với Kugimiya liệu có phải chính là Shizuka không?”

“Kokorika ấy ạ,” Mayo ngoẹo hẳn đầu sang một bên. “Không, cháu không biết nữa. Nói gì thì nói, Shizuka luôn ủng hộ Nobita cơ mà.”

“Kokorika không làm vậy sao?”

“Cô ta thì hơi khác. Kokorika ủng hộ Kugimiya nhưng là xuất phát từ toan tính của cô ta. Cô ta chỉ đang chờ đợi một dự án lớn hơn liên quan đến *Mê cung ảo* từ trên trời rơi xuống. Vốn dĩ hồi học cấp hai, cô ta còn

chẳng buồn để mắt đến Kugimiya. Xem thường cậu ta đến tận xương tủy ấy.”

“Còn Kugimiya thì sao? Cậu ta thích Kokorika phải không? Haraguchi đã nói như vậy mà.”

“À, chuyện đó thì không sai được đâu. Bằng không, cậu ta đã chẳng nghe theo lời Kokorika.”

Takeshi đứng đưa cầm, gật gù, sau đó lại tiếp tục cầm đũa gấp thức ăn.

Ăn sáng xong, ai về phòng người nấy, sửa soạn để ra ngoài. Takeshi đã dặn Mayo phải đem theo chiếc túi to mà cô đã dùng ở đám tang, thành thử cô đành đeo chiếc túi tote lên vai rồi ra khỏi phòng.

Hai người gọi taxi, lên xe về nhà. Trước cổng, viên cảnh sát canh chừng vẫn đứng đó như mọi khi. Song, có vẻ như anh ta đã nghe Kakitani báo trước nên vừa nhác thấy bóng hai chú cháu, anh ta đã cúi đầu chào rồi đứng dẹp sang một bên. Chừng như muốn nói “hai người cứ việc đi qua.”

Vào đến thư phòng, Takeshi liền nhắm thẳng đến giá sách. Thấy Takeshi đứng trước những tập tài liệu liên quan đến trường học, Mayo không khỏi ngạc nhiên. Họ thật sự có việc để làm với mấy thứ đó sao?

Takeshi rút một tập tài liệu ra. Đó là *Tuyển tập các bài văn tốt nghiệp khóa 42*, khóa của Mayo.

“Cháu cho cái này vào túi đi.”

Lúc nhận lấy tập tài liệu Takeshi chìa ra cho mình, Mayo mới thấy nó nặng trĩu. Ấu cũng là lẽ đương nhiên thôi. Vì trong đó phải có hơn hai trăm tờ giấy chuyên để viết văn mà. Mayo vừa bỏ nó vào túi tote đã thấy vai trĩu xuống.

“Cho chú hỏi chút, có phải những bài văn tốt nghiệp này sẽ được in ra và phát cho tất cả học sinh không?”

“Đúng rồi. Thấy cô sẽ phát trong lễ tốt nghiệp.”

“Giờ cháu còn giữ không?”

“Tuyển tập các bài văn tốt nghiệp ấy ạ? Chà, cháu không nhớ là mình đã từng vứt nó, nên có lẽ vẫn còn ở trên giá sách phòng cháu.”

“Phòng cháu. Tức là căn phòng trên tầng hai ấy à?”

“Vâng, phòng của cháu mà.”

“Nếu vậy thì đi tìm cho chú đi. Tìm ra rồi thì bỏ cả cái đó vào túi.”

“Chú định làm gì với thứ đó? Nội dung cũng y hệt những bản thảo được đóng trong tập tài liệu này mà. Chẳng qua chỉ đánh máy rồi in ra thôi. Còn nữa, nếu mang cái đó đi thì cần gì tập tài liệu nặng trĩu này nữa ạ?”

“Nhiều lời thế nhỉ? Được rồi, đừng có lèo nhèo, cứ làm như chú bảo đi.”

Mayo trả lời hậm hực, thế rồi đúng lúc cô đang định ra khỏi phòng thì bị Takeshi gọi lại: “Đợi đã.” Mayo ngoái lại, thấy chú ấy đang rút một tập tài liệu khác từ giá sách xuống.

Cô bèn vòng ra đằng trước, nhìn bìa tập tài liệu. Đó là *Tuyển tập các bài văn tốt nghiệp khóa 37*.

“Sao chú lại xem tuyển tập các bài văn của khóa đó?”

Mayo hỏi, song Takeshi không trả lời. Chú ấy đang lật giở tập tài liệu với vẻ mặt bí hiểm.

Cuối cùng, cánh tay chú ấy cũng dừng lại.

“Quả nhiên là như vậy. Đúng như chú nghĩ,” Takeshi cười nham hiểm.

“Thế là thế nào? Chú mau nói đi.”

Takeshi liếc nhìn đóng phập tập tài liệu lại, quay sang nhìn Mayo. Nụ cười đã tắt trên khuôn mặt. Đôi mắt ánh lên vẻ nghiêm trọng.

“Mệt thật. Chú không muốn dính líu đến mấy chuyện rắc rối kiểu như này, nhưng để làm sáng tỏ chân tướng sự thật thì chú không thể không nói được.”

“Chú đang nói gì vậy? Chú đừng có làm ra vẻ nghiêm trọng như thế nữa, chú giải thích nhanh lên nào.”

Takeshi khẽ thở dài rồi mới cất lời. “Chú muốn nhờ cháu một việc.”

“Cháu ạ? Việc gì mới được?”

“Một nhiệm vụ hơi phiền toái. Nếu cháu không muốn thì cứ từ chối cũng được. Trong trường hợp đó, chú sẽ tính cách khác.”

Mái nhà đỏ trên nền tường trắng, vườn nhà trái cỏ xanh. Mayo bấm chuông trong lúc đang nghiêng đầu ngắm nghĩ, liệu có phải từ ngày xưa ngôi nhà này đã kang trang như thế rồi hay không nhỉ? Chỉ sau chốc lát cô đã nghe thấy một giọng nói tươi vui: “Vâng.”

“Tớ, Mayo đây. Chào cậu.”

“Ừ, cậu mở cổng vào đi,” Momoko nói.

Nghe vậy, Mayo bèn bước vào khuôn viên của ngôi nhà, thấy Momoko trong chiếc áo nỉ đã mở cửa tiếp đón.

Một cậu bé mặc quần cộc đứng dưới chân cô ấy. Mayo bất giác reo lên: “Oa.”

“Chào cháu. Rất vui được làm quen với cháu!”

Thằng bé liền nấp sau chiếc quần jeans của mẹ, vẻ mặt đầy cảnh giác.

“Sao thế? Con không chào cô à?”

Bị mẹ giục, cu cậu bèn lí nhí câu gì đó. Mayo nghe không rõ, song vẫn đáp: “Cảm ơn cháu.”

Mayo được dẫn vào phòng khách. Đó là một căn phòng sáng sủa, trông ra vườn. Hồi học cấp hai, Mayo từng đến đây chơi mấy lần, nhưng giờ cô chẳng còn nhớ gì cả.

Nghe Mayo nói vậy, Momoko bèn cười: “Cũng phải thôi. Nhà tớ mới sửa sang lại cách đây ba năm mà. Sau khi về hưu, bố tớ bảo muốn sống trong một ngôi nhà thoải mái. Chẳng thế mà khoảng một phần ba số tiền hưu trí của ông đã bay mất tiêu. Xong bố tớ lại cuống lên, kêu là không đi làm thì chết dở, thành thử lại đi làm cho công ty con. Thế có hăm không cơ chứ.”

“Mẹ cậu cũng vẫn đi làm nhỉ? Ngày nào cũng vậy à?”

“Mẹ tớ làm thêm, tuần ba, bốn buổi thôi. Làm cho viện dưỡng lão ở thị trấn bên cạnh. Xin lỗi cậu nhé. Đáng ra hôm nay mẹ tớ cũng ở nhà đấy,

nhưng lại bị gọi đi đột xuất.”

“Không sao, cậu đừng bận tâm. Cũng tốt vì lâu rồi tớ mới được đến đây.”

Chính Mayo đã gọi cho Momoko nói rằng có chút việc, không biết hai người có thể gặp nhau không. Nghe vậy, Momoko trả lời cô có thời gian nhưng vì hôm nay bố đi chơi golf, mẹ cũng đi làm không có nhà nên liệu cô có thể dẫn cậu con trai theo không. Mayo nghĩ bụng ra quán nào đó bên ngoài thì lại phải để mắt đến trẻ con, khó mà trò chuyện thông thả được. Bởi vậy Mayo đã đề xuất đến nhà Momoko và cô ấy cũng rất hoan nghênh: “Được vậy thì tốt cho tớ quá.”

Cậu con trai có tên Mitsugu năm nay 2 tuổi. Cậu bé có đôi mắt trong trẻo và khuôn mặt rất dễ thương. Lúc này cu cậu đang bắt đầu chơi xếp hình ở góc phòng.

“Mayo, cậu uống cà phê hay trà? Hay là...” Momoko làm cử chỉ như đang nghiêng cốc uống, đoạn nở nụ cười tinh quái. “Hay là chơi luôn bia đi? Giờ còn chưa đến buổi trưa mà.”

“À, bia cũng được.”

“Thế quyết luôn nhé.”

“Xin lỗi cậu. Tớ cũng định đem món gì đó đến, nhưng chẳng nghĩ ra cái gì hay ho cả. Mua đặc sản quê mình cũng chẳng để làm gì.”

“Cậu không phải câu nệ chuyện đó đâu. Mọi người đều biết thị trấn này chẳng có lấy cửa hàng, cửa hiệu nào ra hồn mà.”

Momoko bước đi uyển chuyển vào bếp, sau đó trở ra với một cái khay đặt hai lon bia và hai chiếc cốc thủy tinh, cộng thêm một đĩa bày các loại hạt.

Đoạn Momoko rót bia vào từng cốc, uống một ngụm và mỉm cười rất tươi. “Làm một cốc bia vào trưa thứ Bảy là tuyệt nhất đấy nhỉ?”

“Đúng thật.”

“À, phải rồi. Tớ có một tin này. Buổi họp lớp ngày mai, lớp mình sẽ thôi không làm lễ tưởng nhớ cho Tsukumi nữa.”

“Vậy à? Sao lại thế?”

“Mẹ cậu ấy đề nghị như thế. Cô ấy bảo rất cảm kích về chuyện này, nhưng trong mười năm qua có thể còn có những người khác cũng đã qua

đời, nếu chỉ mình con trai cô ấy được tưởng nhớ thì cô ấy sẽ áy náy lắm.”

“Hừm, thế à? Chắc cô ấy nghĩ cả cho bố tớ nữa.”

“Cũng có thể,” Momoko không phủ nhận. “Thế, cậu bảo có chuyện là chuyện gì? Thực ra tớ đang tò mò lắm đây này.”

“Ừ,” Mayo bèn đặt cốc xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô bạn thân.

“Tớ muốn hỏi cậu một chuyện. Chuyện hôm thứ Bảy tuần trước, ngày 6 tháng 3 ấy.”

“Thứ Bảy?” Ánh mắt Momoko hơi bần thần sao đó.

“Hôm đó, bố tớ đã lên Tokyo và gặp gỡ một người ở khách sạn *Tokyo Kingdom*. Cậu biết người đó phải không?”

Nụ cười đã tắt hẳn trên môi Momoko. Cô ấy hít thở thật mạnh, lồng ngực phập phồng.

“Cậu nghe chuyện đó từ cảnh sát à?”

Mayo bèn lắc đầu.

“Cảnh sát không nói cho tớ biết. Họ bảo lý do là vì chuyện đó có liên quan đến đời tư của người khác. Nhưng chú tớ đã suy luận ra được.”

“Chú cậu á?” Momoko nhú mày vẻ ngờ vực.

“Chú ấy tuy hơi lập dị nhưng lại rất thông minh,” Mayo vừa nhớ lại đoạn trò chuyện với Takeshi ở thư phòng, vừa nói.

Suy luận của Takeshi hoàn toàn hợp logic.

“Nhân vật mà bố cháu bí mật gặp gỡ ở Tokyo là ai? Chúng ta hãy gọi người đó là X. Vì hai người đã hẹn gặp nhau nên chắc chắn trong điện thoại di động hoặc điện thoại bàn của bố cháu vẫn còn lưu lại lịch sử cuộc gọi, có thể là X gọi cho bố cháu hoặc bố cháu gọi cho X. Cứ cho là thời điểm đó bố cháu vẫn chưa lưu số của X nhưng với tính cách cẩn thận của bố cháu, có lẽ sẽ lưu số của đối phương vào điện thoại di động ngay ngày hôm đó để đề phòng bất trắc. Không thể nào có chuyện cảnh sát bỏ sót điểm này, vì thế việc tên của X không nằm trong *Danh sách Maeda* là một chuyện kỳ lạ. Tuy nhiên, trong danh sách đó chỉ toàn tên của những người

đã có mặt ở thị trấn này vào ngày 6 tháng 3, chứ không có tên của người nào mà bố cháu phải cất công lên tận Tokyo mới gặp được. Rồi cuộc chuyện này là như thế nào? Đi đâu chú nghĩ đến trước tiên chính là cảnh sát đã nắm được danh tính của X và phán đoán trường hợp này không cần thiết phải đưa vào danh sách. Ví như vị hôn phu của con gái nạn nhân chẳng hạn.”

“Anh Kenta á?” Đột nhiên nghe thấy một cái tên không ngờ tới, Mayo bất giác cao giọng. “Ý chú muốn nói người bố cháu gặp là anh ấy ư?”

“Bố cháu cất công lên tận Tokyo để bí mật nói chuyện chứng tỏ đối với bố cháu đó là một người cực kỳ quan trọng. Chưa kể, nói đến người đang sống ở Tokyo thì đương nhiên phải nghĩ đến cô con gái độc nhất, hoặc chồng chưa cưới của con bé rồi. Vì thế, chú đã hỏi dò Kenta một cách băng quơ, nhưng hóa ra lại trật lất. Nghe nói thứ Bảy tuần trước cậu ta đã về nhà bố mẹ đẻ ở Tochigi.”

“À, đúng rồi. Cháu đã chào hỏi bố mẹ anh ấy từ xa mà.”

“Nếu không phải Kenta thì người bố cháu gặp là ai? Và tại sao lại không có tên trong *Danh sách Maeda*? Trong lúc xem xét danh sách đó, chú đã nhận ra khả năng thứ hai. Một cái tên không nhất thiết ám chỉ đến một người duy nhất. Chẳng hạn, nếu trong lịch sử cuộc gọi đến và gọi đi có hai số, trong đó một số chỉ lưu họ *Kamio*, một số lưu tên đầy đủ là *Kamio Mayo* thì họ không cần thiết phải viết cả hai tên đó vào danh sách. Chỉ cần viết một tên *Kamio Mayo* là đủ thỏa mãn mục đích của danh sách rồi. Bởi cho dù có xuất hiện một người khác mang họ *Kamio* thì các điều tra viên vẫn có thể phản ứng được. Vậy, hai người mang họ giống nhau có quan hệ như thế nào? Bố mẹ với con cái, anh em, họ hàng, ngoài ra còn gì nữa không? Vẫn còn một khả năng. Họ là vợ chồng. Nếu cả hai người đều liên lạc với bố cháu, thì câu trả lời đã rõ. Đó là vợ chồng Ikenaga.”

Takeshi đi đến kết luận. Sau đó, chú ấy một lần nữa mở *Tuyển tập các bài văn tốt nghiệp khóa 37* đang cầm trên tay ra. Ở cột tên trong tuyển tập đó có tên Ikenaga Ryosuke.

“Lâu lắm rồi mới gặp lại Ikenaga, có lẽ bố cháu đã muốn xem lại cậu ta là người như thế nào. Và thế là bố cháu quyết định lôi tuyển tập các bài văn ngày xưa ra. Nhưng lúc cất lên giá sách, bố cháu lại để nhầm vị trí.”

Takeshi chỉ tay vào vị trí bên cạnh *Tuyển tập bài văn tốt nghiệp khóa 38* trên giá sách. Mayo nhớ ra lần trước khi vào đây, cô đã xếp lại thứ tự của chúng.

“Người bố tớ gặp ở Tokyo là anh Ryosuke, phải không?”

Trước câu hỏi của Mayo, Momoko bèn mỉm cười gật đầu đáp. “Ừ. Tớ xin lỗi vì đã giấu chuyện này.”

“Tớ hỏi lý do được không? Nếu cậu không muốn trả lời thì cũng không sao cả.”

“Không đâu, tớ sẽ giải thích đầu đuôi cho cậu. Mặc dù không liên quan đến vụ án nhưng vì thầy đã giúp đỡ chúng tớ cho đến tận phút cuối cùng. Nhưng mà, tớ nên kể từ đâu nhỉ? Tớ kém khoản này lắm.”

“Trước tiên cậu nói cho tớ biết tình hình hiện tại được không? Thật ra, theo lời chú tớ thì từ sau khi xảy ra đại dịch Corona, công ty của anh Ryosuke không còn hình thức công tác xa nhà dài ngày nữa thì phải...”

Momoko chột nhác như thể vừa bị nói trúng tim đen.

“Thú thực là như vậy. Chuyện đi công tác là nói dối. Hiện anh ấy vẫn sống ở chung cư tại Yokohama.”

“Tức là bọn cậu đang ly thân à?”

“Ừ thì, đúng thế. Có rất nhiều chuyện đã xảy ra.”

Momoko bỗng dừng chùng vai xuống, bắt đầu kể lại mọi việc.

Momoko gặp gỡ Ikenaga Ryosuke tại đám cưới một người bạn từ thời còn đi học. Nhờ có cơ hội chào hỏi làm quen với nhau, hai người mới biết hóa ra họ xuất thân cùng một thị trấn, học cùng một trường cấp hai. Ryosuke học trên Momoko năm khóa.

Ryosuke không phải người nhiều lời nhưng lại có tài nói câu nào đúng câu ấy. Những bình luận của anh trước các câu chuyện của Momoko cũng đầy thành ý chứ không phải chỉ mang tính chiếu lệ. Ngoại hình chảnh chu của anh cũng rất hợp với gu của Momoko.

Không lâu sau, hai người bắt đầu hẹn hò, đồng thời Momoko cũng biết được gia cảnh khốn khổ của Ryosuke. Bố mẹ anh qua đời vì tai nạn giao thông từ hồi anh còn học tiểu học. Ryosuke được gửi vào trại trẻ mồ côi cho đến khi tốt nghiệp cấp một, sau đó anh được một người họ hàng sống cùng thị trấn với Mayo và Momoko nhận về nuôi. Dường như chính môi trường như thế đã nuôi dưỡng tính cách tự lập mạnh mẽ và luôn đòi hỏi mọi thứ phải hoàn hảo ở Ryosuke.

Khoảng nửa năm sau khi hẹn hò, Ryosuke ngỏ lời cầu hôn Momoko. Momoko không có lý do gì để từ chối. Lúc đưa anh về nhà bố mẹ, cả hai đều tán thành.

“Chẳng hiểu sao một người đàn ông nghiêm túc đến vậy lại muốn kết hôn với một đứa con gái tùy tiện như con được nhỉ? Người như cậu ta chuyện gì cũng ngăn nắp, cẩn thận, thế nên đừng có tuồng toàng để chông ghét cho đấy,” người mẹ bộc trực của Momoko đã cười mà nói với cô như vậy.

Quả thật, sống cùng nhau chưa được bao lâu, Momoko đã bắt đầu nhận ra mẹ cô mới nhạy bén làm sao. Cô thường xuyên bị Ryosuke nhắc nhở đủ thứ, từ những việc nội trợ trong nhà. Đại loại như giờ ăn lung tung, phòng ốc chưa dọn dẹp. Toàn những chuyện vặt vãnh cả và mặc dù giọng điệu của Ryosuke có pha chút đùa cợt, song Momoko vẫn nghĩ chính mình cũng xét nét thật.

Hồi đó, Momoko vẫn đang làm việc cho một công ty du lịch nhỏ trong thành phố, Ryosuke tỏ ra không bằng lòng cả với việc cô thường xuyên về muộn. Anh ấy đang làm việc cho một công ty lớn, công ty của Momoko chẳng đáng so bì. Vì công ty theo chủ nghĩa thực lực nên ngay cả những người trẻ tuổi cũng có được mức thu nhập rất khủng và Ryosuke là một nhân viên đáp ứng được phương châm ấy. Cho dù không có lương của Momoko thì cuộc sống của họ cũng chẳng gặp khó khăn gì. Có đi đâu, Momoko thích làm việc, cô yêu công việc của mình. Cô cũng nghĩ mình không hợp làm nội trợ.

Có một lần, sau khi tan làm, Momoko buộc phải đi nhậu cùng mọi người. Cô đã nhắn tin cho chồng, đại ý là muốn tham gia bữa tiệc khoảng một tiếng thôi. Ngay lúc đó, Ryosuke nhắn lại cụt lủn: “Anh hiểu rồi.” Thế nhưng, vì mãi vui nên Momoko đã lỡ ở lại lâu hơn ba mươi phút so với dự kiến. Cô vội vã trở về nhà, nét mặt chồng cô bấy giờ đang ngời ngời trong phòng rõ ràng rất khác. Thấy không ổn nên Momoko đã xin lỗi ngay lập tức nhưng tâm trạng của Ryosuke vẫn không bình thường trở lại.

“Anh muốn em giữ lời hứa,” Ryosuke nói giọng điềm tĩnh. “Làm người thì việc đúng giờ là lẽ đương nhiên đúng không nào?”

“Em xin lỗi. Em cứ nghĩ chỉ ba mươi phút thôi thì không sao.”

“Chỉ ba mươi phút thôi?” Momoko nhận thấy sắc mặt chồng cô đã đột ngột thay đổi. “Đừng có ăn nói ngu ngốc như thế. Khi một người đã hẹn trước với em đến muộn tận ba mươi phút mà không nói năng gì, em cũng không nghĩ gì sao? Em vẫn có thể cười hềnh hếch và bỏ qua khi đối phương xuất hiện chặc? Em nghĩ thế nào?” Trong lúc chắt vấn vợ, Ryosuke mỗi lúc một lớn tiếng, giọng điệu cũng trở nên gay gắt. Momoko có cảm giác bản thân chồng cô đã bị kích động bởi chính những gì anh ta nói ra.

Mặc dù trong lòng thầm nghĩ chuyện về nhà muộn với chuyện chậm giờ hẹn là hai chuyện khác nhau, song Momoko vẫn xin lỗi chồng. “Em xin lỗi. Từ giờ em sẽ chú ý. Em thật sự xin lỗi anh.”

“Em lúc nào cũng vậy.”

“Dạ?”

“Dù luôn miệng nói sau này sẽ chú ý, nhưng em chẳng cải thiện một chút nào. Ngay cái cách dọn dẹp cũng thế. Anh đã bảo em phải làm sao cho có hiệu quả, nhưng em vẫn giữ cách làm tốn công vô ích, chỉ tổ mất thì giờ. Nhờ ơn em mà ngày nghỉ anh cũng chẳng được yên ổn. Mà nào chỉ có thế. Khi đã quyết định thời gian ra khỏi nhà, đã khi nào em chuẩn bị xong đúng giờ chưa? Đã bao lần em chậm trễ vì cái này cái nọ, khiến mọi kế hoạch sau đó rối tung rối mù lên rồi? Bởi thế anh mới nói với em rồi đấy. Em không đủ sức cân đối công việc và gia đình đâu. Thật hết biết, sao em lại không nhận ra đi đâu đó cơ chứ.”

Những lời bất bình, bất mãn dành cho Momoko cứ thế tuôn ra khỏi miệng Ryosuke, cứ như thể anh đang nôn ra những thứ rác rưởi tích tụ tận

đáy lòng mình suốt bao lâu nay vậy. Mọi đi ầu anh nói đi ầu đúng, Momoko không có lời nào để phản bác lại, song cô không ngờ ch ờng mình lại giữ những tức tối đó trong lòng cho đến tận ngày hôm nay. Cô chẳng còn cách nào khác ngoài cúi đi ầu ủ rũ, im lặng lắng nghe.

Thế nhưng, đột nhiên Ryosuke lại im bật. Momoko cứ ngỡ ch ờng mình đã không còn lời nào để diễn tả sự tức giận nữa, bèn ngẩng đi ầu lên. Để r ồi, đập vào mắt cô lại là một hình ảnh mà cô không thể nào ngờ tới. Ryosuke đang khóc. Anh cúi đi ầu, lầm bầm: “Anh xin lỗi. Tại em về muộn, anh cứ lo không biết có chuyện gì xảy ra, thành thử máu lại d ờn lên não mất r ồi. Anh không định nói những lời quá đáng như vậy đâu. Anh làm sao thế này.”

Trong một khoảnh khắc, đi ầu óc r ồng tuếch. Thậm chí sự thay đổi đột ngột của ch ờng khiến cô ngỡ rằng thái độ của anh từ này đến giờ giống như đóng một vở kịch vậy.

Ryosuke l ặng l ặng đứng dậy, r ồi cứ thế biến mất vào phòng ngủ.

Momoko ng ồi thất th ần, không thể nhúc nhích nổi. Mặc dù Ryosuke đã xin lỗi cô, song rõ ràng đi ầu đó không có nghĩa là anh đã nói ra những lời không có trong lòng. Chỉ là anh đã nhẫn nhịn suốt thời gian qua mà thôi. Nghĩ đến đó, Momoko bỗng thấy l ờng ngực đau nhói bởi cảm giác ê ch ề và tội lỗi.

Một lúc sau, Momoko đi vào phòng ngủ, thấy ch ờng đang nằm quay lưng trên giường. Cô không nghe thấy tiếng thở đi ầu đi ầu của anh.

Ngày hôm sau, cả hai đi ầu tỏ ra ngại ngùng với nhau. Song, họ không nhắc đến chuyện hôm trước nữa.

Cuối cùng họ cũng dần lấy lại mối quan hệ như lúc ban đi ầu. Họ đã có thể cười với nhau như trước kia.

Song, không phải mọi thứ đi ầu trở về như cũ. Chỉ ít thì Momoko cảm thấy như vậy. Bao nhiêu lời lẽ Ryosuke từng d ội vào Momoko cứ bám chặt lấy tâm trí cô. Làm bất kể việc gì cô cũng phải giữ ý.

Tóm lại, Ryosuke là người theo chủ nghĩa hoàn hảo. Với tính cách của mình, trong tất cả mọi việc, anh đi ầu lên kế hoạch kỹ lưỡng và cảm thấy không hài lòng khi không thể làm đến cùng những gì đã đề ra. Có lẽ chính vì vậy mà anh mới thành công trong công việc và có được vị trí như hiện tại. Nhưng đâu chỉ có công việc, ngay cả với gia đình, khi không thực hiện được những đi ầu đó, Ryosuke cũng không thể nào chấp nhận được. Lẽ dĩ

nhiên, anh cũng đòi hỏi sự hoàn hảo ở vợ mình. Nỗi bất an không biết có thể tiếp tục như này mãi không luôn thường trực trong một góc tâm trí của Momoko.

Giữa những ngày tháng đó, Momoko phát hiện mình đang mang thai. Ryosuke đã nhảy cẫng lên, vui sướng.

Từ hôm đó, hai người chủ yếu nói về việc gia đình sắp có thêm thành viên mới. Con trai thì hơn hay con gái thì hơn? Đặt tên nó là gì? Có nói bao nhiêu cũng không hết chuyện.

Thế nhưng, có một chủ đề duy nhất cả hai đều tránh nói đến. Đó là chuyện Momoko có tiếp tục đi làm hay không. Tuy không nói ra miệng, nhưng rõ ràng Ryosuke đang mong vợ nghỉ việc. Song, Momoko lại muốn được đi làm tiếp.

Vì có khoảng thời gian thai sản nên họ tạm hoãn bàn về vấn đề đó. Sau khi em bé chào đời, Momoko sẽ được nghỉ sinh. Cứ nghĩ đến chuyện tương lai là cô lại cảm thấy nặng nề, thành thử cô quyết định không nghĩ đến nữa.

Từ dạo đó, công việc của Ryosuke cũng bận rộn hơn. Lý do là vì người ta đã đề xướng kế hoạch phát triển khu nghỉ dưỡng quy mô lớn và Ryosuke được bổ nhiệm làm người quản lý dự án đó. Anh đi công tác nhiều lên, về nhà cũng muộn hơn. Ryosuke nói rằng, dự án này có nên cơm cháo hay không sẽ quyết định tương lai của anh. Nét mặt anh lúc đó thậm chí còn toát lên vẻ can trường.

Chẳng bao lâu sau, Momoko hạ sinh một em bé. Đó là một bé trai khỏe mạnh, được đặt tên là Mitsugu.

Trong nhà có thêm thành viên, một cuộc sống mới bắt đầu mở ra. Momoko ngập đầu trong việc chăm sóc con cái. Gi gi gi gi cái gì cũng là lần đầu tiên, toàn những việc mà cô chưa quen. Thành thử cô không kịp trở tay với những việc nhà khác, chỉ lo chăm con. Đã thế Mitsugu lại cứ khóc đêm ngằn ngặt, không để cô được ngủ nghê thoải mái. Vì lẽ đó mà ban ngày lúc nào Momoko cũng buồn ngủ, đầu óc cứ biêng biêng. Càng ngày cô càng hay chậm trễ trong việc chuẩn bị bữa ăn, rồi thì quên không dọn dẹp.

Ryosuke không nói gì không phải vì thông cảm cho sự vất vả của vợ mà chẳng qua là vì áp lực công việc quá lớn, không phải lúc để anh làm vậy.

Anh rất cung nụng Mitsugu nhưng ngoài chuyện đó ra, anh chẳng để mắt đến thứ gì khác. Tần suất đi làm vào ngày nghỉ cũng tăng lên, ngay cả lúc ở nhà anh cũng làm việc.

Ngẫm ra thì cả hai đều không còn được thanh thoi trong tâm hồn. Họ ở trong trạng thái tinh thần giống như một sợi dây cao su bị kéo căng hết cỡ, chỉ chực đứt phứt khi có một tác động nào đó. Giữa lúc hai người đang sống những ngày tháng như vậy thì một sự kiện không ngờ tới đã tấn công nước Nhật, mà không, tấn công cả thế giới. Đó chính là virus Corona chủng mới. Mầm bệnh mang nhiều bí ẩn đó đã làm thay đổi mọi thứ trên thế giới.

Ryosuke không đến công ty nữa. Bởi anh đã chuyển sang làm việc tại nhà. Vì phải hạn chế ra ngoài nên ngay cả ngày thường, anh cũng ở nhà suốt.

Nếu chỉ có vậy đã đành. Đàng này nghiêm trọng nhất là kế hoạch phát triển khu nghỉ dưỡng khổng lồ mà anh trực tiếp đảm nhận đã bị trì hoãn. Kế hoạch đó được xây dựng trên tiền đề lượng khách du lịch từ các nước như Trung Quốc, Hàn Quốc sẽ gia tăng. Một khi hoàn toàn không thể tính toán đến những yếu tố đó thì cũng chẳng thể nào triển khai kế hoạch được nữa. Vì chuyện đó mà rõ ràng thái độ của Ryosuke đã thay đổi hẳn. Momoko có cảm giác lúc nào anh cũng phải căng hết các dây thần kinh lên, nóng ruột, khó chịu. Cả ngày anh cứ ng ồi trước máy tính, l ắm b ắm một mình, r ối rung chân, rung đùi.

Chưa kể, anh bắt đầu nói này nói nọ về những việc trong nhà mà vốn dĩ anh chẳng hề quan tâm chút nào.

Cơm nấu mu ộn, đồ đạc thì vương vãi khắp nhà, đừng bắt anh phải nhai đi nhai lại một chuyện như thế. Ban đầu, Ryosuke chỉ nhắc nhở ngắn gọn, lâu lâu nhỏ nhẹ, nhưng càng ngày cách nói năng của anh càng trở nên gay gắt. Đã thế, những lời nhận xét của anh đều xác đáng, tuyệt đối không phải là đổ oan cho vợ. Momoko tự biện minh với bản thân rằng chỉ vì việc chăm sóc Mitsugu vất vả quá nên cô mới bỏ bê việc nhà, song cô tự ý thức là mình không thể bỏ được những thói quen ấy.

Momoko tưởng tượng trong đầu, có lẽ Ryosuke đã lại tích tụ những phần uất trong lòng. Cô chú tâm để có thể làm việc nhà đâu ra đấy, song vẫn không thể loại bỏ hết những sai lầm do đ ăng trí, mỗi lần như vậy cô lại

nom nóp lo sợ không biết cơn giận dữ của Ryosuke có bùng phát lên không.

Momoko phải chú ý không gây tiếng ồn trong lúc chõng đang làm việc. Có lần, cô lỡ bật máy hút bụi giữa lúc Ryosuke đang họp video, khiến anh phải ra khỏi phòng ngủ để quạt cô một trận. Kể từ lần đó, Momoko luôn cố gắng thở thật khẽ mỗi lần chõng họp. Nếu Mitsugu khóc, cô sẽ bế nó ra ban công.

Thảm họa Corona vẫn đang hoành hành ở các nước khác nhưng ở Nhật, nó đã bắt đầu có dấu hiệu lắng xuống ở một mức độ nhất định. Chính phủ cũng như từng địa phương đã nói lỏng các quy định, người dân được quay trở lại cuộc sống thường nhật một chút.

Ryosuke cũng bắt đầu đến công ty, nhưng về cơ bản công ty anh vẫn cho làm việc từ xa nên anh chủ yếu làm ở nhà. Chưa kể về mặt u ám của anh vẫn chẳng hề thay đổi. Tuy anh không nói gì, nhưng rõ ràng kế hoạch phát triển khu nghỉ dưỡng khổng lồ đó sắp sửa biến thành tờ giấy trắng. Momoko đã vô tình nghe thấy chõng mình nói như vậy trong một cuộc họp video.

Về phần mình, Momoko cũng nhận được tin xấu. Công ty du lịch mà cô đang làm việc đã phá sản. Chuyện xảy ra đúng thời điểm cô đang tính tìm nhà trẻ cho con trai. Lúc Momoko kể chuyện này với chõng, anh chỉ đáp một câu hờ hững: “Hừm, cũng có sao đâu.”

Lại thêm vài tháng nữa trôi qua. Tình hình Corona vẫn vậy, những đợt sóng không hề nhỏ cứ ghé đến rồi lại hạ nhiệt, hết lần này đến lần khác. Mỗi lần như vậy, người dân lại buộc phải tự giữ mình, hạn chế các hoạt động. Có những người quen với chuyện đó, nhưng mặt khác cũng có không ít người trở nên kiệt quệ và bắt đầu nghĩ rằng thôi thì muốn ra sao thì ra. Momoko thuộc loại thứ hai. Ra ngoài thì sợ lây bệnh nên phải giữ ý, ở nhà thì sợ làm phật lòng chõng nên cũng phải giữ ý. Lúc kết hôn, cô nào nghĩ những ngày như thế này rồi sẽ ghé thăm cuộc sống của cô.

Giữa những ngày tháng đó, có một chuyện đã xảy ra.

Hôm đó, Ryosuke đang họp video. Đột nhiên, Mitsugu òa khóc. Bên ngoài đang mưa, vả lại đang là tháng Một nên trời rất lạnh. Momoko chần chừ không muốn ra ban công. Cô cố dỗ thằng bé, song nó không chịu nín. Cô cũng nghĩ đến chuyện chui vào nhà vệ sinh hoặc phòng tắm rồi đóng

cửa lại, nhưng cả hai đều gần phòng ngủ, có khi còn nghe rõ tiếng khóc hơn.

Mitsugu cứ khóc văng cả lên. Bất giác, Momoko lấy tay bịt miệng thằng bé, nghĩ xem nên làm gì.

Nghĩ bụng đành phải ra ban công thôi, Momoko bèn đặt Mitsugu xuống ghế sofa, định mặc áo khoác cho nó. Song, cô nhận ra nó đang lả đi. Momoko sợ hết hồn hết vía, vừa lay người Mitsugu vừa gào tên thằng bé. Thế rồi Mitsugu mở mắt ra, rồi lại bắt đầu òa khóc rất to. Có vẻ như thằng bé đã bị ngừng thở và ngất xỉu tạm thời.

Ryosuke liền chạy đến. “Này, rốt cuộc đã có chuyện gì thế?”

“Em xin lỗi. Tại em bịt miệng thằng bé nên nó bị bất tỉnh...”

“Bịt miệng? Sao cô lại làm cái chuyện ngu ngốc đó hả?”

“Thì bởi em nghĩ không được quấy rầy trong lúc anh đang họp... Thằng bé mãi không chịu nín gì cả.”

“Phải có cách khác chứ. Cô động não chút đi. Thế mà cũng đòi làm mẹ à?”

Ngay giây phút Ryosuke thốt ra câu đó, một công tắc gì đó bên trong Momoko đã được bật lên. Cô trừng mắt nhìn chòng.

“Sao?” Ryosuke hỏi.

Momoko bèn hít một hơi.

“Em có nghĩ chứ. Em đã nghĩ rất nhiều. Cả về Mitsugu, cả về anh. Vậy mà sao chứ? Anh đừng có vin có công việc không thuận lợi mà giận cá chém thớt.”

“Giận cá chém thớt?”

“Chứ còn gì? Kế hoạch xây khu nghỉ dưỡng bị phá sản thì sao nào? Anh cũng đâu bị đui việc đúng không? Công ty em còn sập tiệm kia kìa. Anh đừng có cư xử như một đứa trẻ ích kỷ nữa.”

Ngay sau đó, Momoko đã ngã xuống sàn nhà. Má bên trái của cô nóng ran và tê dại. Cô nhận ra mình vừa bị tát.

Ryosuke quay trở lại phòng ngủ, bước chân giậm uỳnh uỳnh.

Momoko bần thần, nằm bất động mất một lúc. Lúc tỉnh ra, cô nhận thấy Mitsugu nằm bên cạnh. Trớ trêu thay, thằng bé lại đang cười. Khuôn mặt

đó đã cứu rỗi Momoko. Cô nhẹ nhàng ôm ghì lấy thằng bé, áp má mình vào đầu nó.

Đến chiêu tối, Momoko vẫn chẳng có tâm trí đâu để sửa soạn bữa tối. Cô cứ nằm mãi trên ghế sofa. Thế rồi, Ryosuke từ phòng ngủ đi ra, nói, “Tôi ra ngoài ăn tối với bạn,” đoạn cứ thế bỏ đi mà chẳng buồn nhìn vợ lấy một cái.

Một lúc sau, Momoko gọi điện về ngoại. Cô hỏi mẹ xem giờ mình có thể về nhà được không.

“Cũng được, nhưng sao gấp vậy? Có chuyện gì à?”

“Vâng, thực ra bắt đầu từ hôm nay anh Ryosuke sẽ đi công tác dài ngày. Con đang nghĩ có độc hai mẹ con ở với nhau thì buồn quá. Dưới quê cũng ít phải lo lắng về dịch Corona hơn.”

Mẹ cô không nghi ngờ gì. Bà thừa biết con rể hay phải đi công tác. Bà còn dặn Momoko: “Hai mẹ con về cẩn thận nhé.”

Momoko gấp rút sửa soạn, trước khi ra khỏi nhà, cô để lại tờ giấy nhắn “Em về ngoại” trên bàn ăn. Nếu khẩn trương, cô có thể về quê trong vòng hai tiếng rưỡi.

Về đến nhà, bố mẹ Momoko tươi cười chào đón hai mẹ con. Lâu rồi mới được gặp cháu ngoại, nom cả hai đều rất vui.

Tin nhắn của Ryosuke được gửi đến vào khoảng một giờ đêm. Nội dung là “Anh gọi điện được chứ?” nên Momoko đành nhắn lại “Cũng được.” Điện thoại cô đổ chuông ngay lập tức.

“Thế là thế nào?” Ryosuke hỏi, giọng rất điềm tĩnh.

“Ừm... em nghĩ chúng mình nên sống riêng một thời gian.”

“Một thời gian là bao lâu?”

“Em không biết. Em chưa quyết định gì cả.”

“Vậy à?” Ryosuke nói, đoạn im lặng trong giây lát. “Em giải thích thế nào với bố mẹ?”

Momoko nói lại nguyên văn những gì cô nói với mẹ.

“Thế à,” giọng Ryosuke dường như chứa đựng âm hưởng nhẹ nhõm. “Vậy anh cũng sẽ giải thích như thế với bên nhà anh. Nói với mọi người là anh đi công tác ở Kansai nhé. Nếu bị hỏi cụ thể hơn thì em cứ bảo không biết là được.”

“Em hiểu rồi.”

Nghe chồng nói, Momoko mới vỡ lẽ, ra là như vậy. Lúc nhìn tờ giấy nhắn trên bàn ăn, dĩ nhiên Ryosuke nghĩ đến đầu tiên chính là Momoko có kế cho bố mẹ nghe chuyện xảy ra hôm nay không. Nếu cô nói ra thì có thể sẽ đến tai họ hàng của Ryosuke. Về phần mình, chỉ riêng chuyện đó là Ryosuke muốn né tránh bằng mọi giá. Anh mang ơn người họ hàng đã nuôi nấng mình. Anh cho việc trở thành người đàn ông thành đạt, xây dựng một gia đình đàng hoàng chính là để trả ơn họ. Anh không muốn họ biết mọi chuyện không xuôi chèo mát mái.

“Em này,” Ryosuke nói. “Em không nghĩ đến chuyện chia tay đâu nhỉ?”

Momoko bèn thở hắt. Ý nghĩ ấy đã lớn vồn trong đầu cô suốt từ lúc gói ghém đồ đạc chứ đừng nói là không nghĩ đến. Song Momoko không nói như vậy mà đáp: “Em không biết. Lúc này em vẫn chưa nghĩ được gì cả.”

“Vậy à?” Ryosuke lẩm bẫm.

Cuộc sống ly thân của hai người đã bắt đầu như thế. Dường như tâm trí của Momoko đã được giải phóng nhờ sự thoải mái khi sống ở nhà bố mẹ đẻ. Bố mẹ cô rất yêu chiều Mitsugu, phụ giúp mẹ việc nhà cũng không có gì nặng nhọc. Cô thấy khỏe khoắn ra, có những lúc soi mình trong gương, cô cảm tưởng phải chăng da dẻ mình đã hồi xuân phần nào.

Thi thoảng Momoko có nhận được tin nhắn của Ryosuke. Cô cố gắng không đọc chúng. Nếu anh xin lỗi, e rằng cô sẽ mềm lòng mà tha thứ mất thôi. Song, Momoko có cảm giác nếu quay trở về nhà ngay bây giờ, vợ chồng cô không thể nào giải quyết được vấn đề thực sự mà sẽ chỉ lặp đi lặp lại những chuyện cũ mà thôi.

“Đấy, chuyện là như thế,” Momoko rót nốt chỗ bia còn lại vào cốc.

“Vậy à? Nói thế nào nhỉ, cuộc sống hôn nhân đúng là mệt mỏi thật đấy.”

“Xin lỗi, hình như tớ đã phá hỏng ước mơ của cậu. Nhưng tớ nghĩ bọn cậu sẽ không sao đâu.”

Mayo nhìn chằm chằm khuôn mặt tròn trịa của Momoko. “Cậu có căn cứ gì không?”

Nghe vậy, Momoko bèn nghiêng đầu, sau đó bật cười: “Ha ha ha. Tớ không có.”

“Thấy chưa?”

“Tớ cứ nghĩ nhất định mình sẽ hạnh phúc. Chuyện ra nông nỗi này nằm ngoài dự đoán của tớ. Nhưng thầy Kamio lại bảo vợ chồng với nhau có xảy ra những khúc mắc như thế này cũng là lẽ đương nhiên.”

“Cậu đã kể cho bố tớ chuyện hai vợ chồng ly thân à?”

“Lúc đầu tớ không định nói đâu. Lần trước tớ kể với cậu rồi đấy, tớ chỉ định thông báo với thầy về vụ họp lớp thôi. Nhưng thầy đã hỏi tớ rất nhiều về anh Ryosuke, tớ rất khổ tâm khi cứ phải tiếp tục nói dối thầy, thành thử tớ đã quyết định giải bày hết. Tớ cũng biết đối với anh Ryosuke thì thầy Kamio có một vị trí rất đặc biệt.”

“Nói mới nhớ, cậu bảo bố tớ đã giúp đỡ anh ấy rất nhiều đúng không?”

“Ừ, anh Ryosuke bảo thầy thực sự là ân nhân của anh ấy. Khi nghe kể đầu đuôi, đến cả tớ cũng phải công nhận như vậy.”

“Cậu có thể kể cho tớ nghe chuyện đó không?”

“Đương nhiên là được rồi. Nếu không kể cho cậu nghe thì tớ cũng khó lòng giải thích được chuyện này mà,” Momoko rào trước như vậy rồi lại bắt đầu kể những chuyện ngày xưa của Ikenaga Ryosuke.

Không giống như Ryosuke vốn xuất thân từ một vùng đất xa lạ, hầu hết các học sinh ở trường cấp hai đều chuyển cấp từ trường cấp một trong vùng. Ryosuke đã rất cô độc vì không quen biết ai. Đám bạn cùng lớp cũng chẳng có đứa nào mon men lại gần, chắc chúng cho Ryosuke là một thằng quái đản đến từ thành thị.

Theo lời Ryosuke thì “chúng thậm chí còn không thèm bắt nạt anh.” Anh kể hồi đó mình giống như người tàng hình, bị mọi người phớt lờ hoàn toàn.

Càng ngày Ryosuke càng khổ sở với việc cấp sách đến trường và rất hay nghỉ học. Sau khi kết thúc kỳ nghỉ hè, cậu đã bỏ học hẳn. Bác trai và bác gái cậu không nói gì về chuyện đó. Có lẽ họ không biết phải làm gì với cậu.

Người đến thăm Ryosuke khi ấy chính là thầy chủ nhiệm Kamio. Thầy hỏi han xem dạo này Ryosuke sống thế nào và sau khi đưa cho cậu đồng bài tập thầy giao trên lớp, thầy chỉ dặn Ryosuke chú ý giữ gìn sức khỏe rồi ra về.

Gần như ngày nào cũng vậy, thầy Kamio tiếp tục đến thăm Ryosuke, hỏi cậu về những kỷ niệm khi còn nhỏ, về cha mẹ thân sinh đã qua đời của cậu. Ban đầu, Ryosuke cảm thấy rất phiền phức khi phải gặp thầy Kamio, nhưng dần dà cậu bắt đầu mở lòng với thầy.

Một hôm, thầy Kamio rủ Ryosuke ra ngoài một lát và dẫn cậu đến một nơi. Nơi đó không đâu khác chính là nhà của thầy.

Bước vào phòng khách, Ryosuke trông thấy một giá sách rất to. Thầy Kamio cho phép cậu đọc bất cứ cuốn nào mình thích.

“Khi nào bắt đầu giờ học thì em hãy đến nhà thầy, hết giờ thì về đây sẽ là trường học của em. Không sao đâu. Thầy sẽ cung cấp suất cơm trưa hàng hoàng,” thầy Kamio nói như vậy.

Mặc dù không muốn lắm nhưng ở nhà với hai người bác cũng ngột ngạt, thành thử hôm sau Ryosuke đành đến nhà thầy Kamio. Ở đó có vợ và mẹ của thầy, cả hai đều ân cần tiếp đón Ryosuke.

Lúc Ryosuke vào thư phòng, cậu thấy trên bàn có đặt một cuốn sách. Đó chính là cuốn *Chạy đi, Melos*. Ryosuke không phải đưa quan tâm tới việc đọc sách nhưng vì chán quá nên cậu đành quyết định đọc thử. Thế rồi, câu chuyện quá hấp dẫn, vèo cái cậu đã đọc xong hết. Trong lúc ngẫm nhìn giá sách, nghĩ xem nên đọc gì tiếp theo, Ryosuke đã phát hiện một series Thám tử Sherlock Holmes được xếp thành hàng trên giá. Cậu nhớ hồi học cấp một, có ai đó đã khen truyện này rất hay, vì thế cậu bèn lấy nó xuống.

Đến trưa, mọi người chuẩn bị thức ăn cho Ryosuke. Đó chính là “suất cơm trưa” mà thầy Kamio nói tới.

Từ hôm đó trở đi, vào các ngày trong tuần, hầu như hôm nào Ryosuke cũng đến nhà thầy Kamio. Việc đọc sách rất thú vị, thời gian vì thế mà trôi qua vèo vèo. Ryosuke cứ như thế khoảng hơn một tháng, đến một chiều

nọ, cậu bỗng nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa. Thầy Kamio đã dẫn năm bạn trong lớp về nhà.

Đám bạn trông thấy Ryosuke thì lấy làm ngạc nhiên lắm. Thế rồi, thầy Kamio liền nói với chúng.

“Bạn Ikenaga là thủ thư của căn phòng này. Nếu các em có điều gì thắc mắc về những cuốn sách ở đây thì hãy hỏi bạn ấy.”

Ryosuke không khỏi hoang mang, bởi cậu chưa được nghe nói đến chuyện này.

Đám bạn kia cũng bối rối như cậu vậy. Nhưng rồi, mãi sau cũng có một bạn gái tiến đến gần Ryosuke, hỏi: “Cậu thấy cuốn nào hay?” Sau khi hỏi han sở thích của cô bạn đó, Ryosuke đã khuyên cô bé đọc cuốn *Mắt thỏ*. Bởi cô bé đã nói rằng mình thích chủ đề trường học.

Thầy Kamio dẫn những học sinh này về nhà trên danh nghĩa giờ học ngoại khóa ở thư viện. Vì không thể tự nhiên dẫn cả lớp về được, nên thầy định dẫn từng tốp một.

Sau vài lần như vậy, thầy Kamio bèn hỏi ướm Ryosuke: “Em chuẩn bị quay lại trường thôi chứ?” Đó là thời điểm tuyệt vời khi mà bản thân cậu cũng đang mong có người khích lệ mình. Ngày hôm sau, Ryosuke bước qua cánh cổng trường sau một thời gian dài. Đó là lúc sắp sửa bước vào tháng 12.

Sau hồi ấy, Ryosuke trải qua những năm tháng cấp hai như bao người khác, cậu không còn bỏ học nữa. Dĩ nhiên, mọi chuyện không hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, cũng có lúc Ryosuke cảm thấy trần trở hoặc nản chí. Dù vậy, cậu vẫn bằng cách nào đó vượt qua được, tất cả đều nhờ thầy Kamio. Thầy luôn dõi theo cậu, ngăn cậu đi chệch hướng.

“Anh Ryosuke vẫn hay nói với tớ. Anh được như ngày hôm nay là nhờ ơn thầy Kamio, thầy chính là ân nhân vĩ đại nhất của anh. Nghe nói sau khi tốt nghiệp cấp hai, thi thoảng anh ấy vẫn trao đổi thư từ với thầy. Anh ấy không gửi mail mà viết thư tay vì muốn thể hiện sự hàm ơn đối với thầy dù chỉ một chút.”

Nghe xong câu chuyện của Momoko, lớp sương mù bao phủ ký ức của Mayo bỗng tan biến. Cô nói: “Tớ vẫn còn nhớ chuyện đó. Hồi tớ mới lên cấp một, có một anh tằm học sinh cấp hai ngồi đọc sách ở phòng khách nhà tớ. Hồi đó tớ không nhìn kỹ mặt anh ấy, nhưng chắc đó chính là anh Ryosuke.”

“Tớ nghĩ vậy.”

“À, phải rồi,” trong đầu Mayo lại hiện lên một cảnh tượng khác nữa. Đó không phải là chuyện ngày xưa. Cô vừa mới nhìn thấy gần đây thôi. “Ở đám tang bố tớ, cậu còn nhớ trong linh cữu có đặt một cuốn sách khổ nhỏ không? Đó chính là cuốn *Chạy đi Melos* đấy.”

“Tớ có nhìn thấy cuốn sách nhưng không để ý kỹ. Hóa ra là cuốn đó à.”

“Trong buổi lễ canh linh cữu, cậu và anh Ryosuke đã lên thấp nhang cho bố tớ. Tớ nhớ lúc nhìn vào quan tài, nét mặt anh ấy hơi tỏ ra ngạc nhiên. Tớ cứ chắc mẫm đấy là do mình tự tưởng tượng ra, nhưng không phải vậy. Chắc chắn anh Ryosuke đã nhớ lại chuyện ngày xưa.”

“Vậy à?...”

“Nghe cậu kể chuyện, tớ đã hiểu đối với anh Ryosuke mà nói, bố tớ chiếm một vị trí thực sự đặc biệt. Thế khi cậu tâm sự chuyện hai người đang ly thân, bố tớ đã nói gì?”

“Ừ thì như tớ vừa nói khi nãy đấy, thầy bảo vợ chồng có xảy ra những xích mích cỡ đó cũng là đương nhiên, những chuyện như thế sẽ còn lặp đi lặp lại. Đặc biệt là khi phải hứng chịu những biến cố bất thường như dịch Corona. Sau đó, thầy còn hỏi tớ có muốn chia tay anh Ikenaga không.”

“Cậu trả lời thế nào?”

“Tớ trả lời là không hẳn tớ muốn chia tay, nhưng cũng có lúc tớ nghĩ hai vợ chồng tớ nên đường ai nấy đi thì sẽ tốt hơn chẳng. Nhưng tớ cũng không hiểu rõ những suy nghĩ của anh ấy, thành thử tớ không thể đưa ra câu trả lời. Nghe vậy, thầy liền đề nghị nếu tớ không phiền thì thầy sẽ thử đi gặp Ikenaga để hỏi xem thực lòng anh ấy cảm thấy như thế nào.”

“Thì ra là vậy. Và thế là cậu đã đồng ý giao phó chuyện đó cho bố tớ phải không?”

“Tớ cũng hơi phân vân nhưng chẳng nghĩ ra cách giải quyết nào khác. Tớ đã trả lời là trăm sự nhờ thầy.”

Theo lời kể của Momoko thì hôm thứ Sáu tuần trước, ông Eiichi đã liên lạc với cô ấy để thông báo về việc ngày mai mình sẽ đi gặp Ikenaga. Vì Ryosuke đang làm việc ở Tokyo nên họ đã quyết định gặp nhau ở phòng chờ của một khách sạn gần ga Tokyo.

“Hôm thứ Bảy, tớ cứ lo lắng không biết kết quả nói chuyện giữa hai người thế nào, thành ra chẳng làm được việc gì. Nhưng mãi đến tối vẫn không thấy thầy gọi. Đến Chủ nhật cũng không thấy điện thoại của thầy, tớ đã định chủ động gọi cho thầy trước. Nhưng biết đâu sau khi nói chuyện với anh Ryosuke, kết quả không được khả quan lắm nên thầy mới thấy khó lòng thông báo cho tớ, nghĩ vậy nên tớ không đủ can đảm để gọi cho thầy. Khi đó, tớ đã nghĩ đến cậu.”

“Tớ á? Sao lại xuất hiện tớ ở đây?”

“Vì tớ đoán không chừng sau khi lên Tokyo thầy đã tiện thể đi gặp cậu cũng nên. Biết đâu thầy đã gặp cậu và kể về chuyện của bọn tớ.”

“Vậy à?” Mayo hiểu ra. “Thế nên tối hôm đó cậu mới gọi cho tớ nhỉ? Lấy cớ hỏi về vụ họp lớp.”

“Đúng là như vậy. Cho tớ xin lỗi nhé.”

“Cậu không phải xin lỗi đâu. Nhưng vì biết tớ không gặp bố nên cậu không nhắc tới chuyện đó nữa phải không?”

“Đúng vậy. Tớ cứ thế để sang ngày thứ Hai, sau đó thì... cậu cũng biết rồi đấy. Tớ nhận được liên lạc từ Haraguchi, nghe nói thầy Kamio đã mất ở nhà riêng, không những thế hình như còn bị người ta sát hại. Đầu óc tớ trở nên rỗng tuếch. Tớ không thể tin nổi. Và đi đâu tớ nghĩ đến đầu tiên là liệu Ryosuke có dính líu đến chuyện này hay không.”

“Sau đó cậu đã làm gì?”

“Sau một hồi phân vân, tớ bèn nhắn tin báo cho anh ấy chuyện thầy Kamio qua đời. Thế là anh ấy gọi lại cho tớ ngay lập tức.”

“Anh ấy nói gì?”

“Cũng đương nhiên thôi, anh ấy rất sốc. Anh ấy bảo hoàn toàn không biết gì cả. Hôm thứ Bảy, hai người nói chuyện bình thường rồi chia tay. Trước khi ra về thầy Kamio còn nói với anh ấy là hẹn gặp lại em lần sau. Nghe xong, tớ nghĩ anh ấy không nói dối.”

“Cậu có hỏi xem anh ấy đã nói chuyện gì với bố tớ không?”

“Tớ không dám hỏi. Không hiểu sao, tớ có cảm giác đây không phải lúc để hỏi chuyện đó.”

Mayo bèn gật đầu. Có lẽ đúng như vậy thật.

“Tớ xin lỗi vì đã giấu cậu,” Momoko lại xin lỗi. “Tớ cũng định nói nhưng đúng thật là không thể nào mở miệng ra được.”

“Thế nên sau khi dự lễ canh linh cứu xong, anh Ryosuke đã về ngay à? Tớ cũng lấy làm lạ, nghĩ bụng chẳng lẽ anh ấy không cần gặp mặt con trai hay sao.”

“Ừ, thế đấy,” Momoko đáp. “Tối hôm đó, bọn tớ đã đóng tròn vai diễn vợ chồng.”

“Chắc cậu đã mệt mỏi lắm nhỉ?”

“Không phải ‘đã’ đâu. Tớ đang ở giữa những ngày tháng mệt mỏi đây.”

“Thế, sắp tới cậu tính sao? Cậu định tiếp tục sống ly thân à?”

“Tớ không biết nữa. Tớ sẽ thử suy nghĩ thêm.”

“Tớ hiểu rồi. Thực ra là thế này, chú tớ bảo muốn nói chuyện với anh Ryosuke.”

“Chú cậu?” Momoko tỏ vẻ lo lắng.

“Cậu đừng lo, không phải chú ấy muốn xung phong làm người hòa giải thay bố tớ đâu. Chú ấy hoàn toàn không có hứng thú với mấy chuyện kiểu như vậy. Hình như chú ấy có đi đâu muốn hỏi liên quan đến vụ án lần này.”

“Nhưng tớ đoán anh ấy chẳng biết gì đâu.”

“Chú tớ bảo đã biết đi đâu đó rồi. Thế nên cậu liên lạc với anh Ryosuke giúp tớ được không?”

“Nếu đã vậy thì tớ cũng không ngại gì đâu...” Ánh mắt Momoko đầy ngập ngừng.

Ngồi trước màn hình máy tính, Takeshi khẽ cúi đầu. “Rất vui được gặp cháu. Chú thật thất lễ vì hôm ở lễ canh linh cữu chưa chào hỏi cháu được.”

Màn hình hiển thị ba khuôn mặt. Takeshi, Momoko và một người nữa là Ikenaga Ryosuke. Người mà Takeshi vừa chào hỏi chính là Ryosuke.

“Cháu mới phải xin lỗi chú vì hôm đó đã vội về ngay,” Ryosuke đáp lại như vậy, vẻ mặt khá căng thẳng. Xét đến cảm nghĩ của anh ta thì đi đầu đó cũng là đương nhiên thôi. Chắc hẳn anh ta đang rất hoang mang, không biết mình sắp bị hỏi những gì.

Thế nhưng, ngay cả Mayo, người đang ngồi nghe bên cạnh cũng hoàn toàn không đoán biết được chuyện gì sắp sửa bắt đầu. Lý do là vì Takeshi không nói cho cô biết đi đâu gì.

Momoko bảo rằng cô có thể liên lạc với Ryosuke, nhưng bản thân cô cũng muốn nghe xem Takeshi sẽ hỏi những gì, bởi vậy Mayo đã bàn bạc với chú mình và quyết định làm theo cách này. Đây là phòng của Takeshi, còn máy tính là của Mayo. Có đến mấy ứng dụng chuyên dùng để họp trực tuyến.

“Đầu tiên, chú phải nói trước, chú không định nhúng mũi vào chuyện của vợ chồng cháu. Chú sẽ không hỏi những câu kiểu như thế, vì vậy chú mong là bọn cháu sẽ không lo lắng về chuyện đó.”

“Cháu hiểu rồi,” Ryosuke đáp.

“Trước hết, chú muốn hỏi về cảnh sát. Họ đã đến chỗ cháu rồi đúng không?”

“Đến rồi ạ.”

“Khi nào?”

“Đầu giờ chiều hôm qua. Buổi sáng họ gọi điện cho cháu, bảo có chuyện muốn hỏi. Vì thế, đến buổi chiều cháu đã gặp họ ở quán cà phê gần công ty.”

“Công ty cháu ở Yokohama đúng không nhỉ?”

Ryosuke nâng cằm lên, nom có vẻ như anh ta đang thấy hơi gò bó.
“Vâng ạ.”

“Họ đã hỏi cháu những gì?”

“Họ hỏi xem gần đây cháu có liên lạc với thầy Kamio không. Cháu cũng hơi phân vân, nhưng cháu biết họ đang đi điều tra một vụ án mạng, cháu cần phải hợp tác với họ, vì thế cháu bèn kể về chuyện mình đã gặp thầy ở Tokyo vào ngày 6 tháng 3. Họ yêu cầu cháu nói rõ thời gian và địa điểm, vì thế cháu đã trả lời là hai thầy trò gặp nhau từ 6 giờ chiều, nói chuyện ở phòng chờ của khách sạn *Tokyo Kingdom* trong khoảng hai tiếng đồng hồ.”

“Thế cảnh sát nói sao?”

“Họ hỏi cháu đã làm gì sau khi chia tay thầy Kamio. Chắc cái đó được gọi là bằng chứng ngoại phạm chứ nhỉ? Hôm đó cháu đi nhậu với các bạn nên cũng trả lời cảnh sát đúng như vậy.”

“Họ có hỏi cháu tên của các bạn cũng như tên quán nhậu mà bọn cháu đã vào không?”

“Không ạ, họ không hỏi kỹ đến mức đó.”

Takeshi bèn gật đầu, quay sang nhìn Mayo.

“Quả nhiên, cảnh sát không nghi ngờ Ikenaga,” Takeshi nói rồi lại nhìn vào màn hình. “Ngoài ra cảnh sát còn hỏi gì nữa không?”

“Họ hỏi cháu đã kể chuyện gặp gỡ thầy với những ai. Cháu trả lời là không kể với ai cả.”

“Còn gì nữa không?”

“Ngoài ra,” Ryosuke nói, thế rồi sau khi ấp úng một lúc, anh ta làm bộ mặt như vừa hạ quyết tâm. “Họ bảo nếu cháu không ngại thì hãy nói cho họ biết cháu gặp thầy Kamio vì chuyện gì. Khi cháu hỏi mình có bắt buộc phải nói ra không, họ trả lời: ‘Anh không nói cũng không sao, nhưng theo những gì cô Kamio Mayo nghe được từ vợ anh thì hiện tại anh đang đi công tác dài ngày ở Kansai. Vậy mà thực tế anh lại đang ở Yokohama như thế này,’ và hỏi cháu là: ‘Liệu chúng tôi có thể nghĩ cuộc gặp gỡ đó có liên quan đến điểm mâu thuẫn này hay không?’”

“Cách hỏi chuyện của cảnh sát cũng rối rắm ra phết. Thế cháu bảo sao?”

“Cháu trả lời đúng vậy. Nhưng cháu cũng nói thêm là chuyện này có liên quan đến đời sống riêng tư của cháu, mong họ tuyệt đối không nói ra ngoài. Họ cũng đã hứa với cháu như vậy.”

“Cảnh sát đã giữ đúng lời hứa. Có lẽ cháu cũng nghe Momoko nói rồi, chính chú đã suy luận rằng người anh trai chú gặp phải chẳng chính là cháu.”

“Cháu cũng nghe nói vậy. Rốt cuộc, chú đã suy luận bằng cách nào ạ?”

“Chuyện đó thì chú sẽ giải thích vào một lúc nào đó. Cảnh sát chỉ hỏi thế thôi à?”

“Vâng.”

“Cảm ơn cháu. Nào, giờ chú cũng có đi đâu muốn hỏi Momoko, được không nhỉ?”

“Là gì vậy ạ?” Trên màn hình nhỏ, nét mặt Momoko tỏ ra hơi căng thẳng. Xem ra cô ấy không ngờ sẽ bị gọi đến tên.

“Có phải cảnh sát cũng đến chỗ cháu rồi không?”

“Đúng vậy. Họ đã đến chỗ cháu ạ.”

“Khi nào?”

“Chiều tối hôm qua. Khoảng 4 giờ... thì phải ạ.” Momoko nghiêng đầu trong cái màn hình nhỏ xíu.

“Họ đã hỏi cháu chuyện gì?”

“Đại để cũng giống mọi người vừa nói thôi ạ. Họ hỏi cháu có biết chuyện hôm thứ Bảy tuần trước thầy Kamio Eiichi đã gặp chững cháu ở Tokyo không, nếu biết thì cháu nghe được từ ai, và cháu có kể chuyện đó cho ai không. Cháu trả lời là có nghe thầy nói, nhưng cháu không kể với ai cả.”

“Ngoài ra còn gì không?”

“Quả nhiên cháu cũng bị hỏi bằng chứng ngoại phạm. Tối thứ Bảy cháu không bước chân ra khỏi nhà, vì thế cháu đã trả lời đúng như vậy. Cháu bảo hôm đó bố mẹ cháu cũng ở nhà nên cảnh sát có thể xác nhận với họ.”

“Người nhà sao đứng ra làm nhân chứng được.” Ryosuke nói cộc lốc. “Em không biết hả?”

“Anh có nói như thế thì cũng... Vậy, theo anh em phải trả lời thế nào mới được?”

“Em không cần nói chuyện đã ở cùng bố mẹ làm gì.”

“Nhưng đây là sự thật mà, em nói ra cũng có sao đâu.”

“Chuyện cãi cọ giữa hai vợ chồng,” Takeshi xen vào. “Để lát nữa rảnh thông thả mà cãi. Việc của chú vẫn chưa xong mà.”

“Cháu xin lỗi,” cả hai cùng lí nhí.

“Chú muốn hỏi Ikenaga, cháu hãy kể cho chú nghe đầu đuôi chuyện cháu gặp anh chú. Có phải anh ấy liên lạc với cháu trước không?”

“Đúng vậy. Thầy gọi cho cháu trước, bảo có chuyện muốn nói và hỏi xem cháu có thể thu xếp gặp thầy vào tuần sau không. Thầy còn bảo, dù ở đâu thì thầy cũng sẽ chủ động tới và kể cả có ít thời gian thì cũng không sao hết.”

“Đây là hôm nào?”

“Để cháu xem nào, chú đợi cháu một chút.”

Ryosuke nhìn vào thứ gì đó trên tay. Có lẽ anh ta đang kiểm tra trên điện thoại.

“Hôm đó là thứ Sáu, ngày 26 tháng 2 ạ.”

“Ngày 26 tháng 2,” Takeshi lầm bầm. “Rồi sao nữa?”

“Cháu trả lời thầy là: ‘Tiếc rằng lịch của em kín mất rồi, nếu buộc phải tìm một ngày thì em rảnh vào thứ Bảy tuần sau, tuy nhiên hôm đó em cũng có việc phải lên Tokyo, chưa biết mấy giờ mới thư thả được.’ Nghe xong, thầy bảo cháu: ‘Thứ Bảy tuần sau không thành vấn đề với thầy, vả lại thầy có thể lên Tokyo cũng không sao cả, vì thế khi nào chốt được lịch, em báo lại với thầy được không?’ Cháu đáp: ‘Em hiểu rồi,’ sau đó cúp máy ạ.”

“Vậy tức là khi chốt được lịch cháu đã gọi cho anh ấy phải không?”

“Vâng. Tối ngày mùng 3 tháng 3. Cháu gọi điện cho thầy, báo rằng khoảng 6 giờ chiều thứ Bảy, cháu có thể dành ra khoảng hai tiếng để gặp thầy.”

“Cháu gọi cho anh ấy vào lúc mấy giờ ngày 3 tháng 3?”

“Lúc đó cháu vừa đi làm về, còn chưa ăn tối, cháu đoán là khoảng 7 giờ.”

“7 giờ à?... Thế cháu gọi vào di động hay điện bàn?”

“Cháu gọi máy bàn ạ. Cháu cứ bấm đúng số còn lưu trong máy từ hôm thầy gọi cho cháu. Đến hôm thứ Bảy, cháu mới nhớ ra là chưa hỏi số di

động của thầy nên cũng hơi cuống.”

“Hừm,” Takeshi khoanh tay trước màn hình máy tính. “Chú xin phiền cháu tái hiện lại đoạn trò chuyện hôm ấy được không, càng chi tiết càng tốt.”

“Dạ, như thế nào hả chú?”

“Chú sẽ đóng vai thầy Eiichi. Còn cháu chỉ cần nhớ lại buổi tối hôm ấy và nói lại y hệt là được? Nào, bắt đầu nhé. Đầu tiên cháu là người gọi điện nhỉ? Nghe tiếng chuông điện thoại, anh chú đã nhắc máy,” Takeshi làm động tác áp ống nghe lên tai bằng tay trái. “Vâng, Kamio xin nghe... Tiếp theo đến lượt cháu đấy. Cháu đã nói gì?”

“À, em là Ikenaga đây ạ. Hôm trước thật thất lễ với thầy,” trên màn hình, Ryosuke cũng đang áp điện thoại lên tai.

“Thầy mới phải xin lỗi vì đã quấy rầy trong lúc em đang bận bịu như thế. Em đã chốt được lịch cho ngày thứ Bảy chưa?... Có phải anh ấy nói thế không nhỉ?”

“Đúng là thầy đã nói như vậy ạ. Chú siêu thật, giọng điệu cũng y chang luôn.”

“Cảm ơn cháu, bọn chú là anh em ruột mà.”

Ngồi nghe bên cạnh, Mayo cũng không khỏi ngạc nhiên. Cái kiểu nói chuyện thủng thẳng, nghe có vẻ nghiêm khắc đó đúng là của bố cô rồi. Hóa ra ông chú này còn có cả ngón nghề đó nữa cơ à?

“Em đã chốt được rồi ạ. Tầm 6 giờ chiều, độ hai tiếng thôi thì em thu xếp được. Nhưng để thầy lên tận Tokyo thì em cứ thấy áy náy làm sao ấy.”

“Em không cần lo lắng chuyện đó đâu. Chỉ vì Corona mà dạo gần đây thầy cứ phải ở rịt trong nhà, thầy cũng đang tính thi thoảng phải đi đâu xa một chuyến đây. Tiện thể ghé thăm Mayo luôn cũng không phải ý tởm.”

“À... Không, không phải như thế ạ,” trên màn hình, Ryosuke đang xoa tay. “Thầy không nói câu đó. Chuyện gặp Mayo là cháu hỏi thầy trước.”

“Cháu hỏi trước? Như thế nào cơ?”

“Đúng là thầy có nói câu đại ý chuyện lên Tokyo không nhằm nhò gì. Sau đó, cháu hỏi thầy có định gặp Mayo luôn không. Nghe vậy, thầy liền bảo không, lần này thầy không gặp, thầy giữ bí mật với nó mà.”

“Giữ bí mật với nó à. Anh ấy dùng từ nó thay cho Mayo?”

Ryosuke đưa mắt nhìn xa xăm, đoạn gật đầu. “Cháu chắc chắn là như thế a.”

“Chú hiểu rồi, mình tiếp tục đi. Cuộc trò chuyện sau đây tiếp diễn như thế nào?”

“Cháu đã hỏi là: Em đến đâu được a?”

“Em có biết khách sạn *Tokyo Kingdom* không nhỉ? Ngay gần ga Tokyo ấy,” Takeshi giả giọng Eiichi, nói.

“Em có. Em đã đến đây mấy lần rồi a.”

“Thế thầy trò mình gặp nhau ở phòng chờ tầng một vào lúc 6 giờ được không?”

“6 giờ chiều tại phòng chờ của khách sạn *Tokyo Kingdom* thầy nhỉ? Em hiểu rồi a.”

“Vây hẹn em thứ Bảy nhé. Thầy rất nóng lòng được gặp em.”

“À mà, thầy ơi,” Ryosuke tỏ ra hơi lúng túng. “Có phải chuyện thầy muốn nói liên quan đến Momoko không a?”

Takeshi bèn im lặng giây lát, đoạn nói: “Ừ thì, đại loại là như vậy.”

“Em hiểu rồi. Vây hẹn gặp lại thầy vào thứ Bảy.”

“Chào em,” Takeshi làm động tác bỏ ống nghe ra khỏi tai. “Cuộc trò chuyện tối hôm ấy đã diễn ra như vừa rồi phải không?”

“Đại khái là như vậy. Trong lúc tái hiện lại, cháu mới nhớ ra được.”

“Cảm ơn cháu. Chú xin lỗi vì bắt cháu làm chuyện kỳ quặc này.”

“Không đâu, chẳng hiểu sao cháu có cảm giác như đang nói chuyện với thầy thật. Với lại...” Ryosuke ngập ngừng.

“Sao thế?” Takeshi hỏi.

“Một lần nữa, cháu cảm nhận rõ trong tâm khảm rằng thầy Kamio đã không còn trên cõi đời này. Thật không thể tin nổi. Cháu vừa mới gặp thầy cách đây đúng một tuần, thế mà...”

“Đúng vậy. Sau khi chia tay cháu, anh ấy vừa về đến nhà đã bị kẻ nào đó sát hại rồi.”

Trên màn hình, cả Ryosuke và Momoko đều tỏ ra trầm ngâm.

“Tóm lại,” Takeshi nói tiếp. “Cho đến trước khi bị giết, chắc chắn trong đầu anh ấy đã nghĩ về cậu học trò vừa ngỗ với mình khi nãy và vợ của

cậu ta. Chú cá là anh ấy đã nghĩ xem phải làm gì để hai đứa làm lành với nhau, phải làm gì để hai đứa trở nên hạnh phúc, bản thân mình có thể làm gì cho chúng.”

Nghe câu nói đó, gương mặt đôi vợ chồng trẻ bỗng cứng đờ như thể vừa bị ai đó bất ngờ giội cho gáo nước lạnh. Ánh mắt Ryosuke nặng nề.

“Hai đứa hãy tâm niệm đi đầu đó rồi bây giờ muốn cãi vã hay mắng chửi nhau thì tùy. Từ xa luôn. Chú xin phép ở đây. Rất cảm ơn hai đứa đã hợp tác,” vừa nói dứt lời, Takeshi đã thao tác máy tính và ngắt luôn cuộc gọi.

Mayo quay sang nhìn khuôn mặt lạnh tanh của ông chú. “Chú gay gắt nhỉ?”

“Không được chắc?”

“Không phải, cháu nghĩ đi đầu đó tốt cho hai người họ. Thi thoảng chú cũng nói được mấy câu nghe hay ho đấy chứ.”

“Cháu nói thừa chữ ‘thi thoảng’ rồi,” Takeshi liền đóng sập màn hình lại, đoạn chìa máy tính về phía Mayo. “May quá. Hợp từ xa cũng không tồi.”

“Nếu cần chú cứ nói với cháu bất cứ lúc nào.”

“Chắc chú sẽ không phải mượn đến máy tính của cháu nữa đâu, nhưng có việc này chú muốn nhờ cháu.”

“Lại nữa ạ? Hôm nay chú nhờ nhiều thế.”

“Cháu bất mãn hả? Chính cháu là người nói muốn giúp chú tìm ra sự thật đấy nhé.”

“Cháu chỉ bảo nhiều thôi mà. Tiếp theo cháu phải làm gì ạ?”

“Ừm, tiếp theo sẽ là,” Takeshi giơ ngón trỏ lên. “Nhà của Doraemon.”

Tiệm cắt tóc Tsukumi không nằm trên một khu phố mua sắm nhộn nhịp mà lọt giữa những ngôi nhà mọc lên san sát dọc theo trục đường chính. Bên ngoài cũng chỉ có một khung cửa sổ lớn, nếu không có tấm biển hiệu nhỏ nhắn được treo lên một cách khiêm tốn, dễ chừng người ta chỉ định ninh đây là một ngôi nhà theo phong cách Tây có phần hơi kiểu cách mà không nhận ra nó là tiệm cắt tóc.

Mayo chậm rãi mở cửa. Bên trong cửa tiệm sáng trưng tỏa ra một mùi hương rất thơm. Người phụ nữ ngồi trên ghế sofa cạnh tường mỉm cười đứng dậy. “Cháu vào đi.”

Đó là bà Kinue, mẹ của Tsukumi Naoya. Trông bà trẻ hơn so với hôm Mayo gặp ở đám tang, xem ra là vì trang phục và cách trang điểm. Bà khoác áo vest ngắn màu kem bên ngoài áo sơ mi trắng, kết hợp với quần jeans.

“Cháu xin lỗi vì ghé thăm đường đột thế này.” Mayo cúi đầu. “Cô có đang bận không ạ?”

“Không hề,” bà Kinue nói, đoạn mỉm cười. “Hôm nay chỉ có hai khách đặt lịch, một buổi sáng, một buổi chiều, chắc giờ này không có ai đến nữa đâu, cô còn đang định đóng cửa đây. Cô xin phép một chút nhé.”

Bà Kinue liếc đi ra ngoài, rục rịch gỡ tấm biển xuống. Xem ra đấy là dấu hiệu để người ta biết tiệm có đang mở cửa hay không.

Mayo nhìn quanh tiệm. Không gian nhỏ nhắn với độ hai chiếc ghế dùng để cắt tóc, gọi đầu toát ra một bầu không khí trầm lắng. Chiếc đồng hồ cô đặt trên kệ đang chỉ hơn 5 giờ chiều.

Nghe nói bố của Tsukumi Naoya vốn là đội viên đội tự vệ, ông đã qua đời vì tai nạn trong lúc tham gia diễn tập hồi Tsukumi còn học cấp một. Từ đó trở đi, cuộc sống của cả gia đình trông cậy vào cửa tiệm này, nhưng ông trời thật quá tàn nhẫn khi để cậu con trai nối gót bố khi chỉ mới có 14 tuổi đầu.

Bà Kinue quay trở vào, dựng tấm biển hiệu vừa gỡ xuống cạnh tường.

“Chà, giờ thì cô cháu mình có thể thong thả nói chuyện được rồi,” bà Kinue đi sâu vào trong, đoạn mở cánh cửa. Xem ra phía bên kia cánh cửa ấy là phòng ở.

“Mời cháu vào. Cháu thông cảm, chỗ này hơi chật chội.”

“Cháu xin phép,” Mayo lại cúi đầu lần nữa.

Nơi Mayo được dẫn vào là phòng ăn trong đó có đặt một chiếc bàn dành cho bốn người ngồi. Ở đó còn bày cả tivi và tủ buffet, bởi vậy xem ra nó cũng đảm nhận cả vai trò của phòng khách. Sống một thân một mình thì chùng này có lẽ là đủ rồi. Trên ô cửa sổ được xây lên ngoài có treo tấm rèm kẻ ca-rô, đem đến cho căn phòng một bầu không khí tươi sáng.

Bà Kinue đi ra từ quầy bếp. “Mời cháu ngồi.”

“A, vâng ạ,” Mayo bèn kéo ghế, ngồi xuống.

Bà Kinue mời Mayo uống hồng trà. Trên cốc trà có gài một miếng chanh cắt lát. Quả đúng là khác hẳn với Momoko, xem ra sẽ không có chuyện bà ấy hỏi xem Mayo có muốn uống bia hay không.

“Cháu đã bình tâm lại chút nào chưa?” Bà Kinue hỏi.

“Cháu thấy nhẹ cả người vì lễ canh linh cữu và lễ đưa tang đã kết thúc êm đẹp. Nhưng chùng nào hung thủ còn chưa bị bắt thì đúng là...”

“Cô hiểu. Cháu uống trà đi kẻo nguội.”

“Vâng, cháu mời cô,” Mayo bèn thả lát chanh vào cốc rồi nhấp một ngụm. Cốc trà mang đậm hương vị thảo mộc.

“Vừa nãy trên điện thoại cháu có nói là muốn tiếp nối việc mà bố cháu, thầy Kamio đang làm dang dở. Rồi cháu còn bảo muốn xem các bài văn của Naoya nữa. Cháu có thể nói cụ thể hơn cho cô nghe được không?”

“Vâng ạ,” Mayo đáp, đoạn đặt hai tay lên đầu gối.

“Trong lúc sắp xếp lại di vật của bố, cháu thấy mấy tờ photocopy các bài văn của những người từng là học trò của bố cháu. Có vẻ như mỗi khi ưng ý một bài văn nào đó, bố cháu sẽ photocopy một bản để giữ lại bên mình trước khi trả cho chủ nhân. Hình như bố cháu còn gom những trang pamphlet mà bố cháu tự bỏ tiền túi ra để xuất bản, có lẽ sớm muộn gì bố cháu cũng sẽ tổng hợp thành một cuốn sách và phát cho những người thân thiết.”

Bà Kinue gật gù mấy cái trong lúc nghe Mayo giải thích.

“Thầy Kamio dễ nghĩ như thế lắm. Thế, bố cháu cũng định đưa các bài văn của Naoya vào cuốn sách đó ư?”

“Đúng vậy ạ. Thực ra cháu đã tìm thấy danh sách các học sinh từng viết tác phẩm, trong đó có tên của Tsukumi. Chúng tôi bố cháu cũng định đăng cả tác phẩm của cậu ấy nữa. Nhưng mà, chẳng hiểu sao cháu không tìm thấy bản photocopy bài văn của cậu ấy. Có khi nó đã bị mất, hoặc bố cháu quên chưa photocopy cũng nên. Vì thế cháu mới định nói chuyện với cô.”

Bà Kinue liền nở một nụ cười, ánh mắt long lanh.

“Cô rất lấy làm cảm kích và vui sướng vì chuyện này. Có đi đâu, cô xin lỗi vì mới nghe kể lần đầu, nếu hỏi thầy Kamio đã thích bài văn nào của Naoya thì cô cũng...”

Xem ra bà Kinue đang muốn nói tiếp là “... không biết.”

“Cháu cũng đoán vậy. Thế nên, nếu như cô có thể cho cháu đọc tất cả các bài văn mà Tsukumi đã viết hồi cấp hai mà cô còn giữ lại thì cháu sẽ biết ơn lắm lắm. Thực ra chú của cháu, tức em ruột bố cháu cũng đang về đây, chú ấy bảo chú có linh cảm nếu là mình thì sẽ biết bố cháu định chọn tác phẩm nào.”

“Cháu nói cô mới nhớ hôm ở đám tang, có một người đàn ông đứng cạnh cháu. Ra vậy. Hóa ra người đó là em trai thầy Kamio. Vậy nghĩa là chú ấy hiểu rất rõ sở thích văn chương của bố cháu nhỉ?”

“Vâng, chú ấy nói vậy ạ. Cô có thể cho cháu mượn không ạ? Dĩ nhiên cháu sẽ giữ gìn cẩn thận, photocopy xong cháu sẽ trả lại cô ngay.”

“Cháu muốn mượn tất cả những bài văn mà Naoya đã viết hồi cấp hai nhỉ? Vừa này cô cũng tìm thử rồi, nhiều ra phết đấy. Để đến hơn chục bài cơ.”

“Cháu nghĩ phải tìm đó đấy ạ. Dù sao thì sở thích của bố cháu là bắt học sinh làm văn mà. Không chỉ giao bài cho kỳ nghỉ hè hay nghỉ đông mà mỗi khi trường tổ chức sự kiện, bố cháu lại yêu cầu học sinh viết về chủ đề gì đó. Tất nhiên là cả trong những giờ học bình thường nữa. Có mấy bạn từng nói với cháu là họ không ghét gì thầy Kamio, nhưng mong thầy tha cho cái khoản thúc ép học sinh phải viết văn.”

“Tất cả chỗ đó hả? Cô hiểu rồi. Cháu đợi cô một lát nhé.” Bà Kinue bèn đứng dậy, ra khỏi phòng. Mayo nghe tiếng người phụ nữ ấy bước lên cầu

thang. Căn phòng Naoya từng dùng nằm ở tầng hai, không chừng nó vẫn còn được giữ nguyên trạng từ hồi cậu ấy mất.

Khỏi phải nói, chuyện Eiichi tuyển chọn một số tác phẩm yêu thích trong số các bài văn của đám học trò rồi tự bỏ tiền túi ra xuất bản là do Takeshi bịa ra. Nếu không nói như vậy thì việc Mayo đến nhờ vả bà Kinue cho mượn đọc hết những bài văn của người bạn cũ trong lúc còn đang rối rắm vì bố vừa bị sát hại chỉ khiến bà sinh nghi. Mayo cũng đồng tình với ý kiến ấy, song vấn đề là tại sao họ lại phải cần đến những bài văn của Tsukumi Naoya. Tuy nhiên, về chuyện đó, Takeshi chỉ nói đọc một câu: “Khi nào sự thật sáng tỏ, chú sẽ nói cho cháu biết.”

Chính vì vậy mà cũng giống như lúc liên lạc với Momoko và Ikenaga Ryosuke, Mayo chỉ hành động theo sự sai bảo của Takeshi mà không hề biết mục đích là gì.

Cô nhìn vào chiếc túi tote. Trên quai của nó có gắn phụ kiện trang trí hình một chú bướm. Chắc hẳn Takeshi đang ở ngay gần đây. Chính là chiếc máy nghe trộm đó. Lẽ đương nhiên, phần đuôi dùng làm công tắc nguồn đang cong lên.

Mayo nghe thấy tiếng chân bước xuống cầu thang, bà Kinue ôm theo một thùng carton đi vào.

“Cô nghĩ tất cả đều ở trong đây hết.”

“Cháu xem được không ạ?”

“Ừ, cháu xem đi.”

Bên trong thùng carton có những tờ giấy tập làm văn được gấp làm đôi. Mayo lấy hết ra, đặt lên bàn. Khi xếp chồng lên nhau, chúng dày gần hai centimet. Dẫu chúng đang được gấp đôi thì dễ chừng cũng phải có đến hơn năm mươi tờ.

Nhìn qua thì tất cả số đó đều là giấy chuyên dùng để viết văn. Tóm lại, chúng là tác phẩm gốc.

“Không có bản photocopy hả cô?”

“Bản photocopy?” Bà Kinue nghiêng đầu, chừng như không hiểu ý câu hỏi.

“Sau khi nộp bài một thời gian, thầy cô sẽ trả lại cho học sinh, tuy nhiên trong số đó cũng có những bài không được trả lại. Ví dụ trường hợp phải nộp cho một cuộc thi do Bộ Giáo dục bảo trợ chẳng hạn. Thầy cô sẽ nhắc

những ai muốn giữ lại bài của mình đi photocopy trước. Vì thế cháu đang nghĩ không biết Tsukumi có giữ lại bản photocopy nào như thế không.”

“À, ra vậy. Nhưng không có cái nào đâu. Thằng bé không phải đưa muốn lưu giữ những bài văn của mình đến mức đi photocopy đâu,” bà Kinue cười thiếu nǎo.

Nghe vậy, Mayo cũng thấy thuyết phục, bản thân cô cũng vậy. Cô chưa bao giờ photocopy lại những bài văn của mình.

Có đi đâu, xem ra Takeshi sẽ thất vọng vì đi đâu này. Bởi lẽ chú ấy đã dặn nếu Tsukumi còn giữ bản photocopy thì nhất định phải cậ̀n về Nghe như bản photocopy ấy trái lại còn quan trọng hơn cả bản gốc vậy.

Mayo cậ̀n tờ bản thảo trên cùng lên. Đề bài là “Người mà em kính trọng.” Mở bài, Tsukumi viết: “Người em kính trọng chính là người bố đã qua đời từ khi em còn học cấp một.” Theo nội dung của bài văn đó thì hình như sau khi bố Tsukumi mất một thời gian, có một người phụ nữ lạ mặt đã từ Kobe đến thấp nhang cho ông. Nghe nói cô ấy là nạn nhân trong thảm họa động đất Hanshin–Awaji, bố Tsukumi không chỉ cứu cô ấy mà còn cõng cô ấy đến nơi lánh nạn cách đó tận mấy cây số, giữa đồng đở nát. Kết bài, Tsukumi viết rằng đó là lần đầu tiên cậu được biết công việc của bố là gì và cậu không khỏi tự hào về đi ầu ấy.

“Bài văn hay quá. Cô đã đọc chưa ạ?”

Nghe Mayo hỏi, bà Kinue bèn khẽ gật đầu. “Cô đã đọc mấy lần rồi.”

Hắn là vậy rồi, Mayo trộm nghĩ. Chắc chắn mỗi lần đọc cô ấy lại rưng rưng nước mắt.

“Tsukumi có thành tích xuất sắc ở tất cả các môn, viết văn cũng hay nữa. Bài văn của cậu ấy cực kỳ cô đọng.”

“Chuyện đó thì, cô nghĩ là vì thằng bé có mẹo đấy,” bà Kinue nói như thể đang hé lộ một bí mật nho nhỏ.

“Mẹo ấy ạ?”

“Đấy là chiếc máy tính, kỷ vật của ch ồng cô. Thằng bé sử dụng phần mềm soạn thảo văn bản để viết nháp, rồi nhìn vào đó để chép ra giấy. Nó bảo làm thế nhàn tênh vì không cậ̀n phải tra chữ Hán nữa. Sau khi vào viện, nó vẫn dùng máy tính trong phòng bệnh. Mặc dù cô đã nhắc nhở nó là không được làm biếng như vậy.”

“Vậy hả cô? Nhưng kể cả có như thế thì cháu vẫn thấy cậu ấy giỏi.”

Điện thoại di động của Mayo bỗng rung lên trong chiếc túi tote. Cô bèn nói “Cháu xin phép một chút,” đoạn rút điện thoại ra, thấy tin nhắn được gửi đến từ Takeshi. Nội dung là: “Mang cái máy tính đó về đi.” Ngay cả Mayo cũng hiểu mục đích của việc đó là gì.

“Chiếc máy tính đó vẫn còn chứ ạ?”

“Vẫn còn đấy. Cô kém mấy khoản đó lắm, thành thử chưa sờ vào bao giờ.”

“Cháu có thể mượn được không ạ?”

“Cái đó à?” Bà Kinue tròn xoe mắt vẻ kinh ngạc. “Để làm gì vậy cháu?”

“Vì có thể trong đó vẫn còn lưu các bài văn nháp ạ. Cháu muốn kiểm tra xem.”

“Vậy hả? À, nhưng chắc chẳng còn gì đâu. Naoya nói với cô là nó đã xóa toàn bộ dữ liệu trong đó, dặn cô không phải để ý đến chiếc máy tính đấy nữa.”

“Thế ạ?”

Nghe bà Kinue nói, Mayo cảm thấy lòng ngực hơi nhói.

Tsukumi Naoya đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết cận kề. Chắc hẳn vì thế mà khi nghĩ đến người mẹ không biết dùng máy tính, cậu đã cho rằng tốt hơn hết là không lưu lại thứ gì trong đó.

Chiếc điện thoại Mayo đặt trên đầu gối lại báo tin nhắn đến. Trên đó hiển thị dòng chữ “Lấy về đi.”

“Thế cũng không sao cả, trước mắt cô cứ cho cháu xem được không ạ?” Mayo nói với bà Kinue.

“Cô hiểu rồi. Nhưng không biết nó còn chạy được không nữa. Nó đã cũ lắm rồi mà.”

Bà Kinue lại đi ra khỏi phòng lên tầng hai.

Mayo liền lấy điện thoại gọi cho Takeshi. Đầu dây bên kia bắt máy ngay, hỏi bằng giọng thô lỗ, “Sao?”

“Thứ mà chú đang nhắm đến có thể đang nằm trong chiếc máy tính ấy ạ?”

“Chú cầu mong là như vậy.”

“Cô ấy bảo dữ liệu đã bị xóa sạch, như thế vẫn được à chú?”

“Không vấn đề gì. Chú sẽ có cách.”

“Nếu thế thì cần gì mấy thứ này nữa. Đóng bản thảo gốc ấy. Nặng ra phết chứ ạ.”

“Đừng có nói ngớ ngẩn. Cháu quên lý do bên ngoài biện minh cho việc đến mượn chúng rồi à? Nếu để những thứ đó lại thì còn ý nghĩa gì nữa.”

“À, đúng vậy nhỉ?”

“Có nặng một chút cũng ráng chịu đi. Nhớ mang hết về đây cho chú,” điện thoại bị ngắt một cách đột ngột.

Mayo lè lưỡi, cất điện thoại vào túi, đúng lúc bà Kinue quay trở lại.

“Nó đây,” bà Kinue đặt một cái bao đựng có tay cầm lên trên bàn. Có vẻ như đó là túi đựng máy tính. Thứ được lôi ra khỏi đó là một chiếc máy hình vuông màu đen.

Trong con mắt của Mayo, trông nó không giống một chiếc máy tính. Bốn góc vuông chẵn chẵn, độ dày dễ phải đến năm centimet. Mayo cầm thử lên, thấy nó nặng trình trịch. Liệu có thể gọi đây là máy tính xách tay được không nhỉ? Cũng may vì có túi đựng. Túi tote của cô chỉ đựng đóng bản thảo là đã hết cỡ rồi, nhét thêm chiếc máy tính này có khi không đeo nổi vì nặng mất. Dây nguần cũng gắn một cục rõ to, nhìn chung ấn tượng của Mayo là nó rất thô.

“Cháu mượn cái này được không cô?” Mayo hỏi lại lần nữa.

“Được, nhưng không biết nó đã hỏng chưa nữa.”

“Cháu sẽ nhờ chú cháu xem giúp. Nếu nó bị hỏng thì cháu sẽ đem đi sửa, như thế có sao không ạ? Tất nhiên cháu sẽ chịu phí sửa chữa ạ.”

“Thế thì áy náy quá. Nếu cần sửa, cháu cứ nói với cô nhé.”

“Vậy thì đến lúc đó cháu sẽ lại bàn với cô ạ.”

“Cũng được,” bà Kinue nhìn xuống chiếc máy tính. “Cô đã quên khuấy mất thứ này. Không biết trong đó có gì nữa. Tsukumi không vào mạng nên chắc không lưu thứ gì kỳ quặc đâu.”

“Nếu nó còn chạy tốt thì cô xem thử là được mà. Cháu sẽ hỏi cách sử dụng.”

“Vậy thì trăm sự nhờ cháu nhé. Cô thấy háo hức rồi đây.”

“Thế cháu xin phép mượn ạ,” Mayo cất máy tính vào bao đựng.

“Mà này, cháu có tham dự buổi họp lớp ngày mai không?” bà Kinue hỏi.

“Cháu định sẽ tham dự cô ạ. À, nói mới nhớ, cháu nghe bảo việc hoãn không làm lễ tưởng nhớ cho Tsukumi nữa là thế theo nguyện vọng của cô.”

“Ừ,” bà Kinue bèn nở một nụ cười buồn rầu. “Chẳng mấy khi họp lớp, cô muốn các cháu được vui vẻ thật sự. Để dịp khác nhớ đến Naoya là đủ rồi.”

Nghe câu nói đó, trong lòng Mayo bỗng dậy lên những cảm xúc phức tạp.

“Nếu vậy thì, có lẽ cháu cũng không nên đến cô nhỉ? Vì như vậy sẽ khiến mọi người nhớ đến bố cháu mất.”

Bà Kinue liền vội vàng xoa tay.

“Cô nghĩ cháu cứ đến thôi. Trái lại nếu cháu không đến thì những người có mặt ở đó sẽ cảm thấy cắn rứt lương tâm vì nghĩ rằng chỉ bọn mình vui vẻ với nhau cũng được sao. Nếu cháu không ngại thì hãy tham gia cùng các bạn. Đây cũng là lời nhờ của cô.”

Thấy bà Kinue cúi đầu, Mayo cuống quýt cả lên. “Cô đừng làm vậy...”

Bà Kinue bèn ngẩng đầu lên, nói “Hơn nữa...” đoạn tủm tỉm cười.

“Cô muốn cháu tham gia buổi họp lớp. Vì cô dám chắc ở thế giới bên kia, Naoya cũng đang dõi theo. Cháu có nhận ra thằng bé thích cháu không?”

“À, không, chuyện đó...” Mayo vô duyên vô cớ sờ lên tóc.

“Cháu hãy đến dự nhé. Cô nghĩ Naoya đang muốn gặp cháu đấy.”

Thấy bà Kinue nhìn mình với ánh mắt tha thiết, Mayo chợt nhận ra đây không phải lúc để cô ngượng ngùng như một đứa trẻ con. Cô đáp: “Cháu sẽ cân nhắc một cách tích cực về chuyện đó ạ.”

Takeshi lấy máy tính ra khỏi bao đựng, đặt lên bàn và huýt sáo.

“Chú đang muốn chào nó một câu: Mebius đấy à. Đã lâu không gặp, mà có khỏe không?”

Có vẻ như Takeshi biết dòng máy này.

“Nó có chạy không nhỉ?”

“Cháu có biết phim *Người về từ sao Hỏa* không? Bộ phim do Matt Damon thủ vai chính, kể về một phi hành gia bị bỏ lại một mình trên sao Hỏa.”

“Hình như cháu đã nghe ai đó nhắc đến rồi, nhưng cháu chưa xem.”

“Trong phim xuất hiện con tàu thám hiểm sao Hỏa có thật, tên là Mars Pathfinder. Nó hạ cánh trên sao Hỏa vào năm 1997. Nhân vật chính đã đào bới con tàu ra khỏi đồng cát, khởi động nó và thành công trong việc giao tiếp với Trái đất. Mebius được tung ra thị trường cùng thời điểm con tàu Mars Pathfinder hạ cánh. Cho dù nó có chạy được thì chú cũng không lấy gì làm lạ.”

“Nhưng đó là phim khoa học viễn tưởng mà?”

“Nó có tiếng là một bộ phim khoa học viễn tưởng đầy tính thực tế. Dù sao thì trăm nghe không bằng một thấy,” Takeshi bèn cắm dây điện vào ổ, sau đó bật ngu ồn máy tính.

Chỉ lát sau màn hình đã sáng đèn, trên đó hiển thị hình minh họa một dải băng sặc sỡ trên nền xanh đậm cùng chữ *Mebius*.

“Đấy thấy chưa, nó khởi động bình thường rồi này. Chưa kể, may mắn cho chúng ta là nó không đòi mật khẩu. Có vẻ như Tsukumi không dùng chiếc máy tính này cho những chuyện mờ ám.”

“Chắc chú cũng nghe được qua máy nghe trộm rồi, hình như cậu ấy không kết nối mạng.”

“Khoảng đầu những năm 2000 nhỉ? Chuyện mấy đứa học sinh cấp hai dậy thì sớm sưu tầm tranh ảnh video khiêu dâm cũng không có gì lạ nhưng có lẽ bệnh viện hồi đó chưa trang bị đầy đủ Internet.”

Sau khi thao tác một hồi trên bàn phím và bàn di chuột cảm ứng, Takeshi bỗng nhiên thở dài.

“Đúng như mẹ Tsukumi nói. Toàn bộ dữ liệu đã bị xóa sạch. Không còn lưu một tệp nào, thùng rác và hòm thư cũng trống không. Xem ra cậu ta nghĩ đến chuyện ai đó sẽ cần dùng đến máy tính của mình nên mới không cài đặt mật khẩu.”

“Làm thế nào bây giờ? Chú bảo sẽ có cách mà?”

Takeshi bèn khoan tay lại, làm điệu bộ như đang suy nghĩ một chút, đoạn liếc nhìn đồng hồ đeo tay trước khi tắt nguồn máy tính. Chú ấy rút cả dây điện ra khỏi ổ cắm, cho máy tính vào lại bao đựng.

“Chú ra ngoài một lát.”

“Bây giờ ấy ạ?”

“Mới có hơn 7 giờ mà.”

“Chú định đi đâu? Cháu cũng đi cùng luôn.”

“Chú ra chỗ người quen một lát. Cháu không cần đi theo đâu. Thay vào đó, ngẩng đọc đồng hồ này đi,” Takeshi chỉ tay vào túi tote mà Mayo đặt bên cạnh. Ở đó lộ ra một xấp các bài văn của Tsukumi Naoya.

“Đọc cái này rồi sao hả chú?”

“Thấy bài nào ấn tượng thì bảo chú.”

“Ấn tượng như thế nào cơ ạ?”

“Cái đó phải đọc mới biết được chứ. Gặp bài nào khiến cháu ngạc nhiên hay cảm kích thì nhất sẵn ra.”

“Trời,” Mayo nhăn mặt. “Yêu cầu trừu tượng thế.”

“Đừng có suốt ngày cần nhân nữa, mau về phòng đọc đi,” Takeshi liền đứng dậy, lấy áo khoác ra khỏi tủ. “À, phải rồi. Cháu gọi điện cho Kakitani đi. Chắc chắn bọn họ đã tiếp cận được một vài người trong số các bạn của cháu rồi. Thử hỏi xem họ đã xác nhận được chứng cứ ngoại phạm của những ai rồi.”

“Thế cũng được, nhưng không biết họ có chịu nói thật không nữa. Cháu có linh cảm họ sẽ lý do lý tráu để chống chế.”

“Nếu cảm thấy họ đang lừa gạt mình thì cháu hãy dọa họ là ‘Các anh mà không nói thì đến buổi họp lớp ngày mai tôi sẽ hỏi chứng cứ ngoại phạm của từng người một.’”

Câu thoại này vào miệng người bình thường nghe chỉ giống như lời nói đùa, nhưng vào miệng ông chú này thì sẽ thành thật, chắc cảnh sát phải khiếp vía.

“Cháu không tự tin lắm nhưng cháu sẽ thử. Mà bữa tối nay chú định tính sao?”

“Chú ăn bữa thứ gì đó là xong. Chắc chú sẽ về muộn đấy. Khi nào đọc xong mấy bài văn kia thì mang sang phòng này cho chú.” Takeshi ném chìa khoá phòng cho Mayo.

Vừa về đến phòng mình, Mayo đã nhanh chóng gọi điện cho Kakitani. Không biết có phải vì đoán được mục đích Mayo gọi điện hay không mà giọng anh ta khi nói câu “Cảm ơn vì chuyện hôm qua,” lại có vẻ cảnh giác.

“Tôi xin lỗi vì quấy rầy lúc anh đang bận. Chú tôi bảo gọi thử cho anh để hỏi xem các anh đã xác nhận được chứng cứ ngoại phạm của các bạn tôi hay chưa.” Tạm thời Mayo đổ luôn trách nhiệm lên đầu Takeshi.

“Về chuyện đó, hiện chúng tôi vẫn đang trong quá trình đi điều tra, giai đoạn này chúng tôi vẫn chưa thể nói rõ được đi đâu gì.” Kakitani lảng tránh đúng như Mayo đã dự đoán.

“Anh có thể tiết lộ cho tôi những thông tin mà các anh đã biết đến thời điểm hiện tại không? Ngày mai là đến buổi họp lớp rồi. Tôi không biết phải cư xử với mọi người như thế nào đây.”

“À... ra vậy. Thế cô đợi tôi một lát nhé.”

Những tạp âm phía sau Kakitani mà Mayo nghe được qua điện thoại đã tắt hẳn. Có vẻ như anh ta đã di chuyển ra chỗ khác.

“Xem nào, nói về những người mà chúng tôi đã xác nhận được hành tung vào đêm ngày 6 tháng 3 thì đầu tiên phải kể đến anh Haraguchi Kouhei. Chính là người đã phát hiện thi thể của bố cô.”

Mayo chẳng mấy may nghi ngờ Haraguchi một chút nào. Nghĩ đến việc Kakitani định dùng chuyện này để đánh trống lảng khiến cô bức bối thực sự.

“Ngoài ra còn ai nữa?” Cô đành giọng.

“Ngoài ra còn có anh Numakawa nữa. Hình như anh ấy đã làm việc tại quán của mình.”

Đó lại là một cái tên không có gì để bàn. Khởi c ần nói Mayo cũng biết. “Còn nữa không?”

“Chúng tôi cũng đã xác nhận được bằng chứng ngoại phạm của anh Kashiwagi. Có vẻ như tối hôm đó anh ấy đã ăn uống cùng với các đ ồng nghiệp.”

Kakitani đã nói vậy thì xem chừng cảnh sát đã xác minh được r ồi. “Còn ai nữa không? Kugimiya chẳng hạn.”

“Anh Kugimiya... ấy à? Ừm thì, cũng hơi mơ hồ. Nếu hỏi anh ấy có chứng cứ ngoại phạm hay không thì nhiều khả năng là có,” bỗng nhiên Kakitani nói năng nhất gừng. Mayo có cảm giác chắc nịch rằng anh ta đang tìm cách chống chế.

“Anh nói rõ ra xem nào. Nếu bây giờ anh không nói thì tôi sẽ trực tiếp hỏi cậu ấy.”

Mayo cứ định ninh Kakitani sẽ cuống quýt lên, song phản ứng của anh ta lại khác.

“Ừ...m, có khi cô nên làm vậy thì hơn. Dù sao thì chuyện đó cũng liên quan đến đời sống riêng tư của anh ấy mà.”

“Riêng tư như thế nào? Anh cho tôi biết đi, tôi sẽ không nói với ai đâu.”

Ở đ ầu dây bên kia, Kakitani bật ra những tiếng âm ừ. Xem ra anh ta đang khá bối rối.

“Thực ra, ban đầu anh ấy nói là đã ở nhà bố mẹ đẻ. Có đi ều, chỗ anh ấy ngủ lại không phải nhà chính mà là nhà phụ xây trong vườn, thế nên không có ai làm chứng. Vì vậy, thời điểm đó, anh Kugimiya không có chứng cứ ngoại phạm. Nhưng chúng tôi đã xác minh được sau đó anh ấy đã ở cùng một người.”

“Một người... Có phải là Kokori... à Kokonoe không?”

“À không, chuyện đó không phải do tôi nói ra đâu nhé.”

Xem ra đúng là Kokonoe Ririka r ồi.

“Vậy nghĩa là các anh đã xác minh được bằng chứng ngoại phạm của cậu ấy r ồi à? Nói là ở cùng nhưng cũng có thể chỉ là họ đã bàn trước với nhau để khai cho khớp thôi mà.”

“Thì đúng là như vậy, khổ nỗi họ lại gặp nhau ở cái chỗ đó. Trời ạ, khó xử quá đi mất. Cô Mayo này, tôi tiết lộ cho cô đến mức này chẳng qua vì cô là con gái của thầy Kamio đấy. Bình thường chúng tôi sẽ không bép xép những bí mật trong quá trình đi điều tra như thế này đâu.”

“Tôi hiểu mà. Cảm ơn anh,” Mayo nói rất nhanh. “Thế, địa điểm đó là ở đâu?”

“Thì tôi đã bảo là không thể nói ra được rồi mà. Xin cô hãy tha cho tôi đi.”

“Chỉ cần gợi ý thôi cũng được.”

“Mệt thật. Để xem nào, chỗ đó cách thị trấn này khoảng ba mươi phút chạy ô tô. Nếu đi đường cao tốc thì mất độ hai mươi phút. Người đó có xe riêng nên hình như đã tự mình lái tới đó. Nghe nói anh Kugimiya cũng ngồi cùng trên chiếc xe ấy. Sau khi đến nơi, họ đã nán lại khoảng hai tiếng đồng hồ trước khi quay trở về. Người đó đã cho chúng tôi kiểm tra thông tin định vị trên điện thoại di động, vì vậy tôi nghĩ là không nhầm được đâu. Sau khi nghe chuyện ấy, chúng tôi đã xác nhận lại với anh Kugimiya và anh ấy cũng đã thừa nhận. Dĩ nhiên cũng có khả năng một người khác cần theo điện thoại lên xe, nhưng chúng tôi chỉ cần kiểm tra camera giám sát là hai năm rõ mười ngay thôi, bởi vậy chúng tôi cho rằng có thể tin tưởng lời khai này.”

“Hai tiếng chạy ô tô trên đường cao tốc... Là chỗ nào được nhỉ?”

“Tôi xin cô, đừng suy nghĩ quá nhiều về chuyện đó,” Kakitani nói như thể đang khấn cầu.

“Ngoài ra không còn ai có chứng cứ ngoại phạm nữa sao?”

“Tính đến hiện tại là vậy. Cũng có người khai là đã ở nhà, nhưng chúng tôi khó mà xác nhận được.”

Chắc anh ta đang nói đến Momoko, Mayo trộm nghĩ.

“Trong trường hợp đó, các anh không thể kiểm tra qua thông tin định vị trên điện thoại à?”

“Nếu ở nhà, cho dù bản thân mình không có mặt thì chỉ cần để điện thoại trong phòng là được thôi. Dù sao chúng tôi cũng sẽ yêu cầu họ cho kiểm tra.”

Anh ta nói cũng đúng, Mayo hài lòng với câu trả lời.

“Vớ những người đã di chuyển đến một địa điểm nào đó, các anh có thể xác nhận bằng chứng ngoại phạm qua thông tin định vị nhỉ?”

“Đúng vậy, nhưng không phải tất cả mọi người đều hợp tác.”

“Thế có nghĩa là?”

“Cũng có người lôi vẩn đề riêng tư ra làm lá chắn để từ chối cho chúng tôi xem điện thoại. Ngay cả khi chúng tôi khẳng định sẽ không xem những dữ liệu khác, chỉ kiểm tra thông tin định vị ngay trước mặt người đó thôi thì họ cũng không chịu chấp nhận cho. Chúng tôi chỉ cần xin lệnh khám xét là được nhưng nếu không có lý do tương xứng thì e là khó.”

“Có lẽ vậy,” Mayo đồng ý. Ngay chính cô cũng cảm thấy không thoải mái với việc bị cảnh sát sờ vào điện thoại của mình.

“Tình hình hiện tại là như vậy. Khi này tôi cũng nói r ồi đấy, chính vì cô hỏi nên tôi mới bộc bạch đến mức này. Chứ bình thường không đời nào tôi tiết lộ nhiều như thế đâu.”

“Cảm ơn anh. Tôi xin bày tỏ lòng biết ơn thay cho người cha quá cố của mình,” Mayo nói bằng giọng lịch sự, đoạn kết thúc cuộc gọi.

Mayo quyết định dùng bữa tối ở nhà ăn. Cô định tu ần sau đi làm trở lại nên ngày mai sẽ trả phòng. Bữa sáng mai sẽ là bữa ăn cuối cùng của cô ở nơi này.

Lúc đến nhà ăn, Mayo thấy đông khách hơn mấy hôm trước một chút. Quả nhiên đến thứ Bảy, lượng khách du lịch cũng nhiều lên. Nhân viên lễ quán nom tràn tr ề sức sống, không hiểu sao Mayo lại thấy vui.

Mayo ngồi vào chiếc bàn trong góc, thế r ồi trong lúc vừa ăn suất tempura vừa ngắm nhìn xung quanh, cô bỗng thấy là lạ. Có gì đó khác mọi khi. Cuối cùng Mayo cũng nhận ra. Tấm poster *Ngôi nhà mé cung đảo* dán trên tường đã biến mất.

Thấy bà chủ tình cờ đi ngang qua, Mayo bèn hỏi về chuyện đó.

“Tôi nghĩ đã đến lúc phải gỡ nó ra r ồi,” bà chủ nói, đoạn nheo mắt cười. “Luyện tiếc mãi những chuyện đã qua cũng chẳng để làm gì, vả lại thị trấn

này vẫn còn nhiều thứ hay ho khác mà.”

“Đúng vậy thật,” Mayo gật đầu. Cô có cảm giác kể từ khi đến thị trấn này, đây là lần đầu tiên cô được nghe một câu nói hùng hồn như vậy.

“Cô ng ỡ ăn thông thả nhé,” bà chủ nói r ỡ bỏ đi chỗ khác.

Đúng lúc Mayo trở lại với bữa ăn của mình thì có một cặp đôi ng ỡ xuống bàn bên cạnh. Tóc cả hai đều đã bạc, trông họ giống một cặp vợ chồng. Vừa ng ỡ xuống người đàn ông đã khơi mào câu chuyện về quán mì soba. Ông ta nói muốn đến thử quán mì soba mà những người am hiểu đầu biết đến, quán đó nằm gần rừng trúc vốn là một danh lam thắng cảnh ở vùng này. Nghe vậy, người phụ nữ có vẻ là vợ ông ta liền hưởng ứng: “Vậy là quyết định được bữa trưa ngày mai r ỡ ông nhỉ?”

Rừng trúc và quán mì soba à?...

Phải r ỡ, ngay cả một thị trấn không tên cũng có những thứ đáng để tự hào.

Sau khi ăn xong, Mayo quay trở về phòng, bắt đầu đọc các bài văn của Tsukumi Naoya. Có mười hai bài tất cả. Cậu ấy đã viết bảy bài năm lớp 7 và năm bài năm lớp 8. Bài văn “Người mà em kính trọng” được viết năm lớp 8.

Về chủ đề có bài được quy định trước và cũng có bài viết theo chủ đề tự do. Mấy bài kiểu như “Gia đình em”, “Kỷ niệm trong kỳ nghỉ hè” hay “Những đi ều em mong muốn ở nhà trường” có lẽ thuộc vào loại thứ nhất. Còn những bài như “Chạy, tấn công, phòng thủ!” với nội dung ca tụng Ichiro – một thành viên của tổ chức bóng chày chuyên nghiệp, hay bài “Network” giới thiệu về triển vọng của mạng Internet xem ra là các bài viết về chủ đề tự do. Không biết bài “Kể về người bạn của em” thuộc loại nào nhỉ? Mayo đọc thử, y như rằng bài đó viết về Kugimiya Katsuki. Cô không khỏi xúc động khi đọc đến câu “Em thật hạnh phúc vì đã gặp được một người bạn đúng nghĩa.”

Một lần nữa, Mayo phải công nhận Tsukumi Naoya viết văn rất hay. Nhiều học sinh trong đó có Mayo chỉ chăm chăm vào việc lấp kín các ô

vuông trong tờ giấy tập làm văn, coi nội dung là thứ yếu, chẳng mảy may nghĩ đến chuyện làm sao để cuốn hút người đọc. Nhưng các bài văn của Tsukumi đều có lập trường rõ ràng, Mayo có thể cảm nhận được đi đâu mà cậu ấy muốn truyền tải tới người đọc. Không những thế, cậu ấy còn viết rất hàm súc chứ không hề rườm rà.

Ngẫm ra thì lần nào Mayo đến thăm cũng thấy Tsukumi để sách trong phòng bệnh. Cô còn nhớ Tsukumi từng nói mình rất thích đọc sách. Có đi đâu hai đứa không đề cập gì đến chuyện Tsukumi thích đọc thể loại sách nào, cuốn sách yêu thích nhất của cậu ấy là cuốn gì. Mayo một lần nữa nhận ra lúc ở trong phòng bệnh, cô chỉ toàn nói về bản thân mình. Đã thế, phần lớn lại là than thở chứ không phải kể về mấy chuyện vui vẻ ở trường. Vẫn là những bất bình, bất mãn muôn thuở, cô cảm thấy gò bó khi bố là giáo viên dạy ở trường mình. Không hiểu sao Tsukumi lại có thể bầu bạn với cô.

Mayo cẩn thận nghiền ngẫm từng bài văn, cô mất gần hai tiếng để đọc hết mười hai bài. Mắt cô đã mỏi, vai cũng ê ẩm. Cô bèn đứng dậy. Cô muốn ngâm mình trong suối nước nóng để thay đổi tâm trạng. Thị trấn này có cả suối nước nóng. Đấy nhé, chẳng phải ngoài *Mê cung ảo* ra thì nơi này cũng có vô khối điểm hút khách hay sao?

Mayo vừa thư thả ngâm mình trong suối nước nóng, vừa ngẫm lại những sự kiện trong một tuần qua. Một chuỗi sự kiện bất ngờ liên tiếp xảy ra khiến cô không khỏi chật vật khi sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Cô cảm tưởng cái ngày cô cùng Kenta đến trung tâm tổ chức tiệc cưới đã lùi xa vào quá khứ. Hôm đó là Chủ nhật, nghĩa là đến mai mới được tròn một tuần.

Đột nhiên Mayo tự hỏi không biết bây giờ là mấy giờ. Bố cô bị sát hại vào thứ Bảy tuần trước. Takeshi nói thời gian hung thủ ra tay là vào khoảng 11 giờ đêm. Chẳng phải cũng đúng tầm giờ này hay sao?

Giờ này tuần trước, không biết bố cô đang suy nghĩ về đi đâu gì nhỉ? Có lẽ đúng như Takeshi nói, ông đã trần trở nghĩ cách để Momoko và Ikenaga Ryosuke được hạnh phúc. Có nằm mơ ông cũng không dám nghĩ chỉ một lát nữa thôi mình sẽ bị kẻ nào đó giết chết...

Mayo chợt nhận ra thứ gì đó đang lăn dài trên má. Cô không biết đấy là nước mắt hay mồ hôi, hay giọt gì đó từ trên trần nhà rơi xuống.

Sau khi trở về phòng, Mayo ngồi đọc lại các bài văn của Tsukumi thêm một lần nữa. Takeshi đã dặn cô nếu gặp bài nào ấn tượng thì bảo chú ấy, song đó thật là một yêu cầu khó thực hiện. Bài nào cũng viết rất tốt và đầy ấn tượng. Nói một cách đơn giản thì sẽ là tất cả các bài.

Mayo bèn ôm những bài văn đó ra khỏi phòng, trong khi đầu óc vẫn còn rối ren. Đến phòng của Takeshi, cô thấy cửa không khóa. Phải chăng nhân viên của lễ quán đã vào trải nệm rồi cứ thế đi ra mà không khóa cửa?

Bên trong phòng tối om. Lúc bật công tắc trên tường, Mayo suýt chút nữa thì hét lên. Vì Takeshi đang ngồi khoanh chân ở chính giữa phòng.

“Giật cả mình. Chú đã về rồi à?”

“Chú vừa về xong,” Takeshi đáp, mắt vẫn đang nhắm tịt.

“Chú vào phòng bằng cách nào thế? Cháu đã khóa cửa rồi cơ mà.”

“Ba cái chuyện đó, kiểu gì chẳng có cách.”

Xem ra Takeshi còn có kỹ năng của một thợ khóa. Rốt cuộc ông chú này thuộc thể loại người gì vậy?

“Kể cả thế thì chú cũng phải bật đèn lên chứ?”

“Lúc suy nghĩ thì không cần ánh sáng,” Takeshi mở mắt ra, quay mặt về phía Mayo. “Cháu đọc mấy bài văn đó chưa?”

“Cháu đọc rồi. Cậu ấy viết hay lắm, cháu phải phục sát đất,” Mayo bèn ngồi xuống.

“Chỉ phục thôi hả? Không có bài nào khiến cháu kinh ngạc sao?”

“Kinh ngạc... thì chắc không có bài nào.”

“Vậy à? Chú cũng muốn đọc thử, cháu để ở kia cho chú.”

Mayo liền đặt xấp giấy lên bàn. “Chiếc máy tính đó sao rồi chú?”

“Chú đã khôi phục dữ liệu và đang để ở một chỗ khác.”

“Chú khôi phục được rồi ạ. Nó đang ở đâu vậy?”

“Chú không thể nói được.”

“Sao lại thế?” Mayo dẫu hỏi.

Takeshi khẽ nhún mày. “Vì chú đoán là cháu sẽ muốn xem.”

“Cháu muốn xem mà. Sao chú lại không cho cháu xem?”

“Trước sau gì chú cũng cho cháu xem. Giờ vẫn còn quá sớm.”

“Gì vậy? Chú lại quan trọng hóa vấn đề đấy à?”

“Đây là vì có rất nhiều chuyện chú phải tính đến. Khoan nói chuyện đó, cháu đã gọi cho Kakitani chưa?”

“R ấ a.”

“Kết quả thế nào?”

“Tuy có phần miễn cưỡng nhưng cháu nghĩ anh ta đã cung cấp thông tin khá đầy đủ.”

Mayo kể lại nguyên văn những gì nghe được từ Kakitani.

“Cháu ngạc nhiên ở chỗ Kokorika và Kugimiya đã ở cùng nhau. Lại còn là tối thứ Bảy nữa chứ. Họ đã đến một nơi cách thị trấn này khoảng ba mươi phút chạy ô tô và nán lại đó độ hai tiếng. Không biết chỗ đó có phải là khách sạn không nhỉ? Khéo còn là khách sạn tình yêu ấy chứ.”

“Nghĩ theo hướng đó có vẻ hợp lý.”

“Bất ngờ thật chú nhỉ? Quả nhiên hai người đó là một cặp. Nobita cũng khá ra phết. Hay đây là chiêu trò đổi tình lấy tiền của Kokorika, kẻ giả mạo Shizuka nhỉ?”

Takeshi không hùa theo câu chuyện của Mayo mà lại hỏi: “Kakitani không nói gì đến bằng chứng ngoại phạm của Makihara sao?”

“Anh ta không nói. Thế nên cháu nghĩ là họ chưa xác nhận được.”

“Makihara có vợ chưa?”

“Chưa, chắc chắn cậu ta vẫn còn độc thân. Cháu nhớ đã từng nghe Momoko nói vậy. Chuyện đó thì sao hả chú?”

Song, Takeshi không đáp mà lại nhắm mắt, khoanh tay. R ấ cứ thế ng ấ yên, không động đậy.

“Chú,” Mayo gọi. Một lát sau, cuối cùng Takeshi cũng mở mắt ra. Đã thế, chú ấy còn nhoèn miệng, bật ra một điệu cười ghê rợn.

“Ra vậy, ra vậy. Thì ra là như vậy. Vậy là tất cả mọi chuyện đều xâu chuỗi với nhau.”

“Chuyện gì cơ? Nghe ghê quá. Chú biết được gì r ấ a? Nói cho cháu đi.”

“Không cần cháu bảo chú cũng sẽ nói. Tuy nhiên...” Takeshi gỡ hai cánh tay xuống, xòe rộng bàn tay ra. “Cho đến giờ đây, cháu hãy đợi thêm một chút nữa đi.”

Giữa trưa ngày Chủ nhật...

Lúc đến địa điểm được chỉ dẫn trên bản đồ, Mayo thấy ở đó có một nhà hàng khiến cô chực thốt lên: “Từ khi nào thị trấn này có một quán ăn sang trọng đến thế nhỉ?” Đó là một tòa nhà được xây trên những thanh gỗ ghép lại với nhau một cách đơn giản, khiến người ta có cảm giác như đang ở nước ngoài. Đúng như Momoko nói, nhà hàng này có cả không gian mở. Bên ngoài hiển thị dòng chữ *Đã đặt trước*.

Vừa bước vào quán, Mayo thấy một chiếc bàn dài ngay bên cạnh, Momoko đang đứng tiếp đón.

“Cậu lại làm nhiệm vụ tiếp đón nữa à? Hết lễ canh linh cữu, lễ đưa tang rồi lại đến họp lớp. Vất vả cho cậu quá.”

“Thật đấy. Không biết có chỗ nào thuê tờ làm lễ tân không ta,” Momoko bông đùa, song không biết có phải vì chuyện hôm qua không mà nom cô ấy có vẻ hơi ngượng ngùng. Liệu có phải sau đó Momoko và Ikenaga Ryosuke đã nói chuyện với nhau qua màn hình không nhỉ?

Sau khi sát khuẩn tay xong, Mayo nhận lấy sơ đồ chỗ ngồi. Quả nhiên không phải tiệc đứng mà mọi người sẽ ngồi vào bàn. Bên trong nhà hàng rất rộng, ghế được bố trí cách nhau một khoảng thênh thang. Ngoài ra, giữa bàn còn đặt một tấm chắn làm bằng nhựa trong suốt ngăn cách với ghế đối diện. Chắc là để ngăn giọt bắn.

Mayo đang tìm chỗ ngồi thì nghe các bạn gọi tên mình. Xem ra mọi người đều biết chuyện bố cô vừa mất, họ chia buồn với cô. Không hề có sự sáo rỗng trong những lời động viên: “Tớ cầu mong vụ án sẽ sớm được phá giải”, “Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe đấy”. Ngay cả câu “Nếu tớ có thể giúp được gì cho cậu thì cứ gọi cho tớ nhé,” mà một người bạn nói khi đưa danh thiếp cho cô cũng không chỉ đơn thuần là lời nói chót lưỡi đầu môi.

Một người bạn có tên Suzuki đến chào hỏi Mayo. Có vẻ như cậu ta đã được giao nhiệm vụ chủ trì buổi họp lớp hôm nay.

“Bọn mình sẽ được phát sâm-panh, nhưng vì chuyện của thầy Kamio nên tớ nghĩ nâng cốc thì không hay lắm. Vì thế chúng mình sẽ mặc niệm khoảng mười giây thôi rồi uống, cậu thấy thế nào?”

“Tớ thấy ổn. Tùy các cậu đấy. Nhưng sau đó thì các cậu cứ tiến hành như bình thường, không phải giữ ý quá đâu.”

“Tớ hiểu rồi. Cảm ơn cậu,” Suzuki rời đi với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Nghe những câu nói ấm áp của các bạn, Mayo chợt nghĩ hồi cấp hai cô đã ghét cay ghét đắng chuyện có bố là thầy giáo, song đáng ra cô nên cảm thấy tự hào hơn nữa về người bố được nhiều học sinh yêu quý mới phải.

Mayo cũng nhắc thấy đây đó bóng dáng đám bạn đã đến dự lễ canh linh cữu và lễ đưa tang bố cô. Nhìn thấy Haraguchi trong bộ com-lê, Mayo bèn chủ động lại gần, bắt chuyện.

“Có chuyện này tớ muốn nhờ cậu, liệu cậu có thể giúp tớ không?”

“Được chứ. Tớ phải làm gì?”

“Tớ muốn đáp lễ những bạn đã đến thắp nhang cho bố tớ. Sau khi ăn uống ở đây xong, cả lớp sẽ về thăm trường đúng không?”

“Hình như thế. Thấy bảo mọi người muốn xem ngôi trường trong hồi ức giờ thế nào và chụp ảnh kỷ niệm nữa.”

“Sau đấy, tớ muốn các cậu đừng về vội mà nán lại một chút thôi. Cậu ở lại được chứ?”

“Tớ thì không thành vấn đề, nhưng đáp lễ gì chứ, tớ nghĩ cậu không phải câu nệ như thế đâu. Mọi người, trong đó có tớ cũng đâu bỏ vào phong bì nhiều nhận gì cho cam, đúng không nào?”

“Không phải tớ mà là chú tớ muốn cảm ơn các cậu.”

“Chú cậu là cái người hay ho đấy à?Ồ, thật vậy ư?” Nét mặt Haraguchi thoáng hiện lên vẻ hiếu kỳ.

“Chuyện là như vậy, cậu ở lại nhé?”

“Tớ hiểu rồi. Tớ cũng sẽ nhắn trước với các bạn khác.”

“Được vậy thì may quá.”

“Ừ, chuyện nhỏ ấy mà.”

Nhìn theo bóng lưng Haraguchi đang đi xa dần, Mayo chợt thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta không tỏ ra nghi ngờ một chút nào.

Đương nhiên, việc giữ các bạn nán lại trường là yêu cầu của Takeshi. Có đi đâu, sau đây thế nào thì Mayo không biết. Rốt cuộc chú ấy định làm gì nhỉ?

Chỉ lát sau, tất cả mọi người đã ngã vào chỗ của mình. Số lượng cũng phải gần ba mươi người. Vốn dĩ đó là một ngôi trường nhỏ, mỗi khối chỉ có hai lớp nên xem ra chường này đã là khá đông đủ rồi.

Người chủ trì buổi lễ Suzuki xuất hiện trong chiếc khẩu trang. Cậu ta cầm micro trên tay phải nhưng lại giơ tay trái lên trước. Bàn tay ấy đang cầm một tấm pano lớn trên đó có ghi dòng chữ *Vui lòng không nói to*. Có vẻ như đây là biện pháp để phòng dịch Corona. Những tiếng cười chỉ rộ lên một chút.

Suzuki bèn hạ tấm pano xuống rồi đưa micro lên gần miệng. Cậu ta nói “Xin chào các bạn,” bằng một giọng khiêm tốn. “Chào,” một vài người khẽ khàng đáp lại.

“Đúng rồi, đúng rồi. Đang giữa thời cuộc này, các cậu vui lòng vặn volume t âm đó thôi. Chắc cũng có nhiều bạn lâu rồi mới gặp lại nhau, cũng muốn trò chuyện rôm rả, nhưng hôm nay mong các cậu kiềm chế giúp tớ,” quả nhiên Suzuki ăn nói rất khéo, xứng đáng là người đảm nhận vai trò chủ trì.

Đồ uống được mang tới từng bàn. Trước mặt Mayo là một chai sâm-panh cỡ nhỏ và một ly thủy tinh. Chiếc ly đã được bọc lại. Xem ra để tránh lây lan bệnh thì mọi người sẽ phải tự rót rượu cho mình.

Suzuki giải thích với cả lớp chuyện bỏ qua màn nâng cốc mà cậu ta đã bàn với Mayo khi nãy. Chẳng có lý gì mọi người lại phản đối, sau khi mặc niệm, tất cả đều lặng lẽ đưa đồ uống lên miệng.

Thức ăn cũng được bưng ra. Suzuki lại bắt đầu giải thích. Tiếp theo sẽ có ba cựu giáo viên, vốn là những vị ân sư từ thời mọi người còn theo học ở trường sẽ lên phát biểu, tuy nhiên mọi người có thể vừa ăn vừa nghe cũng được. Lý do là vì nếu mọi người ăn xong sớm thì sẽ có thể đeo khẩu trang và sau đó thoải mái tán gẫu. Các thầy cũng đã đồng ý với việc này.

Phải đến khi nghe các thầy phát biểu, Mayo mới thấm thía, thật may vì họ đã làm theo cách này. Bởi phần phát biểu của mấy thầy giáo già bài nào bài nấy đều dài lê thê, nếu chỉ ngồi nghe không thôi chắc cô sẽ thấy chán ốm và khổ sở lắm. Chưa kể, phần lớn nội dung bài phát biểu là kể lại

những kỷ niệm của bản thân các thầy, báo cáo tình hình hiện tại đan xen với những câu chuyện khoe khoang, trong khi chủ đề liên quan đến khóa 42 của lớp Mayo thì lại vô cùng nghèo nàn. Mặc dù vậy, cả ba đều nhắc đến thành công của Kugimiya Katsuki. Họ nói những câu đại ý là cảm thấy tự hào khi trong số những học sinh đã ra trường lại có người gặt hái được thành tích lớn đến vậy. Tuy nhiên có vẻ như cả ba đều không tường tận lắm chuyện Kugimiya đã vẽ một tác phẩm như thế nào.

Vì đây cũng là một bữa trưa nhẹ nhàng nên khi bài phát biểu của cả ba cựu giáo viên kết thúc, rất nhiều người cũng đã ăn xong. Đúng như dự định, sau đó mọi người đeo khẩu trang vào và bắt đầu tám chuyện.

Mayo tránh nói chuyện với đám bạn đã đến dự lễ canh linh cữu và lễ đưa tang của bố cô, thay vào đó cô trò chuyện với những bạn đã lâu lắm rồi mới gặp lại. Trong số đó cũng có những người phải nói là hơi vô duyên khi hỏi han về vụ án, song Mayo cũng đã lảng tránh rất khéo.

Cuối cùng, Suzuki thông báo sắp sửa hết giờ sử dụng nhà hàng.

“Tớ nghĩ các cậu vẫn còn rất nhiều chuyện muốn nói. Tiếp theo chúng mình sẽ quay về ngôi trường xưa. Tớ đã xin phép trường để bọn mình được vào trong và cũng đã thuê xe bus phục vụ việc di chuyển của lớp mình. Sao chúng mình không vừa ngắm nghía ngôi trường thân thương vừa rôm rả ôn lại chuyện cũ nhỉ?”

Suzuki vui vẻ hô hào, song phản ứng của những người tham gia lại có phần hơi hợt. Đi tăng hai ở trường cấp hai thì làm sao mà trò chuyện rôm rả được. Nhưng vì đã có sẵn xe bus rồi nên mọi người đều lên xe.

Về đến trường, cả lớp đi một vòng quanh những địa điểm thân thuộc, bắt đầu từ nhà thể chất, rồi đến phòng giáo viên, phòng âm nhạc, phòng y tế. Dẫn đường là hai cô bé hiện đang học lớp 8. Xem ra chúng đã được ai đó nhờ đến trường để phục vụ cho buổi hôm nay, kể cũng tội vì đúng vào ngày Chủ nhật. Dù vậy, hai đứa không hề tỏ ra khó chịu mà vẫn rất nhiệt tình thuyết trình về cơ sở vật chất, trang thiết bị hiện tại của nhà trường.

Đi đầu khiến Mayo kinh ngạc khi bước chân vào một lớp học chính là bên cạnh bục giảng có đặt một màn hình lớn. Theo lời cô bé hướng dẫn viên thì nó có thể quay cận cảnh màn hình máy tính mà giáo viên đang thao tác. Một nơi quê mùa như thế này mà việc ứng dụng công nghệ thông tin trong giáo dục cũng đã phát triển đến một mức độ nhất định rồi.

Trong lúc Mayo đi trên hành lang thì nghe Kokonoe Ririka gọi: “Kamio này.” Như thường lệ, Kugimiya đang đứng ngay cạnh cô ta.

“Tôi nghe từ Haraguchi là cậu muốn mọi người nán lại trường sau khi thăm thú xong, cậu có thể nói rõ hơn được không?” Câu từ nghe thì lịch sự nhưng giọng nói lại rất gai góc.

“Chú tôi bảo muốn cảm ơn mọi người vì đã đến dự lễ canh linh cữu và lễ đưa tang bố tôi. Thực ra tôi cũng không biết chú ấy định làm gì.”

Kokonoe Ririka khẽ chau mày.

“Thú thực tôi và Katsuki không muốn ở lại cho lắm. Cậu xem, rất có thể bọn Kashiwagi sẽ lại bám rịt lấy chúng tôi, đúng không? Lúc ở nhà hàng cũng thế, tôi biết bọn họ đang cố tìm mọi cách để tiếp cận chúng tôi. Chỉ vì Katsuki nói muốn có mặt trong lễ tưởng nhớ Tsukumi nên tôi mới quyết định tham gia, nhưng cuối cùng lễ tưởng niệm lại bị tạm hoãn, thậm chí tôi còn đang nghĩ biết thế chẳng đến cho r ấ.”

“Làm người quản lý cho Kugimiya lắm chuyện mệt đầu thật đấy nhỉ,” Câu nói của Mayo nghe có phần mỉa mai mặc dù cô không định như vậy.

Y như rằng, Kokonoe Ririka li ền rướn cả hai bên chân mày lên.

“Tôi đánh giá rất cao *Mê cung những bộ não ảo*, bởi vậy tôi chỉ không muốn nó bị sử dụng vào những thương vụ rẻ tiền. Tôi đang cố gắng tìm kiếm một dự án xứng tầm với tác phẩm.”

“Tôi hiểu. Nhưng chú tôi bảo bằng mọi giá phải... Sẽ không mất nhiều thời gian như thế đâu, vì vậy các cậu nán lại một chút đi mà,” Mayo chấp hai tay trước mặt.

Kokonoe Ririka bèn cố tình thở dài thườn thượt, giục Kugimiya “Mình đi thôi,” r ấ cứ thế cất bước.

Cả lớp chụp ảnh kỷ niệm trong một phòng học có bậc thang, vậy là kết thúc buổi họp lớp. Suzuki nhắc mọi người ra khỏi trường trước 5 giờ chiều vì trường sẽ đóng cổng vào giờ đó. Bây giờ đang là 4 giờ hơn.

Mayo bèn gọi điện cho Takeshi.

“Vừa xong r ấ chú ạ.”

“Tốt. Vậy cháu tập trung các bạn ở phòng học lớp 9A ngay bây giờ đi.”

“Cháu biết r ấ.”

Mayo bèn nói lại như vậy với Kashiwagi, Makihara, Kugimiya và Kokonoe, những người còn đang nán lại với bộ mặt nom có vẻ hơi hồ nghi.

“Này Kamio, rốt cuộc chú cậu định làm gì thế?” Kashiwagi hỏi.

“Tớ không rõ. Đến đó khắc biết thôi.”

Phòng học lớp 9A nằm trên tầng ba của khu giảng đường. Cả bọn nối đuôi nhau leo lên bậc cầu thang.

Vào đến phòng học, Mayo thấy tối, bèn bật đèn lên. Không có gì đặc biệt khác thường.

Mỗi người ngó vào một chỗ tùy ý cách xa nhau. Riêng Kashiwagi đặt mông lên chiếc bàn ở hàng đầu. Mayo đứng bên cạnh bục giảng, chờ đến khi Takeshi xuất đầu lộ diện.

“Lâu thế. Cậu định bắt bọn này chờ đến bao giờ?” Kashiwagi vừa nhìn đồng hồ đeo tay vừa sốt ruột nói.

Ngay sau đó. Họ nghe thấy tiếng chuông phát ra từ chiếc loa ở phía trên tấm bảng. Kính coong, kính coong, giai điệu thân thuộc vang lên.

“Gì vậy, gì vậy,” ngay sau khi ai đó thốt lên, cánh cửa phía trước liền mở toang. Tất cả đều hướng ánh mắt về phía đó. Trông thấy nhân vật vừa bước vào phòng học, Mayo suýt chút nữa thì hét toáng lên. Mà không, trên thực tế cũng đã có vài người kêu lên kinh ngạc. Người xuất hiện chính là ông Kamio Eiichi, tức là bố của Mayo.

Dĩ nhiên đó không phải ông Eiichi thật. Mà là Takeshi cải trang

Song, dáng đứng của người đàn ông có mái tóc hoa râm đang kẹp thứ gì đó trông như cặp đũa tài liệu dưới nách, tấm lưng hơi gù, chiếc cổ hơi lệch về bên trái, đích thị đầu thuộc về ông Eiichi. Hồi ông Eiichi còn trong nghề, Mayo đã thấy ông mặc bộ com-lê họa tiết kẻ xương cá màu olive đó không biết bao nhiêu lần rồi.

Người đàn ông ấy đang tiến về phía bục giảng. Cả dáng đi lẫn nhịp chân bước đầu y chang ông Eiichi. Người đó đeo cặp kính gọng tròn đã làm nên thương hiệu nhận diện của ông Eiichi, đã thế còn đeo khẩu trang nên trông như ông Eiichi thật.

Dù có là anh em ruột thịt thì thế này vẫn quá giống. Hơn nữa, hai người vốn dĩ có gương mặt và ngoại hình khác hẳn nhau. Takeshi phải cao hơn Eiichi gần mười centimet. Song, Mayo hoàn toàn không thấy có chút gì khập khiễng, xem ra Takeshi đang dùng thủ thuật đánh lừa thị giác.

“Cái người này, làm giật cả mình,” người lên tiếng đầu tiên là Kashiwagi. “Cứ tưởng là thầy thật chứ... nhỉ?”

Thấy cậu ta tìm kiếm sự đồng tình, hầu hết mọi người đều gật đầu.

Takeshi trong vai ông Eiichi liền đứng lại, vừa sờ tay lên kính, vừa nhìn về phía Kashiwagi.

“Em không nghe thấy chuông sao, Kashiwagi? Chỗ em đang đặt mông lên người ta gọi là cái bàn. Đó là nơi dùng để đọc sách hoặc chép bài chứ không phải để ngồi. Còn chỗ dùng để ngồi nằm ở đằng sau, nhỏ hơn, người ta đặt tên là cái ghế. Nếu em chưa biết đi đâu đó thì hãy ghi nhớ lấy.”

“Ha ha ha,” Kashiwagi liền bật cười, vỗ tay, đoạn đứng dậy. “Chết thật. Ngay cả giọng nói cũng y như đứ,” cậu ta vừa nói vừa ngẩng xuống ghế.

Tiếp theo, Takeshi quay sang nhìn Mayo. “Kamio Mayo. Em định đứng lớp giúp thầy đấy à? Nếu vậy thì để thầy ngồi vào chỗ.”

“A... em xin lỗi,” Mayo liền xuống khỏi bục giảng, ngã vào chiếc ghế cạnh cửa sổ. Kamio Mayo... Đúng là h ấ cấp hai, ông Eiichi vẫn gọi cô bằng tên đầy đủ như vậy. Có vẻ như ông nghĩ rằng, nếu chỉ gọi bằng họ Kamio không thôi thì trùng với họ của mình, như thế thì hơi buồn cười, nhưng mà gọi tên Mayo không thôi thì kể cũng kỳ quặc.

Takeshi bắt đầu đi tiếp lên bục giảng. Sau khi nhìn khắp lượt mọi người, chú ấy bèn mở thứ gì đó giống như tập tài liệu. Nhìn kỹ thì hóa ra đây là bảng điểm danh.

“Nào, thầy bắt đầu điểm danh nhé,” Takeshi nói bằng giọng nghiêm nghị. “Kashiwagi Koudai.”

“Ồ, gì vậy, thế này là thế nào?” Kashiwagi bèn nở nụ cười nhạt nhẽo với vẻ bối rối.

“Kashiwagi Koudai. Không có ở đây à? Kashiwagi vắng mặt sao?”

“Không, không, em đây. Vâng, vâng, có em ạ.” Kashiwagi li ền giơ tay lên như thể tỏ ý mặc dù cậu ta không biết người đàn ông này đang định làm gì, nhưng cứ góp vui cái đã.

“Kamio Mayo.”

“Có ạ,” Mayo giơ tay. “Kugimiya Katsuki.”

“Có,” Kugimiya đáp. Sau đó, Kokonoe Ririka, Sugishita Kaito, Numakawa Shinsuke, Haraguchi Kouhei, Honma Momoko, Makihara Satoru lần lượt được gọi tên, gọi đến người nào người nấy đáp. Xem ra việc Takeshi gọi Momoko bằng họ cũ là vì muốn tái hiện lại thời học sinh.

“Được rồi,” Takeshi nói rồi đóng bảng điểm danh lại. “Xem ra tất cả đều có mặt. Thế là không gì bằng rồi.”

“Thầy Kamio,” Kashiwagi li ền giơ tay. “Rốt cuộc thầy sắp làm gì vậy?”

Takeshi lại một lần nữa nhìn khắp lượt mọi người rồi mới đưa mắt trở lại chỗ Kashiwagi.

“Sau 15 năm, bọn em cũng quên mất thầy mình đảm nhận bộ môn gì rồi nhỉ? Thầy hơi lấy làm tiếc về chuyện này.”

“Ồ, thầy định dạy Ngữ văn ấy ạ? Bây giờ á?”

“Chính xác,” Takeshi nói, sau đó nhìn quanh phòng học.

“Thầy cũng được mời đến dự buổi họp lớp hôm nay. Nhưng không may gặp phải một tai nạn bất ngờ khiến thầy buộc phải rời khỏi thế giới này.

Mặc dù vậy, thầy vẫn muốn gặp mặt các em theo một cách nào đó, thế nên thầy quyết định thực hiện một tiết học tạm thời như thế này. Dù chỉ có một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng thầy trò mình hãy cùng đồng hành với nhau nhé.”

“Vâng ạ,” có một người giơ tay. Đó chính là Haraguchi. “Thầy định dạy cái gì ạ? Bọn em có mang theo sách đâu.”

“Em không phải lo lắng. Không cần sách vở gì hết. Chủ đề của buổi học hôm nay là viết thư.”

Mọi người thoáng tỏ vẻ bối rối, tranh nhau lẩm bẩm đi đâu gì đó. Ngay cả Mayo cũng chưa theo kịp được diễn biến bất ngờ này.

“Trật tự,” Takeshi giả giọng ông Eiichi để nhắc nhở.

“Tại sao lại là viết thư? Có câu này thầy muốn nói với các em trước khi giải thích đi đâu đó. Thầy nghe nói hôm nay các em định tổ chức lễ tưởng nhớ cho Tsukumi Naoya nhưng lại hoãn. Tuy nhiên, thầy nghĩ chẳng mấy khi có dịp tụ họp như thế này, thầy muốn có một lễ tưởng nhớ giản dị chỉ mấy thầy trò mình với nhau thôi. Xem nào, Kugimiya đang ngồi đâu nhỉ? Ồ, em ngồi chỗ đó hả? Đứng lên một lát cho thầy.”

Bị Takeshi chỉ đích danh, Kugimiya bấy giờ đang ngồi gần giữa lớp bèn đứng dậy.

“Hình như hôm qua mẹ của Tsukumi đã liên lạc với Kamio Mayo. Nghe nói trong lúc sắp xếp lại các đồ vật mà Tsukumi để lại, cô ấy đã nhìn thấy một phong thư cũ. Bên trong có đựng thứ gì đó có vẻ là một bức thư khá dày, có niêm phong bằng hoàng, địa chỉ người nhận là Kugimiya và thầy. Cô ấy đã hỏi ý kiến Kamio Mayo xem nên làm như thế nào, bạn ấy bèn đáp nếu vậy thì cô cứ đưa cho Kugimiya đi, không biết em đã nhận được liên lạc gì từ mẹ của Tsukumi chưa nhỉ?”

Mayo không khỏi hoang mang. Cô hoàn toàn không có ký ức gì về chuyện này. Nếu chú ấy định bịa ra chuyện này thì sao lại không nói trước cho Mayo biết chứ.

“Em có biết. Em đã đi nhận bức thư ấy trước khi đến họp lớp.”

Nghe Kugimiya thản nhiên đáp vậy, Mayo lại một lần nữa ngạc nhiên. Hôm qua cô chưa nghe gì về chuyện phong thư đó. Liệu có phải sau khi gặp Mayo, mẹ Tsukumi mới tìm ra không nhỉ? Nhưng sao chú Takeshi lại biết chuyện đó?

“Thầy hơi tò mò về nội dung bên trong phong thư đó, em có mang theo nó ở đây không?”

“Vâng, có ạ,” Kugimiya bèn lấy phong bì thư ra khỏi túi trong áo khoác.

“Tên người nhận là cả em và thầy, nghĩa là thầy cũng được đọc bức thư đó phải không nhỉ?”

“Đương nhiên rồi ạ. Nhưng đó không phải một bức thư.”

“Không phải thư? Thế là cái gì?”

“Thầy cứ xem thì biết.”

Kugimiya liền đi lên phía trước, chìa phong bì và phía Takeshi, nói: “Mời thầy.”

Takeshi bèn rút ra thứ được nhét bên trong phong bì. Đó là một tờ giấy đã được gấp lại. Lúc mở ra, nó to hơn giấy viết thư nhiều. Dù đang ngồi cách xa, Mayo vẫn nhận ra đó là thứ gì. Một tờ giấy viết văn.

“Hô hô, một bài văn ư? Tiêu đề là *Người bạn của cậu*. Ra vậy, thế nên Tsukumi mới muốn đưa cái này cho em nhỉ? Thầy xin lỗi nhưng Kugimiya, em có thể đọc một đoạn lên giúp thầy được không?”

“Ở đây, ngay bây giờ sao ạ?”

“Đúng vậy. Em không cần ngại đâu. Người viết ra nó là Tsukumi chứ không phải em mà. Có thể ở thế giới bên kia Tsukumi đang mắc cỡ, nhưng cứ để em ấy cố chịu đi vậy. Nào, em đọc cho mọi người nghe đi.” Takeshi đưa tờ giấy tập làm văn cho Kugimiya.

Kugimiya bèn quay về phía mọi người, khẽ hắng giọng trước khi bắt đầu đọc.

“*Người bạn của em. Tsukumi Naoya, lớp 8B.*

“*Nếu hỏi em có bao nhiêu người bạn thì câu trả lời sẽ là rất nhiều. Từ hồi em còn học cấp một đã có vô số bạn bè vây quanh em. Những người bạn vui vẻ, những người bạn thú vị, những người bạn đáng tin cậy, nhiều không đếm xuể. Ai cũng có điểm tốt. Vì vậy, khi bạn có chuyện vui em luôn muốn cùng bạn chia sẻ, khi bạn gặp khó khăn, em muốn làm gì đó để giúp đỡ bạn. Em nghĩ đó chính là tình bạn. Thế nên nếu được hỏi ai là người bạn thân thiết nhất của em thì em sẽ không biết phải trả lời thế nào. Bởi em không muốn đánh số thứ tự cho bạn bè...*

“Xin lỗi nhưng mà...” Kugimiya ngoái lại nhìn Takeshi. “Em vẫn phải đọc tiếp nữa sao?”

“Nhờ em đọc thêm một đoạn nữa thôi.”

Kugimiya bèn thở dài rồi lại quay ra đằng trước, bắt đầu đọc tiếp.

“Nhưng sau khi lên cấp hai, gặp được Kugimiya Katsuki, em đã thay đổi suy nghĩ ấy. Lý do là vì em cảm thấy chính Kugimiya mới là người bạn thật sự của mình. Từ trước đến giờ em đã chơi với rất nhiều bạn, nhưng em chưa từng nghĩ mình muốn trở thành người giống như họ. Bởi em cho rằng mỗi người là một cá thể, khác nhau là chuyện đương nhiên. Nhưng chỉ đến khi gặp Kugimiya, lần đầu tiên trong đời em ước được trở thành một người giống như vậy. Ý chí sắt đá muốn trở thành một họa sĩ tranh tranh, thái độ khi nỗ lực vẽ tranh và trên tất cả là tài năng khác thường của cậu ấy, em đều không có. Em mong mình có thể ở bên cạnh Kugimiya để tiếp thu những điều đó dù chỉ một chút thôi.”

“Cảm ơn em. Dừng ở đây được rồi.”

Kugimiya bèn quay sang nhìn Takeshi với vẻ mặt như vừa trút được gánh nặng. Takeshi nhận lấy bài văn từ tay Kugimiya, cẩn thận gấp lại rồi bỏ vào phong bì. Sau đó, chú nói, “Em hãy trân trọng nó nhé,” rồi đưa trả Kugimiya.

Kugimiya liền cất phong bì vào túi rồi trở về chỗ ngồi.

“Giờ học Ngữ văn đến đây là kết thúc,” Takeshi nói. “Cả lễ tưởng nhớ Tsukumi nữa.”

“Rất xúc động, nhưng tiếp theo thầy định làm gì?” Kashiwagi hỏi.

“Học xong thì đương nhiên phải làm một việc rồi. Đó chính là sinh hoạt lớp.”

“Sinh hoạt lớp?” Kashiwagi cao giọng, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Hoặc cũng có thể gọi là giờ kiểm điểm. Trong suốt 15 năm kể từ ngày rời ghế nhà trường, chắc chắn mỗi người đều có những việc nên tự mình kiểm điểm. Thầy muốn chúng ta cùng nhìn lại những chuyện đó,” Takeshi xuống khỏi bục giảng, tiến gần đến chỗ Kashiwagi. “Chẳng mấy khi có dịp, bắt đầu từ em đi. Em có phản đối gì không?”

“Không vấn đề gì đâu thầy. Ý tưởng khá thú vị. Nhưng làm thế nào bây giờ nhỉ? Em phải kiểm điểm chuyện gì mới được? Trong đầu em vẫn chưa nảy ra cái gì cả,” Kashiwagi ngẩng đầu chềch chẹo, vắt chân thò ra ngoài lối đi.

“Trường hợp của em, chẳng phải có một câu chuyện rất phù hợp để nói hay sao. Chuyện vực dậy thị trấn ấy. Tin đồn đã lọt đến cả tai thầy. Xem ra em đang rất nỗ lực vì thị trấn này nhỉ?”

“Thì đúng rồi còn gì. Đây là nơi em sinh ra và lớn lên mà. Em muốn làm gì đó để thị trấn mình trở nên sôi động hơn cũng là lẽ đương nhiên thôi.”

“Về suy nghĩ đó của em, thầy chỉ còn biết thán phục, nhưng nếu vậy chẳng lẽ em không có đi đâu gì để kiểm điểm sao? Rất hiếm khi có chuyện tất cả mọi việc đều thuận buồm xuôi gió. Đi đâu này càng đúng khi chúng ta chuyên tâm vào một việc lớn. Thầy nghe nói công ty xây dựng Kashiwagi là nhà thầu chính của dự án *Ngôi nhà mê cung ảo*. Thầy không tin là em không gặp phải vấn đề gì, như tính toán sai, thiếu chuẩn bị, thiếu vẹn toàn trong việc giải quyết hậu quả sau khi kế hoạch lâm vào ngõ cụt...”

Kashiwagi liền nhăn mũi, môi méo xệch.

“Thầy nói vậy em nghe mà đau lòng quá. Em không có câu nào để đáp lại. Em không định đổ hết mọi tội lỗi cho Corona. Em nghĩ nếu ra quyết định đình chỉ sớm hơn thì đã có thể giảm thiểu phần nào gánh nặng cho các doanh nghiệp và cá nhân có liên quan.”

“Cách nhìn nhận vấn đề của em rất bình tĩnh và khách quan. Vấn đề là ở chỗ sau này em định dùng sự ăn năn, hối lỗi đó như thế nào cho hiệu quả, em đã suy nghĩ về chuyện đó chưa?”

“Dĩ nhiên, em không còn cách nào khác ngoài việc phát huy kinh nghiệm này. Chắc thầy cũng biết, em đang lên ý tưởng cho kế hoạch tiếp theo, thay thế cho *Ngôi nhà mê cung ảo*. Lần tới em sẽ không phạm sai lầm nữa đâu.”

“Thế nhưng, dù làm bất kể việc gì thì đầu tiên cũng cần một thứ. Về khoản này, không biết em đang tính thế nào?”

Ngay cả Mayo cũng nhận ra, trong một khoảnh khắc Kashiwagi chột nghiêm mặt lại, cậu ta còn lia mắt sang bên phải. Ánh mắt ấy chạm tới chỗ của Makihara. “Nếu thầy nói đến chuyện vốn liếng thì không thành vấn đề” Kashiwagi ngược nhìn Takeshi, mỉm cười. “Em đã suy nghĩ rất nhiều. Em không định khiến thầy lo lắng về chuyện tiền bạc đâu ạ.”

“Ừ, được vậy thì tốt. À phải rồi, nói chuyện tiền bạc với em có vẻ trật lất rồi nhỉ?” Takeshi liền xoay người đổi hướng, di chuyển đến trước mặt Makihara. “Chuyện tiền bạc thì phải nói với em. Dù gì em cũng là chuyên gia mà.”

Nét mặt Makihara đã trở nên cứng đờ. “Ý thầy là gì ạ?”

“Nói sao hiểu vậy thôi. Nhân viên ngân hàng là chuyên gia trong việc gom tiền từ người khác. Em sẽ phải trình bày với họ những câu chuyện nghe đầy hấp dẫn, đủ thứ chuyện trên đời. Ít nhiều cũng phải tự biên tự diễn và chắc chắn là phải khéo mồm khéo miệng.”

“Em... em thừa nhận công việc đó cũng có một mặt như vậy,” Makihara nói giọng yếu ớt.

“Vấn đề nằm ở chỗ sau khi gom được tiền. Phải chăng đâu đó trong lòng em sẽ có suy nghĩ rằng, tôi chẳng quan tâm số tiền đó sẽ thế nào. Tiền gửi vào ngân hàng có biến mất cũng chẳng làm sao.”

Makihara nhìn lên Takeshi với ánh mắt sợ sệt. “Em không hiểu thầy đang nói chuyện gì.”

“Thật vậy ư? Gần đây, trong số các khách hàng của em, liệu có người nào bị mất tài sản theo cái cách mà họ không hề mong muốn không?”

“Chuyện đó, có phải thầy đang nói đến những người đầu tư cho *Ngôi nhà mê cung ảo* không ạ?”

Nghe câu đó, Mayo chỉ chực vỗ đùi mà cảm thán: “Ra vậy.” Makihara đã dính dáng đến việc huy động vốn từ hũ có dự án *Ngôi nhà mê cung ảo*.

“Không biết em đã giải thích như thế nào với các nhà đầu tư? Em có giải thích với họ về nguy cơ bị mất một khoản tiền lớn hay chưa? Hay em đã nói theo kiểu dự án này hoàn toàn không có rủi ro nào?”

“Em không thể phớt lờ câu này được,” người nói câu đó là Kashiwagi chứ không phải Makihara. “Bọn em đã giải thích trước về những rủi ro. Lúc nãy em có nói với thầy là em không định đổ hết mọi tội lỗi cho Corona nhưng nguyên nhân khiến dự án *Ngôi nhà mê cung ảo* đứt gánh giữa đường đúng là do Corona. Chuyện đó chắc thầy cũng biết phải không? Tất cả các nhà đầu tư đều hiểu. Không có ai phàn nàn gì hết.”

“Các nhà đầu tư đều hiểu? Không biết họ hiểu như thế nào khi khoản tiền mình bỏ ra một đi không trở lại nhỉ?”

Kashiwagi tỏ ra hơi ngán ngẩm, gãi gãi sau gáy.

“Em không rõ thầy có biết hay không nhưng công trình xây dựng *Ngôi nhà mê cung ảo* đã đi được một chặng đường. Chi phí bỏ ra cho đến khi ấy rồi chi phí tháo dỡ khi có quyết định đình chỉ dự án đầu do toàn bộ các nhà đầu tư gánh chịu chứ còn biết làm sao nữa ạ? Bọn em có tham gia bảo hiểm

đấy nhưng chuyện đình chỉ dự án do dịch bệnh không thuộc đối tượng áp dụng nên không được chi trả một xu nào. Em nói cho thầy biết, công ty của em cũng đã đầu tư vào đó. Bọn em cũng chịu tổn thất nặng nề giống như họ thôi.”

“Em đã giải thích như vậy với các nhà đầu tư?”

“Đúng vậy. Em đã mở một buổi họp để giải trình.”

“Liệu các nhà đầu tư có góp mặt đông đủ trong buổi giải trình đó không nhỉ?”

“Trên thực tế, với những người không tham dự được, em đã để họ gửi giấy ủy quyền. Tình hình đang như thế này nên cũng có một số người tham gia trực tuyến.”

“Còn những người đã qua đời trước thời điểm đó thì sao?”

Trước câu hỏi của Takeshi, ánh mắt Kashiwagi đột nhiên trở nên sắc lẹm. Cậu ta liếc nhìn Makihara rồi liếm môi. “Ý thầy là ông Moriwaki à?”

Mayo không khỏi giật mình. Cuối cùng cái tên Moriwaki Kazuo cũng xuất hiện. Đã thế, còn do chính miệng bọn họ nói ra. Xem ra ông Moriwaki cũng đã đầu tư vào dự án *Ngôi nhà mê cung ảo*.

“Ông Moriwaki đã qua đời mà không hề hay biết dự án đó sẽ bị hủy bỏ. Đương nhiên ông ta cũng không thể tham dự cái gọi là buổi giải trình được, về chuyện đó, các em đã xử trí thế nào?” Takeshi hỏi.

“Chuyện đó thì đành chịu chứ sao nữa,” Kashiwagi vẫy tay như thể đang đuổi ruồi.

“Nhưng các em có nghĩa vụ giải thích cho gia đình ông ấy chứ?” Takeshi lại quay sang phía Makihara. “Con gái ông Moriwaki Kazuo đã hỏi thầy một chuyện. Rằng một khoản tiền lớn đã biến mất khỏi tài khoản của bố cô ấy. Tại sao em không giải thích cho đảng hoàng?”

“Chuyện đó thì...” Makihara hơi đỏ mặt. “Tại vì ông Moriwaki nói với em rằng chuyện đầu tư vào dự án *Ngôi nhà mê cung ảo* là bí mật, không tiết lộ với gia đình. Bằng không kiểu gì họ cũng sẽ phản đối. Ông ấy định sẽ không cho người nhà biết đến tài khoản ngân hàng mà ông ấy đã dùng để đầu tư.”

“Một tài khoản bí mật à? Thế thì đúng là lại càng tiện cho bọn em quá nhỉ,” Takeshi lại nhìn xuống Kashiwagi. “Về chi phí xây dựng dở công trình *Ngôi nhà mê cung ảo* và chi phí dỡ bỏ thì thầy hiểu, nhưng chắc

không có chuyện vì thế mà tiền vốn trở về con số không đâu nhỉ? Không biết số tiền còn lại thế nào rồi. Thầy đoán trong buổi giải trình, bọn em đã công bố cách thức hoàn trả tiền cho các nhà đầu tư, ngặt nỗi ông Moriwaki lại không có mặt ở đó. Khoản tiền ông ấy bỏ ra đầu tư có nằm trọn trong tay bọn em cũng chẳng sợ bị ai phát giác. Mà không, vốn dĩ bản thân việc ước tính các loại kinh phí liệu đã thỏa đáng hay chưa? Công ty xây dựng Kashiwagi đứng ra làm chủ thầu, xây ngôi nhà đó rồi đập đi, tháo dỡ nó, đúng không nào? Chi phí phải bỏ ra ấy à, con số nào mà các cậu chẳng vẽ ra được. Liệu chúng ta có thể gọi đây là một tay che khuất cả bầu trời không nhỉ?”

“Này,” Kashiwagi xẵng giọng nói, đoạn đứng dậy. “Cho dù chú có là em trai của thầy Kamio đi nữa thì chú cũng nên biết chuyện gì được nói còn chuyện gì không được nói nhé. Thấy bọn tôi ngoan ngoãn nghe nên chú được thể nói những câu khiếm nhã như thế đấy à? Chú định bảo công ty chúng tôi đã thổi phồng các loại chi phí để yêu cầu họ thanh toán chắc? Tôi nói cho chú biết, bọn tôi đã dốc sức cho dự án *Ngôi nhà mê cung đảo* mà không màng đến chuyện được hay mất. Vào tay công ty khác thì phải mất gần gấp đôi số đó rồi. Chú đã không biết gì thì chớ, đừng có nói vớ vẩn.”

“Đúng là tôi không biết gì cả. Nhưng một Kamio Eiichi bằng xương bằng thịt thì sao nhỉ? Một Kamio Eiichi am hiểu về kinh tế, tài chính, không chừng đã đào sâu vấn đề này hơn cả tôi cũng nên. Nếu anh ấy phát hiện ra chuyện này dính dáng đến một âm mưu phức tạp chứ không đơn giản như tôi vừa nói thì sao nhỉ? Trong trường hợp đó, những tên đầu sỏ khi biết mình đã bị Kamio Eiichi phát giác liệu có cảm thấy ghê sợ trước sự hiện diện của anh ấy không?”

“Chú...” giọng Makihara run rẩy. “Chú đang nghi ngờ bọn cháu sao? Chú định nói bọn cháu đã làm gì thầy Kamio ư?...”

“Một khi những suy luận mà tôi vừa nói được củng cố thì chúng ta không thể khẳng định khả năng đó là hoàn toàn không có, phải không nào?”

“Không thể chịu được nữa rồi. Tưởng chú định nói gì chứ,” Kashiwagi nói như hắt nước vào mặt. “Thật không thể tin nổi chuyện này. Rút thôi, Makihara. Lúc đầu tôi cứ nghĩ đây là một ý tưởng thú vị nhưng tôi không rảnh đến mức tham gia vào cái trò hề thô lỗ vô độ của ông chú này. Mọi người cũng nghĩ vậy đúng không? Chúng ta nên về mau thôi.”

“Tôi tuyệt đối không định diễn trò hề” giọng Takeshi vang vọng khắp căn phòng. Đó là giọng nói mạnh mẽ vốn có của chú ấy, chứ không phải giọng của ông Eiichi như từ nãy đến giờ.

Takeshi bước lên bục giảng, đứng sau bàn giáo viên. Thế rồi, chú ấy quay ngoắt lại, cởi bỏ áo khoác. Bên trong là chiếc áo sơ mi đen thui. Takeshi cứ thế xoay người lại. Chiếc khẩu trang màu trắng đã biến thành màu đen. Lúc Takeshi rời khỏi bàn giáo viên, ngay cả chiếc quần ống rộng của chú cũng chuyển sang màu đen. Đen từ đầu đến chân.

“Từ lúc này sẽ là màn thứ hai của buổi diễn,” trong lúc tất cả đều đang bàng hoàng không thốt nên lời, Takeshi đồng dục tuyên bố: “Đã đến lúc chân tướng sự thật được làm sáng tỏ. Bằng mọi giá tôi sẽ đi đầu tra rõ ràng cho các người xem. Hôm nay, ngay tại đây, tôi sẽ tìm ra hung thủ giết chết anh trai mình.”

Kashiwagi bèn bước lùi lại như thể đang bị Takeshi lấn át. “Con người này... Thật không ổn.”

“Đương nhiên rồi. Đây là chuyện giết người. Làm sao có thể ổn được. Chà, nếu đã hiểu rồi thì mời cậu về chỗ cho.”

Xem ra đúng là ngay cả Kashiwagi cũng phải chịu lép vế, trở về chỗ của mình.

“Nếu vậy thì chúng tôi sẽ ở lại thêm một lát. Nhưng chú không có bằng chứng gì mà bỗng dưng lại coi chúng tôi như hung thủ giết người là sao chứ?”

“Tôi không coi các cậu là hung thủ. Tôi nói là có khả năng đó. Cái suy luận mà tôi vừa nói ra khi nãy chẳng phải chuyện gì quá xa rời thực tế. Số tiền đổ vào *Ngôi nhà mê cung ảo* có thể đến hàng trăm triệu yên, đúng không nào? Ngay cả khi có đi đầu khuất tất ở đó, tôi cũng không lấy gì làm lạ.”

“Tôi đã bảo không có chuyện như thế rồi cơ mà. Tôi phải nói bao nhiêu lần chú mới chịu hiểu đây,” Kashiwagi tỏ vẻ ngao ngán.

“Thế hà có gì Makihara lại đưa mắt đi chỗ khác?” Takeshi liếc chỉ tay vào Makihara. “Tại sao trong lễ canh linh cữu, cậu không dám nhìn thẳng vào di ảnh?”

Makihara liếc chớp mắt liên tục. “Chú đang nói gì vậy?”

Takeshi bèn quay sang màn hình đặt ở phía trước trong phòng học rồi búng tay đánh tách một cái. Thế rồi ngay lập tức, màn hình hiển thị hình ảnh. Nhìn vào đó, Mayo không khỏi sửng sờ. Đoạn video đó quay chính diện vị sư đang đọc kinh. Ngoài ra, còn trông thấy cả linh cữu. Đó chính là hội trường tổ chức lễ canh linh cữu.

Một lát sau, khi nhìn thấy nhân vật xuất hiện trên màn hình, Mayo càng ngạc nhiên hơn nữa. Đó chính là Kashiwagi trong bộ tang phục. Sau khi dừng lại trước linh cữu, nhòm vào bên trong, cậu ta đã nhìn thẳng vào máy quay và bắt đầu thấp nhang.

“Này, này, đây là cái gì thế?” Kashiwagi liếc thay đổi sắc mặt.

“Ở chính diện có đặt di ảnh của anh trai tôi đúng không nào? Tôi đã lắp máy quay vào mắt anh ấy. Tóm lại, đó chính là hình ảnh của các cậu khi nhìn từ tấm di ảnh.”

Takeshi nói như không, song thậm chí ngay cả Mayo cũng mới nghe chuyện này lần đầu. Cô đang nghĩ không biết chú ấy đã lắp máy quay vào lúc nào, thì chợt nhớ ra trong lúc cô đang bàn chuyện với Nogi ở phòng chờ trước khi diễn ra lễ canh linh cữu, Takeshi đã một mình ở trong hội trường. Chắc chắn chú ấy đã lắp máy quay vào lúc đó.

Thế rồi cô nhận ra đó chính là chiếc máy quay trộm từng được lắp vào bức tranh trang trí trong phòng Takeshi. Lúc về nhà để tìm di vật của ông Eiichi, Mayo đã thấy Takeshi bước xuống từ tầng hai. Có lẽ mục đích của chú ấy là lấy lại chiếc máy quay đó.

“Thật kỳ quặc. Bọn tôi chưa được nghe chuyện đó. Đây chẳng phải một dạng quay lén hay sao?” Kashiwagi khiêu nại với khẩu khí gay gắt.

“Chưa nghe? Quay lén? Đây gọi là vu oan giá họa rồi. Chắc chắn chúng tôi đã thông báo trước với khách đến viếng là sẽ đặt máy quay ở hội trường tổ chức lễ canh linh cữu và lễ đưa tang.”

Nghe Takeshi khẳng định như vậy, Kashiwagi cứng họng. Xem ra cho dù không thỏa mãn thì cậu ta cũng chẳng thể phản bác lại được.

“Nhưng, tôi thừa nhận mục đích không đơn giản là lưu lại những hình ảnh ấy mà là để tìm ra hung thủ. Chuyện tôi để mọi người nhìn mặt thì thế trước khi thấp nhang cũng là nhằm gây sự lơ là, chủ quan của kẻ phạm tội,” Takeshi nhìn mọi người, nói.

“Trường hợp hung thủ sát hại anh trai tôi có mặt lễ viếng, tôi cá là hắn đã rất căng thẳng khi nghe đến chuyện phải nhìn mặt thi thể. Và hắn sẽ tự nhủ với bản thân mình thế này: *Minh tuyệt đối không được lảng mắt đi chỗ khác, bằng không có thể mình sẽ bị nghi ngờ*. Song, có lẽ tên hung thủ đó đã không quá lo lắng khi đứng trước thi thể, chắc chắn hắn đã thở phào nhẹ nhõm. Lý do là vì bên trong quan tài, thi thể đang nhắm mắt. Khi màn nhìn mặt thi thể đã kết thúc êm xuôi, hung thủ bèn bước lên bục thấp nhang. Và ở đó, lần đầu tiên hắn nhận ra. Bức di ảnh đang mở mắt. Tóm lại, đối với tên hung thủ mà nói thì bức di ảnh này mới là thứ khiến hắn nặng lòng. Không giống như khi nhìn mặt thi thể. Hắn sẽ muốn tránh nhìn vào mắt người trong di ảnh.”

Thì ra là như vậy, Mayo lại một lần nữa há hốc mồm trước sự cẩn thận, kỹ lưỡng của Takeshi. Có thể nói màn nhìn mặt thi thể chẳng qua chỉ là con tốt thí.

Khuôn mặt Kashiwagi được quay cận cảnh. Sau khi chấp tay, cậu ta hướng ánh mắt chăm chú vào máy quay, tức là bức di ảnh, vài một lần trước khi biến mất khỏi màn hình.

“Rất đường hoàng, không hổ danh là đời thứ hai của một công ty hàng đầu. Ánh mắt cậu khi nhìn thẳng vào bức di ảnh của Kamio Eiichi không mấy may xao động.”

Nét mặt Kashiwagi hơi dịu lại, chắc vì cậu ta cảm thấy được Takeshi khen ngợi cũng không phải đi đâu tệ.

“Còn phải nói nữa sao? Thầy Kamio đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Tôi đã thấp nhang cho thầy mà trong lòng thầm nghĩ ước gì thầy sống lâu hơn, mọi chuyện ra cơ sự này tôi thật sự rất lấy làm tiếc,” giọng điệu của Kashiwagi cũng lịch sự trở lại.

“Ra vậy,” Takeshi nói rồi lại búng tay. Kích cỡ hình ảnh liên trở về như cũ. Nhân vật xuất hiện sau đó là Numakawa. Cậu ta cũng có những động tác gần như giống hệt Kashiwagi. Mặc dù không có được uy lực mạnh mẽ như Kashiwagi song ánh mắt cậu ta khi hướng về bức di ảnh cũng không hề dao động.

Tiếp theo, đến lượt Makihara. Sau khi nhìn vào bên trong linh cữu, cậu ta chậm rãi tiến đến gần bục thấp nhang. Thấp nhang xong, cậu ta bèn chấp hai tay vào nhau rồi nhắm mắt lại.

Mí mắt Makihara mở ra ngay sau khi khuôn mặt cậu ta được phóng to lên. Song tròn đen của cậu ta hơi hướng xuống dưới, rõ ràng đang không nhìn thẳng về phía trước. Rồi cậu ta cứ thế biến mất khỏi màn hình.

Takeshi búng ngón tay một cái, đoạn video liền dừng lại.

“Tôi cho cậu giải thích đây. Tại sao cậu không nhìn thẳng vào di ảnh?”

“Không, cháu không nhớ... Cháu nghĩ mình đã đường hoàng nhìn vào ảnh thầy mà.”

“Nhưng máy quay đã lưu lại hình ảnh này. Đây là bằng chứng không thể chối cãi. Cậu trả lời đi! Vì lí do gì cậu không nhìn thẳng vào di ảnh của anh trai tôi? Phải chăng cậu có đi đâu gì khuất tất?”

Makihara hơi há miệng ra, lắc đầu quây quật.

“Không có chuyện đó đâu. Xin chú hãy tin cháu.”

“Chính anh trai tôi đã giới thiệu cậu với ông Moriwaki phải không? Vì lẽ đó, Moriwaki Atsumi mới đến hỏi ý kiến anh ấy về chuyện khoản tiền bố cô ta gửi ngân hàng đã biến mất. Ông anh tôi cảm thấy có trách nhiệm nên đã chất vấn cậu. Cảm thấy không thể giấu giếm chuyện biển thủ số tiền ấy nên vào đêm thứ Bảy ngày 6 tháng 3, biết anh tôi đi vắng, cậu bèn lên vào nhà chờ sẵn, anh ấy vừa về tới nơi cậu liền ra tay sát hại. Cho nên hôm đến lễ canh linh cửu, cậu mới không dám nhìn thẳng vào di ảnh. Có đúng như vậy không?”

“Không đúng. Sao có chuyện đó được? Cháu đã ở nhà cả tối hôm ấy. Cháu nói thật mà.”

“Vậy thì ngay tại đây, cậu hãy giải thích xem khoản tiền gửi của ông Moriwaki đã biến mất đi đâu rồi?”

“Chuyện đó...” Makihara lia ánh mắt bối rối về phía Kashiwagi.

Kashiwagi bèn thở hắt ra. “Hừ, chịu cậu thôi Makihara. Chọn lúc nào không chọn, sao cậu lại đi nhằm đúng hôm dự lễ canh linh cửu để làm cái điểu khiến người ta sinh nghi vậy chứ?”

“Không, nhưng thật sự tớ không nhớ...”

“Thôi được rồi. Nếu đã bị nghi ngờ đến mức này rồi, chỉ còn cách nói hết ra thôi. Chắc ông Moriwaki cũng sẽ tha thứ cho cậu.”

“Ông Moriwaki? Chuyện này là thế nào nhỉ?”

“Hừ,” Kashiwagi lại thở hắt. “Makihara, cậu giải thích đi.”

Sau khi cúi đầu do dự, Makihara thở dài.

“Thầy Kamio giới thiệu ông Moriwaki cho cháu từ khoảng hai năm trước. Ông Moriwaki muốn gom hết số tài sản đang rải rác khắp nơi về một mối, thế nên cháu đã làm thủ tục mở tài khoản cho ông ấy. Không lâu sau, ông Moriwaki bắt đầu nộp tiền vào tài khoản, song cháu rất lấy làm kinh ngạc vì khoản tiền ấy dư sức vượt quá con số một trăm triệu yên. Khi đó, với tư cách là một nhân viên ngân hàng, cháu đã đề xuất ông Moriwaki đầu tư. Song ông ấy lại đưa ra một câu trả lời đầy bất ngờ. Ông ấy muốn quyên góp cho một tổ chức từ thiện. Ông Moriwaki không nói rõ nhưng có vẻ như ông ta đã có được số tiền ấy một cách phi pháp bằng cách rửa tiền nước ngoài từ thời còn đương chức. Ông ta cảm thấy áy náy khi coi số tiền này là tài sản để lại cho gia đình nên muốn dùng nó vào việc có ích cho đời.”

“Hừm, câu chuyện nghe lay động lòng người quá nhỉ?”

“Nhưng là thật đấy ạ. Ông Moriwaki nói với cháu rằng: *Thời trẻ tôi cứ nghĩ làm kinh doanh là phải vào hang cọp mới bắt được cọp con, nhưng càng có tuổi tôi càng nhận ra đó là một sai lầm lớn.* Chính vì thế, ông ta muốn trở về để cống hiến cho quê hương.”

Mayo cho rằng đây không phải chuyện dối trá. Nó cũng trùng khớp với những thông tin mà Takeshi nghe ngóng được từ hàng xóm láng giềng của ông Moriwaki Kazuo.

“Thế nên cậu đã gợi ý ông ta đầu tư vào *Ngôi nhà mê cung đảo*?”

Nghe Takeshi hỏi, Makihara bèn gật đầu.

“Nghe cháu đề xuất, ông Moriwaki đã rất hăm hở. Ông ấy bảo nếu có thể dùng số tiền ấy để vực dậy thị trấn quê hương thì cảm giác tội lỗi trong ông cũng vơi đi phần nào. Nhưng ông Moriwaki cũng nói chuyện lưu lại tên ông ấy trong danh sách các nhà đầu tư không được hay cho lắm, ông ấy muốn giữ bí mật với gia đình về vụ đầu tư này. Vì thế, cháu đã bàn với Kashiwagi và quyết định dùng cách mua quyền hội viên. Với chính sách này, chỉ cần bỏ ra 200.000 yên là sẽ được trở thành hội viên VIP của *Ngôi nhà mê cung đảo*, trên thực tế cũng đã có vài trăm người đăng ký rồi. Ông Moriwaki cũng đồng tình với ý kiến này, vì vậy cháu đã dùng bí danh của khoảng năm trăm người và chuyển toàn bộ số tiền.”

“Một khi đã có quyên hội viên thì phải có giấy chứng nhận sở hữu chứ? Cái đó cậu cất ở đâu?”

“Cất trong két sắt nhà tôi. Đây không phải chuyện bịa đâu,” Kashiwagi nói bằng giọng có phần điềm đạm.

“Chúng cháu chắc hẳn vậy là mọi việc sẽ xuôi chèo mát mái song ý nghĩ ấy chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn ngủi, có một bước tính toán sai lầm mà chúng cháu không ngờ đến. Ông Moriwaki đột nhiên qua đời vì nhiễm virus Corona chủng mới. Ngay trước khi hủy tài khoản bí mật kia. Chúng cháu chỉ còn cách cầu mong gia quyến của ông ấy không phát hiện ra sự hiện diện của tài khoản đó.”

“Các cậu còn tính sai một chuyện nữa. Chỉ vì Corona mà dự án *Ngôi nhà mê cung ảo* đã tan thành mây khói.”

“Đúng vậy. Mua quyên hội viên đặc biệt không giống đầu tư, chúng cháu buộc phải hoàn trả tiền cho họ. Vấn đề nằm ở chỗ phải giải quyết phần vốn của ông Moriwaki như thế nào. Một khi trả lại tiền, chúng cháu không thể không nói chuyện với gia đình ông ấy.”

“Chính tôi là người đề xuất chuyển số tiền đó sang dự án tiếp theo,” Kashiwagi nói, “Tôi nghĩ việc đó đáp ứng được ý nguyện của ông Moriwaki. Tôi nói cho chú hay, bọn tôi tuyệt đối không có ý định rút túi số tiền ấy. Bọn này không phải hạng tiện đến mức chôm chĩa một trăm triệu yên còn con đấy. Huống chi là nghĩ đến mấy chuyện ngu xuẩn kiểu như giở trò gì đó với thầy Kamio.”

Takeshi với ánh mắt đầy cảnh giác, chậm rãi gạt đầu, đoạn đi từng bước nhỏ vòng quanh chỗ đó. Cuối cùng, chú dừng chân và lại nhìn xuống Makihara.

“Cậu liên lạc với anh trai tôi về chuyện này từ hôm nào?”

“Trưa ngày 6 tháng 3.”

“Ngày 6? Là ngày anh ấy bị giết hả?”

“Đúng vậy. Thầy đã gọi cho cháu. Nhưng lúc đó cháu không nghe máy được, sau đó thấy thầy để lại tin nhắn trong hộp thư thoại, bảo muốn cháu gọi lại nên cháu đã chủ động gọi cho thầy. Thầy gọi đến bằng số máy bàn nên cháu cũng gọi lại vào số đấy nhưng không thấy ai bắt máy, vì thế cháu đành gọi vào số di động. Có vẻ như lúc đó thầy đang di chuyển.”

“Chắc lúc đây anh trai tôi đang trên đường lên Tokyo. Anh ấy đã nói gì?”

“Thầy kể hôm qua thầy đã gặp con gái ông Moriwaki. Nghe đâu cô ấy nhắn trong hộp thư thoại là gọi đến vì chuyện liên quan đến tài khoản ngân hàng của ông bố, vì thế thầy đã gọi lại cho cô ấy. Thầy bảo có chuyện muốn hỏi cháu, liệu cháu có thể gặp thầy không. Cháu trả lời nếu là tối thứ Hai thì cháu rảnh, nghe xong thầy bèn nói vậy thì đến thứ Hai thầy sẽ liên lạc lại rồi cúp máy.”

Nghe xong, Mayo lại vỡ lẽ ra một chuyện nữa. Đó là lý do vì sao tên của Makihara lại có trong *Danh sách Maeda*. Cảnh sát đã xác nhận được lịch sử cuộc gọi bao gồm cuộc gọi đi mà ông Eiichi thực hiện trên điện thoại bàn, cũng như cuộc gọi đến mà Makihara gọi vào cả số cố định lẫn số di động của ông Eiichi.

“Trên điện thoại, anh tôi không nói gì cụ thể hơn à?”

“Đúng vậy. Thầy chỉ bảo có chuyện muốn hỏi về tài khoản của ông Moriwaki thôi.”

“Lúc nghe câu đó, cậu đã nghĩ thế nào?”

“Không hiểu sao cháu cảm thấy bất an. Cháu không rõ thầy Kamio đã biết được đến đâu rồi, vả lại chưa biết chừng thầy còn đang nghi ngờ bọn cháu cũng nên.”

“Chính vì thế mà hôm ở lễ canh linh cữu, cậu đã hỏi Mayo phải không? Rằng thầy Kamio có nói gì về bọn cậu không?”

“Đúng thế. Nếu cứ để thầy hiểu lầm là bọn cháu đang làm chuyện phi pháp gì đó thì cháu không đành lòng.”

“Cho nên cậu không dám nhìn thẳng vào di ảnh?”

“Cũng có thể. Mặc dù chỉ là trong vô thức.”

“Nhưng chẳng phải bây giờ chú đã giải tỏa được mối nghi ngờ đối với chúng tôi rồi hay sao?” Kashiwagi nói. “Chí ít thì cũng không còn động cơ nữa. Nếu đã nói đến thế mà chú vẫn còn nghi ngờ thì tôi có thể cho chú xem biên bản ghi nhớ mà chúng tôi đã trao đổi với ông Moriwaki.”

“Không cần. Tôi sẽ tin lời các cậu. Tuy nhiên...” Takeshi nói tiếp. “Tôi chỉ xóa bỏ được mối nghi hoặc liên quan đến số tiền đã bốc hơi của ông Moriwaki chứ không phải đã loại được các cậu ra khỏi danh sách những kẻ tình nghi trong vụ án sát hại Kamio Eiichi đâu.”

“Xem ra chú muốn bằng mọi giá bắt chúng tôi làm hung thủ, bằng không chú không cam tâm nhỉ,” Kashiwagi lắc đầu như muốn than trời.

“Như tôi đã nói khi nãy, hung thủ biết chuyện ngày hôm đó anh trai tôi sẽ lên Tokyo. Và theo thông tin mà tôi nắm được thì những người biết chuyện ấy chỉ có các cô, các cậu ng ồi đây. Trong buổi họp bàn về vụ họp lớp, chỉ có ba người là Momoko, Numakawa và Makihara được nghe Sugishita nhắc đến kế hoạch lên Tokyo của anh ấy. Thế nhưng, cũng có khả năng những người khác lại được nghe từ ba người này.”

“Tôi không biết chuyện đó. Hơn nữa, tôi có chứng cứ ngoại phạm. Tối hôm đó tôi đã đi nhậu với người quen,” Kashiwagi nói với vẻ phi ền hà.

“Còn Makihara thì sao? Cậu cũng có mặt trong buổi họp bàn về vụ họp lớp đúng không?”

“Đúng là cháu có tham gia nhưng cháu đã quên khuấy chuyện mình đã được nghe Sugishita nói. Ngay cả hôm thứ Bảy, lúc gọi điện cho thầy, mặc dù biết thầy đang di chuyển nhưng cháu cũng không nghĩ là thầy đang lên Tokyo. Có đi ầu, tối hôm đó cháu ở nhà một mình nên tiếc rằng cháu không có chứng cứ ngoại phạm.”

“Vâng,” người giơ tay là Numakawa. “Hôm thứ Bảy ngày 6 tháng 3, cháu đã làm việc ở quán như mọi khi. Chú có thể hỏi nhân viên của cháu. Khéo có khi cả khách hàng cũng vẫn còn nhớ.”

“Còn cháu chơi mạt chược với người quen,” Haraguchi nói. “Cháu cũng đã khai với cảnh sát rồi.”

Ng ồi đằng sau Mayo, Momoko chọc chọc vào lưng cô.

“Tớ không có chứng cứ ngoại phạm, làm thế nào bây giờ? Tớ cũng biết chuyện thầy lên Tokyo,” Momoko hỏi nhỏ vào tai Mayo.

“Cậu không cần nói gì cả,” Mayo cũng thì thầm đáp lại. “Chú tớ không nghi ngờ gì cậu đâu.”

“Vậ thì may quá...”

Takeshi bắt đầu đi đi lại lại giữa các dãy bàn. “Những người khác thì sao? Ai có chứng cứ ngoại phạm thì nhanh chóng xưng tên xem nào. Sao hả? Hết rồi ư?”

Bỗng có người giơ phất tay lên. Đó là Kokonoe Ririka. Takeshi bèn dừng chân lại, sau đó đến bên cô ta. “Cô có chứng cứ ngoại phạm?”

“Có,” Ririka đáp, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước mà không buồn nhìn vào mặt Takeshi. “Cháu cũng đã nói chuyện với cảnh sát rồi. Ngoài ra, cháu hoàn toàn không hay biết chuyện thầy Kamio lên Tokyo vào ngày 6 tháng 3. Chú cứ việc hỏi những người có mặt trong buổi họp bàn về vụ họp lớp ấy. Chắc chắn không có người nào kể với cháu chuyện đó.”

Takeshi nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêng của Ririka. “Ngày 6 tháng 3, cô đã ở đâu?”

“Chuyện đó thì cháu không thể trả lời được. Vì đây là vấn đề liên quan đến đời sống riêng tư của cháu. Cháu chỉ có thể nói rằng cháu đã ở cùng một người, ở một địa điểm nào đó.”

“Cô không thể nói cho tôi biết tên của người đó sao?”

“Rất xin lỗi chú.”

“Nhưng như vậy thì không thể khẳng định một cách tuyệt đối là cô có bằng chứng ngoại phạm được. Nếu chỉ nói cô đã ở cùng một người ở một địa điểm nào đó. Tôi không rõ cảnh sát đã nói với cô thế nào, nhưng đối với tôi cô vẫn là nghi phạm. Đã thế còn là một nghi phạm cực kỳ đáng nghi nữa kìa.”

Cuối cùng Kokonoe Ririka cũng chịu nhìn vào mặt Takeshi. “Cứ cho là cháu đã sát hại thầy Kamio đi, vậy theo chú động cơ của cháu là gì?”

“Động cơ? Dù không rõ động cơ thì cũng chẳng có vấn đề gì hết. Với thám tử trong các truyện trinh thám thì việc đi từ động cơ để xác định hung thủ thực sự âu cũng là lẽ thường tình, chứ cảnh sát ngoài đời đâu đếm xỉa đến mấy thứ ấy. Bởi họ cho rằng cứ truy bắt được tội phạm bằng các phương pháp mang tính khoa học đã, sau đó mới thông thả bắt hẩn tự mình khai ra động cơ hay cái gì thì khai. Chà, cô thấy sao? Tối ngày 6 tháng 3 cô đã ở đâu, hoặc đã ở cùng ai, cô cho tôi biết một trong hai thông tin đó thôi có được không?”

Kokonoe Ririka bỗng im lặng, xem ra cô ta đang bối rối chuyện gì đó. Thế rồi, ngồi ngay cạnh cô ta, Kugimiya Katsuki đột nhiên nhìn lên Takeshi. “Là cháu.”

“Gì cơ?” Takeshi hỏi.

“Người mà Kokonoe gặp chính là cháu. Cháu đã ở cùng cô ấy.”

Phản ứng của những người xung quanh đối với câu nói này thật phức tạp. Phải chăng cũng giống Mayo tối hôm qua, họ đều lẫn lộn giữa hai

dòng suy nghĩ, một bên cho rằng quả nhiên là như vậy, bên kia lại không khỏi cảm thấy bất ngờ. Bởi họ không thể xua khỏi đầu cái ý nghĩ có thể Kugimiya đã bị Kokonoe Ririka mê hoặc, nhưng xét cho cùng Ririka tiếp cận Kugimiya chắc chắn là vì việc làm ăn.

“Thật vậy à?” Takeshi hỏi Kokonoe Ririka.

Ririka bèn khẽ gật đầu với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ra là thế...”

Takeshi lẩm bẫm, lấy tay phải che lên khoeo mắt. Nom chú ấy vừa có vẻ như đang suy nghĩ cho thật lung, lại vừa có vẻ như đang phiên muộn về chuyện gì đó.

Cuối cùng Takeshi cũng bỏ tay xuống, ngược lên trên, thở dài một cái thật mạnh rồi nhìn Kugimiya.

“Tôi vừa nhớ lại bài văn khi nãy. Có vẻ như cậu đang tiếp nối di nguyện của Tsukumi. Chắc cậu rất coi trọng tình bạn. Nhưng hành vi bao che cho kẻ mắc sai lầm thì không được gọi là tình bạn. Đôi khi chúng ta cũng cần buông bỏ.”

Nét bối rối hiển hiện trên khuôn mặt Kugimiya. “Ý chú là gì?”

Takeshi bèn đứng trước mặt Ririka, nhòm vào mặt cô ta. “Đúng như tôi nghĩ, xem ra cô không phải Shizuka nhỉ?”

“Hả?”

“Nếu là Shizuka thật thì đâu có phản bội Nobita.” Takeshi nói rồi di chuyển. Chú dừng lại trước mặt Sugishita. “Và sẽ không lảng nhãng với Dekisugi.”

Sugishita liếc trợn tròn mắt, giật nảy mình như vừa bị điện giật. “Chú nói cái gì vậy?”

“Để tôi hỏi bằng chứng ngoại phạm của cậu nào. Tối hôm thứ Bảy ngày 6 tháng 3, cậu đã ở đâu?”

“Cháu... cháu không có nghĩa vụ trả lời chú,” giọng Sugishita lạc cả đi.

“Nhưng cậu đã trả lời cảnh sát còn gì? Chắc cậu cũng bị hỏi bằng chứng ngoại phạm đúng không? Cậu đã trả lời như thế nào? Hay cậu cũng không trả lời được? Sao nào? Ngay cả chuyện đó cậu cũng không nói được ư?”

Sugishita cúi đầu, im lặng. Nom như khuôn mặt cậu ta đang giật giật.

Đầu óc Mayo lại một lần nữa trở nên hỗn loạn. Dekisugi cũng là một nhân vật xuất hiện trong Doraemon. Đó là một học sinh ưu tú với thành tích học tập xuất sắc, môn thể thao nào cũng cừ khôi, người luôn khiến Nobita có cảm giác thua kém và đúng là trùng khớp với Sugishita. Tay Sugishita đó và Kokonoe Ririka đang ngoại tình với nhau? Chủ đề này chưa một lần xuất hiện trong các cuộc trò chuyện giữa cô và Takeshi từ đầu tới giờ. Một chuyện quan trọng như thế, sao chú ấy lại giữ kín đến tận hôm nay nhỉ? À không, khoan bàn chuyện đó, tại sao Takeshi lại phát hiện ra chuyện này?

Takeshi chống hai tay xuống bàn của Sugishita.

“VẬY ĐỂ TÔI TRẢ LỜI CHO CẬU NHÉ. TỐI HÔM THỨ BẢY, NGƯỜI Ở CÙNG KOKONOE RIRIKA KHÔNG PHẢI KUGIMIYA MÀ CHÍNH LÀ CẬU. ĐỊA ĐIỂM LÀ MỘT KHÁCH SẠN TÌNH YÊU. ĐÚNG KHÔNG?”

Tác động mà câu nói này đem đến cho những người xung quanh còn lớn hơn nhiều so với câu nói của Kugimiya vài phút trước. Bằng chứng là Haraguchi đã nhồm người lên khỏi ghế, tạo ra tiếng lạch cạch.

“Thật ngớ ngẩn. Cháu cứ tưởng chú định nói chuyện gì cơ đấy,” Ririka đập bàn, đứng dậy. “Kashiwagi nói đúng. Cháu không thể tham gia vào cái trò hề nhảm nhí này được nữa. Đáng lẽ cháu nên về luôn rồi mới phải.”

“À không, tôi xin rút lại câu nói đây là một trò hề,” Kashiwagi liền giơ tay. “Chẳng phải câu chuyện đã đột nhiên trở nên đầy thú vị rồi hay sao? Tôi muốn nghe đến cuối kia.”

“CẬU THÍCH THÌ CỨ VIỆC. CÒN TÔI SẼ ĐI VỀ” RIRIKA BẮT ĐẦU SẢI BƯỚC.

“Nếu bây giờ bỏ chạy, cô sẽ không thể chứng minh sự trong sạch của bản thân mình nữa đâu,” Takeshi nói với theo lưng Ririka. “Như thế cũng được ư?”

Ririka liền dừng chân, ngoái lại, lườm mắt nhìn Takeshi.

“CHÁU ĐÃ BẢO MÌNH CÓ BẰNG CHỨNG NGOẠI PHẠM RỒI CÒN GÌ.”

“ĐÚNG LÀ CÓ THỂ NHƯ VẬY THẬT. DỄ CHỪNG CAMERA GIÁM SÁT CỦA KHÁCH SẠN TÌNH YÊU CÓ LƯU LẠI HÌNH ẢNH CÔ LÁI XE. NHƯNG CÒN CẬU TA THÌ SAO? CAMERA CÓ GHI LẠI ĐƯỢC HÌNH ẢNH SUGISHITA NGỒI TRÊN XE KHÔNG NHỈ? LIỆU CÓ PHẢI GHẾ PHỤ KHÔNG CÓ NGƯỜI? NẾU SUGISHITA GIẤU MÌNH Ở HÀNG GHẾ SAU ĐỂ TRÁNH BỊ NGƯỜI KHÁC NHÌN THẤY THÌ SAO? CÓ THỂ BÌNH THƯỜNG LÀ NHƯ VẬY, NHƯNG RIÊNG HÔM ĐÓ THÌ KHÁC. TRÊN THỰC TẾ, NGOÀI CÔ RA KHÔNG CÒN AI TRÊN XE.”

Ánh mắt Takeshi chuyển sang Sugishita.

“Bởi Sugishita đến khách sạn muộn hơn Kokonoe gần một tiếng. Trong thời gian đó cậu ta đã ở đâu, làm gì? Để tôi thử nói ra suy luận của mình nhé. Sugishita đã đến nhà Kamio Eiichi, chờ anh ấy về. Thế rồi khi Kamio Eiichi về đến nhà, cậu ta liền nhảy ra tấn công, thất cố giết chết anh ấy.”

Sugishita liếc tròn xoe mắt, há hốc mồm. “Không phải thế. Chú nói cái gì vậy?”

“Cậu bảo đã gọi điện hỏi thăm anh tôi hôm thứ Bảy trước đó nhỉ?” Takeshi vẫn bất chấp, tiếp tục câu chuyện. “Khi đó, anh trai tôi đã nhờ cậu chỉ cho một khách sạn ở Tokyo, nhưng chẳng phải ngoài chuyện đó ra, anh tôi còn nói với cậu một chuyện nữa hay sao? Không gì khác, đó chính là mối quan hệ giữa Kokonoe Ririka và cậu. Tôi không rõ đầu đuôi thế nào, nhưng anh tôi đã biết được mối quan hệ giữa hai người, anh ấy nói rằng hai người nên dừng lại, nếu còn tiếp tục anh ấy sẽ nói cho vợ cậu biết. Nghe xong, cậu bèn nghĩ cứ đà này thì cuộc đời cậu sẽ bị hủy hoại và cậu đã hạ quyết tâm sát hại anh ấy.”

Tim Mayo nhảy loạn xạ trong lồng ngực. Lẽ nào lại có chuyện như thế...

“Thật nhảm nhí,” Sugishita đập hai tay lên bàn, đứng dậy. “Sao có chuyện đó được?”

“Sau khi gây án xong xuôi đâu vào đấy, cậu bèn đến khách sạn tình yêu nơi Kokonoe đang đợi, báo cáo tình hình. Sau đấy, phải chăng cô ta đã nhẹ nhàng xoa dịu những cảm xúc đang trào dâng trong cậu khi vừa giết người?”

“Chú một vừa hai phải thôi. Đầu óc chú có vấn đề à?”

Phớt lờ giọng nói cáu kỉnh của Sugishita, Takeshi tiến gần đến chỗ Ririka.

“Chuyện đến khách sạn tình yêu không phải nhằm mục đích tạo dựng chứng cứ ngoại phạm, do vậy Sugishita – vốn không muốn người đời biết được quan hệ ngoài luồng của mình đã không dám khai với cảnh sát. Nhưng về phần mình, cô cho rằng chỉ cần có một đối tượng đi cùng là có thể khẳng định chứng cứ ngoại phạm. Chưa kể trên điện thoại còn lưu lại thông tin vị trí. Và người cô lợi dụng chính là Kugimiya,” Takeshi liếc ngoảnh lại phía sau.

“Phải vậy không, cậu Kugimiya? Kokonoe đã nhờ cậu nói dối. Thực ra cậu đã ở nhà. Không phải thế sao?”

Kugimiya không đáp. Cậu ta nhìn Ririka với vẻ mặt khổ sở rồi sụp mắt xuống.

Takeshi lại quay trở về đứng trước mặt Sugishita, chỉ tay vào cậu ta.

“Chính cậu đã giết chết Kamio Eiichi, anh trai tôi. Cậu có thừa nhận không?”

“Không phải. Cháu không làm chuyện đó.” Sugishita vò đầu bứt tóc, mặt méo xệch. “Cháu thừa nhận mình đã ở cùng Ririka... Kokonoe. Nhưng cháu không sát hại thầy. Cháu nói thật. Xin chú hãy tin cháu.”

Với ánh mắt điềm tĩnh, Takeshi nhìn chăm chăm Sugishita trông như thể đang sắp sửa bật khóc đến nơi, đoạn gật đầu vài cái rồi bước gần đến bục giảng.

“Thái độ của Sugishita rất đáng tin. Tôi cho rằng nếu cậu ta chỉ đang diễn kịch thì lại đáng gờm quá, nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng ấy được. Đã vậy, chúng ta lại đành phải hỏi đến tâm lý học chuyên sâu của con người thôi,” Takeshi búng tay về phía màn hình.

Hình ảnh bắt đầu được trình chiếu. Vừa nãy là cảnh quay ở lễ canh linh cữu, giờ đã chuyển sang lễ đưa tang. Mayo biết vậy vì vị trí của vị tăng lữ đã thay đổi.

Sugishita xuất hiện. Cậu ta đứng trước quan tài, sau đó di chuyển sang bục thấp nhang.

Khuôn mặt cậu ta được quay cận cảnh. Sugishita đang nhìn lên di ảnh, thấp nhang rồi chấp hai tay lại. Sau đó cậu ta lại nhìn bức di ảnh trước khi cúi lạy và biến mất khỏi màn hình. Theo Mayo thấy thì mắt Sugishita đã nhìn thẳng vào bức di ảnh.

Takeshi cho dừng đoạn video lại rồi nhìn khắp lượt mọi người.

“Cho tôi hỏi ý kiến của mọi người. Xem những hình ảnh vừa rồi, các cô cậu thấy sao? Momoko, cháu thấy thế nào?”

Mayo có thể cảm nhận được sau lưng mình Momoko đang rất căng thẳng vì đột nhiên bị gọi đến tên.

“Cháu nghĩ Sugishita đã nghiêm túc nhìn vào bức di ảnh.”

“VẬY Ờ? ĐỂ TÔI HỎI THÊM NHỮNG NGƯỜI KHÁC XEM NÀO. HARAGUCHI, CHÁU NGHĨ SAO?”

“CHÁU CŨNG NGHĨ VẬY. CHÁU KHÔNG THẤY CẬU ẤY LÀM NHỮNG VIỆC KIỂU NHƯ LẮNG MẮT ĐI CHỖ KHÁC.”

“ĐỪNG Ý,” KASHIWAGI GIƠ TAY NÓI.

“RA VẬY,” TAKESHI BÈN ĐẾN GẦN SUGISHITA.

“XEM RA TẤT CẢ ĐỀU CÓ CHUNG MỘT CẢM NHẬN RẰNG ÁNH MẮT CẬU KHI NHÌN VÀO BỨC DI ẢNH KHÔNG HỀ TOÁT RA VỀ MỜ ÁM.”

“ĐƯƠNG NHIÊN RỒI. CHÁU CHẴNG LÀM GÌ CẢ, THẾ NÊN KHÔNG CÓ LÝ GÌ MỌI NGƯỜI LẠI CẢM THẤY NHƯ VẬY ĐƯỢC.” GIỌNG NÓI CỦA SUGISHITA CHỨA ĐỪNG SỰ TỨC GIẬN.

“KHÔNG LÀM GÌ CẢ... Ờ? TỨC LÀ, MẤY CHUYỆN CỠ NHƯ NGOẠI TÌNH CŨNG KHÔNG KHIẾN CẬU CẢM THẤY MẤT MẶT VỚI NGƯỜI THẦY ĐÁNG KÍNH Ờ?”

SUGISHITA LIỀN CÚI ĐẦU VỚI VỀ KHÓ XỬ. TAKESHI BÈN VỖ BỘP VÀO VAI CẬU TA, NÓI “CẬU CÓ THỂ NGỒI XUỐNG,” ĐOẠN ĐI ĐẾN TRƯỚC MẶT RIRIKA.

“THẾ CÒN KẼ GIẢ DANH SHIZUKA THÌ SAO NHỈ? Ở LỄ ĐƯA TANG, CÔ CÓ DÁM NHÌN THẰNG VÀO DI ẢNH KHÔNG?”

“CHÚ CỨ KIỂM TRA THÌ BIẾT,” RIRIKA TRỪNG MẮT NHÌN TAKESHI, NÓI DỨT KHOÁT.

“VẬY ĐI,” TAKESHI LIỀN BÚNG TAY.

ĐOẠN VIDEO BẮT ĐẦU PHÁT. CHỈ LÁT SAU, KOKONOE RIRIKA ĐÃ XUẤT HIỆN, PHONG THÁI TỰ TIN NHƯ NGƯỜI MẪU THỜI TRANG. VỚI NHỮNG BƯỚC CHÂN TỪ TỐN, CÔ TA ĐI CHUYỂN ĐẾN TRƯỚC LINH CỬU RỒI ĐẾN BỤC THẤP NHANG. ÁNH MẮT CÔ TA SỚM ĐÃ HƯỚNG VỀ BỨC DI ẢNH. CÔ TA THẤP MỘT NÉN NHANG RỒI CHẤP TAY KHẮN BẰNG CỬ CHỈ ĐÂY NHẢ NHẶN. SAU KHI BUÔNG TAY XUỐNG, CÔ TA LẠI MỘT LẦN NỮA NHÌN LÊN DI ẢNH. MẶC DÙ NÉT MẶT ĐAU BUỒN ẤY NOM CÓ PHẦN HƠI GIẢ TẠO, SONG RIRIKA KHÔNG HỀ ĐÁNH MẮT ĐI CHỖ KHÁC.

KHI ĐOẠN VIDEO DỪNG LẠI, RIRIKA LIỀN HỎI VỚI VỀ ĐẮC THẮNG: “THẾ NÀO?”

“HOÀN HẢO. HẾT NHƯ MỘT NỮ DIỄN VIÊN VẬY.”

NGHE CÂU NÓI ĐÓ, TRONG MỘT THOÁNG RIRIKA ĐÃ CHAU MÀY, NHƯNG RỒI CÔ TA NGAY LẬP TỨC NỞ MỘT NỤ CƯỜI.

“CHÁU KHÔNG BIẾT CHÚ NÓI VẬY LÀ Ý GÌ, NHƯNG CHÁU SẼ COI ĐÓ NHƯ MỘT LỜI KHEN.”

“Sao cô lại có quan hệ yêu đương với một người đàn ông đã yên bề gia thất? Thật chẳng giống cô chút nào.”

“Đó không phải quan hệ yêu đương. Chúng cháu là đối tác làm ăn.”

“Quả nhiên là như vậy,” Takeshi ngoảnh lại phía Sugishita. “Đó là vụ làm ăn liên quan đến kế hoạch chuyển thể *Mê cung những bộ não ảo* thành trò chơi trực tuyến của công ty cậu ta chứ gì?”

Lông mày Ririka chuyển động. “Chú biết rõ quá nhỉ?”

“Tôi nghe được từ một người quen rất am hiểu ngành máy tính. Thấy bảo một vài công ty IT đã ghi danh vào cuộc cạnh tranh biến *Mê cung ảo* thành một trò chơi điện tử. Công ty của Sugishita cũng là một trong số đó.”

“Này, này. Tôi chưa được nghe chuyện đó đâu đấy,” Kashiwagi chen ngang.

“Tôi đâu có nghĩa vụ phải nói với cậu. Cậu cũng chẳng liên quan gì,” Ririka lạnh lùng nói, không chút kiêng nể.

Ngồi sau lưng Mayo, Momoko bỗng hướng về phía trước, thốt lên đầy ngạc nhiên. Mayo cũng nhìn lên, thấy đoạn video đáng lẽ đang tạm dừng không biết từ lúc nào đã được bật trở lại.

Người xuất hiện là Kugimiya. Cậu ta rụt rè tiến đến gần linh cữu, chắp hai tay vào nhau. Sau đó, cậu ta đứng trước bục thắp nhang, đầu hơi cúi xuống. Cậu ta giữ nguyên tư thế đó, thắp nhang, rồi nhắm mắt khấn. Đoạn cậu ta hạ tay xuống, ngẩng mặt lên.

Vào khoảnh khắc đó, Mayo bỗng giật mình. Momoko ngồi đằng sau cũng kêu lên một tiếng: “O?”

Kugimiya vẫn đang nhắm nghiền mắt. Cậu ta cúi đầu mà không hề mở mắt, quay mặt sang một bên rồi cứ thế biến mất khỏi màn hình.

Mayo nhìn Kugimiya. Cậu ta đang nhìn chăm chăm màn hình với vẻ tần ngẫn. Tất cả những người khác đều đang đổ dồn ánh mắt về phía cậu ta.

“Thật ngớ ngẩn,” Kugimiya lầm bầm. “Không thể nào có chuyện đó. Cháu không nhắm mắt. Cháu đã nghiêm túc nhìn vào mặt thầy.”

“Hay chỉ là cậu tự nghĩ thế thôi?”

Takeshi lại gần Kugimiya. Giọng chú ấy nghe rất thản nhiên, thể hiện rằng mọi việc không nằm ngoài dự đoán của mình.

“Mặc dù tự nhủ không được phép đưa mắt đi chỗ khác nhưng cảm giác tội lỗi và sợ hãi đã khiến cậu không thể mở nổi mi mắt. Có đi đâu, bản thân cậu vẫn tưởng là mình đã mở mắt. Tức là cậu đang tự lừa dối mình.”

“Không có chuyện đó. Tuyệt đối không phải,” Kugimiya liền đứng lên, chỉ tay lên màn hình, gào thét. “Đây là trò bịp bợm.”

Takeshi nhìn xoáy vào khuôn mặt Kugimiya.

“Hà có gì cậu phải tức giận như vậy? Cậu chỉ cần nói: ‘Cháu không nhớ mình đã nhắm mắt nhưng hình ảnh ghi lại như thế thì chắc là đúng rồi, có đi đâu cháu cũng không biết lý do tại sao mình lại nhắm mắt,’ là được mà.”

“Thì chính chú đã bảo kẻ nào không dám nhìn thẳng vào bức di ảnh thì kẻ đó đáng ngờ còn gì...”

“Chỉ là đáng ngờ thôi chứ tôi đâu kết luận kẻ đó là hung thủ. Makihara là một ví dụ. Cậu ta cũng lảng mắt đi nhưng xem ra là vì một lý do khác. Chuyện cậu nhắm mắt cũng vậy, có thể cậu có nguyên do gì đấy. Hay cậu cảm thấy rắc rối khi bị nghi ngờ?”

Kugimiya liền lắc đầu quầy quậy. “Không phải thế.”

“Thế thì tại sao cậu phải kích động đến mức đó? Theo tôi chính thái độ đó của cậu mới đáng ngờ. Nói mới nhớ, có một chuyện khiến tôi băn khoăn. Đó là phong thư cậu vừa cho tôi xem khi nãy. Tên người nhận gồm Kugimiya Katsuki và Kamio Eiichi. Vậy mà bên trong lại chỉ có độc một bài văn viết về chủ đề *Người bạn của em*. Nếu vậy thì chỉ cần gửi cho mình cậu là đủ rồi chứ nhỉ? Sao lại có cả tên của anh trai tôi nữa?”

“Chuyện đó, cháu không biết.”

“Liệu có khi nào trong phong thư còn kèm theo một thứ gì đó mà Tsukumi muốn anh tôi đọc được không nhỉ? Có thật là trong phong thư chỉ có mỗi bài văn vừa nãy không?”

“Chỉ có nó thôi.”

“Đưa tôi xem phong thư lúc nãy nào.”

Kugimiya bèn lấy phong thư ra khỏi túi áo trong. Từ vị trí Mayo đang ngồi cũng có thể thấy tay cậu ta hơi run rẩy.

“Cậu kiểm tra bên trong đi.”

“Chú dai như đĩa ấy nhỉ,” Kugimiya đành rút tờ giấy viết văn ra khỏi phong thư. Vào lúc đó, có một thứ gì đó rơi bộp xuống chân cậu ta. Có vẻ

là một tờ giấy được gấp lại.

“Có cái gì rơi ra kia.”

Kugimiya liền nhặt lên, mở nó ra. Ngay giây phút ấy, cậu ta trợn tròn mắt thảng thốt. Hai má còn giật giật.

“Đây thấy chưa, đúng là vẫn còn một thứ nữa mà,” Takeshi nói chen vào. “Hình như đó là bản photocopy của một tờ giấy viết văn. Xem ra là một bài văn nào đấy. Đưa tôi xem nào.”

Kugimiya liền di chuyển về phía cuối lớp như định bỏ chạy.

“Không thể nào. Tại sao...”

“Không thể nào ư? Chắc chắn cậu đã vứt nó đi, hoặc đã đốt nó rồi, thế mà tại sao nó vẫn còn ở đây ư?” Takeshi chậm rãi tiến đến gần Kugimiya. “Chủ đề của bài văn đó là ‘Ước mơ ngày sau’. Nội dung là: *Tôi có một ước mơ. Đó là sau này được trở thành một họa sĩ manga. Nhưng tôi không nói với ai, bởi vì tôi vẽ rất dở. Đặc biệt là với người bạn Kugimiya, tôi không dám nói ra vì xấu hổ. Kugimiya cũng đang hướng đến mục tiêu trở thành họa sĩ manga nhưng tài vẽ tranh của cậu ấy thì tôi không thể nào sánh bằng.* Ngoài ra trong bài văn này, Tsukumi còn viết ra ý tưởng cụ thể về việc mình muốn vẽ một câu chuyện như thế nào. Đó sẽ là câu chuyện kể về các nhà khoa học thiên tài than trách về việc môi trường trái đất bị hủy hoại nên đã nghĩ tới chuyện tạo ra một không gian ảo để tiêu diệt trái đất thực.”

Mayo nín lặng. Cô kinh ngạc đến không thể thốt nên lời. Câu chuyện Takeshi vừa nói chẳng phải cũng chính là nội dung của *Mê cung những bộ não ảo* hay sao?

“Sau khi nhận phong thư từ mẹ Tsukumi, trên đường tới đây, cậu đã mở ra kiểm tra và tá hỏa lên. Cậu không thể để người khác nhìn thấy thứ này được. Vì thế cậu đã cố gắng cố gắng tiêu hủy nó. Vậy mà trong phong thư lại xuất hiện một thứ y như vậy. Cậu hoảng loạn như thế cũng là đương nhiên thôi.”

Kugimiya mặt méo xệch, nhìn khắp lượt xung quanh. “Đây là cái bẫy. Tất cả mọi thứ...”

“Những người khác không hay biết gì cả. Một tay tôi thu xếp chuyện này. Cậu chuẩn bị sẵn tư tưởng đi thôi.”

Kugimiya run lấy bẫy, đoạn xoay gót và bắt đầu chạy. Cậu ta mở cánh cửa ở phía sau lớp, lao ra ngoài.

Haraguchi liền đứng dậy. Nhưng rồi cậu nói “Không cần đuổi theo đâu”, của Takeshi đã ngăn cậu ấy lại.

Chỉ lát sau, họ nghe thấy tiếng thét phát ra từ hành lang. Tiếng thét đinh tai nhức óc, vừa như tiếng kêu gào, vừa như tiếng la hét.

Haraguchi lại chạy ra, song lần này Takeshi không cản nữa. Tiếp nối Haraguchi, Numakawa và Kashiwagi cũng ra khỏi lớp. Thấy Momoko chạy đi, Mayo cũng vội vàng theo sau.

Ra đến hành lang, họ thấy trước mắt là một cảnh tượng bất ngờ. Rất đông người đang bắt giữ một người đàn ông. Kẻ bị tóm chính là Kugimiya. Và đứng cạnh cậu ta là Kakitani.

Nhận ra Mayo, Kakitani liền tiến đến gần.

“Chúng tôi đã bắt được cậu ta trong lúc cậu ta đang chạy lên sân thượng. Có lẽ cậu ta định nhảy xuống.”

“Tại sao các anh lại ở đây?”

“Chúng tôi nhận được liên lạc từ anh Kamio Takeshi, chú của cô. Anh ấy muốn chúng tôi canh chừng phòng học này và bắt giữ kẻ nào chạy ra khỏi đó, bởi đấy chính là hung thủ sát hại bố cô.”

Kugimiya bị cảnh sát dẫn đi. Trước khi chứng kiến cảnh ấy, Mayo quay trở vào lớp học. Song, không thấy bóng dáng Takeshi ở đó nữa.

Nhìn lên bục giảng, cô thấy chiếc kính gọng tròn vẫn còn trên mặt bàn.

Năm lớp 7, Kugimiya Katsuki và Tsukumi Naoya học chung một lớp. Một bên là cậu thiếu niên giản dị, không có gì nổi bật, còn bên kia là cậu thiếu niên nổi tiếng, được nhiều người yêu mến, lẽ thường tình khó mà nghĩ rằng hai con người ấy lại có thể gần gũi với nhau, vậy mà nhờ một cơ duyên bất ngờ, khoảng cách giữa hai người đã ngay lập tức thu hẹp hẳn lại.

Một hôm, sau khi về nhà, Kugimiya mở cặp xách ra, thấy trong đó có chiếc hộp đựng bút mà cậu chưa nhìn thấy bao giờ. Cậu nhận ra ngay là mình đã cầm nhầm cặp xách. Hôm đó đến lượt Kugimiya trực nhật. Trong lúc dọn dẹp, cậu đã bỏ cặp ngoài hành lang, rất có thể ai đó đã để chiếc cặp y như vậy gần cặp của cậu.

Đúng lúc Kugimiya đang nghĩ xem nên làm thế nào thì nhà có khách. Chỉ lát sau, mẹ gọi cậu. Bà nói có bạn cùng lớp cậu đến thăm. Kugimiya tự hỏi không biết đó là ai, khi ra đến cửa, cậu thấy Tsukumi đang đứng đó. Thấy bạn cầm theo chiếc cặp xách, Kugimiya liền vỡ lẽ.

“Xin lỗi nhé, chắc tớ bị nhầm,” Tsukumi chìa cặp xách về phía Kugimiya.

Sau khi nhận lấy, Kugimiya bên kiểm tra bên trong, thấy đó đúng là cặp của mình.

Cậu vội vã quay vào phòng để lấy chiếc cặp còn lại. Lúc đưa nó cho Tsukumi, cậu ta chẳng buồn nhìn vào bên trong mà đã gật đầu: “Ừ, cái này của tớ.” Sau đó, không hiểu sao Tsukumi tỏ ra khó xử, đoạn mở lời: “Mà này, vì không biết là cặp của ai nên tớ đã mở ra xem thử bên trong một chút. Tớ nghĩ là phải mau chóng đem trả...”

“À, vậy hả? Cũng phải nhỉ?”

Chiếc cặp xách không hề tên.

“Thế là, sao nhỉ, tớ đã lỡ xem cái đó,” Tsukumi gãi đầu. “*Một cái tôi khác là hồn ma ấy.*”

“À,” Kugimiya bất giác thốt lên.

Đó là tác phẩm truyện tranh mà đạo ấy Kugimiya vẽ. Mọi khi cậu không mang nó đến trường nhưng hôm đó tình cờ thế nào cậu lại bỏ vào cặp vì nghĩ có thể mình sẽ tìm tài liệu tham khảo ở thư viện.

“Cái đó là cậu vẽ à?”

“Đúng vậy...”

Vừa đáp Kugimiya vừa cảm thấy lo lắng. Không biết Tsukumi có cười nhạo hay coi thường cậu không nữa.

Song, câu nói mà Tsukumi thốt ra sau đó lại là: “Siêu thật. Cậu vẽ giỏi thế còn gì. Tớ bất ngờ lắm ấy. Tớ cứ tưởng là chuyên gia nào vẽ cơ.”

“A, vậy ư...” Kugimiya không khỏi ngạc nhiên và lúng túng. Phản ứng của đối phương hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cậu.

“Đã thế cốt truyện còn thú vị nữa chứ. Một khi đã đọc là tớ không thể dừng lại được.”

Những lời Tsukumi nói ra bằng giọng điệu nhiệt thành ấy nghe không giống lời nói dối hay tăng bốc. Có thể ít nhiều cậu ta cũng cần rứt vì đã tùy tiện đọc nó, song Kugimiya có thể cảm nhận rằng Tsukumi đang nêu lên những cảm nghĩ thực sự của mình. Nếu vậy, đương nhiên Kugimiya cũng chẳng lấy làm khó chịu. Cậu thật thà đáp: “Cảm ơn cậu.”

“Ngoài ra còn nữa không?”

“Hả, ngoài ra là sao?...”

“Cậu còn vẽ gì nữa không ấy. Chắc đấy không phải truyện tranh đầu tiên cậu vẽ đâu nhỉ? Phải có những truyện khác mà cậu từng vẽ từ trước đến giờ chứ?”

“Cái đó, ừ thì, cũng có một vài truyện nữa.”

“Hả là thế ư ờ. Không phải tự nhiên mà cậu vẽ được truyện đó đâu nhỉ,” Tsukumi nói bằng giọng thán phục, sau đó cậu ta vừa gãi ngón tay lên thái dương, vừa nhìn Kugimiya. “Cậu không cho ai đọc những thứ đó sao?”

“Đúng vậy. Tớ chưa cho ai đọc bao giờ.”

“Thế hả? Kẽ cũng phí ghê. Bởi truyện tranh là để đọc còn gì. Phải cho người khác đọc thì mới có ý nghĩa chứ. Không đúng sao?”

“Không phải, tớ cũng nghĩ thế...” Kugimiya hít một hơi, đoạn nhìn Tsukumi bằng ánh mắt e dè. “Nếu được, hay cậu đọc thử nhé?”

“Thế cũng được sao?” Nét mặt Tsukumi bỗng sáng bừng.

“Tớ nói trước là chúng dở lắm đấy. Tại tớ vẽ từ hồi trước mà.”

“Không sao hết,” Tsukumi rục rịch cởi đôi giày thể thao.

Kugimiya liền dẫn Tsukumi vào phòng, cho bạn xem một vài tác phẩm truyện tranh mà cậu đã vẽ được cho đến lúc ấy. Đây là lần đầu tiên cậu làm chuyện này. Vốn dĩ Kugimiya thậm chí còn chưa từng một lần mời bạn bè vào phòng. Giữa chừng, mẹ cậu mang nước hoa quả và bánh kẹo cho hai đứa, nom bà có vẻ rất vui.

Các tác phẩm truyện tranh mà Kugimiya cho Tsukumi xem đều ngắn, có cả những câu chuyện chưa đến hồi kết. Mặc dù vậy, Tsukumi vẫn lật dở từng trang như thể đang ngẫu nhiên chúng. Nhìn khuôn mặt đầy nghiêm túc đó, Kugimiya biết cậu bạn đang thật sự đắm mình vào từng tác phẩm.

Tsukumi luôn miệng khen “Siêu quá, siêu quá,” và sau khi đọc xong hết, cậu bèn nhìn chằm chằm Kugimiya. “Kugimiya, cậu đúng là thiên tài đấy. Từ hồi cấp một cậu đã vẽ được những thứ này rồi đúng không? Thật không thể tin nổi.”

“Không... đến mức đấy đâu,” mặc dù tỏ ra khiêm tốn, song Kugimiya không phải là không thích thú.

“Kiểu gì cậu cũng sẽ trở thành họa sĩ manga nhỉ?”

“Chuyện đó, ừ thì, tớ mong được như vậy.”

“Chắc chắn cậu sẽ làm được. Bây giờ cậu đã vẽ được như thế này rồi nên sẽ không vấn đề gì đâu. Giỏi thật. Thật tuyệt khi có một người bạn là họa sĩ manga.”

Kugimiya không khỏi giật mình trước cụm từ “người bạn” mà Tsukumi vừa nói ra không chút ngập ngừng. Ngay chính cậu cũng nhận ra mặt mình đang đỏ ửng lên rồi.

Song, có vẻ như Tsukumi không hề ý thức rằng mình vừa nói ra một điều đặc biệt.

“Này, tớ kể cho mọi người ở trường chuyện cậu vẽ truyện tranh cũng được nhỉ?” Tsukumi hỏi bằng giọng thân thiện.

“Ấy đừng, chuyện đó thì hơi...”

“Tại sao?”

“Thì cậu biết đấy, có thể họ sẽ trêu chọc tớ.”

Nghe vậy, Tsukumi bèn xua mạnh tay.

“Sao có chuyện đó được? Giả dụ có đứa nào nói gì thì cậu chỉ việc cho nó xem cái này là được. Tớ cam đoan nó sẽ ngậm miệng ngay. Còn nếu nó vẫn tiếp tục nói những điều nực cười thì để tớ thuyết giáo cho nó một trận. Tớ sẽ bảo, sau này Kugimiya mà trở thành họa sĩ manga nổi tiếng thì mày hãy quỳ xuống mà xin lỗi bạn ấy.”

Trong lòng Kugimiya, lời Tsukumi vừa nói vang lên một cách đầy tin cậy. Giờ thì cậu đã hiểu lý do vì sao Tsukumi không chỉ được tất cả mọi người kiêng nể mà ai nấy đều dựa dẫm vào cậu ấy. Tóm lại, Tsukumi là người có tấm lòng bao la, rộng lớn.

Kể từ ngày hôm đó, hai đứa đã trở thành bạn bè thực sự. Phần lớn chủ đề họ nói đến xoay quanh những tác phẩm truyện tranh do Kugimiya vẽ. Không phải Kugimiya tự mình kể lể mà chính Tsukumi đã hỏi cậu hết cái này đến cái khác. Làm thế nào cậu nghĩ ra được cốt truyện như thế, cậu quyết định ngoại hình, dáng vẻ cho nhân vật của mình bằng cách nào... Tsukumi tỏ ra rất hứng thú với cái được gọi là quá trình sáng tác.

“Phim điện ảnh hay có những cảnh quay hậu trường đúng không? Nhiều khi tớ thấy xem cái đó còn thú vị hơn cả xem phim thật ấy chứ.” Tsukumi đã từng nói như vậy.

Trở thành bạn của Tsukumi, cuộc sống của Kugimiya ở trường học trở nên dễ chịu đến mức khoảng thời gian trước đó không thể nào sánh bằng. bấy lâu nay thấy Kugimiya hiên lành nên đám bạn đả đố thường gí cho cậu công việc trực nhật đây phiền toái, nhưng giờ thì tuyệt nhiên không còn chuyện đó nữa.

Ấy vậy mà, lên đến lớp 8, Tsukumi phải nhập viện vì bệnh máu trắng. Trông cậu ấy rất mạnh mẽ, cứ như bệnh tật hoàn toàn không dây mơ rễ má gì đến cậu ấy, thế nên khi nghe tin, Kugimiya ngỡ là phải có sự nhầm lẫn gì đó.

Dĩ nhiên, gần như ngày nào Kugimiya cũng đến thăm Tsukumi. Mỗi lần như vậy, cậu lại cho Tsukumi đọc tiếp truyện cũ hoặc một tác phẩm mới. Mặc dù cơ thể mỗi ngày một yếu nhưng Tsukumi tuyệt đối không than thở lời nào.

Song, giờ phút chia tay đã đến đây đường đột. Đó là hồi Kugimiya lên lớp 9 chưa được bao lâu.

Hai ngày sau, lễ canh linh cữu được tổ chức, hôm sau nữa là lễ đưa tang. Kugimiya đã cùng các bạn đến viếng và tiễn đưa Tsukumi. Nằm trong linh cữu, người bạn thân thiết ấy chỉ còn bé bằng một nửa so với hồi khỏe mạnh. Có đi đâu, nhìn mặt cậu ấy giống như đang nằm ngủ một cách đầy thanh thản, chỉ riêng đi đâu đó đã cứu rỗi Kugimiya.

Sau tang lễ, mẹ Tsukumi cất tiếng gọi Kugimiya. Cô ấy muốn Kugimiya đến nhà mình trong một ngày gần nhất.

“Cô muốn cháu đến nhận một thứ. Naoya đã nhờ cô, nó bảo khi nào con nhắm mắt xuôi tay thì mẹ hãy đưa thứ này cho Kugimiya. Thằng bé để thứ đó trong một phong thư lớn, dán keo cẩn thận lắm. Nó còn dặn cô: *‘Đây là bí mật giữa bọn con trai với nhau, mẹ tuyệt đối không được mở ra xem đâu đấy.’*”

Kugimiya nghiêng đầu. Không biết đó là bí mật gì nhỉ? Cậu không nghĩ ra gì cả.

Ngày hôm sau, Kugimiya đến thăm nhà Tsukumi. Mẹ Tsukumi đưa cho cậu một phong thư cỡ A4. Cậu đoán không chừng đó là nhật ký. Kugimiya chắc hẳn hai đứa đã nói chuyện với nhau rất thật lòng, không giấu giếm đi đâu gì, nhưng về phần Tsukumi, hoàn toàn có khả năng cậu ấy còn những đi đâu chưa thể bộc bạch. Chẳng hạn như nỗi sợ hãi trước bệnh tật hay cái chết. Có thể cậu ấy đã bí mật viết ra những suy nghĩ yếu đuối của mình. Nếu đúng là như vậy thì Kugimiya rất hiểu lý do vì sao cậu ấy không muốn cho mẹ mình xem.

Kugimiya ngay lập tức cầm phong thư ấy về nhà và vào phòng mở ra xem. Bên trong đựng một quyển vở cỡ lớn. Nhìn bìa vở, Kugimiya không khỏi sửng sốt. Ở đó ghi dòng chữ “Sổ ý tưởng”.

Kugimiya rất bất ngờ khi lật trang bìa ra. Bên trong chỉ chút chữ. Khi đọc thử, cậu càng kinh ngạc hơn nữa. Đó không phải nhật ký hay hồi ký gì cả. Những dòng chữ được viết ở đó là bản phác thảo của một câu chuyện. Không những thế còn là câu chuyện của riêng cậu ấy.

Có khoảng mười câu chuyện tất cả, có những câu chuyện ngắn gói gọn trong một trang giấy và cũng có những câu chuyện dài trải trên nhiều trang. Ở chỗ này chỗ kia, Tsukumi còn vẽ những hình minh họa có vẻ là các nhân vật trong truyện.

Thì ra là như vậy, Kugimiya có cảm giác như vừa giải đáp được điếu bí ẩn chôn giấu suốt nhiều năm.

Tsukumi cũng ôm hoài bão trở thành họa sĩ manga. Kugimiya không biết cậu ấy có ước mơ trở thành một họa sĩ chuyên nghiệp hay không, song chắc chắn cậu ấy đã muốn thử tự mình vẽ truyện tranh. Cuốn vở này chính là bước chuẩn bị. Xem ra việc Tsukumi để mắt đến Kugimiya và muốn kết bạn với cậu là vì cậu ấy cảm thấy gần gũi với người cùng chung khát vọng.

Vậy tại sao Tsukumi lại không thành thực nói ra nhỉ? Chỉ cần cậu ấy nói rằng mình cũng muốn vẽ truyện tranh, cho dù Kugimiya không đến mức đưa ra được lời khuyên thì cũng vẫn có rất nhiều điếu hai đứa có thể thảo luận được với nhau kia mà.

Nhìn những hình minh họa mà Tsukumi vẽ, Kugimiya đoán có lẽ lý do chỉ đơn thuần là vì cậu ấy cảm thấy xấu hổ mà thôi.

Thú thực, khó mà nói rằng Tsukumi là người vẽ giỏi. Bố cục không cân đối, nét vẽ cũng không đẹp. Nhân vật nam trông không ngầu, nhân vật nữ nhìn cũng chẳng dễ thương. Từ hồi học cấp một, Kugimiya đã có thể vẽ đẹp hơn thế này gấp mấy lần rồi.

Chắc hẳn bản thân Tsukumi cũng tự ý thức được điếu đó. Chính vì thế, cho dù đã phác thảo câu chuyện mà mình nghĩ ra, cậu ấy cũng không vẽ thành truyện tranh. Hoặc có thể cậu ấy cũng định vẽ nhưng nhìn truyện tranh của Kugimiya, cậu ấy cảm thấy sốc vì tranh của mình không thể nào địch nổi nên đành từ bỏ. Ngẫm ra thì Tsukumi từng nói: Giá mà mình cũng có tài năng giống như Kugimiya.

Kugimiya không khỏi nghĩ rằng, nếu Tsukumi chịu nói ra thì tốt biết mấy. Ngay cả trong số những họa sĩ manga chuyên nghiệp cũng có những người không giỏi vẽ cho lắm. Chỉ cần luyện tập, ai cũng có thể vẽ được những bức tranh ở mức tầm tạm. Cũng có những phong cách vẽ tranh được độc giả yêu thích, nhưng dù gì yếu tố quan trọng nhất vẫn là cốt truyện.

Về điếu đó...

Những câu chuyện mà Tsukumi viết trong vở, truyện nào truyện nấy đều rất hấp dẫn. Có truyện khoa học viễn tưởng, phiêu lưu mạo hiểm, cũng có truyện tuổi học trò truyện trinh thám. Truyện nào cũng đầy tính độc đáo,

không có truyện nào gây cảm giác là được xào xáo lại từ một tác phẩm đã có từ trước.

Đặc biệt, Kugimiya bị cuốn hút mạnh mẽ bởi một tác phẩm đồ sộ được đặt tên là *Đại chiến Zero-One*. Tác phẩm lấy bối cảnh trong tương lai gần. Những nhà khoa học thiên tài cảm thấy bị quan trọng việc môi trường trái đất bị hủy hoại đã cùng các đồng chí của mình trên khắp thế giới chìm vào giấc ngủ lạnh lẽo. Họ kết nối não mình với máy tính và sống trong một không gian ảo rộng lớn. Không những thế họ còn đi đầu khiến mạng lưới điện nhằm phá hủy thế giới thực. Để ngăn chặn việc này chỉ còn cách cử ai đấy đột nhập vào không gian ảo và dùng chương trình kiểm soát đó. Người được chọn thực hiện nhiệm vụ ấy chính là nhân vật chính, vốn từng là nhà thám hiểm thế giới, nay vì tai nạn nên chân tay không còn cử động được nữa. Có thật là cậu ta sẽ cứu được thế giới hay không... *Đại chiến Zero-One* có nội dung hoành tráng như vậy.

Thật đáng tiếc, tận đáy lòng Kugimiya đã nghĩ vậy. Nếu chuyển thành truyện tranh, thế nào nó cũng trở thành kiệt tác.

Kugimiya cho quyển vở vào phong thư rồi nhét lên giá sách. Cậu tự nhủ ngay cả khi nhà bị cháy thì chỉ riêng thứ này cậu sẽ sống chết đem ra ngoài.

Tuy nhiên, một thời gian sau, Kugimiya đã lãng quên bảo bối quan trọng đó. Việc đưa những ý tưởng của mình thành các tác phẩm hoàn thiện đã đủ choán hết tâm trí cậu.

Lên cấp ba, Kugimiya bắt đầu đăng các tác phẩm của mình lên tạp chí truyện tranh và đã có mấy lần được bình chọn là tác phẩm xuất sắc. Sau khi tốt nghiệp, Kugimiya vào một trường đại học dân lập ở Tokyo song cậu chẳng thiết tha gì chuyện học hành. Cậu muốn có thời gian để vẽ truyện tranh.

Cuối cùng, một biên tập viên ở nhà xuất bản đã tiếp cận Kugimiya, trao cho cậu cơ hội đăng bài lên tạp chí truyện tranh. Kugimiya cho anh ta xem một vài tác phẩm tập sự của mình, trong đó *Một cái tôi khác là hồn ma* đã lọt vào mắt xanh của anh ta, và sau khi được Kugimiya vẽ lại, nó đã trở thành tác phẩm trình làng của cậu.

Sau đó còn có vài tác phẩm khác cũng được đăng lên tạp chí. Song tác phẩm nào cũng ngắn, mãi vẫn không có tác phẩm nào để đăng tải dài kỳ.

Người phụ trách đã nói với Kugimiya rằng: “Thêm một bước nữa thôi, cậu vẫn còn thiếu cái gì đó.”

“Các tác phẩm của cậu từ trước đến giờ cũng hay đấy. Nhưng sao tôi không thể cảm nhận được sức lôi cuốn, kiêu như nó quá cô đọng, hoặc có thể nói câu chuyện quá nhỏ bé. Về phần mình, tôi mong có thêm một tác phẩm bút phá khỏi thứ gì đó. Nếu có một tác phẩm như vậy, tôi sẵn sàng xin phép cậu cho đăng tải định kỳ ngay bây giờ.”

Câu nói đó mặc dầu khiến Kugimiya tổn thương song cậu cũng thừa nhận đúng là như vậy. Điềm anh ta chỉ ra cho cậu, chính bản thân cậu cũng đã nhận ra rồi.

“Cậu đã bắt tay vào tác phẩm tiếp theo chưa?”

“Chưa, sắp sửa thôi.”

“Thế cậu đã có ý tưởng chưa? Nếu có rồi thì nhất định phải nói cho tôi nghe nhé.”

“Chuyện đó... Tôi cũng có một vài ý tưởng rồi.”

Kugimiya quyết định trình bày ý tưởng tác phẩm tiếp theo mà cậu đang định vẽ. Song cậu không khỏi bồn chồn khi nhìn nét mặt người phụ trách. Trông anh ta không có vẻ gì hứng thú.

“Trước mắt cậu cứ vẽ thử đi, khi nào xong thì liên hệ tôi. Để tôi xem rồi chúng ta sẽ bàn tiếp. Nhiều khi phải chuyển thành truyện tranh mới thấy ấn tượng hoàn toàn thay đổi mà.”

Tóm lại, ý anh ta là nếu chỉ nghe ý tưởng không thôi thì chưa thấy hấp dẫn.

Rốt cuộc mình phải vẽ một câu chuyện như thế nào mới được đây?

Về đến nhà, Kugimiya thử nghĩ lại ý tưởng mà cậu vừa trình bày với người phụ trách, đúng là ấn tượng mà nó đem lại hơi nghèo nàn. Mặc dù đó là đề tài mà bản thân Kugimiya cảm thấy dễ vẽ, song lật ngược lại vấn đề thì thế giới của cậu chưa rộng mở. Cậu đang cố gói gọn nó chỉ trong phạm vi kiến thức của mình. Ngay cả tác phẩm *Một cái tôi khác là hồn ma* cũng không chệch một bước khỏi đời sống thường nhật.

Thời gian cứ trôi đi trong khi Kugimiya vẫn chưa nảy ra được ý tưởng nào đáng kể, cảm giác nôn nóng bắt đầu bủa vây lấy cậu. Nếu cứ mãi mãi không vẽ được gì thế này, không chừng người phụ trách đó sẽ phát chán cậu mất. Đối với anh ta mà nói, Kugimiya chẳng qua chỉ là một kẻ tập sự

non sót trong hàng hà sa số những họa sĩ manga *có thể có triển vọng* mà thôi.

Giữa lúc Kugimiya đang phiên muộn về chuyện đó thì bỗng một ngày nọ, cậu sực nhớ đến quyển vở của Tsukumi. Nó vẫn nằm nguyên trong thùng carton, từ ngày lên Tokyo cậu chưa mở ra lấy một lần.

Cậu bèn lôi quyển vở đó ra, trong đầu không nghĩ gì sâu xa. Cậu cũng không định vay mượn ý tưởng đó. Cậu cho rằng lần đầu đọc thì thấy thú vị nhưng rốt cuộc đó chỉ là suy nghĩ của một học sinh cấp hai. Giờ đọc lại chắc hẳn cậu sẽ thấy nó thật ấu trĩ. Nhưng Kugimiya vẫn đọc lại một lần nữa trên tinh thần có thể sẽ thu lượm được gợi ý gì đó.

Và rồi, một lần nữa, cậu cảm thấy ấn tượng mạnh mẽ.

Đúng là cũng có nhiều phần trẻ con và đơn giản quá. Song Kugimiya vẫn phải cảm phục trước sự độc đáo của ý tưởng cốt lõi. Sự kinh ngạc của cậu trong lần đầu tiên mục sở thị quyển vở không phải ảo giác gì cả. Quyển vở này chính là một kho tàng ý tưởng đầy mới lạ.

Tsukumi thường gọi Kugimiya là thiên tài, song cậu nhận ra phải là ngược lại mới đúng. Chính Tsukumi mới là thiên tài. Chỉ đơn giản là cậu ấy chưa có được những kỹ năng để biến ý tưởng thành hình mà thôi.

Tất cả những ý tưởng mà Tsukumi để lại trong cuốn vở đó đều xuất sắc nhưng lôi cuốn hơn cả, quả nhiên vẫn là *Đại chiến Zero-One*. Đã có nhiều tác phẩm truyện tranh, trò chơi điện tử hay phim ảnh khai thác đề tài không gian ảo, song việc gắn nó với vấn đề hủy hoại môi trường ở thế giới hiện thực lại là một điểm mới mẻ. Thật không thể tin đây lại là ý tưởng của một học sinh cấp hai.

Chi tiết nhân vật chính vốn đang nằm liệt giường lại có thể tự do cử động trong thế giới ảo cũng rất cuốn hút. Rất có thể Tsukumi đã lờng ghép hình ảnh đó với bản thân mình đang nằm trên giường bệnh để mở rộng ý tưởng.

Kể từ ngày hôm đó, *Đại chiến Zero-One* cứ bám rịt lấy tâm trí Kugimiya không rời. Mặc dù tự nhủ phải nghĩ ra câu chuyện của riêng mình, vậy mà cuối cùng cậu đã hình dung các nhân vật trong truyện và vẽ ra từ lúc nào chẳng hay.

Đúng vào thời điểm đó, cậu nhận được liên lạc từ người phụ trách. Anh ta nóng lòng muốn biết tình hình tiến triển đến đâu rồi.

Kugimiya trả lời rằng cậu đang chuẩn bị bắt tay vào vẽ.

“Tốt quá. Ý tưởng của cậu là gì?”

Lúc anh ta hỏi như vậy, Kugimiya bèn nêu ra ý tưởng. Không gì khác, đó chính là nội dung của *Đại chiến Zero-One*.

Mặc dù Kugimiya chỉ giải thích ngắn gọn, song rõ ràng phản ứng của đối phương đã khác hẳn lần trước.

“Một tác phẩm đồ sộ, hoàn toàn khác so với các tác phẩm trước đây nhỉ? Tôi thấy hay đấy. Cậu hãy vẽ thử đi, chỉ cần đoạn mở đầu thôi cũng được. Không cần phải cố nặn ra đoạn kết đâu.”

Nghe giọng điệu của người phụ trách, Kugimiya có thể cảm nhận được sự sốt sắng của anh ta.

Trong lòng Kugimiya, cảm giác yên tâm và mặc cảm tội lỗi xen lẫn với nhau. Một mặt cậu cảm thấy cuối cùng mình cũng sắp sửa tiến lên được một bước, nhưng mặt khác cậu cũng phân vân không biết liệu mình chiếm đoạt tác phẩm của Tsukumi như vậy có được hay không.

Có đi đâu, Tsukumi đã không còn trên cõi đời này nữa. Chừng nào Kugimiya còn chưa vẽ thì *Đại chiến Zero-One* còn chưa được nằm dưới ánh sáng mặt trời. Quan trọng hơn cả, không một ai biết đó là tác phẩm của Tsukumi.

Kugimiya quyết tâm vẽ tác phẩm đó. Đây không phải lúc để do dự. Nếu vụt mất thời cơ này, không chừng cậu sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội được đăng truyện dài kỳ trên tạp chí nữa.

Những ngày sau đó, Kugimiya dành hết tâm trí để vẽ không ngừng nghỉ. Khoảng một tháng sau, cậu ôm theo tác phẩm đã hoàn thành đến nhà xuất bản. Người phụ trách ngồi đọc ngay tại chỗ, thế rồi nét mặt anh ta trở nên nghiêm túc hẳn, cuối cùng anh ta nói “Cậu đợi tôi một lát,” rồi mang theo tập truyện tranh đó, biến đi đâu mất.

Một lúc sau, người phụ trách quay trở lại, theo sau là một người đàn ông đã có tuổi. Nhận lấy tấm danh thiếp ông ta đưa cho, Kugimiya bỗng trở nên căng thẳng. Đó chính là tổng biên tập.

Những gì diễn ra sau đó nằm ngoài dự đoán của Kugimiya. Họ ngỏ ý hỏi xem cậu có muốn đăng dài kỳ bắt đầu từ tập truyện tranh mà cậu vừa vẽ lần này hay không. Trước mắt, họ sẽ thử đăng khoảng mười kỳ, nếu được đánh giá tốt thì sẽ cứ thế đăng tiếp.

Kugimiya không thể tin ngay vào chuyện này. Giọng cậu khi nói ra câu “Tôi sẽ cố gắng,” nghe thật run rẩy. Phải đến khi về nhà, cất danh thiếp của vị tổng biên tập vào ngăn kéo bàn, trong lòng Kugimiya mới dấy lên cảm giác rằng đây là sự thật.

Kugimiya đã trải qua nhiều lần trao đổi qua lại với người phụ trách. Tiêu đề tác phẩm được đổi từ *Đại chiến Zero-One* sang *Mê cung những bộ não ảo*. Họ cũng thêm thắt cho các nhân vật. Tuy nhiên, về cơ bản thì cốt truyện vẫn như cũ.

Và như thế, tác phẩm bắt đầu được đăng tải dài kỳ. Kỳ đầu tiên kể về chuyện người của chính phủ tìm đến nhà nhân vật chính hiện đang nằm liệt giường sau một vụ tai nạn, trong bối cảnh thế giới đang hứng chịu thiệt hại do biến đổi khí hậu gây ra. Câu thoại “Chỉ có cậu mới cứu được trái đất này,” xuất hiện ở phân cảnh cuối cùng.

Vào ngày phát hành tạp chí, suốt từ sáng Kugimiya đã thấp thỏm không yên. Không biết độc giả sẽ có cảm nghĩ như thế nào. Nghĩ bụng cứ thế này cũng chẳng biết được đi đâu gì, Kugimiya bèn thơ thẩn ghé qua một hiệu sách gần nhà.

Độ hay dở của tác phẩm được đánh giá thông qua kết quả khảo sát từ độc giả. Vài ngày sau khi phát hành, Kugimiya nhận được liên lạc, thông báo tác phẩm của cậu đứng thứ năm trong bảng xếp hạng các tác phẩm được yêu thích. Kugimiya không xác định được kết quả này là tốt hay xấu, theo lời người phụ trách thì có vẻ như là “tạm được”.

Trong khoảng một thời gian sau đó, tác phẩm vẫn đứng ở vị trí thứ năm hoặc thứ sáu, nhưng khi nhân vật chính chính thức bước vào cuộc phiêu lưu ở thế giới ảo thì thứ hạng của tác phẩm cũng bắt đầu được nâng lên. Theo lời người phụ trách thì sự đối lập giữa việc nhân vật chính trong đời thực đang nằm liệt giường nhưng lại xông xáo như một siêu anh hùng ở không gian ảo đã được độc giả đón nhận nồng nhiệt.

Cuối cùng *Mê cung những bộ não ảo* cũng giành được vị trí dẫn đầu trong bảng xếp hạng các tác phẩm được yêu thích và được kéo dài thời gian đăng dài kỳ. Sự kiện đó đã củng cố lòng tự tin cho Kugimiya, rằng mình có đủ năng lực của một nhà sáng tác truyện tranh. Cậu đã thuyết phục bố mẹ và bỏ ngang đại học.

Rốt cuộc series *Mê cung những bộ não ảo* đã kéo dài gần mười năm, mặc dù giữa chừng cũng có một vài lần tạm nghỉ. Nếu muốn, không chừng Kugimiya vẫn còn có thể kéo dài thêm nữa. Ý tưởng ấy dễ dàng mở rộng đến mức đó kia mà.

Sau khi kết thúc series, Kugimiya đã nhận trả lời một vài bài phỏng vấn. Câu hỏi đầu tiên mà ai cũng đặt ra cho cậu chính là “Làm thế nào cậu nghĩ ra được một câu chuyện đò sộ đến như vậy?”

Cậu đã trả lời rằng: “Hồi mới ra mắt độc giả, tôi hay lấy cảm hứng từ những đi ều xảy ra thường ngày, đến khi người phụ trách nhà xuất bản góp ý là tôi nên phá vỡ vỏ bọc của mình hơn nữa, tôi bèn nghĩ hay là mình lấy bối cảnh là toàn bộ trái đất này, nếu được thì tạo thêm một trái đất nữa ở không gian ảo rồi cũng lấy đó làm bối cảnh luôn, để rồi cuối cùng khi tôi vẽ thử trên tinh thần hơi giống như kiểu đánh li ều một phen thì lại nhận được đánh giá tốt từ mọi người.”

Đương nhiên, Kugimiya không dám ả động gì đến cuốn vở của Tsukumi, song bản thân cậu cũng không tự ý thức được rằng mình đang đối trá. Suốt ngày cậu chỉ nghĩ đến *Mê cung những bộ não ảo*. Không biết từ lúc nào cậu bắt đầu có cảm giác mọi thứ đều do mình tự tạo ra.

Mê cung những bộ não ảo được chuyển thể thành phim hoạt hình và cũng lại gây được tiếng vang lớn. Có khi phải nói rằng chính nhờ bộ phim hoạt hình ấy mà dư luận biết nhiều hơn đến tác phẩm của cậu.

Thái độ của mọi người xung quanh cũng thay đổi. Những người ở nhà xuất bản trước đây từng nhìn cậu với thái độ trịch thượng thì nay cũng quay ra tâng bốc cậu đến mức lộ liễu. Không một ai dám trái ý cậu.

Ngay cả ở quê hương, Kugimiya cũng bất ngờ được đối xử như người hùng. Rồi thì kế hoạch xây dựng *Ngôi nhà mê cung ảo* được đề xướng. Họ ký hợp đồng thông qua nhà xuất bản nên mãi sau này Kugimiya mới biết nhà thầu chính là công ty xây dựng Kashiwagi. Hồi còn học cấp một, cậu đã bị tay Kashiwagi Koudai, phó giám đốc công ty ấy bắt nạt ra trò. Mặc dù có lẽ bản thân cậu ta chẳng còn nhớ gì nữa. Đặc biệt phải kể đến Kokonoe Ririka. Cô ấy đã lấy được thông tin liên lạc của Kugimiya từ nhà xuất bản. Hình như Kokonoe đã nói với người phụ trách rằng: “Kugimiya là cậu bạn khác giới thân thiết nhất của tôi thời cấp hai.”

Thời cấp hai, Kokonoe Ririka chính là thần tượng của Kugimiya và phải nói thêm rằng đó là người khiến cậu khiếp sợ thì đúng hơn là cảm mến. Cậu cho rằng mình không xứng đem lòng quý mến người bạn gái ấy. Cậu thậm chí còn không nhớ Kokonoe Ririka từng nói chuyện tử tế với mình chứ đừng nói đến chuyện hai người thân nhau. Hay tin người con gái ấy muốn gặp mình, Kugimiya bỗng thấy lòng lâng lâng.

Quả nhiên sau mười mấy năm gặp lại, Ririka đã trở nên rất xinh đẹp. Cô mang đậm nét quyến rũ của một phụ nữ trưởng thành, lúc chào hỏi Kugimiya còn chẳng thốt nên lời.

Vậy mà về phần Ririka, cô lại bất ngờ gọi cậu bằng tên húy Katsuki. Chuyện đó chưa từng xảy ra hồi cấp hai. Mặc dù biết mục đích của Ririka là vì chuyện làm ăn, song Kugimiya vẫn lấy làm vui mừng. Ririka nói rằng cô muốn hỗ trợ trong mọi công việc liên quan đến nhà xuất bản của Kugimiya và ngỏ ý được đồng hành cùng cậu, Kugimiya không có lý do gì để từ chối.

Lúc nhận được lời mời tham dự buổi họp lớp, Kugimiya cho đó là một cơ hội tốt. Mặc dù dự án *Ngôi nhà mê cung ảo* đã chết yểu, song chắc hẳn người dân quê cậu vẫn còn trông chờ vào những dự án khác. Cậu cam đoan khi mình trở về quê nhà, người ta sẽ mang đến cho cậu rất nhiều đề xuất. Cậu muốn trực tiếp lắng nghe những ý tưởng đó thay vì phải thông qua nhà xuất bản. Dĩ nhiên cậu cũng muốn cho những người bạn cũ thấy được sự thành công của mình. Tuy vậy, cậu tự nhủ phải chú ý không để người khác nghĩ mình là kẻ kiêu căng, ngạo mạn.

Sau khi Kugimiya về quê, mọi chuyện diễn ra đúng như cậu dự đoán. Hầu như ngày nào cũng có người liên lạc với cậu, đề xuất những thương vụ xoay quanh tác phẩm *Mê cung ảo*. Thật may cho Kugimiya vì đã có Ririka. Cô ấy tuyên bố với các bên rằng mình đóng vai trò cầu nối và thực chất đã ngăn chặn không để mọi người trực tiếp liên lạc với Kugimiya. Ngay cả tay Kashiwagi đó cũng không dám trái lời Ririka. Lúc nghe cậu ta nhin nhục gọi mình là “tiên sinh”, Kugimiya như mở cờ trong bụng.

Cũng chính Ririka là người đề nghị đến thăm hỏi thầy Kamio. Cô ấy đoán chừng bọn Kashiwagi sẽ đến nhờ thầy Kamio nói giúp để có được sự hợp tác của Kugimiya, vì thế họ phải chặn trước.

Đã lâu không gặp, thầy Kamio tuy có già đi phần nào song nom thầy vẫn rất khỏe. Thầy đã biết đến sự thành công của Kugimiya và nói rằng thầy

rất tự hào về điều đó. Lúc nghe chuyện về bạn Kashiwagi, thầy đáp “Thầy hiểu rồi,” tỏ ý đã nắm rõ sự tình.

Thầy Kamio liên lạc lại với Kugimiya vào ngày 2 tháng 3 của tuần sau đó. Thầy bảo có chuyện muốn nói liên quan đến buổi họp lớp và hỏi xem liệu hai thầy trò có thể gặp nhau không, vì vậy họ đã hẹn gặp nhau vào tối hôm sau. Kugimiya không đoán ra được đó là chuyện gì. Giọng thầy Kamio trên điện thoại nghe khá vui vẻ nên cậu đoán không phải chuyện nghiêm trọng.

Ngày hôm sau, Kugimiya đến nhà thầy. Thầy Kamio tươi cười, mở đầu câu chuyện rằng trong lễ tưởng nhớ Tsukumi, thầy muốn công khai bài văn của cậu ấy trước mặt mọi người, không biết như thế có vấn đề gì không.

“Bài văn của Tsukumi ấy ạ?”

“Em còn nhớ hồi mới lên lớp 9, thầy đã giao cho các em viết một bài văn không? Tsukumi mặc dù đang nằm viện nhưng vẫn nộp bài đầy đủ cho thầy. Sau đó, thầy không còn cơ hội trả lại cho em ấy nữa, thành thử thầy đã cất giữ nó cùng với tuyển tập các bài văn tốt nghiệp của bọn em.”

“Vậy hả thầy? Em xin lỗi, em không nhớ lắm. Nhưng sao thầy lại hỏi ý kiến em về chuyện này?”

“Vì thầy nghĩ nội dung của bài văn đó có liên quan đến em.”

“Em ư?”

“Em cứ đọc khắc biết,” thầy Kamio liền chìa ra mấy tờ giấy được ghim lại với nhau. Đó là loại giấy viết văn cỡ B4.

Kugimiya liền nhận lấy, đưa mắt nhìn xuống tập giấy. Trên đó có những dòng chữ nắn nót được viết bằng bút chì. Nhìn bút tích quen thuộc của Tsukumi, Kugimiya không khỏi thấy nhớ thương. Chủ đề của bài văn đó là “Ước mơ ngày sau”. Mở đầu bằng câu: “Tôi có một ước mơ.”

“Tôi có một ước mơ. Đó là sau này được trở thành một họa sĩ manga. Nhưng tôi không nói với ai, bởi vì tôi vẽ rất dở. Đặc biệt là với người bạn Kugimiya, tôi không dám nói ra vì xấu hổ. Kugimiya cũng đang hướng đến mục tiêu trở thành họa sĩ manga nhưng tài vẽ tranh của cậu ấy thì tôi không thể nào sánh bằng.”

Tay Kugimiya bắt đầu run rẩy khi đọc tiếp bài văn.

Từ đoạn giữa, Tsukumi đã viết ra ý tưởng cụ thể về việc mình muốn vẽ một tác phẩm truyện tranh như thế nào. Kế hoạch khủng khiếp của các nhà

khoa học thiên tài muốn sử dụng không gian ảo để tiêu diệt loài người. Đó chính xác là *Đại chiến Zero-One*. Tsukumi đã viết tương đối chi tiết chứ không chỉ đơn giản là tóm lược.

Lúc Kugimiya đọc xong và ngẩng mặt lên khỏi xấp bản thảo, thầy Kamio bèn hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

“Thế nào ư?...”

“Em cũng biết rồi đúng không? Chuyện Tsukumi cũng khát khao trở thành họa sĩ manga ấy. Trong bài, em ấy viết là không dám thổ lộ với em vì xấu hổ, nhưng rốt cuộc Tsukumi lại tâm sự với mình em thôi. Có phải vậy không?”

Thấy Kugimiya im lặng không đáp, Kamio bèn nói: “Tác phẩm đó. Tác phẩm tiêu biểu của em với tên gọi *Mê cung những bộ não ảo*. Lần đầu tiên đọc nó, thầy đã ngờ ra. Vì thầy có cảm giác mình đã từng đọc nó ở đâu rồi. Mãi sau thầy mới nhớ ra, đó chính là câu chuyện được viết trong bài tập làm văn của Tsukumi. Tại sao Kugimiya lại chuyển thể câu chuyện mà Tsukumi sáng tác thành một tác phẩm truyện tranh nhỉ? Sau một hồi suy nghĩ, thầy đã hiểu ra sự tình. Phải rồi, chắc hẳn Tsukumi đã gửi gắm nó cho em. Trước khi mất, Tsukumi đã nhờ em việc đó đúng không? Em ấy mong rằng đến một lúc nào đó, em sẽ chuyển câu chuyện ấy thành truyện tranh. Đó chính là ước nguyện của em ấy. Có phải vậy không nhỉ?”

Kugimiya cứng họng. Một sự hiểu nhầm ngoài sức tưởng tượng. Song nghĩ như vậy cũng không phải không có lý. Khi thấy Kugimiya không bác bỏ câu nào, Kamio xem ra càng tin chắc vào điếu đó, thầy nói tiếp, ánh mắt càng thêm phần long lanh.

“Ngay khi nhận ra điếu đó, thầy đã rất xúc động. Sợi dây liên kết giữa các em mới mạnh mẽ làm sao, tình bạn của các em mới vững chãi làm sao. Tóm lại *Mê cung những bộ não ảo* chính là tác phẩm đồng sáng tác giữa em và người bạn thân thiết đã qua đời khi còn trẻ. Những câu chuyện cảm động như thế này không có nhiều đâu. Từ trước đến giờ, thầy chưa từng kể với ai về bài văn của Tsukumi nhưng khi nghe tin các em định tổ chức lễ tưởng nhớ Tsukumi trong buổi họp lớp, thầy chợt nghĩ phải chăng đây chính là cơ hội để cho mọi người biết chuyện này.”

Nghe câu nói đó, Kugimiya cảm giác như sắp sửa có một cơn hoa mắt chóng mặt. Thầy Kamio định đọc to bài văn này trước mặt mọi người ư?

“Em thấy sao? Thầy thì nghĩ cũng không có vấn đề gì cho lắm.”

Nghe Kamio nói chuyện một cách vô tư lự như vậy, Kugimiya chỉ chực bịt miệng ông thầy này lại. Không có vấn đề gì cho lắm? Sao lại như vậy được kia chứ?

“Ấy đừng, thầy ơi... Chuyện đó hơi có vấn đề đấy ạ.”

“Hả? Có vấn đề ở chỗ nào?”

“Thực ra em đã hứa với Tsukumi. Rằng cả đời này sẽ giữ bí mật chuyện cậu ấy đã từng ấp ủ ước mơ trở thành họa sĩ manga.”

Kamio liếc chau mày vẻ không bằng lòng. “Tại sao?”

“Thì đúng như cậu ấy viết trong bài văn đó thôi ạ. Cậu ấy xấu hổ khi để mọi người biết chuyện đó.”

“Có gì đáng xấu hổ nhỉ? Đó chẳng phải một ước mơ rất tuyệt vời hay sao? Không những thế, xét về khía cạnh nào đó thì em ấy đã thực hiện được ước mơ của mình. Mặc dù cần nhờ đến sự giúp sức của người bạn thân.”

“Nhưng, chuyện đó... Quả thực em mong thầy giữ kín chuyện này ạ. *Mé cung những bộ não ảo* là bí mật mà chỉ có em và Tsukumi biết với nhau thôi... Em xin thầy,” Kugimiya cúi đầu xuống.

Song Kamio nghiêng đầu, tỏ vẻ không thể hiểu được.

“Nhưng thầy lại nghĩ đây là một câu chuyện đẹp đẽ. Nếu giai thoại này được mọi người biết đến rộng rãi thì *Mé cung những bộ não ảo* sẽ càng trở thành chủ đề để dư luận bàn tán và lại càng bán chạy hơn chứ sao.”

“Không cần đâu thầy. Em không muốn mọi người bàn tán về chuyện đó.”

“Vậy ư?” Kamio mặt mày tiu nghỉu song vẫn gật đầu. “Nếu em đã nói đến mức đó thì về phần mình, thầy cũng không thể đòi hỏi quá đáng được. Thầy hiểu rồi. Vậy lần này thầy sẽ từ bỏ ý định ấy. Biết đâu sau này cũng vẫn còn cơ hội nhỉ? Đến lúc đó thầy sẽ lại bàn bạc với em nhé.”

“Em biết rồi. Em cảm ơn thầy.”

“Nhưng kể ra cũng tiếc thật đấy. Thầy đang nghĩ nhất định phải nói cho các bạn biết cơ.”

Sau khi nhìn chăm chăm bài văn của Tsukumi với ánh mắt đầy luyến tiếc, Kamio bèn đứng lên, lại gài giá sách, rút ra một tập hồ sơ xếp trên đó

rồi quay trở lại.

“Đây là tuyển tập các bài văn tốt nghiệp của các em. Chắc hẳn cũng có cả bài văn của em đấy. Xem này, nó ở đây. Kugimiya Katsuki lớp 9A.”

Đúng là bài văn của Kugimiya đã được gấp lại và nhét trong trang đó. Cậu hoàn toàn không nhớ mình đã viết gì. Cậu bèn đọc thử một đoạn, quả nhiên nội dung không có gì to tát. Chỉ có vồn vện hai tờ.

“Vây, trước mắt thầy sẽ trả nó về chỗ cũ,” Kamio cẩn thận kẹp bài văn của Tsukumi vào tập hồ sơ.

Ngay cả khi đã rời khỏi nhà thầy Kamio và trở về nhà mình, Kugimiya vẫn bồn chồn không yên. Bài văn của Tsukumi cứ bám riết lấy tâm trí cậu. Ai ngờ trên đời này lại tồn tại một thứ như thế?...

Mặc dù lần này thầy Kamio đã từ bỏ ý định đọc bài văn trong buổi họp lớp nhưng chắc hẳn sau này khi có cơ hội, thầy sẽ lại thăm dò ý tứ của Kugimiya. Mà không, nếu thầy ấy chịu hỏi dò đã tốt, đằng này rất có khả năng thầy sẽ kể lể cho một người nào đó khi chưa bàn bạc với cậu. Dù sao thì thầy Kamio cũng đang coi đó là một “câu chuyện đẹp đẽ”. Phải chăng thầy sẽ nghĩ chỉ cần rào trước rằng đây là chuyện bí mật thì cho dù có tiết lộ ra cũng không thành vấn đề. Chưa kể, chẳng có gì đảm bảo thầy sẽ nói chuyện này chỉ cho một, hai người.

Đến lúc ấy, mọi chuyện sẽ tiếp diễn như thế nào nhỉ? Nếu bất kể ai nghe chuyện đầu giữ miệng giữ miệng như đã hứa thì tốt rồi, nhưng sao có thể hy vọng vào đi đâu đó? Thế nào cũng có vài người đăng tin lên các trang mạng xã hội. Không chừng họ còn chụp bài văn đó và công khai hình ảnh lên mạng. Giữa thời đại này, những thông tin như vậy sẽ lan truyền ngay tức khắc.

Cách đây vài năm, có một tác phẩm truyện tranh từng bị chỉ trích trên mạng rằng nó đã ăn cắp ý tưởng từ một tác phẩm nổi tiếng khác. Thậm chí còn xuất hiện một trang web đăng một vài phân đoạn trong tác phẩm đó và tác phẩm gốc để so sánh xem chúng giống nhau đến mức nào. Rơi vào tình thế không thể ngụy biện đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhà xuất bản đành phải bình luận rằng “Đang đi đầu tra chi tiết.” Không lâu sau đó, tác giả đã phải tạ tội và còn tuyên bố giải nghệ.

Kugimiya run rẩy khi nhớ lại sự việc đó. Liệu câu chuyện tương tự có xảy đến với cậu hay không? Cậu cũng lo lắng vì đã trả lời phỏng vấn một

vài tạp chí. Cậu đã trót hăng say kể về việc mình đã nhào nặn ý tưởng cho *Mé cung những bộ não ảo* như thế nào. Cậu có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh những người từng đọc các bài phỏng vấn đó làm ầm lên vì chuyện họ đã bị lừa gạt.

Kugimiya cũng lo sợ phản ứng của những người trong nghề. Chắc hẳn họ sẽ chĩa ánh mắt nghi hoặc vào tài năng của cậu. Nhất là những người phụ trách ở nhà xuất bản, rất có thể họ sẽ cảm thấy thất vọng về cậu.

Kugimiya còn lo lắng cả về Kokonoe Ririka và Kashiwagi nữa. Cậu dám cá cả hai đều sẽ rời bỏ cậu. Mà nào chỉ có thế, biết đâu họ sẽ giội vào cậu những lời lẽ khinh miệt. Có khi Ririka còn đòi cậu bồi thường không chừng.

Tóm lại, đối với Kugimiya thì bài văn đó là thứ mà đời này kiếp này cậu không thể công khai cho người khác biết. Song, một khi nó còn nằm trong tay thầy Kamio thì cậu chẳng thể biết khi nào nó sẽ bị tiết lộ. Ngay cả vụ họp lớp lần này Kugimiya cũng chưa thể yên tâm được. Khả năng thầy Kamio khi được đám học trò cũ vây quanh sẽ trở nên phấn khích mà buột miệng lỡ lời là hoàn toàn có thể xảy ra.

Dù thế nào Kugimiya cũng phải tìm cách gì đó. Cậu không thể yên lòng chừng nào bài văn đó vẫn còn hiện hữu trên cõi đời này.

Kugimiya đã nghĩ ngay đến việc đánh cắp nó. Cậu sẽ lẻn vào nhà để lấy trộm tập hồ sơ đó. À không, lấy cả tập hồ sơ thì lại lộ liễu quá. Nếu cậu chỉ rút mỗi bài văn đó ra thôi thì cũng có khả năng thầy Kamio sẽ không nhận ra nhà mình bị trộm.

Có đi đâu, nếu thầy ấy phát hiện ra thì sao nhỉ? Hoặc cho dù không phát hiện ra nhưng nếu thầy sớm mở tập hồ sơ đó ra xem lại thì sẽ thế nào? Biết bài văn của Tsukumi biến mất, phải chăng người thầy nghi ngờ đầu tiên sẽ là Kugimiya?

Đằng nào cũng thế, chi bằng chôm luôn thứ đồ có giá trị thì sao? Để thầy tưởng rằng tên trộm vớ được cái gì là chôm cái đấy, trong đó có lẫn cả tập hồ sơ kia.

Kugimiya bèn lác đái. Cách đó không được.

Làm gì có chuyện một tên trộm bình thường lại đi ăn cắp tuyến tập các bài văn tốt nghiệp của bọn học sinh cấp hai. Ngay cả chuyện chỉ có mỗi tập hồ sơ của khóa Kugimiya bị đánh cắp nghe cũng thật phi lý. Nếu đã lấy thì

phải lấy hết mọi thứ trong nhà, không chừa lại gì, mà chuyện đó thì Kugimiya không làm nổi.

Nghĩ đến đây, cậu chợt nảy ra một ý.

Tuy rằng không thể lấy trộm tất cả mọi thứ nhưng phải chăng cậu có thể làm chúng biến mất? Tiêu hủy chúng, à không, để chúng cháy rụi hết đi. Nếu xảy ra hỏa hoạn khiến mọi thứ cháy sạch thì sẽ không ai biết được mục đích của hung thủ. Ngay cả thầy Kamio cũng không thể ngờ thứ hung thủ nhắm đến lại là bài văn của Tsukumi. Nhà của ông thầy ấy là một ngôi nhà kiểu truyền thống cũ kỹ. Chỉ cần châm ngòi, chắc chắn ngọn lửa sẽ cháy lan ngay tức thì.

Chỉ cần bài văn ấy biến mất thì cho dù thầy Kamio có nói gì cũng không còn là vấn đề lớn nữa. Vì không có bằng chứng nên chỉ cần Kugimiya giả vờ không biết là xong. Chưa kể về phần thầy Kamio mà nói, khi nhà bị cháy, thầy ấy đâu còn tâm trí nghĩ đến chuyện này và phải chăng sớm muộn gì cũng sẽ lãng quên nó thôi.

Càng nghĩ Kugimiya càng tin chắc rằng đây chính là một ý tưởng hay. Đồng thời cậu cũng nghĩ ngoài ra không còn con đường nào khác. Chỉ còn cách làm như vậy thôi.

Chưa kể còn có một thời điểm tuyệt vời để cậu thực hiện việc này.

Hôm Kugimiya đến nhà thầy Kamio, vừa được một lúc thì thấy có điện thoại. Nghe thầy Kamio trò chuyện trên điện thoại, cậu được biết tối thứ Bảy thầy sẽ lên Tokyo gặp ai đó. Kugimiya cũng biết chuyện Mayo, con gái thầy Kamio hiện đang làm việc ở Tokyo. Mặc dù không rõ thầy ấy lên Tokyo vì việc gì, nhưng có lẽ thầy sẽ tiện thể đi gặp con gái. Biết đâu tối hôm đó thầy sẽ ngủ lại Tokyo không chừng. Nếu trong nhà không có ai thì cho dù Kugimiya phóng hỏa cũng phải lâu sau mới có người báo cảnh sát. Quan trọng nhất là, cậu không muốn lôi thầy Kamio vào vụ hỏa hoạn này.

Tối thứ Bảy, ngày 6 tháng 3, Kugimiya nhét một cái lọ nhỏ đựng loại dầu chuyên dùng cho bật lửa, bao diêm và một chiếc khăn mặt cũ vào trong ngực áo rồi ra khỏi nhà. Để không bị phát hiện danh tính trong tình huống bất trắc, chẳng may bị camera an ninh ở đâu đó ghi lại hình ảnh, Kugimiya đã đội chiếc mũ lưỡi trai có vành dài thấp xuống, che cả mắt, đeo khẩu trang và khoác áo gió màu đen. Tất cả những thứ đó cậu đều mua để dùng cho ngày hôm nay. Vì đều là hàng bán theo số lượng lớn nên có lẽ cảnh sát

sẽ không thể xác định được người mua. Cậu định sau khi gậy án sẽ tiêu hủy chúng ngay lập tức.

Gần đến nhà thầy Kamio, sau khi xác nhận xung quanh không có người, Kugimiya liền mau chóng chạy tới cổng, mở cánh cửa ra và đột nhập vào bên trong. Cậu đã đeo găng tay nên không lo bị để lại dấu vân tay.

Kugimiya không thấy ánh đèn lọt qua khung cửa sổ. Quả nhiên thầy Kamio đã đi vắng. Cậu bèn men theo tường rào, vòng ra sau nhà. Giá sách nơi cất giữ bài văn nọ nằm trong phòng khách trông ra vườn sau. Chỉ cần phòng khách đó bị cháy, Kugimiya sẽ không cần phải thiêu rụi toàn bộ ngôi nhà. Và vì ngôi nhà đằng sau nằm cách phòng khách một khoảng vườn nên cũng không lo lửa sẽ lan được đến đấy.

Kugimiya bèn ngẫ xồm xuống, nhòm vào dưới khe cửa song bên trong tối như mực thành thử cậu chẳng nhìn thấy gì. Nhưng chắc cậu chỉ cần châm lửa vào chiếc khăn mặt đã tẩm sẵn dầu rồi ném vào thì ngọn lửa sẽ cháy lan khắp sàn nhà.

Cứ thử xem nào, nghĩ vậy Kugimiya bèn lấy khăn mặt và lọ dầu ra khỏi túi ngực. Đúng lúc cậu vừa mở nắp lọ và đang thận trọng tẩm dầu vào khăn mặt, có tiếng cửa mở đánh cạch một cái. Kugimiya giật mình ngẩng lên, suýt chút nữa thì cổ họng bật ra thành tiếng. Có một người đang đứng trong căn phòng tối om.

“Ai đấy,” giọng nói sắc lạnh đó là của thầy Kamio. “Đang làm gì ở đây thế?”

Kugimiya cuống cuống đóng nắp lọ dầu lại, toan tháo chạy. Nhưng khi cậu đứng lên thì chân đâm đá chân chiêu, thành thử lại ngã lăn ra. Kugimiya định khấn trương ngẫ dậy song tay trái của cậu đã bị tóm.

“Ai vậy hả? Tôi gọi cảnh sát đấy nhé,” thầy Kamio toan giật khẩu trang của Kugimiya ra.

Mất hết ý thức, Kugimiya liền khua khoáng chân tay loạn xạ đặng chống cự. Thế rồi, theo đà thầy Kamio bị mất thăng bằng, ngã xuống nền đất. Kugimiya liền trèo lên lưng thầy.

Chiếc khăn mặt rơi dưới nền đất đập vào mắt cậu. Kugimiya tóm lấy nó, vòng qua cổ thầy Kamio, dồn hết sức lực của cả cơ thể để siết.

Cậu không biết mình đã làm như vậy bao lâu. Lúc nhận ra thì thầy Kamio đã không còn cử động nữa rồi. Cũng không có dấu hiệu gì của hơi

thở.

Kugimiya loạng choạng đứng dậy. Cậu nhìn xuống tấm lưng thầy Kamio bấy giờ vẫn đang nằm sấp xuống đất. Cậu không đủ dũng khí để nhìn mặt thầy.

Tôi đã làm chuyện đó, tôi đã giết người mất rồi...

Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này kia chứ? Kugimiya vốn không hề nghĩ đến việc cướp đi tính mạng của thầy Kamio. Chính vì thế cậu mới chọn lúc thầy đi vắng. Chỉ cần bài văn đó bị thiêu cháy là đủ rồi.

Song, cậu đã không thể đảo ngược tình thế được nữa. Thầy Kamio chết rồi. Đi đâu cậu cần nghĩ đến lúc này là làm thế nào để không bị bắt.

Trong bóng tối mờ mịt, Kugimiya dốc hết sức suy nghĩ cho thật lung.

Trap Hand cách ga Ebisu khoảng mười phút đi bộ và hơi chệch ra khỏi trục đường chính. Mặc dù cũng nằm ở mặt đường song vì bị kẹp giữa cây xăng và tòa chung cư cao cấp nên rất khó nhìn thấy lối vào. Đã thế, quán cũng chẳng trưng tẩm biển hiệu lớn mà chỉ có độc một khối bê tông khắc tên quán được đặt tạm bợ trên nền đất. Xem ra là vì chủ quán không muốn những vị khách lạ mặt tùy tiện bước vào quán của mình, song kiểu cách đấy khiến người ta chỉ chực thốt lên: “Đến mức đấy cơ à?”

Mayo mở cánh cửa treo biển *Đang chuẩn bị* và bước vào không gian mờ tối bên trong quán. Đúng lúc Takeshi đang đứng trong quầy, cọ rửa những ly thủy tinh. Chú mặc áo vest đen bên ngoài áo sơ mi đen.

“Cháu đến sớm sớm gì?” Takeshi nhìn đồng hồ đeo tay. “Cháu hẹn 5 giờ đúng không? Vẫn còn gần mười phút.”

“Thật ra cháu còn muốn đến sớm hơn nữa cơ.”

“Hô, cháu muốn gặp chú đến thế sao?”

“Không phải vậy,” Mayo ng ỡ xuống chiếc ghế đầu quầy. “Rốt cuộc là thế nào? Chú tự ý biến mất như vậy. Làm cháu sau đấy khổ sở kinh khủng.”

Sau buổi họp lớp hôm ấy, lúc Mayo quay trở về *Hotel Marumiya* để lấy hành lý ký gửi thì Takeshi đã trả phòng xong xuôi và lặn mất tăm r ỡi. Kể từ lúc đó, Mayo hoàn toàn mất liên lạc với ông chú này. Phải đến tận tối hôm qua, sau những năm ngày, cô mới nhận được tin nhắn. Nội dung là: “Chú có chuyện muốn nói, cháu hãy đến *Trap Hand* đi.”

“Chú cảm thấy phiền khi bị bọn Kogure hay Kakitani hỏi này hỏi nọ. Đằng nào thì họ cũng thăm vấn cháu đúng không?”

“Thăm vấn quá đi chứ. Không biết cháu đã mất bao nhiêu thời gian để giải thích cho họ những chuyện xảy ra ở buổi họp lớp. Đã thế còn chẳng thấy mấy hình ảnh đó ở đâu cả.”

“Hình ảnh?” Takeshi nhú mày.

“Thì đoạn video quay trộm cảnh khách đến viếng nhìn lên bức di ảnh trong lễ canh linh cữu và lễ đưa tang ấy. Không có mấy hình ảnh đó nên cháu không tài nào giải thích cho ra hồn, khổ sở kinh khủng. Bị những kẻ nghiệp dư vượt mặt, tìm ra chân tướng sự việc trước mình, mấy ông tai to mặt lớn bên phía cảnh sát ng ỡ nghe cháu nói mà mặt mũi tỏ ra đáng sợ lắm luôn.”

“Thế cũng tốt mà. Trong đời cháu sẽ không có nhiều lần được trải nghiệm chuyện đó đâu nhé.”

“Chú đừng nói như thế đấy là chuyện của người khác nữa đi. Câu cháu bị hỏi nhiều nhất chính là tại sao chúng ta lại phát hiện ra chân tướng. Nhưng cháu làm sao trả lời được. Vì cháu có nghe chú nói gì đâu. Cháu còn muốn biết hơn bất kỳ ai ấy chứ. Hôm nay, bằng mọi giá chú phải nói cho cháu biết đấy.”

Takeshi nhăn mặt, chống hai tay lên mặt qu ậy, nhìn xuống Mayo.

“Cháu có phải chó Spitz đâu, đừng có nhặng lên như thế chứ. Đầu tiên phải làm một cốc đã nhỉ? Hôm nay chú mời, cháu muốn uống gì cũng được.”

“Ồ, thật ả?” Mayo khẽ giật nảy mình. “Chú gợi ý đi.”

“Bia.”

“Hả? Gì vậy? Không phải cocktail sao? Bia thì cháu uống suốt r ồi mà.”

“Nó không giống bia bình thường. Nó là bia của vùng Hida–Takayama.”

Takeshi li ền đi vào trong, lấy một chai bia màu xanh sẫm ra khỏi tủ lạnh r ồi quay trở lại. Đoạn chú bật nắp, rót bia vào cốc và đặt trước mặt Mayo.

Sau khi nhấp một ngụm, Mayo không khỏi ngạc nhiên. Hương thơm nhẹ nhàng sực lên mũi cô.

“Đúng thật, bia này ngon quá.”

“Rất đậm đà đúng không? Hôm qua chú vừa đến tận nơi để thu mua đấy. Dĩ nhiên chú phải cho vào thùng giữ lạnh để chở về. Loại bia này sử dụng rất nhiều men nên chịu nhiệt kém lắm.”

“Tận nơi? Chú này, rốt cuộc chú đã biệt tăm biệt tích đi đâu đấy? Phía Kakitani đã rất hoang mang vì không thể liên lạc được với chú đấy.”

“Chú đã đóng cửa quán cả một tuần nên quyết định tiện thể nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Chú đã lái ô tô đi một vòng Nhật Bản.”

“À, nói mới nhớ, cháu có nghe bà chủ lữ quán *Marumiya* nói là chú đã lên ô tô và đi mất. Chú giấu ô tô ở đâu vậy?”

“Chú chẳng giấu gì cả. Chú đậu ở bãi xe tự động.”

“Chú liên tiếp lôi đủ các loại dụng cụ bịp bợm như máy nghe trộm gì đó, liệu có phải chú đã cất chúng trên xe không ạ? Cả bộ tang phục nữa.”

“Ừm thì, đại loại là như vậy, mặc dù chú không thể bỏ ngoài tai cái cách cháu gọi chúng là các loại dụng cụ bịp bợm.”

“Sao chú không nói ra chứ? Có ô tô thì tiện biết bao nhiêu.”

“Không có chuyện đó đâu. Đến lúc đó một giọt rượu cũng không được uống,” Takeshi lại lấy thêm một chiếc cốc nữa ra, đoạn rót bia vào đó. “Kugimiya Katsuki đã thú nhận hết mọi chuyện rồi chứ?”

Mayo bèn thở hắt ra một tiếng r ã gật đầu. “Hình như thế. Cháu có nghe Kakitani kể qua r ã.”

“Vậy trước tiên cháu nói chú nghe xem nào.”

Mayo bỗng dựng thẳng lưng lên. “Cháu nói trước á?”

“Nếu cháu muốn cần nhân thì có thể v ề”

“Cháu biết r ã mà,” Mayo bèn uống một ngụm bia cho đỡ khô miệng.

Như thường lệ, Kakitani rào trước, “Vì là cô nên tôi mới đặc cách nói cho đây,” r ã mới giải thích cho Mayo nghe ngu ãn cơn dẫn đến việc Kugimiya ra tay sát hại ông Eiichi. Câu chuyện bắt đầu từ cuộc gặp gỡ giữa Kugimiya và Tsukumi. Vượt qua cái chết của người bạn thân, cuối cùng Kugimiya cũng trở thành một họa sĩ manga chuyên nghiệp nhưng mãi vẫn không thấy được thành quả, để r ã sa chân lữ bước, chiếm đoạt cuốn sổ ý tưởng mà người bạn ấy để lại. Nếu như tác phẩm ấy không đắt khách thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra, ngặt nỗi nó lại bùng nổ thành một tác phẩm nổi tiếng. Cũng dễ hiểu khi Kugimiya không dám nói ra sự thật và cũng không thể đảo ngược lại tình thế.

Nghe xong toàn bộ lời khai của cậu ta, Mayo không khỏi cảm thấy đau xót, một lần nữa cảm giác bu ãn bã lại bủa vây lấy cô.

Không phải cô không hiểu được tâm trạng của Kugimiya. Xem ra ni ền vinh quang mà mãi đến sau này cậu ta mới có được quá lớn, nỗi sợ hãi khi phải đánh mất nó cũng vì thế mà trở nên khủng khiếp.

Mayo trộm nghĩ, giá mà cậu ta chịu nói sự thật với mình bố cô thôi thì tốt biết mấy. Cậu ta chỉ cần nói “Em rất sợ bị mọi người quở trách vì đã ăn cắp ý tưởng, thế nên thầy hãy giữ bí mật chuyện này giúp em,” chắc hẳn ông Eiichi sẽ chịu hiểu cho cậu ta. Ông hẳn sẽ không đi rêu rao về chuyện đó.

Mayo tuyệt đối không thể tha thứ cho Kugimiya vì đã giết chết bố cô, song đến bây giờ cô vẫn còn gọi hắn là *cậu ta*, xem ra ngọn lửa căm thù vẫn chưa hoàn toàn cháy bùng lên. Cô muốn coi đây là một sự hiểu lầm bi đát.

“Đi đâu cứu rỗi duy nhất chắc là ở chỗ cậu ta đã không lén vào nhà với ý định giết bố cháu,” sau khi kể xong hết những gì nghe được từ Kakitani, Mayo bèn nói ra cảm nghĩ của mình. “Ai mà ngờ được cậu ta lại định phóng hỏa đốt nhà cơ chứ. Ngay cả chuyện đó chú cũng phát hiện ra rồi à?”

“Không phải ‘cũng’ mà chú biết chuyện đó ngay từ đầu rồi,” Takeshi nói, một tay cầm cốc bia. “Cháu còn nhớ từ những phát ngôn của cảnh sát, chú đã suy luận ra rằng phải chăng trên quần áo của bố cháu có dính dầu bột lửa không?”

“Có. Suy luận đấy cũng trùng phóc. Theo lời Kakitani thì từ cổ áo sơ mi của bố cháu đã tỏa ra mùi của một thứ dễ bay hơi. Nghe nói khi tìm hiểu thành phần, họ phát hiện đó là dầu bột lửa.”

“Cháu từng đoán hung thủ đem theo bột lửa và trong lúc giằng co đã làm rỉ dầu đúng không? Nhưng bột lửa dầu rất hiếm khi bị rò. Nghĩ theo hướng hung thủ đã đem theo chính thứ dầu đó thì thích đáng hơn. Nếu thử suy nghĩ xem hắn đem theo dầu để làm gì, ta sẽ đến được câu trả lời, đó là để đốt thứ gì đấy, hay nói tóm lại là để phóng hỏa. Và thế là ta cũng nhìn ra được lời giải đáp cho câu hỏi ngay từ đầu đã là một điếu bí ẩn, đó là tại sao hung thủ lại sử dụng một thứ giống như khăn mặt để làm hung khí. Chiếc khăn mặt đó được dùng để thấm dầu.”

“Cách suy luận của chú đúng là đỉnh thật. Y như lời khai của Kugimiya.”

“Mục đích phóng hỏa là gì? Tại sao sau khi giết bố cháu, hắn không phóng hỏa mà lại bới tung nhà lên. Câu trả lời cho hai câu hỏi này cũng rất rõ ràng. Điếu hung thủ nhắm đến là thiêu rụi thứ gì đó ở trong phòng. Song vì đã đột nhập được vào phòng nên hắn chỉ cần lấy trộm thứ đó là xong.

Việc hắt đảo lộn căn phòng một cách thiếu tự nhiên là hành động nguy trang hai lớp nhằm khiến cảnh sát tưởng nhầm rằng hắt làm vậy để nguy tạo cho người ta thấy đó là hành vi của một tên trộm chứ mục đích của hung thủ không phải là ăn trộm. Thế nhưng, đến đây chú lại nảy ra một nghi vấn khác. Vậy thì chẳng phải hắt chỉ cần lén vào nhà ăn trộm là được chứ cần gì phóng hỏa? Việc phá cửa kính ở đằng sau cũng không phải quá khó. Nhưng hung thủ vẫn nghĩ hắt không thể làm vậy. Tại sao? Lý do là vì sau khi giết chết bố cháu, hắt chỉ việc lấy trộm là xong, nhưng nếu bố cháu còn sống thì có khả năng sẽ đoán được hung thủ là ai. Nói tóm lại, thứ hắt nhắm đến không phải đồ vật quý giá ai ai cũng thèm muốn, mà là thứ gì đó cực kỳ mang tính cá nhân, chưa kể khi gặp hỏa hoạn nó sẽ cháy. Kiểu như giấy tờ, hồ sơ, sách vở gì đó. Một thứ có một không hai trên đời, không tồn tại dữ liệu mềm hay bản photocopy. Đó là thư viết tay, hoặc bản thảo.”

Mayo liếc chỉ tay vào ngực Takeshi. “Thế nên chú mới để mắt đến tuyển tập các bài văn tốt nghiệp à?”

“Bản thân tuyển tập đó sẽ được in ra và phát cho học sinh. Nhưng chú đã nghĩ biết đâu trong tập hồ sơ đó có ghim cả những bản thảo không được đăng vào tuyển tập. Vì vậy chú đã bảo cháu đem tuyển tập mà cháu được phát đến cho chú.”

“Sau khi so sánh, chú thấy thế nào?”

“Tất cả các bản thảo kẹp trong tập hồ sơ đều được in trong tuyển tập. Nhưng bản thân việc đó không có gì lạ. Bởi chú đang nghi ngờ khả năng hung thủ đã đem nó đi rồi mà. Vậy thì, đó là một bản thảo như thế nào? Lúc đó, đi đâu chú nghĩ đến chính là câu mà bố cháu nói với Momoko, rằng trong lễ tưởng nhớ Tsukumi, anh ấy muốn bật mí một câu chuyện đã được giữ kín. Chú chợt nghĩ, phải chăng đó chính là bài văn của Tsukumi? Phải chăng nó đã được cất giữ chung với tuyển tập các bài văn tốt nghiệp của những học sinh khác? Xét đến tính cách của bố cháu thì chuyện đó dễ xảy ra lắm.”

Mayo nhìn chăm chăm khuôn mặt Takeshi, đoạn nhíu mày.

“Cháu biết chú có một khả năng suy luận đáng gờm, nhưng nếu chú đã biết đến mức đấy thì sao lại không nói cho cháu sớm hơn?”

“Nếu trong lòng cháu có tạp niệm hay tà niệm thì rất có thể nó sẽ thể hiện qua khuôn mặt hay thái độ của cháu. Chú còn phải nhờ cháu làm giúp nhiều việc mà.”

“Cũng có thể... Thế rồi chú đã vợ được chiếc máy tính cũ đó.”

“Sau khi khôi phục dữ liệu, chú đã tìm ra tệp tin chứa toàn bộ các bài văn của Tsukumi. Bài viết cuối cùng chính là ‘Ước mơ ngày sau’. Chú đọc thử và tin chắc chính là nó. Hung thủ, đúng như chú dự đoán, chính là Kugimiya Katsuki.”

“Đúng như chú dự đoán ư? Chú nghi ngờ Kugimiya từ khi nào vậy?”

“Xuất phát điểm là khi chú tổng hợp hành tung của những nhân vật có mặt trong *Danh sách Maeda*. Cái tên Kugimiya Katsuki đã làm chú vướng mắc. Chắc chắn cậu ta chỉ tiếp xúc với bố cháu vào cái hôm cùng Kokonoe Ririka đến hỏi thăm anh ấy. Liệu rằng lần đó, ai là người liên lạc với bố cháu? Chú thì nghĩ đó là Kokorika, người đảm nhận vai trò quản lý. Chính vì thế, cho dù tên cô ta có được lưu lại trong lịch sử cuộc gọi cũng không lấy gì làm lạ. Nhưng việc tên của Kugimiya Katsuki có trong *Danh sách Maeda* thì rất lạ. Cậu ta đã liên lạc với bố cháu theo một cách nào đó. Cháu còn nhớ hôm gặp bọn Kakitani ở quán *Flute*, hai tay cảnh sát đã nói gì với nhau lúc cháu rời khỏi chỗ không? Nếu chú không nhầm thì là thế này: *Chúng ta không cần hỏi về cú điện thoại mà nạn nhân gọi đi vào ngày 2 tháng 3 ư?* Chú đoán phải chăng chính Kugimiya mới là người mà bố cháu đã gọi điện ngày hôm đó. Nếu vậy thì tại sao cậu ta lại giấu nhem chuyện ấy? Sau khi phát hiện bài văn của Tsukumi chính là chìa khóa, chú lại càng thêm nghi ngờ Kugimiya. Vì chú nghe nói hai đứa là bạn thân của nhau. Nhưng nếu Kugimiya là hung thủ thì chỉ còn một nghi vấn. Đó là cậu ta đã biết chuyện bố cháu lên Tokyo từ lúc nào. Không có dấu hiệu gì cho thấy đám bạn có mặt ở buổi họp bàn về vụ họp lớp đã nói chuyện đó với cậu ta. Khi đó, chú đã nghĩ thế này. Phải chăng cậu ta đã nghe từ chính miệng bố cháu? Nếu vậy thì nghe từ lúc nào? Và tại sao bố cháu phải cất công nói ra chuyện đó?”

“Và chú đoán hay là Kugimiya đã ngồi ngay bên cạnh lúc bố cháu nói chuyện điện thoại với Ikenaga nhỉ? Thế nên chú mới bày ra đoạn trò chuyện giống như diễn kịch với Ikenaga.”

“Diễn kịch là gì hả? Cháu phải gọi là tái hiện một cảnh tượng chứ. Xét đến thời điểm bố cháu cho Kugimiya xem bài văn của Tsukumi, chú nghĩ

có lẽ là vừa khớp. Ikenaga nói rằng cậu ta đã gọi đến số máy bàn vào ngày 3 tháng 3. Nghĩa là hôm đó bố cháu có nhà. Giả sử hôm mùng 2, bố cháu gọi cho Kugimiya để hẹn gặp thì nhiều khả năng tối mùng 3, cậu ta đã đến nhà chúng ta. Và lại, khi nghe Ikenaga thuật lại rằng bố cháu không bảo ‘giữ bí mật với Mayo’ mà lại nói ‘giữ bí mật với nó’, chú đoán phải chăng là vì lúc đó bên cạnh bố cháu có một người biết rõ về cháu.”

“Thì ra là như vậy ư?”

Takeshi bèn đặt cốc xuống, đoạn giơ cả hai tay lên. “Màn suy luận của chú đến đây là hết. Nói nhiều một ghê.”

“Khoan đã. Vẫn còn rất nhiều điều cháu chưa thông. Chẳng hạn chuyện Kokorika ngoại tình với Sugishita là sao hả chú? Đột nhiên chú nói ra làm cháu ngạc nhiên quá đi.”

“Chuyện đó có phải suy luận gì to tát đâu. Chỉ cần suy nghĩ một chút thì ai cũng nhận ra thôi. Nếu Kugimiya Katsuki là hung thủ thì cậu ta không có bằng chứng ngoại phạm. Sự thật là lúc đầu cậu ta khai mình ở nhà. Nhưng có lẽ chuyện Kokorika đến khách sạn tình yêu là có thực. Nhưng cô ta lại không dám nói ra tên đối phương. Không còn cách nào khác, cô ta đành nói tên Kugimiya.”

“Hình như đúng là như vậy. Nghe nói Kokorika đã liên lạc với Kugimiya và nhờ cậu ta khai như vậy. Không hiểu sao nghe chuyện đó cũng thấy xót xa thật chú nhỉ?”

Theo lời Kakitani thì Kugimiya không biết Kokonoe Ririka đã đi với ai. Song nghe đâu Kugimiya đã nghĩ cho dù Kokorika có người yêu cũng chẳng lạ chút nào nên cậu ta không thấy sốc mà đã hưởng ứng lời đề nghị đó như một người chết đuối vớ được cọc. Thậm chí cậu ta còn toan tính nếu nắm được điểm yếu của Kokonoe Ririka thì sau này bản thân cậu ta cũng sẽ giữ được thế chủ động.

“Vậy đối tượng của Kokorika là ai? Người đó không nhất thiết phải nằm trong số những người có liên quan đến vụ án lần này, nhưng vốn dĩ Kokorika đang làm việc ở Tokyo nên rất ít khả năng người mà cô ta hẹn hò lại sống ở dưới quê. Hoặc có thể là yêu đương qua đường với một cậu bạn đã lâu không gặp. Theo lời Kakitani thì có người đã từ chối cho cảnh sát kiểm tra thông tin định vị trên điện thoại. Đó là ai? Hai kẻ không có bằng

chúng ngoại phạm là Makihara và Sugishita. Nhưng Makihara vẫn còn độc thân nên không cần phải che giấu mối quan hệ với Kokorika.”

“Ra vậy, nghe chú nói thế thì chỉ có thể nghĩ đến Sugishita.”

“Chú đã nói nhiều lần rồi, cháu phải động não thêm đi.” Takeshi gí tay vào thái dương mình.

“Shizuka giả mạo và Dekisugi ư? À, nói mới nhớ, cháu nghe Kakitani nói Kugimiya không hay biết gì chuyện chuyển thể *Mê cung những bộ não ảo* thành trò chơi trực tuyến. Hình như Kokorika và Sugishita đã tự ý triển khai.”

“Thế à? Mà chắc là vậy rồi,” Takeshi rót thêm bia vào cốc của Mayo. Hôm nay ông chú ấy rất hào phóng.

“Vẫn còn một chuyện quan trọng nữa cháu chưa hỏi. Chuyện đó là sao hả chú? Phong thư bên trong đựng bài văn mà Kugimiya nhận được từ mẹ của Tsukumi ấy. Cái đó là do chú sắp đặt nhỉ?”

“Đương nhiên là vậy rồi. Sáng hôm đó chú đã ghé thăm Tiệm cắt tóc Tsukumi và gửi cho bà ấy. Chú bảo muốn bà ấy liên lạc với Kugimiya để đưa cho cậu ta. Chú nói rằng đã tìm thấy nó trong đồng hồ của bố cháu, nhưng vì đằng sau phong thư có đề tên Tsukumi Naoya nên nhờ bà ấy nói với Kugimiya là nó đã xuất hiện trong đồng hồ kỹ vật của Tsukumi.”

“Và chú đã nhét hai bài văn vào phong thư đúng không? Một là bài ‘Người bạn của tôi’ được viết trên giấy viết văn, còn lại là bản photocopy của bài ‘Ước mơ ngày sau’. Về bản photocopy đó, đúng như suy luận của chú, Kugimiya đã xé và ném xuống sông trước khi đến dự buổi họp lớp.”

“Cậu ta vứt xuống sông ư? Làm vậy là hủy hoại môi trường rồi. Cái thằng láo xược.”

“Kakitani đã nhờ cháu hỏi chú, chú lấy bản photocopy đó từ đâu ra vậy?”

“Chẳng lấy từ đâu ra cả. Chú tự viết,” Takeshi nói tỉnh bơ như không có chuyện gì.

“Chú viết á?”

“Đương nhiên rồi. Còn ai vào đây nữa? Chú đã xem bản nháp tìm thấy trong máy tính và chép lại ra giấy viết văn rồi đem đi photocopy.”

“Vậy tóm lại nó là đồ giả luôn. Sao Kugimiya lại không nhận ra vậy ta?”

“Vì chú đã bắt chước bút tích của Tsukumi. Chắc chắn sau khi lấy trộm từ phòng của bố cháu, Kugimiya đã tiêu hủy bài văn đó ngay lập tức nên cũng không nhớ rõ đâu. Cho dù cậu ta có tưởng Tsukumi đã photocopy lại bài văn đó trước khi nộp cho nhà trường cũng là lẽ thường tình mà.”

“Hình như Kugimiya vẫn đinh ninh đó là bản gốc đấy. Ngay cả cảnh sát cũng thế, hướng chỉ cậu ta. Kakitani còn đang bảo sẽ dùng nó làm bằng chứng kia, làm sao bây giờ hả chú?”

“Chú biết sao được?” Takeshi bèn uống cạn chỗ bia còn sót lại trong cốc.

“Ngoài ra còn những hình ảnh mà cháu vừa nói đến khi nãy. Đoạn video quay lại cảnh khách viếng nhìn lên di ảnh bố cháu trong lễ canh linh cửu và lễ đưa tang. Cảnh sát muốn mượn nó.”

Takeshi liền lắc đầu. “Thứ đó chẳng giúp được gì đâu.”

“Sao lại thế ạ?”

“Trong đoạn video thật, Kugimiya không hề nhắm mắt.”

“Sao cơ?”

“Lúc chú kiểm tra đoạn video, cậu ta đã nhìn thẳng vào bức di ảnh. Cậu ta cũng to gan ra phết. Mặc dù được mệnh danh là Nobita.”

“Vậy những hình ảnh đó là sao?”

“Chú chỉnh sửa đấy.”

“Hả?”

“Nhưng nhờ vậy chú đã khiến Kugimiya lung lay tinh thần còn gì? Lúc đó chú cũng nói rồi đấy, nếu vô tội thì cậu ta chẳng việc gì phải sợ hãi khi máy quay ghi lại hình ảnh cậu ta đang nhắm mắt cả. Cậu ta sẽ trả lời rằng tôi không nhớ, tôi cũng không biết tại sao mình lại nhắm mắt. Tiện đây chú nói luôn, chuyện Makihara lảng mắt đi chỗ khác cũng là do chú chỉnh sửa hình ảnh đấy.”

“Sao, thật hả chú?”

“Cần đến rất nhiều màn trình diễn mà.”

Đột nhiên Mayo thấy thương cho Makihara. Hóa ra chuyện cậu ta bị chỉ trích ngày hôm đó cũng là một vở diễn.

“Vậy, câu hỏi cuối cùng.”

“Vẫn còn nữa sao. Lần này là gì đây?”

“Sao chú lại búng ngón tay?”

“Ngón tay?”

“Chú đã búng tay còn gì, lúc ở lớp học, mỗi khi bật hoặc dừng đoạn video trên màn hình ấy,” tay phải Mayo làm động tác như đang búng ngón tay. Song vì cô không rành món này cho lắm nên nó không thành tiếng. “Chú có cần làm thế không? Đằng nào tay còn lại của chú cũng chỉ thao tác trên đi ều khiển thôi mà.”

Takeshi li ền bĩu môi tỏ vẻ không vừa ý. “Một show diễn không thể thiếu những màn trình diễn được.”

“Vả lại, ngắm kỹ ra, cháu có cảm giác chú cũng chẳng cần cải trang thành bố cháu làm gì.”

Takeshi trừng mắt nhìn Mayo với vẻ bực bội. “Con bé này nhiều lời thật. Cháu hỏi xong chưa hả?”

“Vâng thì, chắc cháu chỉ hỏi thế thôi.”

“Được rồi, vậy tiếp theo đến lượt chú.”

“Hả? Cháu thì có chuyện gì để hỏi?”

“Có nhiều là đằng khác. Chú gọi cháu đến đây vì mục đích đó mà. Trước tiên phải đổi sân khấu cái đã.” Takeshi chỉ tay vào chiếc bàn trong góc.

tiết mục hạ màn

Trên chiếc bàn hình tròn đó có trải một tấm khăn màu trắng. Mayo vừa ngồi xuống, Takeshi liền đặt hai ly rượu lên bàn rồi rót rượu vang vào đó. “Đây là chai Bordeaux sản xuất năm 2000. Chú đặc cách cho cháu uống đấy nhé.”

“Hừm.”

Cho dù Takeshi có nói vậy thì với Mayo cũng chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, song cô vẫn quyết định không ngại ngần nhận lấy ly vang. Cô nếm thử một ngụm, đúng là hương vị rất tuyệt.

Takeshi bèn ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Chà, chuyện chú muốn nói với cháu chỉ có một,” Takeshi rướn người về phía trước, ghé sát mặt vào Mayo. “Hãy từ bỏ chuyện cưới xin mà cháu không mặn mà đó đi.”

“Dạ...”

Mayo suýt chút nữa thì phun chỗ rượu trong miệng ra.

“Về mặt cháu như muốn hỏi tại sao chú lại biết nhỉ?” Takeshi nở một nụ cười mãn nguyện, đoạn tựa lưng vào ghế. “Bật mí cho cháu biết, chú đã sử dụng biệt tài của mình.”

“Biệt tài?”

Takeshi liền chỉ tay vào chiếc túi đặt trên đầu gối Mayo. “Chính là điện thoại.”

“Hả?” Mayo bèn rút điện thoại ra khỏi túi. “Chú đã xem được lúc nào vậy?”

“Để giải thích về *Mê cung những bộ não ảo*, cháu đã tìm thông tin trên điện thoại và cho chú đọc bài viết trong từ điển bách khoa toàn thư trên mạng đúng không? Chính là lúc đó.”

Ngẫm ra thì đúng là có chuyện đó thật.

“Chết dở, cháu lơ là mất rồi.”

“Ai bảo cháu câu thả? Nhờ vậy mà chú đã xem được thứ đó. Xem ra mọi chuyện cũng rắc rối gớm nhỉ?”

“Đồ Ồ. Sao chú lại đi đọc email của người khác như thế?”

“Vì chú muốn cô cháu gái dễ thương của mình được hạnh phúc. Sao nào? Cháu định cứ dùng dằng trì hoãn vấn đề mãi sao? Cháu có đủ tự tin là sau khi kết hôn, cháu sẽ không ân hận không?”

“Nghe chú nói vậy cháu đau lòng quá,” Mayo chùng vai, ngược mắt nhìn Takeshi. “Theo chú cháu phải làm gì mới được?”

“Nếu còn phân vân thì chú khuyên cháu nên từ bỏ đi. Cưới xin là chuyện cả đời mà.”

“Quả nhiên là chú nói như vậy.”

“Chúng ta chỉ nên tiến tới hôn nhân khi mà cho dù có hiểu nhầm, cháu vẫn tin chắc chính anh chàng đó mới là người bạn đời duy nhất của mình. Còn nếu tâm trạng cháu vẫn đang lung lay vì thứ khác thì cháu nhất định phải dừng lại.”

“Dạ?”

“Ừm thì, chuyện này cũng thường xảy ra mà.” Takeshi vừa gật gù như thể đang lấy làm tự hào về sự trải đời của mình, vừa nói tiếp. “Ngay trước khi kết hôn lại có một người đàn ông tốt hơn xuất hiện. Ta sẽ nghĩ phải chăng chính người đó mới là định mệnh của mình. Chuyện này không hiếm, cháu cũng không cần tự trách bản thân. Con người là loại động vật như thế mà. Khoan nói đến chuyện cháu có nên duyên được với người đó hay không, trước tiên cháu phải xí xóa mọi chuyện giữa cháu và Kenta đã. Thế có được không nào? Nếu muốn, chú có thể đi xin lỗi cùng cháu. Cho dù có phải cúi đầu trước mặt bố mẹ cậu ấy cũng được.”

“Khoan đã,” Mayo giơ tay phải lên. “Chú đang nói chuyện gì vậy?”

“Thì chú đang nói về tình yêu mới của cháu đấy thôi. Cháu đã nhận được tin nhắn cầu hôn từ một người khác, không phải Kenta. Trái tim cháu đang xao động bởi vì cháu cũng quan tâm đến người đàn ông đó. Đúng chưa nào?”

Nghe Takeshi đoán trật lất như vậy, Mayo không khỏi hoang mang. Song nhìn khuôn mặt nhăn nhó của ông chú ấy, cuối cùng cô cũng nhận ra.

“Thôi xong. Chuyện chú xem điện thoại của cháu là nói dối đúng không?”

“Ha ha,” Takeshi liền bật cười, cằn ly vang lên ưỡng.

“Quả nhiên cháu đã nhận ra được. Đúng vậy, chú không xem mấy thứ đó. Nhưng chú thấy hình như giữa cháu và Kenta đang có một khúc mắc gì đó, vì vậy chú thử thăm dò chút xem sao. Chú đoán trong điện thoại của cháu có thứ gì đó liên hệ với chuyện này.”

Mayo bèn thở dài. “Đúng là chú cũng cảm nhận được à?”

“Chú không cảm nhận được mới là có vấn đề. Cho dù cháu trì hoãn đám cưới vì Corona hay vì cái chết của bố cháu thì cũng chẳng có lý do gì để cháu lùi cả việc đăng ký kết hôn lại cả. Thế mà chú lại không thấy cháu nhắc gì đến chuyện đó. Tần suất cháu gọi điện cho Kenta cũng quá ít. Đó tuyệt đối không phải cách mà những cặp đôi có hôn ước thường làm.”

“Vậy sao?”

“Nếu cháu muốn chú mặc kệ cháu thì chú chỉ nói đến đây thôi. Còn nếu cháu muốn tham khảo ý kiến của chú thì nói luôn bây giờ và ngay tại đây đi. Chú bận lắm. Không biết lần tới khi nào chú mới lại nghĩ tư vấn cho cháu được đâu.”

“Cháu hiểu rồi,” Mayo bèn thao tác trên điện thoại, mở một bức email. “Đi đâu làm cháu trần trở chính là thứ này.”

“Để chú xem nào.” Takeshi nhận lấy chiếc điện thoại.

Bức email đó được gửi đến cách đây khoảng một tháng. Mayo nhận được nó trong lúc đang ngồi trên tàu điện trên đường về nhà sau khi đã xong việc. Cô không biết người gửi là ai, song vì tiêu đề ghi “Gửi cô Kamio Mayo” nên cô đoán nó không phải thư rác.

Bức email mở đầu bằng câu: “Chúc mừng cô đã đính hôn.” Mayo có thông báo cho một số người chuyện cô sắp sửa kết hôn với Kenta. Xem ra bức email được gửi đến từ một người nào đó đã nghe phong thanh thông tin này.

Song, khi đọc tiếp bức email, Mayo ngay lập tức nhận ra nó không đơn thuần là thư chúc mừng. Nội dung được viết tiếp như sau.

Quyết định kết hôn với người mình yêu, tôi đoán chắc hẳn cô đang hạnh phúc lắm. Vào những lúc như thế này, tôi thật không muốn phá đám hai người, song sau khi xác định rằng quả thực vẫn nên báo cho cô biết thì hơn, tôi mạn phép gửi cho cô bức thư này.

Tuy không tiện xưng tên nhưng tôi là người trước đây từng hẹn hò với anh Nakajou Kenta. Đó là một mối quan hệ nghiêm túc, hướng đến chuyện

cười xin chứ không chỉ đơn giản là yêu chơi bời. Chí ít thì về phần mình, tôi đã nghĩ như vậy.

Giữa những ngày tháng đó, cơ thể tôi đã có những thay đổi. Kỳ kinh nguyệt không tới. Sau khi đến bệnh viện khám, tôi được biết mình đã mang bầu đến tuần thứ năm.

Cảm giác bất ngờ và vui sướng cùng lúc ập đến với tôi. Bởi tôi nghĩ cái gọi là “ăn cơm trước kẻng” chẳng có vấn đề gì. Tôi cũng biết một vài phụ nữ còn đang phiền muộn vì kết hôn rồi mà mãi vẫn chưa được trời thương cho đứa con nào. So với những người ấy thì tôi đã may mắn biết bao.

Tôi đã ngay lập tức gọi anh Kenta đến để báo tin vui. Tôi tin chắc thế nào anh ấy cũng mừng quýnh lên cho mà xem. Tôi chỉ có thể đoán rằng anh ấy sẽ nở một nụ cười đầy rạng rỡ với tôi.

Thế nhưng, sự thực lại không phải như vậy. Anh Kenta đã làm bộ mặt nghiêm trọng, nói: “Bây giờ mà sinh con thì dở lắm em ạ.”

Tôi có cảm giác như thể vừa bị giội một gáo nước lạnh vào người. Tôi đã hỏi anh ấy lý do: “Sao lại dở hả anh?”

Câu trả lời của anh ấy là: “Bởi với anh, cả chuyện kết hôn, xây dựng tổ ấm lẫn chuyện nuôi nấng con cái vẫn còn xa vời lắm.”

Tôi sốc đến nổi hoa mắt chóng mặt. Anh ta không có ý định kết hôn với tôi. Nếu đã vậy, sao anh ta không dùng biện pháp tránh thai cho cẩn thận kia chứ? Nghe tôi gạn hỏi như vậy, Kenta chỉ biết xin lỗi. Sau đó, anh ta còn cúi đầu nói: “Anh sẽ đưa tiền cho em, lần này em hãy bỏ nó đi.”

Tôi cảm thấy rất đau khổ, nước mắt tuôn rơi. Thấy tôi như vậy, Kenta đã nói: “Anh thật lòng xin lỗi em. Mong em hãy chờ đợi thêm một thời gian nữa. Lần sau nếu chúng mình lại nhớ thì lúc đó để cũng được em à.”

Mặc dù khó lòng chấp nhận song tôi chẳng còn cách nào khác ngoài tin vào câu nói ấy. Tôi không thể một mình sinh con được.

Tôi đã phá bỏ cái thai ấy trong nước mắt.

Nhưng sau lần đó, tôi không còn mang thai nữa. Tất nhiên rồi. Vì Kenta đã cố gắng áp dụng triệt để các biện pháp tránh thai mà. Cứ như thể muốn nói với tôi rằng, bằng mọi giá anh tuyệt đối không để em dính bầu nữa đâu. Những gì anh ta nói với tôi chỉ là những lời nói dối trắng trợn.

Thất vọng về con người ấy, trái tim tôi cũng dần trở nên xa cách. Một thời gian sau, cả hai chúng tôi cùng quyết định chia tay nhau.

Xin lỗi cô nhé, Mayo. Tôi cá là cô đang cảm thấy rất tệ.

Nhưng tôi cho rằng cô cũng cần phải biết về những góc khuất trong con người mà cô đã quyết định lựa chọn làm bạn đời của mình. Người đàn ông có tên Nakajou Kenta cũng có một bộ mặt như vậy đấy.

Nếu đã biết mà cô vẫn kết hôn với anh ta thì tôi không có gì để nói. Tôi chỉ biết cầu chúc hai người được hạnh phúc.

Còn nếu cô đã được nghe những chuyện này từ Kenta rồi thì tôi thành thật xin lỗi vì đã làm lãng phí thời gian quý báu của cô.

Trong lúc đọc bức email ấy, ngay cả Mayo cũng nhận ra mặt mình đang cắt không còn giọt máu. Trống ngực cô đập nhanh đến mức ngạt thở. Cô không biết mình đã xuống tàu lúc nào, đi đường nào và đi như thế nào, chỉ biết rằng lúc nhận ra thì cô đã ngã vật xuống chiếc giường trong phòng mình.

“Ra vậy. Đúng là không thể dễ dàng nhắm mắt cho qua chuyện này được,” Takeshi trả điện thoại lại cho Mayo.

“Kể từ hôm đó, nội dung bức thư này cứ bám rịt lấy tâm trí cháu. Nhưng cháu đang hoang mang không biết phải làm thế nào nữa.”

“Cụ thể cháu băn khoăn chuyện gì? Chuyện người gửi bức email này là ai? Hay chuyện Kenta đã từng có một quá khứ như vậy?”

“Cả hai,” Mayo trả lời. “Đương nhiên, cháu rất tò mò muốn biết người gửi là ai. Chỉ một vài người biết chuyện cháu và Kenta sắp làm đám cưới. Đi đâu đó có nghĩa là bạn gái cũ của anh ấy ở rất gần đây thôi còn gì? Vậy mà bấy lâu nay cháu chẳng hay biết gì cả. Chú không nghĩ việc bảo cháu đừng bận tâm đến chuyện đó mới là vô lý hay sao?”

“Cũng có thể.”

“Cháu cũng sốc vì chuyện anh ấy làm cho bạn gái cũ mang bầu, đã thế còn bắt cô ấy phá thai nữa. Đúng như những gì được viết trong bức email, có nằm mơ cháu cũng không dám nghĩ Kenta lại có một bộ mặt như vậy. Đúng là cháu cảm thấy phân vân, liệu rằng kết hôn với một người như thế thì tương lai của cháu có ổn hay không.”

“Chú rất hiểu tâm trạng của cháu, nhưng cháu đã quên mất một việc quan trọng. Đó là xác nhận xem nội dung được viết trong bức email đó có phải sự thật hay không. Chẳng phải cũng có khả năng một kẻ nào đó ganh

ghét với đám cưới của hai cháu đã dựng nên chuyện này để gửi cho cháu hay sao?”

“Không đâu,” Mayo lắc đầu. “Cháu nghĩ không phải vậy đâu.”

“Sao cháu khẳng định được?”

“Nếu muốn, cháu có thể xác nhận ngay xem chuyện đó là thật hay giả mà? Cháu chỉ cần hỏi anh Kenta là được. Nếu người đó tung tin đồn nhảm với những người không liên quan thì cháu còn hiểu được, đằng này dựng chuyện với cháu thì đâu có nghĩa lý gì.”

“Cháu nói có lý nhưng vẫn cần xác nhận chứ. Cháu vừa nói nếu muốn cháu có thể xác nhận ngay lập tức. Vậy tại sao cháu lại không làm thế?”

“Thì bởi cháu không muốn nói với anh Kenta về chuyện này chứ sao.”

“Tại sao?”

“Đương nhiên là vì chủ đề này chẳng có gì hay ho rồi,” Mayo nâng tông giọng. “Chắc hẳn anh Kenta muốn giữ bí mật. Vậy mà cháu lại biết được, có lẽ anh ấy sẽ không thể cư xử như bình thường. Cháu không muốn vì chuyện đó mà mối quan hệ giữa bọn cháu trở nên trục trặc.”

“Hừ,” Takeshi liếc cười khẩy. “Nghe thật nực cười.”

“Cái gì nực cười cơ ạ?”

“Cháu muốn tránh trục trặc? Chú không thể nhịn cười nổi. Không phải nó đã trục trặc từ xưa xưa xưa rồi sao? Trên thực tế cháu còn đang hoang mang không biết có nên làm đám cưới hay không mà?”

“Đúng vậy nhưng...” Lần này Mayo lại hạ tông giọng xuống.

“Cháu thử hình dung tâm lý của người gửi bức email đó xem. Chú cá là cô ta đang rất nóng ruột vì mãi mà bọn cháu chưa chịu hủy hôn. Kiểu gì sau đó cô ta chẳng gửi thêm những bức email ác ý, đúng không nào?”

Takeshi nói đúng, thành thử Mayo không nói được gì. Cô im lặng, chu môi lên.

“Có lẽ người này cũng đã gửi thứ gì đó cho Kenta. Đó là lý do thái độ của cậu ta rất kỳ quặc. Sau khi thử nói chuyện với cậu ta, chú tin chắc cậu ta đang có chuyện giấu giếm.”

“Chẳng biết có phải thế không. Nhưng không phải cháu muốn chia tay anh ấy đâu.”

“Giống nhau cả thôi. Nếu bây giờ cháu lừa dối bản thân kết hôn với Kenta thì cháu sẽ còn tiếp tục phiền lòng vì vấn đề này. Sớm muộn gì khi những suy nghĩ mà cháu đang mang trong lòng vỡ òa ra thì có lẽ mối quan hệ giữa hai đứa sẽ càng trở nên bất hòa. Giả sử ở đây đang có một ngôi nhà rách nát. Nó tơi tả đến mức chỉ cần cháu đóng mở cửa mạnh tay là nó đã chực sập xuống rã. Chính vì thế, cháu đang phải cố mở cửa nhẹ nhàng để bước vào trong. Không những vào trong mà cháu còn muốn sống luôn ở đó. Liệu cháu có thể duy trì một cuộc sống đàng hoàng không? Rồi sẽ có lúc cháu lỡ mạnh tay đóng, mở cửa. Chẳng thà cháu phá vỡ nó luôn trước khi bước vào có phải tốt hơn là để mình bị đè bẹp dưới ngôi nhà đổ nát đó không?”

“Chú đừng ví quan hệ giữa cháu và anh Kenta với ngôi nhà rách nát chứ,” Mayo siết hai nắm đấm trước ngực.

“Vây ví với cây cầu mục rỗng thì được chăng? Hay là một đường hầm xây bằng bùn? Cháu hãy phá tan nó đi, rồi làm lại từ đầu.”

Vừa nói dứt lời, Takeshi đứng dậy, cầm vào hai bên viền của tấm khăn trải bàn. Sau đó, chú giật mạnh hai tay ra sau. Chiếc khăn trải bàn trắng tinh biến mất, để lại trên bàn hai ly vang đỏ.

Tấm khăn trải bàn vừa được rút ra một cách đầy ngoạn mục đã nằm gọn trong tay Takeshi bấy giờ vừa chuyển sang đứng cạnh một chiếc ghế. Chú mở căng chiếc khăn trải bàn trước người mình.

“Cháu thấy chú... rất siêu, nhưng rốt cuộc chú đang muốn làm gì vậy?”

“Thì chú đã nói rồi đấy thôi. Hãy phá bỏ ngôi nhà tàn tạ ấy đi.”

Với tấm khăn trải bàn được căng ra, Takeshi đã che đi chiếc ghế mà chú vừa ngồi nãy giờ.

“Đã đến giờ trình diễn của hai đứa rồi.” Nói đoạn Takeshi nhanh chóng bỏ tấm khăn trải bàn đi.

Mayo liền thốt lên kinh ngạc.

Kenta đang ngồi trên chiếc ghế đó.

“Kenta, sao anh lại?...”

“À, không, chuyện đó...” Kenta gãi đầu tỏ vẻ khó xử, người vẫn đang khom lại.

“Chắc hẳn cậu ấy đã nghe hết cuộc trò chuyện này giờ của hai chú cháu mình. Phần còn lại, chú để hai đứa nói chuyện với nhau. Tóm lại, hãy đập bỏ ngôi nhà cũ kỹ đó đi. Sau đó hai đứa tự quyết định lấy, xem có nên xây ngôi nhà mới hay không,” Takeshi nhanh nhẹn gấp tấm khăn trải bàn lại, đặt lên bàn, quay gót trở ra cửa. Song, được nửa chừng, chú dừng chân, ngoái lại.

“Thế nhé, hai đứa cứ nói chuyện thong thả. Còn Kenta, chú cấm cháu tiết lộ màn ảo thuật vừa rồi nhé,” nói đoạn ông thầy phù thủy hất áo liềm mở cửa và đạo mạo bước ra ngoài.

HẾT

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[CHƯƠNG 29](#)

[TIẾT MỤC HẠ MÀN](#)